

Because You're Mine

Contents

Because You're Mine	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	17
3. Chương 3	29
4. Chương 4	45
5. Chương 5	56
6. Chương 6	66
7. Chương 7	74
8. Chương 8	85
9. Chương 9	90
10. Chương 10	103
11. Chương 11	113
12. Chương 12	128
13. Chương 13	140
14. Chương 14	149
15. Chương 15	165

Because You're Mine

Giới thiệu

Capitol Theatre #2Thể loại: Lãng mạnChuyển ngữ: velvetbearCheck chính tả: lephngoc& mkhoi1983

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/because-youre-mine>

1. Chương 1

Luân Đôn, mùa thu năm 1833

- Con không thể cưới ông ta, chỉ là con không thể.

Bao tử Madeline xoắn lại cảm giác ớn lạnh khi nhìn Ngài Clifton đang thả đạo bên ngoài cùng với ba cô. Cô không nhận ra mình đang hét to, cho đến khi mẹ cô – Quý bà Matthews, cất lời:

- Con sẽ học được cách yêu thương Ngài Clifton - bà nói dứt khoát. Vẫn như thường lệ, gương mặt bà luôn toát ra một vẻ xa cách và khó chịu. Đã hướng đời mình theo cách sống khổ hạnh vì niềm tin vào đấng ƠN Trên, bà rõ ràng muốn phủ trùm cách sống ấy lên cả ba cô con gái. Nhìn chăm chăm vào Madeline bằng đôi mắt nâu nhạt, nét mặt bà thanh mảnh và nhợt nhạt. Tất cả phụ nữ trong nhà Matthews đều có cùng thần thái ấy, ngoại trừ Madeline, người có khuôn mặt rất dễ đỡ bồng.

- Mẹ hy vọng rằng khi con trưởng thành __ Anges tiếp tục __ Con sẽ biết hôn sự đã được sắp đặt cho con tuyệt vời như thế nào.

Madeline gần như nấc lên vì câu nói đó. Cô cảm nhận một làn sóng phản đối đang lan nhanh trên mặt, nhanh chóng biến thành ửng hồng. Bao lâu nay cô đã cố gò mình theo đúng những gì ba mẹ yêu cầu __ để bảo, yên lặng, ngoan ngoãn ... nhưng giờ đây cô không còn chịu nổi nữa ...

- Biết ơn á? __ cô hét lên cay đắng __ Cưới một ông già lớn tuổi hơn tuổi cha mình ...

- Chỉ một, hai tuổi thôi mà __ Anges ngắt lời

- Lão ta chẳng có lấy một sở thích giống con và coi con như một con ngựa cái mẫn để.

- Madeline __ Anges bức xúc __ Ngôn từ thô tục ấy sẽ làm giảm giá trị của con đó.

- Nhưng thực là vậy mà __ Madeline nói, cố gắng giữ bình tĩnh __ Ngài Clifton đã có hai con gái trong cuộc hôn nhân đầu. Ai cũng biết ông ta muốn có con trai, và con được coi là người sẽ sinh ra chúng. Con sẽ chôn đời mình ở miền quê heo lánh suốt đời, hay ít nhất đến khi ông ta chết, và khi đó thì con cũng đã quá già để tự do bay nhảy nữa.

- Đủ rồi __ Anges cắt ngang __ Con phải nhớ rằng, Madeline. Bổn phận của người vợ là chia sẻ niềm vui cùng chồng, không còn cách nào khác. Rõ ràng Ngài Clifton chẳng có gì đáng trách khi ông ta không theo đuổi những sở thích ngớ ngẩn như tiểu thuyết hay âm nhạc. Ông ta là một người đáng kính với ảnh hưởng chính trị mạnh mẽ, và mẹ muốn con kính trọng ông ấy. Với độ tuổi ông ta, con sẽ tìm thấy tính khôn ngoan, sự an toàn. Đó là mối nhân duyên mà mọi phụ nữ ao ước đó.

Madeline xoắn hai tay chặt vào nhau và buồn bã nhìn thân hình to ụ của Ngài Clifton qua cửa sổ.

- Có lẽ con sẽ dễ dàng chấp nhận hôn sự này hơn nếu mẹ cho phép con được tham dự ít nhất một mùa lễ hội. Con chưa bao giờ khiêu vũ ở một buổi dạ vũ, hay tham gia một buổi tiệc tối. Thay vì thế, con phải ở lại trường trong khi tất cả bạn bè đều đi chơi. Thậm chí chị con cũng từng hẹn hò ...

- Chị con không may mắn như con __ Agnes đáp, lưng bà thẳng đơ như cột lò sưởi __ Con tránh được tất cả sự ồn ào hỗn độn của mùa hội, vì con đã đính hôn với người đàn ông danh giá và quyền lực nhất nước Anh.

- Đó là mẹ nói __ Madeline thở dài, rùng mình khi thấy cha cô và Ngài Clifton bước vào phòng __ Không phải con.

Giống như bao thiếu nữ tuổi mười tám, cô đã từng mơ mộng được kết hôn với một chàng trai đẹp đẽ, lịch lãm, say đắm yêu cô. Ngài Clifton ở rất xa tầm của những giấc mơ có thể với tới. Ông ta là một người đàn ông ở tuổi năm mươi, đáng người cục mịch và quái hàm chấy xệ. Với gương mặt nhăn nheo, đầu hói và đôi môi mỏng luôn ẩm ướt, lão làm Madeline hình dung đến một con cóc.

Giống như Clifton có chút khiếu hài hước, vui vẻ - những điều mà cô có thể sẽ thấy cảm tình ... nhưng lão ta lại quá khô khan và thực dụng. Kiểu cách đã ăn quá sâu vào cuộc đời lão: thú vui săn bắn và đua ngựa, những buổi hòa nhạc ở dinh thự, thỉnh thoảng là những bài diễn văn ở Nghị Viện. Tệ hơn nữa, lão ta còn coi thường âm nhạc, nghệ thuật, và văn học, tất cả những điều Madeline yêu thích nhất.

Thấy cô từ bên kia căn phòng, Clifton tiến lại gần với nụ cười trơ trẽn. Khóe môi lão bóng lên ẩm ướt. Madeline ghét cái cách lão nhìn mình, như thể cô là một vật sở hữu vậy. Tuy còn non nớt, nhưng cô biết rằng lão muốn cô vì cô trẻ, khỏe và có khả năng sinh con. Giống như vợ lão, cô sẽ bầu bì liên tục cho đến

khi Clifton hài lòng với số lượng con trai cô sinh ra. Lão không hề đếm xỉa đến trái tim, suy nghĩ hay tâm hồn cô.

- Cô Matthews thân mến của tôi _ lão nói giọng khàn khàn như vỡ _ sao mỗi lần tôi gặp em, em lại càng đáng yêu hơn vậy.

Thậm chí giọng lão nghe cũng giống cóc nữa, Madeline nghĩ, cố gắng không bật cười. Bàn tay ướt nhọt của lão nắm lấy tay cô, và nâng lên miệng. Cô nhắm mắt và trên người kèm không rung mình kinh tởm khi cô cảm thấy đôi môi hum húp đó quét lên mu tay. Hiểu lầm phản ứng của cô vì ngại ngùng _ thậm chí là háo hức _ Clifton cười sâu hơn.

Lão mời cô đi dạo ngoài vườn với lão, và sự phản đối của cô bị xóa nhòa vì sự đồng tình nhiệt liệt của ba má cô. Họ đã quyết có được quyền lực và tầm ảnh hưởng của người đàn ông này. Bất kể Ngài Clifton muốn điều gì, lão đều có thể.

Miễn cưỡng choàng tay vị hôn phu của mình, Madeline bước vào khu vườn, một kiểu vườn Maythorn điển hình với những lối đi nhỏ hẹp, và được ngăn ra bởi những thảm hoa.

- Em thích kì nghỉ chứ? _ Ngài Clifton hỏi, những bước chân ngắn và nặng của lão lạo xạo trên lối đi.

Madeline giữ cho mắt mình bám chặt trên đường đất:

- Vâng, cảm ơn, thưa ngài.

- Chắc là em đã muốn rời trường, khi các bạn đồng trang lứa đã ra hết rồi _ Clifton nói _ Ba mẹ em đã giữ em ở đó thêm hai năm so với các cô gái khác, theo yêu cầu của tôi.

- Yêu cầu của ông? _ Madeline lặp lại, ngạc nhiên vì lão có thể ảnh hưởng đến họ như thế.

- Tôi nghĩ là như vậy sẽ tốt cho em, thú yêu à _ Lão nở nụ cười tự mãn _ Em cần trui rèn để vào nề nếp. Trái ngọt muốn hoàn hảo phải chờ đến đúng thời điểm chín. Bây giờ em không còn bốc đồng như cũ nữa, phải không nào? Đúng như tôi dự tính, em đã học được sự nhẫn nại rồi.

Không dám đâu, Madeline muốn hét vô mặt lão, nhưng bằng cách nào đó cô giữ cho môi mình ngậm chặt. Thêm hai năm sống trong sự khắt kỷ của Học Viện Bà Allright dành cho các Quý cô làm Madeline gần như muốn điên. Nó khiến bản tính nổi loạn, mơ mộng của cô đủ thời gian để bùng nổ thành một cái gì hoang dại và không thể kiểm soát được nữa. Hai năm trước, cô còn quá non nớt dám phản đối nếu ba má gả cô cho Clifton. Bây giờ, những từ “nhẫn nại” và “nghe lời” không còn trong từ điển của cô nữa .

- Tôi có cái này cho em đây _ Clifton nói _ Một món em sẽ thích, tôi chắc chắn đấy.

Lão kéo cô đến ghế đá và ngồi cạnh cô, thân thể mềm oặt của lão áp vào cô. Madeline im lặng chờ đợi, thấy luồng mắt lão chiếu vào. Clifton cười như một ông chú khoan dung với cô cháu gái:

- Nó ở trong túi tôi đây _ Lão thì thầm, chỉ vào cái túi phải của chiếc áo choàng nâu _ Sao em không lấy nó, mèo con láu lỉnh?

Clifton chưa bao giờ gọi cô như thế. Họ luôn luôn cẩn trọng đối đáp trong những lần gặp mặt trước đây.

- Tôi biết ơn sự tử tế của ngài, nhưng ngài không cần cho tôi bất cứ thứ gì đâu.

Madeline nói, bàn tay cô nắm chặt, các ngón xiết lại.

- Tôi yêu cầu đây _ Lão mở chiếc túi ra trước cô _ Lấy món quà đi, Madeline.

Từ từ cô với tay vào trong chiếc túi, chạm vào chiếc vòng nhỏ. Tim cô đập lồi nhịp khi rút ra vật ấy và giờ nó ra. Một chiếc nhẫn vàng nhỏ bé tinh xảo, đính bên trên một hạt xaphia đen. “Gông đeo cổ” tương lai của cô, biểu tượng cuộc hôn nhân với Clifton.

- Đó là của gia bảo nhiều đời của gia đình tôi _ Ngài Clifton nói _ Mẹ tôi đã mang nó đến ngày bà mất. Em có thích không?

- Nó đẹp _ Madeline nói, nhìn vật đó trân trân.

Cầm lấy chiếc nhẫn, Clifton đẩy nó vào ngón tay cô. Nó quá rộng, và cô phải nắm tay lại để giữ nó khỏi trượt ra.

- Bây giờ thì em hãy cảm ơn tôi đi chứ, thú yêu.

Cánh tay nặng nề của lão choàng qua cô, và kéo cô áp sát vào bộ ngực to bè của lão. Lão có cái mùi chua và mốc meo như những cái bẫy chim treo lâu ngày chưa dọn. Có lẽ Ngài Clifton tin tưởng gọi thường xuyên là việc không cần thiết hay sao đó.

Madeline hít một hơi khổ sở gắng gượng nói:

- Vì sao ông gọi tôi là “thú yêu” hay “mèo con” vậy? __ Cô hỏi bằng giọng run run phản đối __ Tôi không muốn bị gọi như thế. Tôi là một phụ nữ, một con người mà.

Ngài Clifton cười, nhe hàm răng vàng chạch, và cô nhăn mặt vì hơi thở hôi thối phả ngay vào mặt. Lão siết chặt cô trả lời:

- Tôi biết là sớm muộn gì em cũng thách thức tôi ... nhưng ở tuổi này rồi, mọi mảnh khoe tôi đều biết cả. Đây là phần thưởng cho sự vô lễ của em, thú yêu của tôi ạ.

Đôi môi dày cộm của lão áp vào môi cô, đè nghiêng lên khuôn miệng cô trong nụ hôn đầu tiên cô được biết. Cánh tay lão siết chặt như dây chằng quăn. Madeline nín lặng, run lên vì ghê tởm ... chịu đựng sự đụng chạm của lão mà không hét lên hay bật khóc.

- Em sẽ biết tôi cũng rất nam tính đấy __ Ngài Clifton nói, thở ra nặng nề, cảm thấy hài lòng __ Tôi không cổ xúy quan niệm ngớ ngẩn nuông chiều phụ nữ để cho họ làm bất cứ gì họ muốn. Tôi làm như tôi muốn, và em sẽ học cách sống đó nhanh thôi.

Bàn tay chuối nắn của lão quẹt vào bên khuôn mặt tái nhợt vì căng thẳng của cô.

- Đáng yêu __ Lão thì thầm __ Quá đáng yêu, tôi chưa bao giờ thấy đôi mắt nào có màu giống mắt em, như màu hổ phách __ Ngón tay lão xoắn lộn tóc nâu đỏ của cô, kéo nó thẳng ra __ Tôi trông đợi ngày em thuộc về tôi biết mấy.

Madeline nghiêng chặt răng để không run rẩy. Cô muốn hét lên với lão rằng cô sẽ không bao giờ thuộc về lão, nhưng ý thức bổn phận và trách nhiệm đã hình thành trong cô từ lúc chào đời đã giúp cô giữ im lặng.

Clifton đã thấy cái run rẩy ấy của cô.

- Em bị lạnh rồi __ Lão nói trong cái giọng dùng dưng với một đứa trẻ nhỏ __ Nào, chúng ta vào nhà trước khi em bị cảm thôi.

Nhẹ người, cô đứng dậy tức thì và bước cùng lão vào nhà.

Ngay khi Quý ông và Quý bà Matthews nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Madeline, họ nở nụ cười mãn nguyện phần khởi __ họ, những con người có quan niệm không bao giờ thể hiện cảm xúc vì nghĩ rằng thế không được nhã nhặn.

Madeline cười nhạt khi cha cô đẩy Ngài Clifton vào thư viện để tụng niệm chúc mừng. Ngay khi khuất tầm họ, cô cởi chiếc nhẫn và ném nó ngay xuống thảm.

- Madeline __ Agnes la lên __ nhặt nó lên ngay! Mẹ không cho phép hành động xác xược ấu trĩ ấy của con được. Từ bây giờ con sẽ mang nó __ và con phải kiêu hãnh vì nó.

- Nó không vừa __ Madeline cứng rắn nói. Nhớ lại cảm giác đôi môi ướt của Clifton trên môi mình, cô lấy tay áo chà khắp mặt đến khi môi và má đỏ cả lên __ Con sẽ không cưới lão ta đâu, mẹ. Con thà chết đi.

- Đừng đùa như thế, Madeline.

Agnes cúi xuống nhặt chiếc nhẫn lên, nâng niu nó như một vật vô giá.

- Mẹ hi vọng rằng kết hôn với một người vững vàng và thực tế như Ngài Clifton sẽ xóa đi tính bốc đồng của con.

- Thực tế __ Madeline thì thầm với nụ cười cay đắng. Cô không thể tin mẹ cô có thể gom tất cả sự phản cảm của Ngài Clifton vào một từ bình thường như thế __ Là những phẩm chất mà mọi cô gái đều mơ ước về người đàn ông mà cô ấy sẽ cưới.

Lần đầu tiên Madeline cảm thấy dễ chịu được trở lại trường, nơi không có lấy người đàn ông nào trừ chàng hướng dẫn khiêu vũ đến phụ đạo cho các nữ sinh mỗi tuần một buổi. Madeline đi dọc gian đại sảnh hẹp với chiếc hộp đựng mũ trên tay. Đồ đạc của cô sẽ được mang lên lầu sau. Vào căn phòng cô sống chung với người bạn thân nhất, Eleanor Sinclair, cô thấy khoảng nửa tá bạn gái đang ngồi trên giường. Vì Madeline là sinh viên lớn tuổi nhất ở Học viện Bà Allright, và Eleanor lớn thứ nhì mười bảy tuổi, họ thường được các cô gái nhỏ hơn đến thăm, vì cho rằng hai cô trưởng thành và khôn ngoan hơn.

Các cô đang ăn bánh và bình luận một bản in màu Eleanor giữ. Thấy Madeline bước vào, Eleanor tươi cười chào đón:

- Ngài Clifton thế nào? __ cô hỏi, biết Madeline về nhà kì này để gặp vị hôn phu.

- Thậm chí còn tệ hơn chị tưởng.

Madeline đáp cụt lủn, bước đến chiếc giường hẹp của mình nằm đối diện Eleanor. Cô thả cái hộp xuống sàn và ngồi lên giường, mong các cô bé rời khỏi để cô có thể nói chuyện với bạn mình.

Nhanh thôi mà, luồng mắt của Eleanor hứa hẹn, trong khi các cô gái khác tiếp tục túm tụm lại xôn xao:

- Nhìn anh mà xem __ một người nín thở nói __ Chị có thể tưởng tượng sẽ như thế nào nếu được thật sự gặp mặt anh không?

- Em sẽ xỉu mất thôi. Một ai đó hét lên, và cả nhóm cười khúc khích.

- Anh là người đẹp trai nhất __

- Anh như một tên cướp đường __

- Đúng đó, có gì đó trong đôi mắt ấy ...

Madeline lắc lắc đầu trước những tiếng trầm trồ:

- Các em đang xem cái gì thế? __ cô hỏi, sự thờ ơ ban đầu chuyển thành hiếu kì

- Để Madeline xem đi __

- Nhưng em vẫn chưa xem xong mà __

- Đây này, Madeline __ Eleanor đưa tấm hình màu cho cô __ Chị gái em đưa cho. Một trong những bản in màu hiếm nhất Luân Đôn. Mọi người đều muốn có một bản đấy.

Luồng mắt Madeline rơi xuống bức hình. Càng nhìn lâu, cô càng thêm phấn khích. Gương mặt của một người đàn ông có thể thuộc về một vị vua, một kẻ cướp biển, hay một tên tội phạm ... một người quyền lực ... một kẻ nguy hiểm. Anh không đẹp trai theo kiểu cổ điển - gương mặt quá góc cạnh. Có một nét quả cảm gì đó trên khuôn mặt gầy, mắt anh ta hẹp và sáng tia nhìn xuyên suốt, khuôn miệng rộng khê nhếch lên nụ cười mai mỉa. Màu tóc anh ta trong bản in màu nâu, dày và hơi gợn sóng.

Các cô bé đợi cô đỏ bừng mặt và cười khúc khích như họ, nhưng mặt Madeline vẫn kín bưng.

- Anh ta là ai vậy?

Cô bình thần hỏi Eleanor:

- Logan Scott.

- Là người diễn viên đó à?

- Đúng vậy, người chủ nhân của nhà hát Capital.

Một cảm giác lạ lùng tràn vào Madeline khi cô tiếp tục nhìn chăm anh ta. Cô đã nghe về Logan Scott, nhưng cô chưa bao giờ thấy chân dung của anh ta trước đây. Ở tuổi ba mươi, Logan Scott là nam diễn viên nổi tiếng quốc tế, vượt qua tầm David Garrick và Edmund Kean. Một vài người còn nói anh chưa chạm tới

đỉnh cao thật sự của bản thân. Một trong những biệt tài của anh là giọng nói có thể lúc rót vào tai như lụa lúc làm không khí bốc lửa nhờ âm vực mạnh mẽ.

Nghe nói rằng phụ nữ đeo đuổi anh ta ở khắp nơi, điên đảo không chỉ vì tài nghệ trên sân khấu, mà còn vì sức quyến rũ dục tình. Anh tuyệt vời và hoang dại ... anh là tay ăn chơi khét tiếng, một kẻ phụ tình, và phụ nữ ngưỡng mộ anh vì điều đó.

Một người đàn ông quyến rũ, văn hóa ... mọi thứ mà Ngài Clifton không hề có. Lòng Madeline đột nhiên dâng lên khao khát. Logan Scott tồn tại ở một thế giới cô sẽ không nên bao giờ bước tới. Cô sẽ không bao giờ gặp anh hay bất cứ người nào giống anh ... cô sẽ không bao giờ được tán tỉnh và cười cợt và khiêu vũ, không bao giờ được biết những lời ngọt ngào của một người đàn ông hay sự vuốt ve của một người tình.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt Logan Scott, một ý nghĩ điên rồ hoang dại vụt đến, và làm ngón tay cô run rẩy.

- Madeline, có chuyện gì thế?

Eleanor lo lắng hỏi, lấy bức hình từ cô:

- Chị đột nhiên trắng bệch, và có vẻ là lạ.

- Chị chỉ hơi mệt thôi __ Madeline nói, cố nở nụ cười. Cô muốn ở một mình, cô cần thời gian suy nghĩ __ Kì nghỉ cuối tuần thật căng thẳng. Có lẽ chị cần nghỉ một chút –

- À, đương nhiên rồi. Nào, các em – chúng ta sẽ họp ở một phòng ai khác nhé! Eleanor dẫn đám đông ra khỏi và ngưng lại trước khi đóng cửa lại.

- Madeline, chị có cần gì không?

- Không, cảm ơn em.

- Em nghĩ là buổi gặp mặt Ngài Clifton cuối tuần rồi không vui lắm. Em hi vọng mình có thể giúp được.

- Em đã giúp chị rồi, Eleanor à.

Madeline nằm nghiêng qua một bên, co hai gối áp vào ngực, váy của bộ đồng phục giản dị xòe quanh cô. Trí óc cô ồ ạt với những ý nghĩ, và cô hầu như không để ý bạn mình đã đi ra.

Logan Scott ... người đàn ông mà sức quyến rũ với đàn bà gần thành huyền thoại cũng như tài nghệ diễn xuất.

Càng suy xét về kế hoạch của mình, Madeline càng tin là Scott có thể giúp giải quyết tình huống này. Cô sẽ dùng anh ta để làm hư hỏng mình và Ngài Clifton không còn cách nào khác phải hủy hôn ước.

Cô sẽ tư tình với Logan Scott.

Đánh mất trình tiết của mình sẽ giải quyết tất cả mọi chuyện. Nếu cô phải sống cuộc đời còn lại trong sự dè bủ của xã hội, thì cứ việc. Mọi thứ đều dễ chịu hơn phải làm vợ của Clifton.

Cô bắt đầu lập kế hoạch. Cô sẽ giả một lá thư từ nhà lên, yêu cầu cô về sớm. Trong những tuần lễ tiếp sau đó, ba mẹ cô cứ đinh ninh là cô an toàn ở trường trong khi Bà Allright sẽ nghĩ là cô về nhà và Madeline tự do thực hiện kế hoạch.

Cô sẽ đến nhà hát Capital và làm quen với ông Scott. Sau khi thể hiện mình sẵn lòng ngủ với anh ta, Madeline hi vọng mọi vấn đề nhanh chóng được giải quyết. Cảnh đàn ông, bất kể họ dường như khả kính đến đâu, cũng không thể cầm lòng trước những cô gái trẻ đẹp. Và người đàn ông với tiếng tăm như Scott sẽ không ngần ngại gì nghĩ đến vấn đề tội lỗi hay đồi bại.

Khi mọi chuyện đã xong, cô sẽ quay về gặp cha mẹ và chấp nhận mọi hình phạt. Có lẽ cô sẽ bị tống về nhà của họ hàng nào đó ở miền quê. Ngài Clifton chắc chắn sẽ khinh ghét cô, và cô được thoát khỏi nanh vuốt của lão. Chuyện cô đặt ra sẽ đưa cô vào tình thế không dễ dàng và cũng chẳng dễ chịu gì, nhưng không còn cách nào khác nữa.

Có lẽ nó cũng không quá tệ hại để sống như một gái già sau khi mọi chuyện lắng dịu. Cô sẽ có thời gian để đọc sách và học tập, và vài năm sau ba mẹ có lẽ sẽ cho phép cô đi đây đó. Cô có thể tham gia vào những hoạt động từ thiện tình nguyện và làm điều gì đó có ích cho những số phận có hoàn cảnh khó khăn hơn cô. Cô sẽ làm mọi việc tốt đẹp. Ít nhất, Madeline quyết định với một quyết tâm sắt đá, cô muốn tự chọn lựa số phận của mình hơn là trao nó vào tay kẻ khác.

Nắm chặt quai cầm chiếc vali da, Madeline dừng lại ở cổng sau nhà hát Capital, vừa sợ hãi vừa phấn khích sau chuyến đơn thân độc mã một mình lên Luân Đôn. Tai cô lùng bùng vì tiếng ồn của xe, của ngựa, và những người bán hàng rong, trong khi mũi cô nhận một tạp mùi nồng nặc của phân, súc vật và rác, cùng hương thơm của tiệm bánh gần đó và cả mùi nhựa nóng của cửa hàng nển đối diện bay ra.

Mới đây Madeline đã đem cầm chiếc nhẫn Ngài Cifton, và giờ túi của cô rỗng rảnh đầy xu lẻ. Giữ kỹ chiếc túi, cô luôn giữ cho chiếc áo chòang xám ép chặt vào mình, nhưng dường như không ai để ý đến cô cả. Cô đã đến nhà hát Capital, và cuộc phiêu lưu sắp sửa bắt đầu.

Nhà hát gồm bốn hay năm tòa nhà có lẽ là kho để máy móc và dụng cụ. Bước vào tòa nhà chính, nơi sân khấu tọa lạc, Madeline đi xuyên qua những gian đại sảnh và phòng tập kịch. Cô nghe tiếng người cười nói, hát, đánh đàn và cãi cọ, và mãnh lực thử ghé mắt vào những cánh cửa khép hờ ấy thật không dễ dàng lại.

Cô đến một căn phòng lớn đầy đồ đạc, bao gồm cái bàn dài lủ khủ bánh sandwich, phô mai và trái cây. Nam nữ diễn viên đủ độ mọi tuổi ở trong phòng, đang nói chuyện và uống trà. Có lẽ quá quen với chuyện người hay ra vào, họ hầu như không chú ý đến Madeline. Tuy nhiên, một cậu bé chạy việc dừng lại và nhìn cô chăm chú, đôi mắt thân thiện trên gương mặt tinh ranh như cáo:

- Chị cần gì sao, thưa chị?

Madeline cười, cố che giấu sự hồi hộp của mình:

- Chị đang tìm ông Scott.

-Ồ ...

Cậu bé nhìn cô và hát đầu về phía một cánh cửa:

- Anh ta đang tập kịch. Sân khấu ở đằng kia kìa.

- Cảm ơn em.

- Anh ta không muốn bị cắt ngang giữa chừng đâu __ cậu bé khuyên Madeline khi thấy cô muốn tiến về sân khấu:

- À, chị không làm phiền anh ấy đâu __ Cô lịch sự đáp lại, nắm chặt vali trong tay còn tay kia mở cửa. Cô bước trên lối đi lót bởi những miếng gạch vuông, và nhận ra mình đang đứng ở cánh gà bên phải sân khấu. Đặt vali xuống sàn, cô khẽ vén tấm rèm nhung xanh lên và nhìn vào sân khấu.

Với sức chứa mười lăm ngàn khán giả, nhà hát Capital là một công trình kiến trúc khang trang to lớn. Những cây cột vàng khổng lồ lát kiếng xanh dọc trên tường. Khu ghế ngồi bọc vải nhung đen. Đèn sân khấu quét ánh sáng lung linh trên những bức họa thanh nhã trang trí trên trần nhà .

Sân sân khấu được xây nghiêng, để những diễn viên đứng sau cũng có thể được nhìn thấy như diễn viên đứng trước. Những tấm bảng nặng nề trầy xước qua hàng ngàn buổi diễn, dầu giày dép và những vết trầy chuyển cảnh để lại. Đang có tập kịch. Hai người đàn ông đang đi vòng quanh sân khấu với kiếm lăm lăm trên tay, thảo luận về biên đạo cảnh đầu tiên. Một trong hai người có tóc bạch kim, với dáng mảnh khảnh uyển chuyển như mèo.

- Không phải như vậy ...

Anh ta đang căng thẳng, đập cây kiếm vào giày của mình.

Người kia đáp lại bằng chất giọng đặc biệt nhất mà Madeline từng nghe __ u tối, sâu lắng, trầm tục ... giọng của một thiên thần hạ thế.

- Cái tôi muốn, Stephen, là anh thêm chút lửa vào vai diễn. Ý định của anh, nếu tôi không lầm, là giết người đàn ông suýt nữa quyền rũ vị hôn thê của mình. Thay vì thế anh lại cầm kiếm như một bà lão phe phẩy cái kim khâu.

Madeline nhìn chăm chăm anh ta, phần khích. Logan Scott cao hơn cô nghĩ, quá hấp dẫn, quá ... mọi thứ. Thân hình vạm vỡ của anh ta hiện ra qua làn áo sơ mi trắng đơn giản mở rộng cổ và chiếc quần tây đen suông theo bờ hông hẹp và đôi chân dài. Bản in Madeline thấy đã không thể hiện hết anh ... màu tóc anh, nâu sậm bắt màu lửa, nụ cười ngạo nghễ khinh bạc trên khuôn miệng rộng, và làn da như ánh màu đồng.

Bằng cách nào đó bề ngoài bóng loáng ấy như thêm hấp lực nhờ cảm giác tàn nhẫn ... cảm giác rằng vẻ ngoài hoàng tử đó sẽ biến mất bất cứ lúc nào và lộ ra một người đàn ông có thể làm bất cứ điều gì. Madeline chớp mắt. Cô đã hình dung Scott là một dạng công tử bảnh bao chải chuốt, một tay chơi duyên dáng, nhưng hình như không có sự bảnh bao hay chải chuốt nào ở anh ta cả.

Người diễn viên tóc bạch kim phản đối:

- Anh Scott, tôi e là không thể thu kiếm về kịp trong động tác cuối cùng, anh sẽ không kịp phản ứng –
- Anh sẽ không phá được thế phòng thủ của tôi đâu.

Scott nói với sự tự tin đáng kinh ngạc – Dốc hết sức ra đi, Stephen – hay là tôi sẽ kiếm người nào khác thay anh đó.

Miệng Stephen ngiên chặt. Rõ ràng lời khích của Scott đã có tác dụng:

- Được đấy, tiếp tục đi –

Anh ta nâng kiếm lên và đâm tới, hi vọng sẽ bắt được Scott. Bật nụ cười ngán, Scott né qua dễ dàng, và hai cây kiếm cắt chéo nhau khi hai người đàn ông di chuyển đổi vị trí nhanh như xẹt.

- Mạnh hơn nữa, Stephen!

Scott nói, hơi thở gấp hơn vì nỗ lực:

- Bộ anh chưa từng bị cướp một người đàn bà nào trước đây hả? Muốn giết chết ai đó vì nó hả?

Cơn thịnh nộ của người diễn viên dường như đã phát hỏa, đúng như Scott muốn:

- Được rồi, mẹ kiếp.
- Vậy cho tôi thấy đi.

Stephen bùng nổ cơn giận dữ thành hành động, gương mặt anh ta vầng vát mồ hôi, Scott tán dương cố gắng của anh bằng vài câu cụt lủn, di chuyển với cây kiếm đâm và đẩy tới loang loáng. Hình ảnh của Scott làm cô nín thở. Anh ta dũng mãnh, quyền lực, và tự chủ đến đáng sợ. Bị thu hút bởi khung cảnh chiến đấu đó, Madeline tiến lại gần để xem rõ hơn.

Ngỡ ngàng, cô va chân mình vào cái vali để trên sàn té vào cái bàn nhỏ đầy dụng cụ. Một cây nến cỡ đại, nhiều mảnh gốm sứ, và một cây kiếm dự phòng rớt xuống sàn, văng tứ tung và kêu loảng xoảng.

Hai diễn viên đang tập trung vai diễn bị phân tâm, đầu Logan Scott quay ngoắt về cánh gà phải. Cùng lúc đó, kiếm Stephen đâm tới, không kịp rút lại.

Scott bật lên một tiếng rên, thân dưới anh ngã ập xuống sàn cứng, bàn tay to lớn ôm lấy vai đối diện. Sự im lặng bao trùm chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của hai diễn viên.

- Cái quái gì ... – Stephen thì thầm, nhìn chăm vào bóng cánh gà, nơi Madeline đang cố gỡ chân mình ra. Anh nhìn lại Scott, người đang có vẻ mặt rất lạ.

- Stephen!

Scott nói, giọng khàn nhẹ – Đây chắc do mũi kiếm của anh rồi. Khi anh nói, một vệt màu đỏ chảy loang ra giữa kẽ ngón tay và làn vải trắng.

- Lạy chúa tôi!

Stephen hét lên, mặt anh ta trắng bệch vì sợ hãi:

- Tôi không biết ... tôi không cố ý -

- Được rồi __ Scott đáp __ Chỉ là tai nạn thôi. Biểu hiện của anh vừa rồi đúng cái tôi muốn đấy. Cứ tiếp tục thế nhé.

Stephen nhìn anh như không thể tin được:

- Anh Scott -

Giọng anh ta run run, hòa trộn giữa kinh ngạc và muốn cười __ Làm sao anh có thể ngồi đó chỉ đạo tôi trong khi máu anh đang chảy ra sàn như thế? Nhiều lúc tôi tự hỏi không biết anh có phải con người không nữa.

Anh ta dứt mắt khỏi vết máu lan trên chiếc áo trắng của Scott.

- Đừng động đấy. Tôi sẽ gọi người đến giúp... một bác sĩ ...

- Không cần thế cho chuyện vặt này đâu __ Scott nói cộc lốc, nhưng Stephen đã nhảy xuống sân khấu. Làm bầm trong hơi thở, Scott cố đứng lên và ngã phịch lần nữa xuống sàn, mặt anh trắng bệch.

Madeline cởi ngay chiếc áo choàng của mình và rút chiếc khăn quàng ra:

- Đây này.

Cô chạy ra khỏi cánh gà và quì xuống bên cạnh anh. Cô xếp chiếc khăn và quấn chặt chúng quanh bờ vai anh __ Thế này sẽ giúp máu ngừng chảy.

Scott thở mạnh đau đớn vì vết thương bị ép chặt lại.

Gương mặt họ quá gần nhau, và Madeline nhận ra cô đang đối diện với đôi mắt xanh nhất cô từng thấy, rợp bởi hàng mi dày. Đồng tử ánh màu xaphia và dường như chứa mọi gam màu xanh, từ đáy sâu của đại dương đến bầu trời trong vắt giữa đông.

Madeline hít vào hơi thở ngắn kìm lại:

- Em xin lỗi vì ...__ cô ngừng lại và xoay qua vai nhìn chồng đồ lớn ngổn bên cánh gà __ mọi chuyện. Đó là một tai nạn. Em không vụng về đâu, không phải thường xuyên, vì em đang xem diễn tập bên cánh gà, và em té -

- Cô là ai? __ anh lạnh lùng ngắt lời.

- Madeline Ridley __ Cô trả lời, dùng nhũ danh của bà ngoại cô.

- Cô đang làm gì ở đây, sao lại đứng đó cắt ngang chuyện tập kịch của tôi vậy?

- Em đến đây vì ... __ Madeline nhìn anh lần nữa, và đột nhiên nhận ra không còn sự lựa chọn nào khác trừ cách tuyên bố ý định của cô một cách thẳng thừng, bộc tuệch không giống cô thường ngày chút nào. Cô phải thu hút sự chú ý của anh, tách mình ra khỏi số đông phụ nữ sẵn sàng lao vào anh bất cứ lúc nào.

- Em muốn làm người tình kế tiếp của anh.

Rõ ràng không chuẩn bị trước, Scott nhìn chăm chăm cô như thể cô vừa nói ngôn ngữ của nước nào. Anh im lặng một lát trước khi đáp:

- Tôi không tư tình với những cô gái như cô.

- Vì tuổi tác của em sao?

Có một ánh thích thú lóe lên trong mắt anh ... không thân thiện mà lại khiêu khích:

- Và những điều khác nữa.

- Em lớn tuổi hơn vẻ ngoài đấy __ Cô cứng cổ nói.

- Cô Ridley __ Scott lắc đầu như không thể tin được __ Cô có cách độc đáo giới thiệu bản thân với đàn ông đó. Tôi hãnh diện được cô quan tâm. Nhưng tôi không chạm vào cô đâu cho dù tôi có bị buộc làm như vậy. Giờ thì cho tôi xin lỗi –

- Có lẽ anh cần thêm thời gian để cân nhắc đề nghị của em __ Madeline nói __ Trong lúc này, em sẽ rất biết ơn nếu anh có thể cho em một công việc. Em có nhiều kỹ năng có thể hữu dụng trong nhà hát –

- Tôi chắc là cô có thể __ anh nói gọn __ nhưng tôi không cần.

- Em được học về văn học và lịch sử. Em có thể nói lưu loát tiếng Pháp, em pha màu và vẽ cũng khá tốt. Em cũng sẵn sàng quét dọn, lau chùi, dọn dẹp... bất cứ thứ gì có thể ...

- Tôi chóng mặt rồi đó, cô Ridley. Tôi không biết vì mất máu hay vì thấy vui thích đây ... nhưng trong trường hợp nào thì cô cũng khá ... thú vị.

Scott đứng lên, sắc hồng đã quay về trên mặt anh __Tôi sẽ bảo người đèn bù cho cô chiếc khăn quàng.

- Nhưng em – __cô bắt đầu cãi lại.

Một nhóm người tràn đến sân khấu khi được thành viên báo cho viết về vụ tai nạn.

- Không có chuyện gì cả __ Scott nói, dường như rất khó chịu vì sự quan tâm quá mức của họ __ Tôi không cần đỡ đi. Chân tôi có bị gì đâu chứ .

Anh bước về phòng nghỉ, bị bao quanh bởi một vòng thợ mộc, nhạc công, thợ vẽ, vũ công và diễn viên, tất cả họ đều sẵn sàng giúp anh.

Madeline nhìn theo. Scott quả là người đàn ông đặc biệt. Anh có vẻ rất vương giả, thậm chí vương tôn hoàng tử còn không sánh bằng vẻ ngoài và dáng dấp ấn tượng của anh. Cô tin chắc Scott chính xác là người đàn ông phù hợp để cô thực hiện kế hoạch của mình. Sẽ không gì sánh được trải nghiệm một lần và duy nhất trong cuộc đời ấy.

Thực tế thì, anh ta dường như không hào hứng muốn ngủ với cô ... nhưng cô sẽ không đầu hàng dễ dàng đâu. Cô sẽ kiên trì thuyết phục anh. Cô sẽ toàn tâm toàn trí tiếp cận anh. Cô sẽ làm bất cứ điều gì mà anh ta muốn.

Vừa nghĩ ngợi Madeline vừa bước lại gần cánh gà, nơi những miếng sứ vỡ tan nằm ngổn ngang trên bàn. Có rất nhiều việc làm ở nhà hát Capital. Cô tự hỏi có người nào đó cô có thể tiếp cận để xin một công việc không. Sau khi kê ngay bàn lại, cô bắt đầu thu dọn những mảnh gốm vỡ.

Giọng một phụ nữ du dương cất lên cách cô không xa:

- Cần thận nào, cô bé. Em sẽ bị đứt tay đó. Chị sẽ bảo người đến quét sau.

Madeline đặt miếng gốm lên bàn và quay nhìn người phụ nữ tóc vàng đỏ có lẽ lớn hơn cô vài tuổi. Chị có sắc đẹp sững sờ, với gương mặt quý phái, đôi mắt xanh và nụ cười ấm áp. Chị đang mang thai vài tháng.

- Xin chào __ Madeline nói, tiến lại gần chị tò mò __ Chị là một diễn viên à?

- Chị đã từng __ Người phụ nữ thừa nhận __ Nhưng chị đã chuyển qua làm quản lý, từ khi đứa con đầu ra đời .

- Ồ

Mắt Madeline mở to nhận ra người phụ nữ này không ai khác hơn Nữ Công tước xứ Leeds, một nữ diễn viên nổi tiếng đã từng đóng cặp với anh Scott những vở hài kịch vui nhộn cho đến những vở bi kịch Shakespeare. Mặc dù Công tước Leeds nổi tiếng giàu có, ông ta cũng không thể ngăn được tình yêu nghệ thuật và sự nghiệp đang nở rộ của vợ mình.

- Thưa Bà, thật vinh hạnh cho em được biết bà. Tha thứ cho em về chuyện mình gây ra.

- Chị không để ý đâu __ Nữ Công tước trấn an cô __ Tai nạn xảy ra thường xuyên ở đây mà __ Chị nhìn chăm vào Madeline __ Chị nghĩ đã nghe em hỏi xin anh Scott một việc làm.

- Vâng, thưa Bà __ Madeline đỏ bừng, tự hỏi người phụ nữ này còn nghe được gì thêm không, nhưng về mặt chị ta kín bưng và khó đoán.

- Theo chị vào văn phòng ... tên em là gì vậy?

- Madeline Ridley.

- À, Madeline, em không phải loại con gái thông thường đến kiếm việc ở phường hát. Ăn mặc đàng hoàng, rõ ràng có học thức ... em đang chạy trốn khỏi gia đình sao, cô bé?

- Ô, không đâu.

Madeline nói. Đó không hẳn là lời nói dối, vì cô trốn khỏi trường, không phải nhà, nhưng cô vẫn thấy bất an vì lời nhận xét ấy. Cô cố gắng cẩn trọng trả lời:

- Hoàn cảnh buộc em phải kiếm việc làm ... và em nghĩ mình có thể tìm được việc ở đây.

- Vì sao lại là Capital? __ Nữ Công tước hỏi, hướng cô vào văn phòng.

- Em yêu thích nhà hát, và em đã nghe nói rất nhiều về Capital. Em chưa bao giờ thật sự tham gia một vở kịch nào cả.

- Chưa bao giờ? __ Người phụ nữ dường như ngạc nhiên với câu nói đó.

- Chỉ là vở diễn phong trào ở trường thôi.

- Em có thích trở thành diễn viên không?

Madeline lắc đầu:

- Em không có tài diễn xuất đâu, và em cũng không thể trình diễn trước mặt mọi người. Ý nghĩ đó làm chân em muốn khụy xuống rồi.

- Tiếc thật __ Nữ Công tước nói, bước vào căn phòng nhỏ kê cái bàn bằng gỗ gụ với những chồng giấy cao nghệu. Những chiếc hộp đựng sách và giấy xếp chồng trên kệ tường.

- Một cô gái với nhan sắc như em có thể sẽ là vốn quý của Capital.

Madeline chớp mắt bối rối trước lời khen ấy. Cô luôn tự biết mình có duyên, nhưng không có gì hơn. Luôn có nhiều cô gái với hình dáng mảnh mai hơn, dễ thương hơn ... những cô gái với bề ngoài nổi bật hơn đôi mắt nâu nhạt và mái tóc màu mật ong của cô. Mẹ cô, Agnes, luôn luôn nói rằng cô con gái lớn của bà, Justine, là người đẹp nhất nhà, trong khi Althena thông minh nhất. Và Madeline, người con út, không có gì đặc biệt.

Madeline luôn ý thức rằng cô nên là con trai. Việc sinh nở luôn khó khăn cho Anger, và bác sĩ đã khuyến cáo đứa con thứ ba sẽ là đứa cuối cùng. Với mong mỏi có con trai, Anger quá đổi thất vọng khi đứa con gái thứ ba ra đời. Madeline luôn cho đó là lỗi của cô. Giả như cô có vài biệt tài nào đó làm vui lòng cha mẹ ... nhưng từ đó đến nay cô quá đổi bình thường.

Nữ Công tước dẫn Madeline ngồi vào ghế bên cạnh:

- Nói chị nghe em có kỹ năng gì, và chị sẽ định xem công việc nào có thể giao cho em.

Họ nói chuyện trong vài phút trong khi khay trà được mang đến. Nữ Công tước nói khá nhanh và cười nhiều, gương mặt chị tràn đầy sinh khí. Một phụ nữ ở vị trí của chị thường dễ khiến người khác lo sợ, nhưng chị lại rất ấm áp và nhã nhặn. Trong cuộc đời bị cấm cung của Madeline, cô chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào như Nữ Công tước xứ Leeds cả. Chỉ có mẹ cô, và các giáo viên của trường với những bài thuyết giáo, và chúng bạn với vốn sống chẳng hơn gì cô.

- Madeline __ Nữ Công tước nói __ em biết là tình trạng như chị sẽ rất khó đi lại trong vài tháng tới nữa. Chị muốn tìm một phụ tá có thể mang giao đồ, và thu dọn phòng ... cũng có nhiều công việc khác mà chưa ai chú ý lắm. Kỹ năng may vá của em có thể giúp bà Lytteton lo việc may trang phục. Và mặc dù anh Scott luôn từ chối, chúng ta cũng cần người thu dọn thư viện.

- Em có thể làm tất cả chuyện đó và chuyện khác nữa.

Nữ Công tước bật cười trước sự nhiệt tình của cô:

- Rất tốt. Coi như em đã là một thành viên của nhà hát.

Tiếng thở phào vui sướng định bật ra của Madeline từ từ nhạt đi. Nghĩ tới phản ứng của Scott khi anh ta khám phá ra chuyện này:

- Anh Scott sẽ không phản đối chứ?

- Chị sẽ nói với anh ta sau. Chị có quyền thuê bất cứ ai chị muốn. Nếu em gặp chuyện gì với Ngài Scott hay ai khác, cứ nói với chị.

- Vâng, à ... thưa bà.

Một ánh cười lóe lên trong đôi mắt xanh của Nữ Công tước:

- Đừng để cái tước hiệu đó hù dọa, cô bé. Mặc cho vị trí của chị ngoài Capital, ở đây chị chỉ là một trợ lý, và anh Scott mới là người nắm quyền cao nhất.

Madeline chưa bao giờ nghe một chuyện quái lạ như thế: một phụ nữ quý tộc làm việc trong nhà hát. Thế giới quý tộc và nhà hát hoàn toàn cách biệt. Cô tự hỏi làm sao Nữ Công tước có thể dung hòa cả hai.

Nữ Công tước cười, đọc được ý nghĩ của cô:

- Hầu hết giới quý tộc tin là chị đang hạ thấp đẳng cấp của mình khi tiếp tục làm việc ở đây. Ngài Công tước, ông xã chị, sẽ rất vui nếu chị rời khỏi nhà hát, nhưng anh ta hiểu là chị không thể nào làm thế.

- Em có thể hỏi không, thưa chị... chị đã làm ở đây bao lâu rồi?

- Khoảng năm hay sáu năm __ Gương mặt Nữ Công tước dần ra vì hồi tưởng __ Lúc đó chị cũng ngỡ ngàng lắm khi Logan thuê làm diễn viên của công ty này! Mọi nam nữ diễn viên ở Luân Đôn đều muốn được anh ta rèn luyện. Anh ta đã phát triển lối diễn xuất bản năng còn hiệu quả hơn kĩ thuật diễn trước đây – bây giờ cách ấy đã được bắt chước rộng rãi, nhưng vẫn rất tuyệt vời.

- Anh Scott là một thiên tài sống mãi với sân khấu __ Madeline khẽ nói.

- Và anh ta biết điều đó __ Nữ Công tước thêm vào. Chị rót trà vào tách Madeline và nhìn cô __ Có một điều chị cảnh báo em trước. Hầu hết phụ nữ ở nhà hát Capital sớm muộn gì cũng nghĩ mình yêu Logan. Chị khuyên em đừng theo con đường đó.

Má Madeline đỏ ửng:

- Em nghĩ điều đó cũng là tự nhiên mà ... người đàn ông với ngoại hình như thế ...

- Không chỉ là ngoại hình. Sự xa cách lạnh lùng của anh ta rất cuốn hút phụ nữ - người nào cũng nghĩ cô ta là người có thể khiến anh ta điên đảo. Nhưng đối với Logan nhà hát này quan trọng hơn bất cứ con người thật sự nào. Tất nhiên cũng có những cuộc đi lại trong đời Logan. Nhưng chưa bao giờ là tình yêu cả.

Điều đó sẽ càng thuận lợi hơn. Nếu kế hoạch Madeline thành công, cô có thể ngủ với anh Scott và rời khỏi đây mà không vương vấn điều gì.

- Thế là đủ về Logan rồi __ Nữ Công tước nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của Madeline __ Kể chị nghe, cô bé ... em đã kiếm được chỗ thuê nhà chưa? Nếu chưa, chị có thể giới thiệu một nơi cho em.

- Em rất vui vì điều đó, thưa chị.

- Chị có một người bạn, một phụ nữ lớn tuổi là diễn viên về hưu. Bà sống một mình trong căn nhà ở đường Somers. Bà ta rất thích có người trẻ sống bên cạnh, và cũng rất thú vị nghe bà kể về cuộc đời trước đây. Chị chắc là bà có dư một phòng cho em với một giá dễ chấp nhận.

- Thật tuyệt __ Madeline nở nụ cười sáng rỡ __ Cảm ơn chị.

Một cảm xúc lạ lùng lướt qua mặt chị:

- Chị không thích nhúng mũi sâu vào chuyện người khác, nhưng rõ ràng em không thuộc về nơi này, Madeline.

Cô lặng im, chưa biết trả lời ra sao. Cô cúi gầm mặt để tránh ánh mắt xét đoán của Nữ Công tước.

- Em không biết che giấu cảm xúc của mình __ chị nói __ Nếu em đang có vấn đề gì, cô bé ... chị nghĩ em nên tin vào chị. Chị có thể giúp.

- Em không biết vì sao chị lại quá tử tế với một người lạ như thế __ Madeline nói.

- Em có vẻ rất cô độc __ Nữ Công tước thì thầm __ Đã có lúc trong quá khứ chị cũng như vậy. Bất kể em đang trốn chạy cái gì, tình hình có thể không bi đát đến thế đâu.

Madeline gật đầu, mặc dầu cô không định tiết lộ chuyện của mình với bất cứ ai. Sau khi chân thành cảm ơn Nữ Công tước, Madeline rời nhà hát và đón xe đến đường Somerset.

Bà Nell Florence là một phụ nữ lớn tuổi với mái tóc màu đào lợt có lẽ mang ánh đỏ khi bà còn trẻ. Làn da bà tái tái và vết nhăn vì thời gian, dáng người khá trang nhã. Bà ấm áp và tử tế, với phong cách duyên dáng.

- Và Julia yêu quý gửi cháu đến đây cho ta à?

Bà Florence hỏi, chào đón Madeline vào nhà:

- Ta chắc là chúng ta sẽ hợp nhau thôi. Ta chắc cháu là diễn viên phải không? Không hả? Không thể tưởng được, nhất là với gương mặt như cháu. Nếu ta sở hữu một nhan sắc như vậy khi ở tuổi cháu ... à mà ta cũng làm khá ổn với nhan sắc của ta ấy chứ.

Bà tíu tít dẫn Madeline vòng quanh căn nhà hai tầng, mỗi phòng chứa đầy kỉ vật của sự nghiệp diễn xuất của bà.

- Ta là một minh tinh của Luân Đôn một thời đấy.

Bà Florence tuyên bố, hồi tưởng về quá khứ. Bức tường treo đầy chân dung bà ba mươi năm trước. Mỗi bức họa thể hiện bà trong những bộ trang phục khác nhau, một vài cái gợi cảm đến giật mình. Bà dường như rất vui khi thấy mặt Madeline bừng đỏ:

- Cháu là người rất dễ đọc, phải không? Thật là dễ thương.

Hiếu kì trước bộ sưu tập, Madeline ngắm từng khung tranh chạm trổ, và loạt trang phục thời cổ xưa đầy màu sắc, cô phải thốt lên:

- Thật tuyệt vời khi có cuộc đời như thế!

- Ta đã trải qua rất nhiều thăng trầm __ Bà Florence nói __ Và ta hài lòng tất cả mọi thứ. Chưa bao giờ hối tiếc điều gì, đó là phương châm sống của ta. Đến đây, ta sẽ cho cháu xem phòng cháu sẽ ở, chúng ta sẽ đi hơi xa đấy. Cháu phải kể cho ta biết mọi thứ về mình nha.

Madeline chưa bao giờ biết thì ra ý nghĩ của cô dễ nhận biết đến thế. Dường như bà Florence có thể đọc chúng dễ dàng như Julia vậy.

- À __ bà nói, nhìn mặt Madeline __ Cháu không muốn kể về quá khứ của mình, ta hiểu rồi. Chúng ta có thể kiếm chuyện khác để nói mà.

Madeline mừng vì sự thấu hiểu của bà:

- Cảm ơn, bà Florence __ cô nói, đi theo bà cả chuyến đi còn lại.

Sau khi dọn dẹp xong số đồ đạc ít ỏi của mình, Madeline mặc vào chiếc đầm xám nhạt viền màu mận chín. Cô sẽ đến nhà hát tối nay, để xem Logan Scott diễn và biết thật ra tài năng của anh ta có đúng như mọi người đồn đại không. Đứng trước gương, cô gài xong nút áo ... và khựng lại.

Dù chiếc đầm được may rất khéo, kiểu dáng lại hoàn toàn tệ hại, giản dị và bình thường với cổ áo cao. Làm sao cô có thể quyến rũ bất cứ người đàn ông nào, chưa nói tới ông Scott, mà không có vài bộ đồ đẹp đây? Madeline trượt tay mình lên eo. Giá như cô có một chiếc đầm làm bằng lụa và sa tanh, và đôi giày đính ngọc trai, và hoa tươi gài trên tóc ...

Sau khi chải mái tóc dài nâu đỏ, cô buộc và búi gọn chúng thành búi trên đầu. Cô ước sao mình có cành thép cong, để uốn vài lọn tóc xoăn thả xuống trán và hai má — Thậm chí không có lấy một giọt nước hoa — Cô nói, lắc đầu chua chát.

Nhưng chỉ một lát sau, bản chất phản chấn tự nhiên của cô quay trở lại. Cô sẽ lo những chuyện đó sau. Tối nay cô chỉ có một việc duy nhất phải hoàn thành, và đó là xem vở kịch đầu tiên của mình ở Luân Đôn.

Nữ Công tước xứ Leeds tử tế cho Madeline một chỗ ở cánh gà để cô có thể đứng và xem vở kịch.

- Em sẽ ổn khi đứng chỗ này — Chị nói với Madeline — Nhớ tránh đường cho mọi người. Họ rất vội khi chuyển cảnh và thay phục trang — em sẽ không muốn ai giẫm phải đâu.

Vâng lời, Madeline tránh qua một bên và nhận ra là dù đứng ở góc khuất kì lạ này, cô vẫn có thể thấy hầu hết sân khấu. Vở kịch, mang tên “Người tình bị từ chối” được mở đầu bằng phần ca nhạc và một đoạn hài làm tiếng cười dội khắp khán phòng. Màn được kéo xuống và nhân viên hậu đài tủa ra sân khấu hỗn loạn. Kì diệu thay mọi thứ đưa vào đúng chỗ chỉ hơn một phút. Hai thanh niên đứng cạnh Madeline kéo mạnh dây ròng rọc, và tấm màn kéo lên lộ ra nhà hát được thiết kế đẹp nhất Luân Đôn.

Tiếng tán thưởng trầm trồ vang lên từ khán giả trước bối cảnh sân khấu bắt mắt. Và hai nhân vật, chồng và vợ, bắt đầu thảo luận danh sách những ứng viên phù hợp với cô con gái mình. Madeline bị cuốn hút vào câu chuyện đang dần dần lật mở. Cô thấy thông cảm sâu sắc với nhân vật nữ chính, một cô gái ngây thơ đang bị ngăn cấm kết hôn với người yêu từ thuở ấu thơ, thay vào đó lại phải đính hôn với một kẻ gian hùng người đã từ chối trả cô về với tình yêu thật sự của mình.

Trước sự ngạc nhiên của Madeline, Logan Scott không đóng vai người yêu thật sự ấy của cô gái, mà là vai phản diện kia. Giây phút anh ra sân khấu, một luồng điện như xẹt qua khán phòng. Giống như những người khác, Madeline bị choáng ngợp trước sự tự chủ, vẻ duyên dáng chết người của nhân vật anh thể hiện. Anh ta muốn cô gái ấy, cho dù phải đập đổ tình yêu của cô gái dành cho người khác.

Với Madeline, mỗi giây phút trôi qua là một niềm thích thú. Cô đứng lặng trong cánh gà, ngón tay nắm chặt lấy tấm rèm nhung, tim cô đập mạnh đến nỗi như có thể nghe dồn xuống từng ngón chân. Mỗi lần Scott cất tiếng, cô hầu như không thể thở. Anh nhập vai dễ dàng, khắc họa sự ích kỷ và ham muốn mãnh liệt của người đàn ông đó. Giống như những khán giả còn lại, Madeline bắt đầu hi vọng anh ta có thể chiếm được tình yêu của cô gái.

Anh Scott ra sân khấu trong phần lớn màn một, luồn lách, thủ đoạn, gây bao mâu thuẫn cho hai kẻ yêu nhau đến nỗi gần như tình yêu thật sự kia sẽ không thể nào thành.

- Cuối cùng câu chuyện sẽ ra sao?

Madeline không thể cầm lòng hỏi nhân viên chuyển cảnh đứng cạnh cô — Ông Scott sẽ cưới cô gái đó, hay để cô ta theo người đàn ông khác?

Người chuyển cảnh cười toe trước sự hồ hởi của Madeline:

- Tôi không thể kể được — anh ta nói — nói trước mắt hay phải không?

Trước khi cô đáp lại, màn một đã kết thúc và đến thời gian nghỉ giữa chừng. Madeline đứng nép qua bên khi tấm màn phủ xuống. Một nhóm vũ công tràn lên sân khấu giúp vui khán giả trong khi chờ màn hai bắt đầu.

Madeline đứng trong bóng đêm, áp mình vào tấm màn nhung. Dường như thời gian trôi qua bất tận trước khi vở kịch tiếp tục. Sự háo hức tràn ngập, và cô cảm nhận một niềm hạnh phúc lạ lùng. Không có nơi nào cô yêu thích bằng ở đây, hít thở lấy mùi mồ hôi quện vào mùi sơn vẽ, và vị đắng đắng của ánh sáng calcium.

Một cái bóng to lớn đi phớt qua cô, người đàn ông sải bước từ sân khấu về phòng trang điểm. Vai họ đụng nhau khi anh ta đi qua, và bước chân người đó chậm lại. Anh ta dừng lại áp tay mình lên nơi họ đụng nhau. Chầm chậm anh quay lại nhìn thấy cô. Luồng mắt họ chạm nhau, và Madeline như bị một cú đánh thẳng vào bụng. Là anh Scott.

Mồ hôi lấp lóa trên mọi góc cạnh gương mặt anh. Mặc dù màu mắt anh chìm trong bóng tối, cơn giận dữ vẫn không thể lằm được.

- Cô ..._ anh ta gắt lên _ Cô đang làm cái quái gì trong nhà hát của tôi vậy?

Chưa hề có ai nói cô như thế trước đây. Ngờ ngàng làm Madeline một lát sau đó mới trả lời:

- Anh Scott ... em nghĩ là Nữ Công tước vẫn chưa nói anh biết về em ...

- Tôi đã nói nơi đây không có chỗ cho cô rồi mà.

- Vâng, thưa anh, nhưng Nữ Công tước đã đồng ý. Chị đã thuê em làm phụ tá ...

- Cô bị đuổi _ Anh ta hét lên tiến đến, bóng anh gần như phủ trùm lên cô.

Cô có thể ngửi thấy mồ hôi trên da anh và thấm ướt làn vải áo. Đó không hẳn là khó chịu ... lại thấy phần khích. Anh ta khiến những người đàn ông cô biết trước đây sao giống những sinh vật mềm dẻo và nhu nhược.

- Không, thưa anh _ Cô đáp lại, không thể tin mình đang dám cãi lại anh ta.

Sau đó là khoảng lặng thình:

- Không à?

Anh lặp lại bằng giọng khàn khàn, như thể từ đó chưa bao giờ được thốt lên trước anh ta trước đây vậy.

- Nữ Công tước nói rằng chị ấy có thể thuê em nếu chị muốn, và nếu anh phản đối, em cứ đi gặp chị.

Một tiếng cười gần thoát ra từ cổ họng anh:

- Vậy à? Tôi muốn biết ai làm chủ cái nhà hát chết tiệt này! Đi với tôi!

Anh nắm lấy cánh tay cô kéo đi.

Chật vật, hỗn hển, Madeline bị kéo đến căn phòng thay đồ. Tai cô lùnh bùng nghe tiếng anh ta rửa xả.

- Thưa anh ... em sẽ biết ơn nếu anh không dùng những từ ngữ như thế nữa.

- Cô tự đứng đến nhà hát của tôi, gây tai nạn sau cánh gà, chạy theo tôi xin một công việc ... và bây giờ muốn dạy đời tôi về cách nói năng hả?

Cánh cửa đóng sập lại, và họ đứng nhìn chằm chằm nhau - anh bực bực giận dữ, cô bướng bỉnh căm lạnh. Nhưng cô sẽ không để anh đuổi cô khỏi nhà hát Capital.

- Em chỉ nghĩ là những ngôn từ ấy quá hạ lưu cho một người như anh.

Scott há miệng ra định đáp lại, rồi lằm bằm điều gì đó trong hơi thở.

Trong căn phòng nhỏ chiếu sáng rực, mọi đường nét gương mặt của Scott hiện lên rõ ràng. Hấp lực toát ra từ con người anh làm lớp hóa trang gần như không cần thiết. Luồng mắt anh quá sắc nhọn đến nỗi hình như nhìn thẳng anh cũng thấy đau, và cảm anh bạnh ra rắn như tảng granite.

- Cô sai lầm rồi, cô Ridley. Đây không phải chỗ của cô.

- Anh Scott, nếu anh vẫn còn khó chịu vì sự vụng về của em trước đây. Em xin lỗi vì điều đó. Từ đây em sẽ rất cẩn thận. Anh sẽ không cho em cơ hội thứ hai sao?

Logan giận dữ vì phản ứng bị khêu gợi của bản thân trước cô. Hình bóng của cô đã làm anh phân tâm cả ngày nay. Lời nói của cô gái này có thể làm tan cả băng nhưng nó chỉ làm Logan thêm quả quyết thôi.

- Không phải chuyện sáng nay _ anh nói nhanh _ Thực tế là, ở đây không cần cô.

- Nhưng Nữ Công tước đã nói ở đây có nhiều việc em có thể giúp mà ... chuẩn bị trang phục, rồi dọn thư viện của nhà hát -

- Julia mềm yếu quá _ Anh cắt ngang _ Cô có thể lợi dụng được cô ta. Nhưng tôi thì không.

- Em không lợi dụng ai cả _ cô phản đối ngay.

Ngay lúc đó người lo trang phục đến giúp Logan thay đồ cho cảnh sau bước vào, mang trên tay bộ áo trắng và vest.

- George __ Logan nhận tức thì và bắt đầu cởi chiếc áo ướt đầm mồ hôi ra. Chỉ còn vài phút nữa là màn hai bắt đầu.

Madeline chưa bao giờ thấy một người đàn ông thay đồ trước mặt mình. Mỗi chiếc nút bung ra là vầng ngực vạm vỡ lại hiện ra thêm. Hốt hoảng, cô đi về phía cánh cửa.

- Anh Scott, em ... nghĩ là em nên rời khỏi đây...

- Cô sẽ rời khỏi Capital à? __ Anh ta lạnh lùng hỏi, giật vạt áo ra khỏi quần.

Madeline cup mắt xuống, nhưng hình ảnh tấm ngực trần to lớn đã kịp in vào đầu óc cô rồi.

- Em sẽ ở lại nếu Nữ Công tước cho phép.

- Vậy thì cứ ở lại, nhưng cô sẽ trả giá đó. Tôi sẽ biến đời cô thành địa ngục. Cô có hiểu không hả?

- Vâng, thưa anh __ Cô thì thầm, rút khỏi phòng thay đồ ngay khi anh bắt đầu cởi chiếc quần ra.

Logan ngừng lại khi cánh cửa đóng sập, nhẹ người khi sự cương cứng của anh dịu dần xuống. George ý tứ ngoảnh mặt đi chỗ khác, gấp lại chiếc áo bỏ ra.

- Anh có cần gì nữa không, thưa anh?

Một xô nước đá có lẽ sẽ rất hữu dụng, chưa kể đến một ly rượu nữa. Nhưng Logan lắc đầu và quay đi, tiếp tục thay đồ. Người lo phục trang nhặt nhanh vài thứ trong phòng trang điểm và rời khỏi phòng.

Đứng trước gương. Logan khẽ thở dài, cố tập trung vào công việc trước mắt ... nhưng tâm trí anh lại tràn ngập hình bóng cô gái ấy, Madeline.

Cô ta là ai, và tại tên thánh nào cô lại muốn làm việc ở Capital? Rõ ràng cô ta là con nhà tử tế __ cô không có việc gì phải dính líu tới phường hát đồng đức hỗn tạp này. Julia nghĩ gì mà lại đi thuê cô ta chứ? Anh chỉ muốn gọi người quản lý của mình ngay và hỏi cho được câu trả lời, nhưng không còn thời gian nữa. Anh có một màn nữa phải hoàn thành, và không có gì quan trọng hơn chuyện trao cho khán giả đến Capital cái họ muốn cả.

Bằng cách nào đó Madeline đã quay trở về nơi cô đứng ở cánh gà. Cô áp tay lên gò má nóng, có lẽ nó đã thành màu đỏ rực. Cô đã sai sao khi cương quyết ở lại Capital mặc cho sự phản đối của ông Scott? Cô chắc đó không biết đó phải là cách để tiếp cận một người đàn ông không nữa.

Vì sao anh ta không thích cô nhỉ? Cô luôn nghĩ mình rất thân thiện hòa đồng. Có thể vì mình không phải loại phụ nữ anh ta thích. Thật khó để thay đổi cảm giác anh ta về cô ... Sẽ mất bao lâu đây? Lo lắng, cô nhìn chăm chăm lên vùng hậu đài tối om, nơi diễn viên đứng đợi tới màn diễn của mình.

Màn được kéo lên, và câu chuyện về cặp tình nhân ấy tiếp tục. Tài nghệ của Scott lại thăng hoa và Madeline nhanh chóng quên hết mọi thứ ngoại trừ nhân vật anh đang thể hiện.

Sau hàng loạt mưu kế không thành, cuối cùng vai phản diện ấy nhận ra thậm chí nếu cưới được cô gái xinh đẹp đó, anh cũng không thể có được tình yêu của cô. Đứng dưới danh nghĩa một nhà đầu tư thâm lặng, anh đã giúp hai người, nhưng không để họ biết rằng anh chính là người đã tác hợp hạnh phúc cho họ. Scott khắc họa vai đó thể hiện không chút gì hối tiếc, không hề đánh rơi cái mặt nạ ngạo nghễ, nhưng bằng cách nào đó dưới sự tự chủ cứng rắn, khán giả cảm nhận được trái tim anh đã vỡ tan. Vở kịch hết thúc có hậu hòa lẫn sự ngọt ngào và cay đắng.

Những tràng pháo tay cuồng nhiệt nổ ra khắp khán đài, kéo dài đến nỗi diễn viên phải quay ra chào khán giả lần nữa. Scott được vỗ tay nhiều nhất, và anh đón nhận với nụ cười nhẹ và nét mày cong cong. Chương trình đêm sau được thông báo, và tấm màn khép lại lần chót, mặc dù khán giả vẫn tiếp tục vỗ tay không ngớt.

Madeline cẩn thận rời khỏi trước khi anh Scott thấy cô lần nữa. Cô thoáng thấy mái đầu đen của anh đi xuống sân khấu, bao chung quanh bởi vòng người hâm mộ. Tất cả bọn họ đều muốn được gần anh. Khẽ thở dài, Madeline quay lại lấy chiếc áo choàng để trong văn phòng Nữ Công tước.

- Madeline!

Cô ngược lên thấy Nữ Công tước xứ Leeds bước vào phòng

- Em có thích vở kịch không?

Madeline cố gắng tìm từ để diễn tả cảm xúc của mình:

- Ôi, đó là điều tuyệt vời nhất em được trải qua.

- Chúa tôi ơi __ Nữ Công tước bật cười trước sự cuồng nhiệt của cô.

- Không còn nghi ngờ vì sao mọi người gọi anh Scott là một huyền thoại sống. Anh ấy ... anh ấy ...

Madeline ngưng lại, không biết làm sao diễn tả cảm xúc của cô về anh ta.

- Vâng, chị hiểu mà __ Nữ Công tước đáp lời, nụ cười đọng trên môi chị.

Sự phấn khởi của Madeline đột nhiên nhạt đi.

- Em e là anh Scott đã thấy em ở hậu đài tối nay. Anh ấy vẫn phản đối em. Anh ấy nói rất rõ như thế rồi.

Lông mày Julia nhướng lên ngạc nhiên:

- Đó không giống anh ta thường ngày. Anh ta chưa bao giờ ý kiến về bất kì người nào chị nhận cả. Chị không hiểu vì sao ...

Chị ngừng lại, nhìn chằm vào Madeline:

- Đừng lo, cưng ạ. Chị sẽ gặp anh ta sáng mai trước buổi tập, và mọi thứ sẽ được giải quyết thôi.

- Em hi vọng thế, thưa chị __ Madeline ngưng lại __ Em muốn làm việc tại Capital nhiều lắm.

- Thì em sẽ làm vậy __ Nữ Công tước trấn an cô __ Trừ khi anh Scott có thể đưa ra nguyên nhân thật sự chính đáng - và chị nghĩ điều đó sẽ không dễ chút nào.

2. Chương 2

Logan đứng trong xưởng mộc của nhà hát Capital và xem xét khung màn hai tầng một cách kỹ lưỡng. Cái khung này được đóng từ những phiến gỗ sồi mài phẳng, và sau đó sẽ được gửi đến xưởng sơn.

- Chúng ta chưa bao giờ làm một phòng màn lớn như vậy.

Logan nói với hai người thợ mộc đang chỉnh lại giàn giáo cho anh thẩm định.

- Làm sao nó đứng vững đây?

- Chúng tôi nghĩ là cách tốt nhất là dựng một giàn giáo đằng sau __Người thợ chính, Robbie Cleary, nói __ Nó sẽ giữ phòng màn đứng vững trong suốt vở diễn.

Logan với bàn tay to lớn nắm lấy thanh gỗ, kiểm tra độ chắc chắn của nó:

- Anh nên buộc chặt thanh gỗ rồi để nó xuống sàn. Tôi không muốn rủi ro xảy ra nếu nó rơi xuống đầu ai đó. Nó khá nặng đấy.

Robbie gật đầu đồng ý và đi đến đằng sau dàn phong. Dàn phong này được thiết kế để tấm trước sẽ được dỡ xuống, lộ ra dàn phong thứ hai ở ngay đằng sau. Đó là cái mảnh khó để có thể chuyển cảnh nhanh chóng, tiết kiệm thời gian và tránh sai sót khi trình diễn.

Đứng đằng sau dàn phong, Logan cào tay vào mái tóc của mình:

- Để dàn phong đầu tiên rút xuống đi!

- Được thôi, anh Scott _ Robbie ngờ vực nói _ Nhưng tôi cảnh báo anh, tôi chưa bao giờ thử dỡ nó xuống cả.

- Làm lúc này cũng như lúc khác thôi.

Jeff, cậu bé chạy việc, chạy ra trước để phụ, dùng cơ thể nhỏ bé của mình giữ cho bộ khung hai tầng đứng vững.

- Thả khung trước xuống đi _ Rubbie chỉ, và người thợ phụ bắt đầu dỡ khung đầu tiên xuống.

Từ góc mắt của mình, Logan thấy ai đó đang đi vào xưởng, một cô gái mảnh mai đang mang một cây chổi, một cái ki hốt rác, và cái tay cầm để dựng đồ. Người mới đến đó, Logan nhận ra với một cái táng bực tức. Cô dường như chẳng chú ý gì đến những chuyện đang xảy ra nơi đây - và nàng ta đi thẳng vào chỗ tấm khung sắp rút xuống.

- Coi chừng, mẹ kiếp _ Logan hét lên.

Cô ta khựng lại và nhìn anh hiều kì với đôi mắt ngây thơ như đứa trẻ mới sinh, trong khi tấm khung nặng trĩch đang lừng lững trên đầu.

Ngay lập tức Logan lao đến và đẩy cô ta ra, xoay người che cho cô bằng chính cơ thể của anh. Dàn khung đổ ngay vào cái vai đau, nổ bùng một cơn đau đớn đến nỗi anh run lên và vắng tục. Nguyên một lúc lâu anh dường như không thể thở. Bằng cách nào đó anh vẫn có thể giữ mình đứng vững trên hai chân. Anh mơ hồ biết Robbie và những người khác đã chạy tới và nâng dàn khung ra, trong khi cô gái bước lùi khỏi anh.

- Anh Scott _ Cô ta bối rối nói _ Anh ổn chứ? Em thành thật xin lỗi.

Logan lắc nhẹ đầu, mặt anh trắng bệch, dồn hết bình sinh để giữ mình không ngất xỉu. Anh sẽ không làm mất thể diện đến nỗi lăn quay ra giữa xưởng mộc như thế. Luôn luôn ý thức giữ hình ảnh quyền uy của bản thân, anh chưa bao giờ bệnh, chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối, và chưa bao giờ phân tâm dao động trước mặt nhân viên của mình.

- Ôi, vai của anh _ Madeline hét lên, nhìn chăm chăm vào áo sơ mi anh, nơi những giọt máu đang tóe ra từ vết thương cũ bắt đầu há miệng _ Em có thể giúp gì đây?

- Tránh xa tôi ra _ Logan lầm bầm, cuối cùng cũng chiến thắng được cơn quay cuồng. Anh hít một hơi thật sâu, hồi phục _ Vì tên Thánh nào mà cô có mặt ở đây?

- Em định mang đồ lau dọn tới, và dọn dẹp dụng cụ làm mộc, và ... có việc gì anh muốn em làm không, thưa ông?

- Xéo đi _ Logan quát, gương mặt hằn lên cau có _ Trước khi tôi bóp cổ cô.

- Vâng, thưa anh _ cô khẽ khàng nói.

Một cô gái khác ở vị trí cô có lẽ đã bật khóc. Anh đã mắng cô không chút nương tay. Mọi người trong Capital đều kinh sợ cơn giận của anh. Thậm chí Julia cũng e dè tránh xa trong những lúc tâm trạng anh không tốt.

Madeline hồi hận nhìn Robbie:

- Em xin lỗi, ông Cleary. Em sẽ quay lại quét dọn sàn sau.

- Được rồi, cô bé à -

Người thợ chính đợi cho đến khi Madeline rời khỏi rồi quay lại nhìn Logan.

- Anh Scott _ ông trách _ anh không cần phải nói cô bé đó như thế. Cô ấy chỉ cố giúp thôi mà.

- Cô ta là một thảm họa biết đi.

- Nhưng anh Scott __ Jeff, cậu bé phụ việc, nói __ Maddy dường như chỉ gây chuyện khi có anh ở gần thôi. Những lúc khác chị ấy vẫn bình thường mà.

- Tôi không cần biết __ Logan áp tay vào bờ vai đang rất như lửa bỏng, đầu đau và quay cuồng __ Tôi muốn cô ta cút ngay khỏi chỗ này __ Anh lầm bầm, và rời khỏi xưởng với những bước sải dài kiên quyết.

Anh đi vào văn phòng Julia, định trút cơn giận của mình. Đó là lỗi của chị đã cố thuê cô gái đó __ nên đuổi cô ta sẽ là trách nhiệm của chị. Anh thấy Julia ngồi ở bàn giấy, chị đang tập trung thảo kế hoạch hàng tuần. Ngược nhìn lên, và gương mặt chị trở nên trống rỗng vì kinh ngạc.

- Logan, có chuyện gì thế? Anh có vẻ vừa đi đánh trận về vậy.

- Còn tệ hơn thế nữa. Tôi vừa mới có cuộc chạm trán với cái con bé trợ lý của cô đấy.

- Madeline? __ Julia nhìn mặt lo lắng __ Chuyện gì xảy ra vậy?

Anh kể chị nghe về chuyện ở xưởng mộc. Thay vì tỏ ra lo lắng và kinh ngạc, Julia dường lại thấy buồn cười:

- Logan đáng thương ơi __ Chị cười __ Chẳng trách anh tức giận như vậy. Anh không thể trách Maddy được đâu.

- Tôi không thể hả? __ Anh chua chát hỏi.

- Đây là ngày đầu tiên làm việc của cô ấy, cần có chút thời gian để cô ta quen việc chứ.

- Ngày đầu tiên __ Logan hét lên __ và cũng là ngày cuối cùng. Tôi muốn cô ta rời khỏi đây, Julia. Tôi yêu cầu đấy.

- Tôi chỉ không hiểu vì sao anh phản đối Madeline Ridley dữ dội như vậy __ Julia ngả lưng vào ghế với cái nhìn vui thích khiến Logan thấy bức.

- Cô ta là kẻ non nớt chẳng biết tí gì về nhà hát.

- Chúng ta ai cũng từng non nớt một thời gian __ Julia đáp, và ném cho anh cái nhìn trêu chọc __ Mọi người trừ anh, tất nhiên rồi. Anh phải đã biết mọi thứ về sân khấu ngay khi vừa lọt lòng.

- Cô ta không thuộc về đây __ Logan ngắt lời __ Ngay cả cô cũng không thể phản đối điều này.

- Có lẽ không __ Chị thừa nhận __ Nhưng Madeline là một cô gái trẻ đáng yêu và thông minh, mà có lẽ đang mắc một rắc rối gì đó. Tôi muốn giúp cô ấy.

- Cách giúp duy nhất là trả cô ấy về nơi cô đã đến.

- Vậy nếu cô ta đang trốn chạy chuyện gì đó kinh khủng thì sao? Anh không quan tâm chút nào sao? Ngay cả là chút hiểu kì?

- Không.

Julia thở dài:

- Nếu Madeline không làm việc ở đây, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra với cô ấy? Tôi sẽ trả lương cho cô ta bằng tiền túi mình, nếu anh muốn.

- Chúng ta không phải trại tế bần, mẹ kiếp.

- Tôi cần một người trợ lý __ Julia nói __ Tôi cần một người phụ giúp trong thời gian tới. Madeline đúng là người tôi muốn. Vì sao anh lại có vấn đề với cô ấy như thế chứ?

- Bởi vì cô ta ...

Logan ngậm miệng lại tức thì. Vấn đề là, cô gái ấy làm phiền anh vì lẽ gì đó anh không hiểu được. Có thể bởi cô ta quá cởi mở và không phòng bị đến kì lạ ... một phong cách trái ngược với bản chất con người anh. Cô làm anh thấy khó chịu, gợi anh nhớ đến những thứ anh không muốn nhớ, tất cả những cái mà anh đã cố gắng thay đổi trong bản thân mình. Nhưng anh sẽ không nói những chuyện này ra để Julia chọc ghẹo đâu. Chị luôn luôn thấy lạ sao anh có thể giữ cho bề mặt đời sống và cảm xúc của mình thanh thản như thế.

- Logan __ Julia nôn nóng nói, không lý giải được sự im lặng của anh __ Anh phải đưa lời giải thích đi chứ?
- Thực tế cô ta là một con ngốc vụng về cũng đủ rồi.

Miệng Julia há ra ngớ ngàng:

- Mọi người đều thỉnh thoảng gây tai nạn. Thường ngày anh đâu nhỏ nhen đến thế.
- Tôi nói cô ta bị đuổi, và tôi không nghe gì thêm nữa.
- Vậy anh cứ đuổi cô ta. Tôi không can thiệp chuyện đó.
- Được __ Logan hỏi __ Cô ta đang ở đâu?
- Tôi đã cho cỗ giúp bà Lytteton chuẩn bị trang phục __ Julia hét lên, quay người lại và tiếp tục cúi xuống chồng giấy cao nghệu trước mặt.

Logan rời khỏi văn phòng Julia, quyết tâm tìm ra cô gái ngay lập tức. Phòng phục trang nằm trong tòa nhà khá xa những phòng khác, vì nó dễ bắt lửa hơn bất cứ nơi nào khác của nhà hát. Sẽ dễ dàng cứu hỏa ở đó và tránh cho cả Capital chìm trong biển lửa.

Bà Lytteton là một phụ nữ đồ sộ với mái tóc xoăn nâu. Bàn tay to lớn của bà di chuyển thoăn thoắt đã tạo ra rất nhiều bộ trang phục tuyệt vời trên sân khấu. Bà đã thuê nửa tá cô gái giúp may vá và có một bộ sưu tập trang phục đồ sộ đang chất đầy những ngăn và ngăn. Sản phẩm của Nhà hát Capital rất hào nhoáng, và những diễn viên cũng như khán giả đều ý thức được cái giá để tạo ra không hề nhỏ.

- Anh Scott __ người thiết kế trang phục vui vẻ nói __ Tôi có thể giúp gì cho anh đây? Hay chiếc áo anh mặc tối qua tay quá ngắn? Nếu cần tôi sẽ sửa nó lại.

Logan không muốn tán gẫu __ Có một cô người mới, cô Ridley. Tôi muốn gặp cô ta.

- À, cô bé chạy việc đấy phải không? Tôi bảo cô ta mang những giỏ phục trang về hấp rồi. Lựa của những chiếc đầm ấy quá mỏng manh để phơi trong không khí thành phố đầy bụi thể này, nên chúng sẽ được đem về thôn quê, và sẽ được giặt phơi ở đó.

- Cảm ơn __ Logan ngắt lời, không chút hứng thú nghe quá trình giặt ủi phức tạp ấy. __ Một ngày tốt lành nhỉ, bà Lytteton -

- Và sau khi cô ta mang những giỏ đó đến khu giặt __ người thiết kế trang phục tiếp __ cô sẽ đến văn phòng anh mang theo phục trang cho vở Othello.

- Cảm ơn __ Logan đáp qua kẽ răng, trải nghiệm một cảm giác bức bối - và có lẽ là báo động __ với ý nghĩ Madeline Ridley đến văn phòng anh. Tai họa dường như xảy ra bất cứ nơi nào trong tầm với của cô ta, và anh sẽ may mắn nếu văn phòng không trở thành một bãi hoang tàn sau khi cô ta rời khỏi.

Nhưng khi anh bước vào căn phòng nhỏ xem như chốn riêng của mình, anh không thấy ai cả, và lại có vẻ sạch sẽ gọn gàng hơn bao lâu nay. Sách và giấy tờ được xếp lại thành chồng, bàn ghế được phủi bụi, và cái bàn giấy bừa bộn đã được kê lại ngay ngắn và lau chùi. Logan bước vào văn phòng và nhìn chung quanh thích thú:

- Giờ làm sao tôi tìm được đồ bấy giờ nhỉ?

Anh chú ý đến ánh màu trong phòng, một cảnh hồng hê nụ cảm vào ly nước trên bàn giấy.

Cầm nó lên, Logan chạm vào cánh hoa mướt mà đó.

- Đây là lời tạ lỗi __ Giọng Madeline vang lên sau lưng. Anh xoay người lại thấy cô đứng sau cánh cửa với nụ cười thân thiện __ Với lời hứa sẽ không gây ra thương tích nào cho ông nữa.

Lặng người vì ngạc nhiên, Logan nhìn chăm chăm cô. Lời nói đuổi việc đang muốn ném vào mặt cô nhạt dần trên môi anh. Anh đã nghĩ bản thân mình sẽ không còn cảm thấy tội lỗi hay e ngại, nhưng giờ đây, gương mặt đáng yêu vui sướng của cô gái khiến anh tự dưng thấy không thoải mái. Hơn nữa, do đang ở trước toàn thể công ty, không có cách nào anh có thể đuổi việc cô mà không trở thành kẻ vô lối cả. Anh tự hỏi cô thực sự ngây thơ như vậy không, hay cô đang khéo léo giả vờ. Đôi mắt nâu to ấy không chút vẩn đục.

Lần đầu tiên Logan nhận ra Madeline Ridley khá dễ thương, à không, là xinh đẹp, với đường nét thanh nhã, làn da trắng mịn như men sứ, và cái miệng vừa ngây thơ vừa khêu gợi. Dáng người cô thanh mảnh, không phải sự đầy đặn của những phụ nữ anh thường thích, nhưng vẫn rất quyến rũ.

Logan ngồi xuống ghế và nhìn chăm cô

- Cô lấy cái này ở đâu ra vậy? __ anh hỏi, chỉ vào đóa hoa.
- Ở chợ hoa Covent Garden. Em đến đó sớm sáng nay. Thật là nơi đặc biệt, có những hàng bán chim cảnh, và quá trời những hàng rau quả được tuyển chọn ...
- Không an toàn cho cô khi đến đó một mình đâu, cô Ridley. Trộm cướp và những tay săn người Ấn Độ sẽ rất thích thú với con chim non như cô đấy.
- Em không gặp chuyện gì cả, anh Scott __ Nụ cười cô rực sáng __ Anh thật tử tế đã lo lắng cho em.
- Tôi không lo lắng __ anh hờ hững nói, gõ ngón tay xuống bàn __ Chỉ là tôi đã biết khả năng gây chuyện của cô rồi thôi.
- Không phải đâu __ Cô đáp liền __ Cho đến bây giờ, em dám nói em chưa gây rắc rối cho bất cứ ai cả. Em đã có cuộc sống rất bình yên.
- Vậy nói tôi biết vì sao một người rõ ràng là con nhà tử tế như cô lại đi kiếm việc ở Nhà hát Capital.
- Để được gần anh __ Cô đáp.

Logan lắc đầu trước câu tuyên bố không biết ngược đời. Hình như cô gái này không hiểu gì cả. Sự ngây thơ, non nớt của cô ta không thể bộc lộ rõ ràng hơn. Vì lẽ gì cô ấy lại muốn tư tình với anh chứ?

- Gia đình cô có biết cô ở đây không? __ Anh hỏi.
- Có __ Cô ta trả lời liền tức khắc.

Môi anh cong lại nghi ngờ:

- Cha cô là ai? Ông ta làm nghề gì?
- Ông ấy là một ... nông dân __ Cô trả lời một cách thận trọng.
- Có vẻ là một người thành đạt nhỉ __ Mắt anh lướt qua chiếc đầm bằng vải mềm và được may rất khéo của cô __ Vì sao cô không ở nhà với gia đình, cô Ridley?

Câu trả lời của cô ngập ngừng hơn, và anh cảm nhận sự đột ngột bất an của cô ta.

- Em có chút xung đột với họ.
- Vì chuyện gì? __ Anh hỏi, không vượt khỏi mắt là làn sóng đỏ bừng e thẹn đang lan lên má cô.
- Em không thể nói được.
- Liên quan đến một người đàn ông phải không?

Anh nhìn ánh ngạc nhiên trong đôi mắt nâu và biết rằng phỏng đoán của mình chính xác. Dựa người vào ghế, anh thờ ơ quan sát cô:

- Chúng ta cứ để ở đó, cô Ridley. Tôi không cần - hay quan tâm - đến đời tư của cô. Nhưng, để tôi khuyên cô một lần nữa là nếu cô vẫn còn mang hy vọng tôi và cô sẽ có lúc ...
- Em hiểu __ Cô nói với giọng sự - thể - là - vậy __ Anh không muốn tư tình với em __ Cô bước lùi khỏi văn phòng, ngừng lại trước cửa phòng thêm vào:
- Nhưng con người có thể thay đổi ý định cơ mà.
- Tôi thì không __ Anh nhảu mặt cau có khi cô biến mất khỏi cửa. Lạy chúa, cô ta không hiểu được ý nghĩa của từ “không” hay sao?

Madeline bận rộn suốt ngày, hết vá những vết rách của hàng loạt bộ trang phục, rồi lau dọn phòng diễn viên, rồi sắp xếp những bản in tay, và còn sao chép những bản kế hoạch của Nữ Công tước cho anh Scott và những thành viên khác trong đoàn.

Nhà hát giống như một đại gia đình vậy, với rất nhiều thành viên được chia thành nhiều nhóm nhỏ. Đặc biệt là cách sống đầy màu sắc của diễn viên. Madeline nhận ra dường như nghệ sĩ rất hứng khởi và dễ bốc đồng hơn người bình thường, nói chuyện đùa giỡn một cách bộc trực đến nỗi lắm khi làm cô giật mình. Bất kể họ nói về chủ đề, tất cả dường như cũng dính líu đến anh Scott. Rõ ràng tất cả đều ngưỡng mộ, thậm chí thần tượng anh, lấy anh làm tiêu chuẩn đánh giá mọi người còn lại.

Khi Madeline vừa quét sàn phòng tập và lau dọn những chiếc tách đĩa dơ, cô lắng nghe cuộc nói chuyện của những diễn viên xuất sắc nhất đoàn, về mẫu người họ yêu.

- Đó không phải vì cái anh đang có __ Arlyss Barry, cô diễn viên tóc xoăn nói __ Mà vì cái anh không thể hiện ra. Lấy ví dụ như anh Scott. Quan sát mỗi vai anh ta diễn, và anh sẽ thấy rằng anh ta luôn giữ lại điều gì đó. Chính là cái bí ẩn của người đó khiến anh muốn sở hữu họ.

- Chúng ta đang nói về sân khấu hay đời thực đây? __ Stephen Maitland, người đã vô tình đâm Scott trong bữa đầu kiểm hôm trước, hỏi:

- Hai cái đó có gì khác nhau không vậy? __ Charles Havesley, một nam diễn viên trẻ khác, vờ bối rối hỏi, và mọi người cười rộ lên.

- Trong chuyện đó thì không __ Arlyss Barry nói __ Con người luôn khao khát cái họ không thể có. Khán giả yêu mến nhân vật chính vì anh ta sẽ không bao giờ thuộc về ai. Trong đời sống thực cũng vậy. Không người đàn ông hay đàn bà nào sẽ không để ý đến người họ không thể với tới được.

Madeline khựng lại với cái chổi và ki hốt trên tay:

- Em không hoàn toàn đồng ý __ Cô có vẻ suy tư __ Em không rành về vấn đề này lắm, nhưng ... nếu người nào đó rất tử tế với chị, và làm chị cảm thấy an toàn và được yêu thương ... chẳng lẽ chị sẽ không bị cuốn hút sao?

- Anh không biết nữa __ Charles cười toe toét với cô __ Có lẽ em nên áp dụng điều đó với anh thử xem, và chúng ta sẽ biết nó có hiệu quả không liền hà.

- Tôi tin là Maddy đã thử với ai đó rồi __ Arlyss nói, cười lớn khi thấy Madeline đỏ mặt __ Tha lỗi cho chị, cưng à ... tội chị luôn chọc ghẹo nhau vậy đó. Em sẽ quen với nó thôi.

Madeline mỉm cười lại __ Tất nhiên rồi, chị Barry.

- Mà em đã thử giả thuyết đó với ai vậy? __ Charles tò mò __ Đừng nói Anh Scott nhé?

Anh ta vờ giận dữ khi thấy mặt Maddy bừng đỏ hơn __ Sao lại là anh ta mà không phải anh chứ? Ủ thì, anh ta giàu, đẹp trai và nổi tiếng ... nhưng anh ta còn có gì ngoài cái đó đâu?

Tìm cách thoát khỏi tầm chọc ghẹo của anh ta, Madeline bắt đầu lia nhanh cây chổi và nhanh chóng rút khỏi căn phòng.

- Tội nghiệp __ Cô nghe tiếng Stephen nói nhỏ __ Anh ta sẽ không bao giờ để ý đến cô bé ... dù sao cô ta cũng quá đáng yêu cho anh ta ...

Bối rối, Madeline dừng quét và dựa vào cánh cửa của một căn phòng tập trống. Sau khi nghe những diễn viên trò chuyện __ và họ hiểu đời nhiều hơn cô __ Madeline bắt đầu nhận ra cô đã phạm sai lầm. Cô đã chọn sai cách tiếp cận anh Scott, sẵn sàng tuyên bố ý định của mình, cho anh biết cô hoàn toàn sẵn lòng, không giữ lại chút bí ẩn nào trước anh. Không nghi ngờ vì sao anh chẳng chút hứng thú gì với cô. Nhưng giờ đã quá trễ để thay đổi rồi.

Thở dài, Madeline mong có một người nào đó, một phụ nữ khôn ngoan và từng trải, người có thể cho cô những lời khuyên cần thiết. Nữ Công tước ... nhưng chị sẽ không bao giờ tán đồng kế hoạch của cô đâu. Đột nhiên một ý tưởng vụt lên trong đầu, và đôi mày cô giãn ra. Đúng là có người cô có thể hỏi.

Bầu trời vẫn vũ mây khi cỗ xe đưa Madeline về đến ngôi nhà trên đường Somerset. Bà Florence đang ngồi bên lò sưởi với khay bữa tối.

- Cháu về trễ hơn ta nghĩ đó. Công việc ở đó bận bịu quá sao? Cháu hẳn phải đói rồi. Ta sẽ cho dọn phần khác nhé.

Madeline gật đầu cảm ơn và ngồi xuống cạnh bà, run run khi hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi ngấm vào làn vải áo cô. Trước sự quan tâm của người phụ nữ lớn tuổi, Madeline kể lại những chuyện trong ngày, rồi nhìn chăm chăm vào lò sưởi.

- Bà Florence, cháu muốn hỏi bà về chuyện này, nhưng cháu sợ bà sẽ sốc mất.

- Không có gì có thể làm ta sốc đâu, cưng à. Ta đã sống một cuộc đời quá dài để còn ngạc nhiên trước bất cứ thứ gì nữa.

Người phụ nữ già dướn người về phía trước, đôi mắt bà sáng lên trên khuôn mặt đầy nếp nhăn li ti:

- Nhưng cháu làm ta tò mò rồi đó – nào, đừng khiến ta đợi nữa.

- Cháu nghĩ với sự từng trải của bà ... với kinh nghiệm trong quá khứ ... cháu muốn hỏi bà cách ... _ Madeline ngừng lại và buộc mình bật ra những lời đó _ Cháu muốn tán tỉnh một người đàn ông.

Người phụ nữ già ngồi ngay lại, bà nhìn cô không chớp mắt:

- Cháu làm bà sốc rồi _ Madeline tiu nghỉu nói.

- Ngạc nhiên thì đúng hơn, cưng à. Ta không chờ một câu hỏi như thế từ cháu. Cháu có chắc mình đang làm gì không? Ta không muốn cháu phạm sai lầm để rồi hối hận sau đó.

- Bà Florence _ Madeline chưa chút nói _ Trong cả cuộc đời mình, cháu chưa bao giờ có thể tự thân làm điều gì để thực sự hối hận cả.

Đôi mắt người phụ nữ đột nhiên sáng lên vì vui thích:

- Và bây giờ cháu muốn thử sao?

- Vâng! Mặc dù cháu không có cá tính hay ý chí gì hết.

- Ta không nghĩ thế đâu cưng à. Rõ ràng cháu có nhiều cá tính và ý chí hơn nhiều người đấy. Nhưng nếu cháu quyết tâm thực hiện ý định đó, ta rất vui làm quân sư cho cháu. Ta biết nhiều về đàn ông _ hay ít nhất, là từng như vậy. Ta dám cá họ không thay đổi mấy sau một hai chục năm đâu. Nói ta nghe, ai là người mà cháu muốn tán đây?

- Là ông Scott.

- À ...

Bà Florence nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, luồng mắt bà đăm đăm và có gì đó xa cách. Như có vẻ một kí ức nào đó đang quay trở lại trong bà, làm bà chìm trong hồi tưởng.

- Ta không trách cháu đâu, ta cũng sẽ quyến rũ anh ta nếu ta là cô gái trẻ đẹp như cháu.

- Thật vậy sao bà? _ Madeline hỏi, ngạc nhiên bởi lời tuyên bố ấy.

- Ừ, thực chứ. Ông Scott là một trong số ít những người đàn ông ở Luân Đôn đáng để tán tỉnh. Ta chưa có cơ hội gặp ông Scott, nhưng ta đã xem anh ta diễn. Lần đầu tiên là cách đây năm năm. Anh ấy đóng vai Othello ... một trong những vở kịch hấp dẫn nhất ta từng được xem. Thuần khiết, gợi cảm và mượt mà như quí. Là một diễn viên, anh ta xứng đáng được ngưỡng mộ. Là một người đàn ông, anh ấy khiến ta cảm thấy nguy hiểm.

- Nguy hiểm sao? _ Madeline run run lặp lại.

- Đúng thế, cho trái tim phụ nữ. Người đàn ông an toàn để cho hôn nhân. Người đàn ông nguy hiểm để hưởng thụ đam mê. Chỉ chắc chắn một điều rằng không thể trông chờ gì hơn ở họ những điều như thế cả.

Madeline dòn người tới trước:

- Bà Florence, bà sẽ không nói với ai về kế hoạch của cháu chứ?

- Tất nhiên rồi. Đây là chuyện riêng tư mà. Bên cạnh đó, chẳng có gì bảo đảm là cháu sẽ thành công cả. Từ những gì ta biết về Scott – hầu hết là từ Julia – anh ta có lẽ không thích dạng con gái như cháu. Có những người đàn ông chỉ hứng thú với loại phụ nữ nhiều kinh nghiệm, còn cháu ... _ Bà ngưng lại và ngắm nhìn Madeline kĩ càng _ Có gì nói cho ta biết là trang sức của cháu rất hạn chế.

- Cháu thậm chí không có đồ trang sức nào hết _ Madeline thất vọng đáp.

Bà Florence nâng mặt cô lên bằng hai ngón tay của mình:

- Điều đó làm mọi việc khó khăn hơn chút đấy. Tuy nhiên, cháu có tuổi trẻ và sắc đẹp, và đây là một lợi thế vô giá.

- Vấn đề là, cháu đã phạm sai lầm rồi bà ạ. Cháu nên tỏ ra bí hiểm và kín đáo ... thay vì vậy cháu đã bộc lộ ý định của mình rất rõ ràng.

- Anh biết là cháu đang khao khát anh ta à? _ Bà Florence hỏi, dường như rất thích thú

- Vâng, và anh ta cũng nói rõ là anh ta chẳng muốn gì ở cháu cả.

- À, cách tấn công trực diện đó chưa hẳn là sai đâu _ Bà Florence nhận định _ Một người đàn ông như Scott ắt đã quá quen với những phụ nữ làm bộ phức tạp và bí hiểm rồi. Có lẽ cháu đã làm anh ta mất thăng bằng rồi.

- Giá mà cháu chỉ làm anh ta mất thăng bằng thôi _ Madeline khổ sở nói _ Cháu còn khiến anh ta bị đâm nữa chứ.

- Cháu đã làm cái gì? _ Bà Florence hỏi, ngờ ngàng và Madeline kể bà nghe toàn bộ về tai nạn trong lúc tập kiếm. Người đàn bà nhìn cô bằng ánh nhìn vui thích và như không thể tin được _ Cưng à, ... cháu đã đặt cho ta một thách thức rồi đó. Để ta nghĩ xem nào...

Madeline chờ đợi bà xem xét vấn đề:

- Thật tiếc là cháu không biết diễn xuất _ Bà Florence nói _ Nơi có thể tiếp cận người đàn ông như Scott là sân khấu, khi anh ta hoàn toàn thả lỏng. Ta ngờ là anh ấy chưa bao giờ để rơi tấm phòng thủ của mình trừ lúc diễn. Chỉ trong giây phút yếu đuối đó cháu mới có thể vượt qua được sự phòng thủ của anh.

- Có lẽ cháu có thể nhận chân nhắc lời thoại cho nam nữ diễn viên khi họ đang học lời _ Madeline ngập ngừng nói.

- A, đúng là ý kiến hay đấy.

- Nhưng bà Florence ... nếu cháu có thể bắt được một trong những giây phút yếu đuối gì đó của anh ta, cháu sẽ làm gì đây? Cháu sẽ nói gì đây?

- Hãy để bản năng chỉ dẫn. Chỉ cần tâm niệm là cháu không hề giả vờ lừa dối. Đơn giản thể hiện rõ ràng cháu luôn sẵn lòng chào đón ... rằng cháu sẽ yêu thương mà không cần tính toán điều gì. Không có người đàn ông nào trên đời này chống cự nổi đâu.

Madeline gật đầu.

- Còn một thứ nữa _ Bà Florence thêm vào, ngắm nghía cô _ Cháu cần quan tâm đến trang phục một chút. Mặc dù ngoại hình khá duyên dáng, nhưng người khác khó có thể chú ý được với những chiếc áo què mùa này.

Nụ cười héo hắt vụt trên mặt Madeline:

- Cháu e là chuyện đó khó rồi, bà ạ. Cháu không thể mua nổi đầm mới đâu.

- Ta sẽ tính _ Người phụ nữ già trấn an cô _ Ta sẽ tìm ra cách mà.

Madeline cười, khâm phục sự nhiệt tình và năng nổ của bà:

- Cháu rất mừng khi hỏi ý kiến bà, thưa bà.

- Ta cũng thế, Maddy. Đây là điều khiến ta hào hứng nhất trong mấy năm qua, tham gia vào kế hoạch của cháu. Với sự giúp đỡ của ta, cháu sẽ sớm dẫn ông Scott vào giường như lửa chú cừu vào chuồng thôi.

- Cháu hy vọng như vậy — Madeline đáp — Nhưng ... cháu không thể tưởng anh ấy giống cái gì như cừu.

- Điều đó để cháu tự khám phá, cưng à. Với kinh nghiệm của ta, đàn ông trên giường thường khác xa với họ khi ở ngoài đời thường. Nghệ sĩ lại là những tình nhân khó đoán nhất. Không ai có thể biết họ sẽ như thế nào.

Bà quay người nhìn vào lò sưởi, suy nghĩ, khi người hầu gái mang khay súp đến cho Madeline.

Sau khi cô người hầu đi khỏi, Madeline hỏi lại:

- Bà Florence, có cách nào biết điều gì sẽ đến không?

Người phụ nữ già nhìn cô dò hỏi, vẻ không hiểu:

- Về người đàn ông đó trong vai người tình sẽ như thế nào đấy — Madeline nói rõ hơn.

- Ta nghĩ cháu có thể biết qua cách anh ta hôn cháu.

Đột nhiên bà Florence có vẻ phần khích, và bà lấy tay quần một lọn tóc màu đào ngả màu của mình:

- Đó cũng là ý tưởng hay. Vì sao cháu không thử khiến ông Scottt bất ngờ bằng một nụ hôn nhỉ? Đó là một cách khá ấn tượng đấy. Nó chắc chắn sẽ lôi cuốn anh ta cho xem.

- Nhưng làm sao? ... và khi nào chứ?

- Ta sẽ chờ phần còn lại đó cho sự tưởng tượng của cháu, Maddy. Tự cháu sẽ tìm ra thời điểm thích hợp cho mình.

“Khiến anh bất ngờ bằng một nụ hôn ư”. Lời gợi ý của bà Florence văng vẳng trong đầu óc Madeline suốt ngày sau đó. Nhưng dường như không hề có thời điểm nào thích hợp cho một việc như thế cả. Giá như cô có được sắc đẹp rực rỡ của chị Justine hay tính khôn khéo của chị Althena. Nhưng cô lại bình thường đến tệ hại, và anh Scott thì dường như không thể với tới.

Cô đã thấy sức ảnh hưởng mạnh mẽ của anh lên người khác, những đám đông quý tộc xúm chung quanh phòng thay áo của anh sau mỗi buổi diễn, nam nữ diễn viên tìm kiếm anh để hỏi lời khuyên. Mọi người đều muốn điều gì đó từ anh. Thậm chí mình cũng vậy thôi, Madeline thầm nghĩ với cảm giác khó chịu lạ lùng. Cô muốn một dịch vụ riêng tư bằng cả con người anh, và cầu trời phù hộ cho anh không bao giờ được biết lý do vì sao.

Trong nỗ lực muốn biết thêm về anh, Madeline tiếp cận Arlyss Barry khi cô ấy đang ngồi uống trà một mình trong phòng tập. Arlyss có cả núi thông tin. Cô ta biết cụ thể những chuyện thầm kín của mọi người trong đoàn và rất thích tám chuyện về họ.

- Em muốn biết về anh Scott à? — Arlyss hỏi, đưa miếng bánh bích qui lên miệng. Mặc dù bà Lytteton rên rỉ vì số đo các vòng của cô càng lúc mỗi “phì nhiêu”, nhưng Arlyss hình như vẫn không thể kiểm soát được cái miệng ham đồ ngọt của mình.

- Chúng ta đều thế, Maddy. Anh Scott là người đàn ông hấp dẫn nhất tôi từng gặp, và cũng khó đoán nhất. Anh ta rất kín đáo trong chuyện đời tư. Anh ta chưa bao giờ mời ai về nhà. Theo tôi biết là chưa ai trong đoàn được anh ta mời, trừ Nữ Công tước.

Madeline giật mình:

- Anh Scott và Nữ Công tước có bao giờ -

Arlyss lắc đầu, chân mày nhướng cao lên:

- Tôi cho là họ đã quá giống nhau, cả hai đều quá yêu nhà hát đến nỗi không còn chỗ cho người nào khác nữa. Rồi Julia gặp ngài Công tước, nhưng đó là một câu chuyện khác ... Julia và ông Scott chưa bao giờ có

quan hệ lãng mạn nào cả. Chị ấy từng bảo tôi anh Scott tin rằng tình yêu là thứ tệ hại nhất mà anh ta có thể dính vào.

- Nhưng vì sao chứ?

Arlyss nhún vai:

- Đây là bí mật của cuộc đời anh Scott. Anh ta là cả một kho bí mật __ cô ta hạ thấp giọng và đưa tách trà lên môi __ Chị sẽ nói em nghe một chuyện rất hiếm người biết: Anh Scott là con trai của một nông dân làm thuê đầy. Anh ta chưa bao giờ được đến trường. Em có thể tưởng tượng ra không?

- Không, em ... __ Madeline ngỡ ngàng __ Anh ấy trông rất học thức, rất quý tộc mà sao ...

- Anh ta trông như thế đấy __ Arlyss đồng tình __ Nhưng thực ra anh ta xuất thân từ một nơi sơ ra em và chị thấy mình còn vương giả. Julia đã có lần gợi ý cho chị là anh Scott đã bị bạc đãi thậm tệ __ bị đánh đập và bỏ đói bởi chính bố mình. Đó là lý do mà gia đình anh ta chưa bao giờ được mời đến nhà hát hay xem một buổi diễn nào. Anh ta buộc họ phải tránh xa anh ra.

Madeline lặng người trước thông tin này, trong khi Arlyss tiếp tục nhâm nhi chiếc bánh bích quí. Cô cố hình dung anh Scott là một cậu bé, sống trong cảnh nghèo khổ và bị hành hạ, dường như không thể có mối dây liên hệ nào giữa nó với hình ảnh người chủ nhân kiêu hãnh, đầy quyền lực của Nhà hát Capital hiện tại.

Anh đã tự tạo dựng cho bản thân một hình tượng hoàn hảo trong mắt dư luận __ và cả cô nữa __ đến nỗi cô thấy khó có thể tin anh đã phải trốn thoát cái quá khứ nghèo hèn như Arlyss miêu tả.

Và đó là nơi tài năng của anh Scott thành hình, cô chạnh lòng nghĩ. Người đàn ông không thể nào thoát khỏi cuộc đời cũ và tự xây dựng cuộc sống mới cho bản thân mà không sở hữu một hoài bão – và một quyết tâm phi thường.

- Xin lỗi, chị Barry __ Cô thì thăm __ Em có việc phải đi.

Arlyss nháy mắt đồng ý rồi cầm xấp kịch bản lên, thăm thì đọc thuộc lời thoại của mình. Madeline đi xuống tòa đại sảnh dẫn đến văn phòng anh Scott, tìm cô đập lỗi nhịp khi bước qua lối vào. Cánh cửa bật mở, lộ ra tấm lưng của anh đang ngồi trên bàn giấy. Chiếc áo sơ mi trắng, trước đã được được ủi phẳng phiu, giờ nhăn nhăn phủ trên đôi vai rộng. Anh đã cởi chiếc áo vest mặc cả ngày nay, cùng cái cà vạt đen.

Thật lạ lùng ngắm nhìn anh Scott ngồi lặng yên như thế khi anh ta đã hoạt động không ngừng nghỉ cả ngày. Anh dường như mang nguồn sức lực của mười người, sải bước chân khắp nhà hát chỉ huy như thuyền trưởng một con tàu. Có lúc anh chỉ đạo cho diễn viên trên sàn tập, ra lệnh và động viên cho đến khi diễn xuất của họ làm anh thỏa mãn ... và sau đó anh lại đến xưởng vẽ, đi lại trên những bức và phông màn, giải thích muốn họ vẽ như thế nào cho đến khi dường như anh có thể cầm cọ và tự làm luôn công việc ấy.

Mỗi thành viên trong công ty biết rằng công việc của họ sớm hay muộn cũng ở dưới sự giám sát của anh, và họ làm việc để hài lòng anh. Khi được nhận một hay hai lời khen thưởng, gương mặt họ sáng bừng mãn nguyện. Madeline khao khát nhận một sự quan tâm của anh cũng được, để anh biết cô còn là một con người khác hơn cô nhân viên chỉ hay gây chuyện.

Khi Madeline dừng ở bậc cửa, anh Scott khựng lại, các múi cơ trên lưng chuyển động. Mặc dù cô không phát ra tiếng động, anh đã xoay ghế lại và liếc nhìn qua vai, đôi mắt xanh biếc ánh lên dò hỏi:

- Anh Scott __ cô nói __ Em nghĩ là em có thể giúp anh giải quyết chồng thư. Em chú ý là nó rất nhiều, và ... anh có thể đọc chính tả cho em viết những lá thư đó.

Cô thấy sự hồ hững trên hiện trên mặt anh, và cô hi vọng thêm vào:

- Em có nét chữ rất đẹp đấy ...

Một lúc lâu sau anh mới trả lời. Anh ước lượng chồng thư chưa trả lời trên bàn rồi quay lại nhìn cô. Từ từ anh kéo một cái ghế gần đó và dẹp những cuốn sách đang đặt bên trên ra :

- Sao lại không nhỉ? __ Anh lầm bầm nói.

Madeline ngồi xuống rồi lấy một cây viết và tờ giấy, để lên một góc bàn viết. Anh Scott kéo một tờ giấy trên chồng và bắt đầu im lặng đọc, cào tay vào món tóc trước trán. Madeline chưa bao giờ thấy một mái tóc đàn ông nào đẹp như thế. Chắc đã phải có nhiều phụ nữ ao ước được vuốt ve mái tóc đó trước đây rồi.

Cảm thấy tội lỗi được hưởng thụ cảm giác làm việc một mình với anh, Madeline tiếp tục sự quan sát kín đáo của mình. Đôi chân dài anh duỗi thoải mái bên dưới chiếc quần xám, các khối cơ dài và đẹp. Nhiều vai diễn của anh đòi hỏi kỹ năng thể lực dồi dào. Những màn đấu kiếm và chiến đấu, diễn hết đêm này đến đêm khác, đã giữ cho anh một thể lực cực tốt.

- Viết lá thư cho ông Jacques Daumier, đường Beaux Arts, Pari.

Trước sự ngạc nhiên của Madeline, Scott bắt đầu đọc chính tả bằng tiếng Pháp. Cô nhận ra anh đang kiểm tra cô, xem cô có thật sự biết tiếng Pháp không. Cảm thấy bị thách thức, cô bắt đầu ngoan ngoãn viết.

Khi anh Scott đọc, Madeline biết rằng anh đang giúp một diễn viên nhà hát hài kịch Pháp đến nhà hát Luân Đôn một thời gian, và trình diễn tài nghệ trước khán giả Anh.

- Xin lỗi, anh __ Cô cắt ngang một câu giữa chừng __ Nhưng em tin là động từ này nên được chia ở thì quá khứ bàn thái cách

- Cứ để như thế.

Madeline cứng người lại:

- Anh Scott, em chắc là anh biết, người Pháp xem trọng ngôn ngữ của họ như thế nào –

- Tôi chắc là mình hiểu nhiều về người Pháp hơn cô __ Anh cự lại __ Và tôi sẽ chia cái động từ chết tiệt ấy như tôi muốn.

- Tốt thôi __ Madeline lại cúi xuống tờ giấy __ Nhưng anh vẫn cứ sai __ cô thì thầm.

Đột nhiên sự khó chịu trong Logan được quét sạch bằng niềm vui thích. Anh cố chặn tràng cười đang dâng lên trong cổ họng. Chưa ai dám nói với anh tự nhiên như thế cả. Những quý tộc anh liên hệ thường tỏ vẻ gia chủ, trừ những khi họ cần gì đó từ anh. Những người anh thuê nhận luôn nói với anh điều họ nghĩ là anh muốn nghe. Người duy nhất nói chuyện ngang hàng với anh là Julia, nhưng cô ta còn có một tước hiệu và thể diện quý tộc phải giữ gìn. Còn cô gái này ... Madeline ... không có gì hết. Công việc hiện tại của cô phụ thuộc hoàn toàn vào anh, và cô vẫn bình thản đối đầu với anh.

- Vậy thì sửa nó đi __ Anh nói, và tiếp tục đọc trước đi cô kịp phản ứng. Anh chắc là tay cô rất mỗi khi lá thư kết thúc, nhưng cô không hề yêu cầu anh đọc chậm lại.

Họ tiếp tục với lá thư sau, gửi đến giám đốc một công ty bảo hiểm. Lá thư Logan đề cập đến quỹ tiết kiệm dành cho những diễn viên về hưu cùng vợ góa và con của những diễn viên đã mất. Quỹ cũng chi trả cho khoản lương tăng thêm của diễn viên vào những buổi biểu diễn thỉnh thoảng tăng cường đột xuất.

- Anh rất tử tế __ Madeline nhận xét khi đóng lá thư lại __ Em nghĩ là hầu hết các nhà quản lý ít khi quan tâm đến lương hưu cho nhân viên cũ của mình.

- Tôi chẳng tử tế gì cả __ Anh đáp __ Đó là cách tốt nhất thu hút nhân tài về Capital và giữ chân họ lại. Chất lượng sản phẩm làm ra càng cao, thì tôi càng kiếm nhiều tiền.

- Vậy động cơ của anh hoàn toàn là vì lợi nhuận?

- Chính xác.

- Em không tin như thế, anh Scott. Anh rất tử tế ... chỉ là anh không muốn mọi người nghĩ mình như vậy thôi.

Anh ném cho cô cái nhìn mỉa mai:

- Vì sao cô nghĩ thế, cô Ridley?

Madeline nhìn đáp lại luồng mắt anh không chớp:

- Anh đã không đuổi em, thậm chí khi có lý do chính đáng để làm thế. Và giờ đây anh đang lập kế hoạch lo cho nhân viên khi họ quá già để làm việc. Đó là hành động của một người đàn ông quảng đại.

- Cô Ridley à...

Anh lắc đầu như thể không thể tin được sự vô tư ngờ nghệch của cô.

- Tôi chẳng bao giờ làm việc gì đơn thuần vì lòng quảng đại đâu. Lạy chúa tôi, thật là tuyệt vời là cô đã phóng đại chuyện đó như thế. Cô không biết gì về những chuyện tôi đã làm trước đây, hay những cái tôi có thể làm. Cầu hôn cho cô, đừng tin lời ai cả - bao gồm cả tôi.

- Vì sao em phải sợ hãi anh chứ?

Bàn tay anh nắm chặt lại thành nắm đấm, đôi mắt ánh màu ngọn lửa nhưng xanh chậm chậm nhìn cô. Một khoảng im lặng nặng nề tràn ngập căn phòng, trong khi nhịp tim Madeline đột ngột nhanh lên như báo động.

- Hãy mong là cô sẽ không bao giờ biết đi __ Anh nói nhẹ.

Với từng tiếng phát ra, Logan Scott đang đập tan những giấc mơ thiếu nữ điên rồ của cô. Anh là một người đàn ông xác thịt với toàn những vuốt nhọn. Nếu cô có thể lừa anh vào giường với mình, trải nghiệm đó sẽ làm cô thay đổi mãi mãi, cả tinh thần và thể xác. Ý nghĩ ấy tự nhiên khiến sự khó chịu cuộn xuyên qua cô.

Dứt mắt mình khỏi anh, Madeline nhìn chăm xuống tay mình cho đến khi nghe tiếng cười chua chát của anh:

- Hôm nay thế đủ rồi __ anh nói.

- Ngày mai em sẽ trở lại nhé? __ Cô khẽ hỏi.

Một khoảng lặng kéo dài, Logan nhìn chăm chăm vào chiếc bàn ngón ngón giấy tờ của mình. Julia, mẹ kiếp cô ta, biết chính xác anh cần một thư kí đến thế nào. Hàng tháng nay Logan đã có ý định thuê một người cho chuyện này, nhưng anh chưa có thời gian để phỏng vấn tìm người thích hợp.

Với sự giúp đỡ của Madeline, anh có thể dọn sạch mớ đồ đạc trên bàn chỉ bằng nửa thời gian nếu làm một mình. Có lẽ đây không phải là sự sắp xếp tồi nếu để cô làm việc trong phòng anh một hay hai giờ mỗi ngày. Trừ khi ... anh ngỡ ngàng nhận ra việc ngồi quá gần cô làm anh ... không thoải mái. Bị khêu gợi. Anh trần mình và chuyển tư thế, nheo mắt nhìn cô qua khe mắt hẹp. Thật không hay chút nào khi có một phản ứng như vậy với cô. Cô quá trẻ và ngây thơ, và anh không phải loại đàn ông thích đàn dêu với những cô trinh nữ, dù họ có hấp dẫn đến cỡ nào đi nữa.

Và Madeline rất hấp dẫn, dù anh đã cố làm ngơ điều đó. Cô sở hữu sự tươi mới và ầm ập mà anh chưa bao giờ cảm nhận được. Tay anh ngứa ngáy muốn choàng qua gáy cô và kéo những lọn tóc như lụa ấy trượt khỏi cây kẹp giắt. Giật mình vì ý nghĩ ấy, anh chỉ tay ra hướng cửa:

- Ủ, nhớ quay trở lại vào sáng mai đó __ Anh lầm bầm.

Madeline mỉm cười với anh:

- Chúc một ngày tốt lành nhé, anh Scott.

Rồi khi bước chân cô xa dần, Logan vẫn nhìn trân vào cánh cửa trống ấy. Cái nóng bức bối ở thắt lưng anh đang dịu xuống rất chậm. Đã quá lâu anh không có người phụ nữ nào, anh nghĩ. Hàng mấy tháng. Và anh đã quá bận rộn để tìm người thế chỗ cô tình nhân cũ, và không ai khiến anh thấy hứng thú ... cho đến hôm nay.

Một nụ cười chua chát nở trên môi anh. Ý nghĩ ngủ với một cô gái ngây thơ, hay ít nhất là người chưa từng trải, chưa bao giờ khiến anh thích thú trước đây. Nhưng anh vẫn không thể cưỡng lại được ý nghĩ về Madeline Ridley ... cô sẽ như thế nào trong vòng tay anh, cô sẽ như thế nào khi trần truồng trên giường với anh, và nó sẽ ra sao khi nhấn sâu mình vào nguồn sức sống trẻ trung ấy...

Có lẽ anh sẽ thử quyến rũ cô. Sớm muộn gì cũng có ai đó trong cái môi trường hỗn tạp này lợi dụng cô thôi ... vậy tại sao không phải là anh chứ? Ít nhất anh cũng chắc chắn là cô ta sẽ yêu thích điều đó, để đền bù lại cho cô ...

- Mẹ kiếp.

Anh vắng tục, bức bối vì suy nghĩ đen tối của mình, và anh buộc bản thân phải tập trung lại vào công việc. Anh đọc những bản hợp đồng, xem lại kế hoạch, và ghi chú chuyện chọn nhạc nền và thiết kế sân khấu. Trong khi làm việc, anh nghe tiếng ồn ào của các nhân viên khi họ rời nhà hát. Diễn viên và nhạc công đã tập kịch xong trong khi thợ mộc và thợ vẽ thu dọn xưởng chuẩn bị cho ngày mai.

Logan yêu những hoạt động xung quanh anh, ý thức rằng nếu không có sự nỗ lực của mình, Capital sẽ không thể tồn tại. Nó được tạo dựng từ hoài bão của bản thân anh, từ những bước đầu thu lượm từng chút một, rồi vượt bao gian khó kiên trì phấn đấu. Thất bại là miễn bàn tới — anh chưa bao giờ cho phép mình nghĩ đến khả năng đó. Thất bại nghĩa là quay trở về cuộc sống như lúc làm con trai của Paul và Mary Jennings.

Đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên phá vỡ bầu không khí lặng yên:

- Làm tới giờ này ư, Jimmy? Anh đã tạo ra cả gia tài rồi, vì sao không hưởng thụ nó chút đi?

3. Chương 3

Xoay ghế lại, Logan nhìn đối diện với gương mặt thân quen của Andrew, Ngài Drake. Andrew là một người đàn ông trẻ cao lớn, thân hình khá chuẩn với đôi mắt xanh biếc và mái tóc đen để dài theo một phất phơ trước gió. Hắn khá đẹp trai, mặc dù dấu hiệu của lối sống bê tha đã bắt đầu hiện rõ ... má và cằm chảy xệ, vẻ mặt bơ phờ của một kẻ nghiện rượu lâu năm, và quảng thâm quanh mắt kết quả của những lần thức thâu đêm suốt sáng.

Logan và Andrew đã sống bên nhau trong suốt thời thơ ấu. Andrew là con trai duy nhất và là kẻ thừa kế của Bá tước Rochester, còn Logan là con trai của anh nông dân làm thuê trên đất đó. Hai cậu bé đã rong chơi khắp lâu đài, đánh bắt cá, tắm sông và các trò săn bắn nho nhỏ. Với Logan, hắn gần giống như một cậu em trai. Mặc dù Andrew là người thừa kế một gia sản khổng lồ, nhưng Logan lại có một nỗi đồng cảm sâu sắc với hắn. Từ những gì Logan quan sát được, Bá tước là người cha cũng chẳng hay ho gì hơn Paul Jennings. Rochester lạnh lùng và chai đá, dạy dỗ bằng luật lệ và những màn trừng phạt hơn quan tâm tới tình cảm thật sự của cậu con trai mình.

Vẫn ngồi trên bàn, Logan mỉm cười nhẹ nhàng:

- Tao không ngờ gặp lại mày sớm thế đấy, Andrew. Từ lúc tao bảo mày dừng ngay trò trăng hoa với diễn viên nữ của tao đi đó.

Andrew cười toe toét:

- Thì nhà hát và nhà thổ cũng có gì khác nhau lắm đâu, mày biết mà. Đào hát cũng như điểm thôi, chỉ là cao giá hơn một chút.

Hắn quét mắt khắp lượt căn phòng nhỏ, tia nhìn dừng lại trên mặt bàn giấy bừa bộn đồ đạc:

- Tao thắc mắc là từ đó đến giờ mày đã phát điên bao giờ chưa, khi suốt ngày chúi mũi trong cái góc bụi bặm này vậy.

- Tao thích làm việc — Logan ngả người đặt chân lên gờ chiếc bàn giấy, khoanh hai tay quanh ngực.

- Hai động từ "thích" và "làm" thường không nằm chung một câu đâu, Jimmy à.

Andrew ngấm anh và mỉm cười khi thấy ánh tức giận hiện lên trên mặt Logan:

- Mày không thích tao gọi như thế, phải không? Tao bảo đảm với mày, tao không có ý gì khác cả. Tao khâm phục những gì mày đã tạo dựng được, biến mình từ anh Jimmy Jennings nghèo hèn trở thành ngài Logan Scott nổi tiếng. Khi chúng ta còn nhỏ, tao luôn cho rằng mày sẽ cưới một cô vắt sữa bò hay một nàng bán hàng nào đó, rồi trở thành anh nông dân như ba mày. Hoặc có thể mày sẽ lên Luân Đôn và giữ chân thư ký quèn cho một hãng buôn bán lẻ nào chẳng hạn. Thay vì vậy, mày lại trở thành một trong những người đàn ông tự lập thân giàu có nhất nước Anh, với bao đàn bà xinh đẹp xòe váy ra mong cuốn hút lấy một ánh nhìn, rồi nhận lời mời ăn tối từ Công tước Wellington. Thỉnh thoảng tao có cảm tưởng hình như tao là người duy nhất còn nhớ mày thực sự là ai đó nha.

- Không phải thế đâu __ Logan đáp.

Ngay cả nếu anh thực sự có thể quên lãng cái xuất thân nghèo hèn ấy, thì còn quá nhiều người không bao giờ bỏ lỡ cơ hội nhắc cho anh nhớ lại. Không một kẻ mới phát nào, dù tài năng hay giàu có đến đâu, có thể phá vỡ vòng đai quyền quý của họ. Tất nhiên anh có thể cùng họ giải trí tiêu khiển, nhưng không thể hòa mình cùng họ như kẻ ngang hàng được. Anh sẽ không bao giờ được phép kết hôn với con gái của họ và hòa trộn dòng máu đỏ của anh với loại máu xanh đó.

- Vì sao mày lại đến đây vậy Andrew? __ anh hỏi __ Chỉ để ôn lại chuyện xưa hay có chuyện gì khác đây?

Có vẻ bối rối vì sự thẳng thừng của Logan, Andrew nhún vai:

- À, nếu mày đã hỏi thẳng vậy thì ... tao đang gặp chút rắc rối.

- Mày lại đánh bạc à?

- đương nhiên rồi. Còn cái quái gì để tao giết thời gian nữa chứ?

Andrew bùng nổ cơn giận dữ, mặt hấn đỏ gay:

- Gần hai tuần nay tao hầu như ở lại câu lạc bộ, và tao đã thua sạch đến đồng xu cuối cùng. Mỗi lần tao nghĩ vận may mình đã đến, thì tình thế lại càng tệ hơn. Giờ thì tin đó đã loan khắp Luân Đôn. Tao bị cấm mọi tài khoản, và những tay bảo kê sòng bạc đuổi theo tao ở bất kể mọi nơi tao tới. Tao không thể vòng vo trì hoãn nữa, chúng đe dọa sẽ bẻ gãy chân tao nếu tao không trả được khoản nợ chúng đòi. Lạy Chúa phù hộ, tao e chúng sẽ dám làm vậy lắm đó.

- Mày gặp ba mày chưa?

Andrew bật một tiếng kêu chán chường:

- Mẹ kiếp lão già đó, lão chẳng chịu nhả một xu trong khoản tiền thừa kế cho tao. Lão có thể trả khoản nợ gấp trăm lần ấy chứ.

- Tao tin cũng vì thế nên lão e ngại đấy __ Logan chưa chút nói __ Lần này khoản nợ đó bao nhiêu đây? bốn ngàn? hay năm?

Andrew giả vờ vừa xấn tay áo khoác ngoài màu lục đậm vừa thì thầm:

- Mười ngàn.

Con số ấy làm Logan sững sờ. Mười ngàn bảng là một gia tài, đủ để trang trải cho cuộc sống hàng tá gia đình trong một năm, đủ để dựng vại vỡ kịch hoành tráng cho Nhà hát Capital. Anh hiểu vì sao Bá tước Rochester không trả số nợ đó cho con trai rồi, bất kể mối đe dọa lên sự an toàn của hắn. Nếu Andrew không thay đổi lối sống, hắn sẽ nướng sạch toàn bộ gia tài ngay lập tức khi nhận quyền thừa kế.

- Tao cần tiền __ Andrew nói. Đây là lần đầu tiên giọng nói hắn nhuốm sự cấp thiết __ Ai cũng biết là mày giàu như quý. Mày có thể cho tao mượn khoản tiền mười ngàn đó không. Mày biết là mày sẽ nhận lại vào ngày nào đó với một khoản lợi tức nữa mà.

- Thật vậy à? __ Logan mĩa mai hỏi, lật tìm trong ngăn bàn. Anh bắt đầu viết lên tấm chi phiếu __ Đây là lần cuối cùng đó Andrew. Tao không dư tiền mà trút mãi vô cái lọ không đáy nữa đâu.

Andrew nhún vai và bật ra tiếng cảm ơn miễn cưỡng:

- Tao biết là mày sẽ không từ chối tao mà. Mày sẽ hài lòng lắm khi biết ba tao sẽ phản ứng thế nào khi biết chuyện này.

Một nụ cười chua chát quét qua môi Logan khi anh viết xong tờ chi phiếu:

- Có lẽ là thế.

Anh đưa tờ chi phiếu cho Andrew và rút nó lại trước bàn tay hăm hở giờ ra đón của hắn:

- Tao sẽ trao nó cho mày với một lời khuyên.

- Mày đã biết rồi, tao chưa bao giờ nghe theo lời khuyên nào cơ mà.

- Mười ngàn bằng mày mượn tao đây, đem trả nợ đi, Andrew, rồi đi tìm một công việc nào đó phù hợp mà làm. Mày không đủ bản lĩnh để kiếm tiền trên chiếu bạc đâu – mày quá bốc đồng để lộ cảm xúc trong những thời khắc quan trọng.

- Vậy thì mày phải là tay đánh bạc giỏi nhất trên đời này rồi __ Andrew lẩm bẩm __ Mày chưa bao giờ để lộ cảm xúc trừ những lúc biểu diễn kiếm tiền trên sân khấu cả mà.

Nghe lời nhận xét ấy, Logan bật cười ha hả và ngã người ra sau ghế:

- Kể tao nghe đi, cha mày ra sao rồi?

- Vẫn như cũ thôi – ra lệnh và chẳng bao giờ biết vui vẻ là gì. Lão đang làm tìm mọi cách để gom mấy bản phác họa của Rubens hay Rembrandt nào đó.

- Bộ sưu tập của Harris __ Logan nói, mắt anh sáng lên thích thú __ Mười bản phác họa của Rembrandt, bao gồm cả bức “Người nài bóng loáng”.

Andrew bật bàn tay lên cảnh báo:

- Đừng nói với tao là mày cũng muốn bộ sưu tập đó nhen? ... tao khuyên mày nên tránh xa ra, hay coi chừng đổ máu đó.

Logan đáp lại bằng cái nhún vai lười nhác:

- Còn lâu tao mới bon chen với Bá tước.

- Là là mày và ông già tao cùng có sở thích yêu nghệ thuật nhỉ __ Andrew nhận xét.

Logan ném cho hắn cái nhìn ngao ngán:

- Người yêu thích nghệ thuật có rất nhiều, Andrew à. Cho dù là họ ở tầng lớp cùng đinh đi chăng nữa.

- Nhưng có bao nhiêu người con trai của một nông dân có thể tậu được bộ sưu tập đó đây? Cha tao khẳng định là mày mua bộ Van Dyck lão muốn để chọc tức lão.

- Vì sao tao phải làm chuyện như thế chứ? __ Logan nhẹ nhàng hỏi.

- Tao bắt đầu tin vào cái thuyết của Bá tước rồi đó. Mày cố gắng gây ấn tượng với lão. Lão tuyên bố là vì mày lớn lên dưới cái bóng của dinh thự lão. Mày muốn chứng minh cho lão thấy mày có thể tự thân làm được đến những điều như thế nào.

Câu chữ đó khiến Logan đột nhiên thấy bức tức ghê gớm, và anh không màng che giấu điều đó. Nó gần như đã chạm đến cốt lõi sự thật mà lâu nay anh cố gắng chối bỏ. Anh không biết vì sao anh cứ giữ mãi lòng căm hận Bá tước Rochester như thế. Điều gì đó trong cái cách Rochester nhìn anh, nhìn mọi người, quyền uy và khinh miệt. Cái nhìn định giá đó đã ám ảnh Logan và làm anh quyết tâm chứng minh bản thân không thua kém gì Bá tước ngoại trừ nơi chốn xuất thân.

- Người duy nhất tao muốn gây ấn tượng là những ai trả tiền vào ngò trong Nhà hát của tao. Ý kiến chết tiệt của cha mày chẳng có ý nghĩa gì với tao cả. Cứ về nói với ông ta như thế.

- Ấy da, sao đột nhiên mày sùng sộ lên thế! Thôi đổi đề tài gì hấp dẫn hơn đi. Mày vẫn còn giữ con nhỏ tóc đen dễ thương ở nhà hát Luân Đôn hôm trước không?

Logan lắc đầu:

- Tao cho cô ta biến rồi.
- Sao mày lại bỏ đi một sinh vật tuyệt vời như thế chứ? Giờ cô ta ở đâu rồi? Tao không ngại nhận thứ mày quăng ra đâu.
- Tao không muốn làm hại cô ta bằng cách chỉ cho mày biết chỗ cô ta đâu.

Adrew bật cười lớn:

- Cũng tốt thôi. Vẫn còn rất nhiều những cô em xinh đẹp khác mà.
- Hắn bước ra cửa và nhét tấm chi phiếu vào túi áo với nụ cười toe toét:
- Thành thật cảm ơn, Jimmy. Tao đã biết là mày sẽ không quay lưng lại với tao mà.
 - Đừng gây chuyện nữa đó __ Logan gằn giọng.

Andrew đáp lại anh với cái nhìn ngây thơ “vô số tội”:

- Tao sẽ cố gắng.

Cười tư lự, Logan nhìn người bạn nổi khổ của mình rời khỏi. Mặc dù phạm khá nhiều lỗi lầm __ và không hề nhỏ __ vẫn có cái gì đó hiền lành ở trong con người hắn. Andrew chưa bao giờ cố gắng tổn hại bất kì ai hay bất kì thứ gì trong cuộc đời mình. Hầu hết các cuộc nổi loạn bắt nguồn từ khao khát thu hút sự quan tâm của người cha.

Suy nghĩ của Logan hướng đến Bá tước Rochester, và nụ cười của anh nhạt dần đi. Thật hạnh phúc khi mua được bộ Van Dyck ngay trước mũi Rochester năm ngoái. Lão già đó luôn tự hào vì kiến thức hội họa của bản thân, và dường như rất khó chịu biết rằng con trai của một tên nông dân làm thuê trên đất nhà lão lại là thành viên thường quân của Hội nghệ thuật xã hội.

Trong nhiều năm liền Logan đã kiên nhẫn tìm tòi, học hỏi những nghệ nhân và các nhà sưu tập tranh ảnh, thường xuyên du lịch đây đó với những chuyên gia để phát triển trình độ thẩm mỹ của bản thân. Phòng triển lãm tranh ở dinh thự ngoại ô của anh đã được công nhận là một bộ sưu tập quan trọng. Không chỉ đánh bại với hầu hết những nghệ nhân hàng đầu của Luân Đôn, anh còn là nhà đầu tư cho một hội nghệ sĩ trẻ giàu triển vọng.

- Ta nghĩ, người đang cho rằng sở hữu được bức tranh của Van Dyck sẽ giúp người có thể thành một kẻ có văn hóa.

Năm ngoái Rochester đã nói thế, sau khi Logan đánh bại lão trong chuyến đó.

- Không đâu, thưa ngài __ Logan trả lời, mỉm cười trước sự khó chịu tê cứng người của Bá tước __Chỉ là may mắn thôi mà.

Rochester cố gắng tìm câu đáp trả:

- Người đã làm khá tốt cái nghề làm trò tiêu khiển cho đám đông rồi đó.
- Đó gọi là diễn xuất __ Logan nói nhẹ nhàng, nụ cười vẫn đọng trên môi. Không gì có thể dập tắt được niềm vui chiếm được bức họa mà Rochester yêu thích như thế.

Ông già găm giữ:

- Diễn viên, ca sĩ, làm xiếc ... với ta tất cả chúng đều cùng một giuộc.
- Vậy vì sao nghề nghiệp của tôi lại làm ngài bức mình đến thế nhỉ? __ Logan hỏi
- Ngài muốn tôi ở lại trên đất nhà ngài và chôn đời mình thành anh nông dân như cha tôi sao?
- Làm nông dân còn đáng tôn trọng hơn nhảy nhót trên sân khấu như con khỉ xiếc.
- Nhưng không thể kiếm nhiều tiền bằng đâu __ Logan đáp lại, đi lên lấy bức tranh.

Đó là một trong những giây phút vui sướng hiếm hoi trong cuộc đời Logan với nhận thức rằng cuối cùng anh đã trở thành cái gai trong mắt của Rochester. Đó là một quá trình nỗ lực không ngừng, dùng những đồng tiền kiếm được đầu tư vào những phi vụ mạo hiểm, và anh cũng đã trả giá không ít. Logan đã mày mò tự học kinh doanh cũng như lúc anh học về kịch nghệ, dù không phải với chừng ấy đam mê. Bon chen kiếm tiền không cần hỏi cũng biết là chuyện của giai cấp bình dân, nhưng không còn cách nào khác. Cuộc sống anh muốn vươn tới đòi hỏi rất nhiều tiền, và anh đã phải rấn mình làm ngơ cái nhìn khinh miệt của bọn quý tộc mà gia tài có được do thừa hưởng nhiều hơn là tự bỏ công sức làm ra.

Cứ để Rochester khinh khi và gọi anh là kẻ mới phát ... thực tế là, Logan đã sở hữu bức họa của Van Dyck và còn rất nhiều bức tranh khác nữa mà anh muốn.

Đưa suy nghĩ trở về hiện tại, Logan xoa xoa gáy và đi ra khỏi văn phòng. Anh hướng về phòng vẽ, định kiểm tra lại lần chót những dàn phòng mới làm. m thanh từ đâu vẳng đến phòng đại sảnh, làm anh khựng lại. Một người chắc chắn là Andrew, trong khi người còn lại ... chất giọng nữ tính khiến luồng cảm xúc rần rạt chạy suốt lưng anh.

Logan cảm thấy tay mình đang cuộn lại thành nắm đấm. Anh nên biết rằng Andrew sẽ chú ý đến Madeline Ridley nếu cô ta ở bất cứ nơi nào quanh đây. Chẳng có vấn đề gì cả, anh cố nhủ với mình như thế, nhưng đột nhiên anh tưởng như mình chuẩn bị bùng nổ. Dò theo tiếng ồn ào ấy đến thư viện, anh bước thẳng vào không cần gõ cửa.

Andrew đang dựa vào một kệ sách, cười nói trong khi Madeline đang sắp xếp những bộ sách trên bàn. Cô có vẻ rất nhỏ bé so với chiều cao của Andrew. Vài lọn tóc nâu đỏ đã sút ra khỏi kẹp, rơi trên mặt và cổ. Đứng trước những chồng kệ sách bề bộn, cô như một ánh lửa thấp lè tè trong căn phòng kín mít.

- Anh Scott __ Madeline mỉm cười __ Em quyết định làm một cuộc cải cách cho thư viện nè.

Logan bỏ qua cô và tập trung ánh nhìn vào Andrew:

- Tao nghĩ mày đã về rồi chứ?

- Tao đã đã định về rồi đó ... nhưng tình cờ bắt gặp sinh vật xinh xắn này.

Andrew ngừng lại trước khi thêm vào __ Hơn nữa cô ta đâu phải diễn viên hén!

Đó là lời nhắc nhở đến câu nói cảnh cáo của Logan về tránh xa khỏi nữ diễn viên của Nhà hát Capital – không phải tất cả các nhân viên còn lại.

Ham muốn giơ tay ra siết lấy cái cổ đầy thịt của Andrew đã trở nên quá mạnh mẽ.

- Để tao nhắc lại lần nữa đây. Đừng lại gần bất cứ người nào làm việc cho tao trong bất cứ vị trí nào. Mày hiểu rõ chưa hả?

- À, hiểu rồi __ Andrew cười toe __ Xin lỗi nhé, tôi nghĩ sự hiện diện của mình hơi bị thừa rồi. Khi đi ngang qua anh, hấn thì thầm __ Cô ta đâu phải loại gái mày thường thích đâu, đúng không?

Logan không đáp, chỉ nhìn chằm chằm Madeline. Khi Andrew đã rời khỏi và mọi âm thanh trở nên im bật, anh nói trong tiếng gầm gừ nhẹ nhàng:

- Về nhà đi, cô Ridley.

Madeline ngơ ngác. Dường như cô lại vô tình làm anh phật ý rồi:

- Anh Scott, em không cố làm Ngài Drake chú ý đâu. Anh ta vô tình thấy em khi đi ngang qua thư viện, và anh ấy rất nhiệt tình. Anh ấy chỉ muốn giúp đỡ em thôi mà.

Một tia nhìn lạnh lẽo lóe lên từ đáy mắt xanh của Scott:

- Hấn đang muốn giúp cô tuột hết đồ ra rồi kéo lên giường thì có. Nếu cô quá ngờ nghệch để hiểu thì để tôi giải thích rõ hơn. Ngài Drake thích nhào vô ngấu nghiến một cô gái trẻ xinh xẻo như cô với nhu cầu cơ bản thông thường nhất. Cô sẽ không lấy được gì từ hấn trừ những vết bầm dập và trầy trụa, rồi cái bụng phồng lên với đứa con hoang của hấn. Nếu cô muốn như thế, thì cứ việc – nhưng cô không được làm điều đó trong Nhà hát của tôi.

Mặt Madeline đỏ bừng lên:

- Tại sao không thể nghĩ anh ta chỉ có ý lịch sự thôi chứ?
- Vì một cô gái như cô không gợi lên cảm giác lịch sự trong người đàn ông.

Anh hạ tiếng nhấn mạnh câu chữ đó.

Madeline cứng người, tránh xa khỏi chiếc bàn thư viện, và phải anh khi cô đi đến cửa lớn:

- Nếu anh đang muốn nói cách cư xử của em không phải phép thì

Cô ngưng lại thở gấp khi anh với tay ra nắm lấy cô, bàn tay to lớn như đang phát bóng qua làn vải. Một cách thô bạo anh kéo cô đứng đối diện với anh:

- Tôi đang muốn nói rằng khi người đàn ông nhìn thấy cô, hẳn ta không thể không nghĩ đến ...

Anh ngưng bật, nhìn chằm chằm cô lúc lâu. Madeline nuốt nước bọt, và luồng mắt anh như lay động bởi cử chỉ nhỏ đấy. Cô tự hỏi anh có thèm muốn cô không, và giờ đây cô phải làm gì để khuyến khích anh đấy. Tim cô đập liên hồi, nhận ra anh đang nhìn cô chằm chằm như thể anh sẽ nhào vô cô theo đúng cái cách anh vừa buộc tội Ngài Drake.

Ngón tay cô run lên khao khát muốn chạm vào mặt anh, khám phá hàm râu lởm chởm bắt đầu mọc ... hình dáng cánh mũi anh, đường cong của chân mày ... khuôn miệng rộng cứng cõi. Cô muốn làm mềm đi đôi môi ấy và áp vào môi mình ... cô muốn đắm mình trong vòng tay anh.

Scott đột ngột buông ra làm cô suýt ngã. Mặt anh đột nhiên trở nên kín bưng:

- Tha lỗi cho tôi _ Giọng anh vang lên vô cảm _ Tôi vừa cư xử không hay.

Đầu gối Madeline như yếu lả. Có một luồng sóng đập sâu trong bụng. Cô phải với tay vịn vào cạnh bàn để đứng vững:

- Em ... _ môi cô đột nhiên khô ráo và cô phải thấm ướt nó trước khi nói tiếp _ Em sẽ không nói chuyện với Ngài Drake nữa đâu, anh Scott ạ.
- Cô muốn làm gì thì làm _ Anh nói _ Tôi không có quyền phản đối cô giao du với ai cả.

Bối rối, Madeline nhìn chằm vào anh. Một phút trước anh nổ bùng giận dữ, và ngay sau đó anh lại dường như chẳng hề quan tâm. Cô ắt hẳn đã mắc sai lầm rồi, đã vượt mất một cơ hội mà một người phụ nữ có kinh nghiệm hơn chắc chắn sẽ nắm bắt lấy. Lần này cô đúng là đã trắng tay.

Cô chờ anh rời khỏi phòng, nhưng anh vẫn yên lặng đứng im. Dường như các thớ cơ trong anh đang gồng cứng lên. Như thể anh đang có cuộc đấu tranh nội tâm khốc liệt.

- Anh Scott _ cô khẽ hỏi _ Nếu anh không phiền ... anh có thể nói hết câu anh vừa nói không?

Anh quay đầu lại. Đôi mắt xanh biếc nhìn cô đắm đắm:

- Anh nói là khi một người đàn ông nhìn em _ Madeline tiếp _ anh ta không thể không nghĩ ...

Sự căng thẳng siết chặt đến độ Scott lắc đầu với cái cười khàn đục như nghẹn lại:

- Lạy Chúa tôi _ anh lầm bầm, sải bước ra khỏi phòng _ Tôi đang muốn biết tôi đã làm gì mà phải chịu cảnh này đây.

Trong hai tuần tiếp theo Logan nhận ra đột nhiên anh phải chịu đựng một sự tra tấn lạ lùng nhất mà anh từng được biết. Mỗi lần anh đưa mắt nhìn về góc phòng, Madeline đã ở đó, ân cần không chịu nổi, làm anh muốn phát điên lên vì cô. Mỗi sáng khi anh bước vào văn phòng, cô đã ở đó rồi, và có một miếng khăn đựng đầy bánh hay một ấm trà bốc khói trên bàn. Cô chạy đi lấy đồ ngay cả trước khi anh gọi ... cô thuộc tất cả thói quen của anh _ từ bao nhiêu đường trong trà đến bao nhiêu bột phấn rải trên áo.

Sự tấy tấy của Madeline khiến Logan bực mình khó chịu, nhưng cũng cùng lúc ấy ... anh không thể nhớ có khi nào, đã có ai nhanh chóng hiểu nhu cầu của anh đến thế không. Cô giữ cho trang phục của anh luôn

sạch sẽ, phẳng phiu, mang những cuốn sách tham khảo từ thư viện đến khi anh cần, và giữ cho văn phòng và buồng thay áo của anh luôn gọn ghẽ.

Câu nói bảo cô để anh riêng một mình nằm thường xuyên trên đầu lưỡi, nhưng Logan không thể bật ra được. Thật dễ chịu được có cô gần trong tầm tay như thế ... và một cảm giác vui sướng lạ lùng khi ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn, sinh động của cô cúi xuống bản viết chính tả hay sắp xếp những bản báo cáo mới gửi từ phòng in ra. Có những ngày cô bận không thể đến văn phòng anh đúng giờ, anh nhận ra mình cứ nhìn đồng hồ chờ đợi.

- Cô tới trễ rồi đó _ Anh bảo khi cô giúp anh viết lá thư một buổi sáng nọ _ Tôi đã đợi cô.
- Em xin lỗi _ Cô nói không ra hơi _ Nhưng bà Lytteon cần em giúp và một số trang phục –
- Cô tốn nhiều thời giờ ở phòng trang phục đó quá rồi đấy. Nếu bà Lytteon quá nhiều việc, bảo bà ta thuê thêm người khác nữa. Tôi có lá thư này cần phải trả lời liền đây.
- Vâng, thưa ông _ Cô ngoan ngoãn đáp với nụ cười hiện trên môi.

Nhận ra giống như anh đang ghen tỵ và muốn giành sở hữu cô, Logan cầu nhàu:

- Lá thư của tôi quan trọng hơn những chuyện may vá của bà Lytteon nhiều _ thấy cần phải thanh minh cho mình.

Madeline mỉm cười và ngồi xuống vị trí quen thuộc của cô bên cạnh anh.

Logan giữ cô làm việc trong văn phòng khá nhiều thời gian, tự biện minh rằng đây là nơi an toàn nhất cho một cô gái như Madeline trong Nhà hát này. Tuy vậy, cô ta hình như lại không biết sợ là gì khiến lắm lúc anh muốn điếng người lo lắng vì thấy cô đang tham gia những công việc nguy hiểm, từ cầm búa đóng đinh đồm độp ở xưởng mộc cho đến trườn người trên cái sàn được xây cao hổng so với mặt đất.

Và đến điều này thì quá sức chịu đựng của Logan.

Một ngày nọ, khi anh đi vào sân khấu và thấy một nhóm nhỏ nhân viên dựng cảnh đang dõng dạc trông Madeline ở tít trên cao. Cô đang nắm cuộn dây chèo bằng một tay và từ từ quấn nó vào một ống tời được đóng chặt vào tường cách trần nhà hát khoảng chừng ba mét.

- Tuyệt lắm , cô bé ơi! _ Một người la lên, trong khi một người khác cười tán thưởng _ Cô bé uyển chuyển như một con khỉ ấy, nhỉ?

Hơi thở của Logan dường như bị tách rời khỏi người anh. Chỉ cần một bước hụt chân, Madeline sẽ rơi thẳng xuống sân nhà ở rất xa phía dưới. Anh nghiêng chặt rằng giữ mình không được hết lên, vì sẽ làm cô giật mình và gây tai nạn chết người. Mồ hôi nhỏ giọt sau lưng, Logan hậm hực văng tục rồi sải bước nhanh lên cầu thang xoắn xây phía sau phòng màn. Anh leo thật nhanh, nhảy ba bước một liên tiếp, dẫn khi đến một cây cầu rộng chừng nửa mét nằm ngay bên dưới sân bay.

- Xong rồi _ Madeline gọi, xoay nhẹ người khi cô nhìn xuống qua cạnh sàn _ Chết rồi, đường xuống xa đến thế ư!

Và cô giật mình nhận thấy Logan đứng ngay bên dưới mình:

- Anh Scott _ Cô ngạc nhiên la lên _ Anh đang làm gì ở đây vậy?
- Cô đang làm gì thì đúng hơn? _ Anh gườm gườm nói lại _ trình diễn cho mọi người thấy chân vấy của cô hả? Không nghi ngờ gì khi cô được quá hâm mộ ở đây rồi đó.

Lần đầu tiên cô giận dữ nhìn lại anh, đôi môi cô ngậm lại thật chặt:

- Không đúng, anh Scott. Em chỉ làm công việc của mình thôi, là giúp bất cứ khi nào mọi người cần –
- Nhưng không phải là liều cái mạng của mình như vậy _ Anh hét lên _ Mặc dù lúc này tôi đang muốn bẻ gãy cái cổ xinh xẻo của cô đi để cô đừng gây rối nữa. Giờ thì đưa tay cho tôi.
- Em có thể tự leo xuống được mà –

- Đưa ngay đây __ Anh rít qua kẽ răng.

Cô miễn cưỡng vâng lời, và anh nắm cổ tay cô như một vòng kiềng thật chặt, nhắc cô khỏi sàn và ngã vào tay anh. Cây cầu rung lên vì sức nặng của hai người. Madeline la lên oai oái khi bị anh bế xốc qua vai như một bao bột mì:

- Thả em xuống __ Cô vùng vẫy khi Logan đi thẳng xuống cầu thang xoắn __ Em không cần anh giúp –

Làm ngơ sự phản đối của cô, anh tiếp tục bế cô xuống đến sân khấu và anh thả cô xuống đánh phịch.

Quét mắt khắp lượt nhóm nhân viên dựng phong sân khấu gần đó, Logan cất giọng nhẹ nhàng đến đáng sợ:

- Tôi muốn người nào đó giải thích vì sao cô Ridley lại làm cái công việc mà tôi nhớ là đã thuê để người dựng cảnh làm.

- Cô Ridley tình nguyện mà __ Một người trong nhóm bối rối nói __ Cô ấy chỉ ra rằng vì cô ấy nhỏ và nhanh nhẹn, cô có thể làm xong việc chỉ bằng nửa thời gian –

- Từ lúc này __ Logan cắt ngang __ Nếu bất kì ai nhờ cô Ridley đụng một ngón tay tới dây chao, giàn giáo hay bục xếp gì nữa, tôi sẽ đuổi người ấy ngay lập tức.

Luồng mắt căm đoán ấy lướt tới Madeline, người đang đỏ bừng mặt lên vì giận dữ, bàn tay nhỏ bé xoa trên vết bầm nơi anh đã giữ cô quá chặt.

- Tôi không xin lỗi về chuyện đó đâu __ Anh nói cộc lốc __ Tin tôi đi, tôi đã định làm nhiều chuyện còn tệ hơn đó rất nhiều.

Cơn giận dữ của Scott dường như kéo dài suốt ngày, tiếp tục vào buổi tập vở diễn mới nhất của nhà hát, “Ấm ảnh”. Madeline giấu cơn bực tức trong buổi tập kịch khi cô nhắc lời cho các diễn viên khi họ học lời thoại. Cô tránh nhìn anh Scott, giận dữ khi nghĩ rằng sau những gì cô đã làm cho anh, anh còn mắng cô nhiều hơn với bất cứ ai khác. Rõ ràng mọi người đều nhận thấy điều đó. Thực tế là, những người dựng phong màn, diễn viên quần chúng và cả các diễn viên chính đều tỏ ra thông cảm với cô. Họ thì thậm chí khuyến khích động viên cô khi đi ngang qua, và rất cảm ơn cô đã giúp họ tập kịch.

- Maddy thuộc lời thoại hơn tôi nữa đó! __ Arlyss nói với mọi người đang đứng giữa sân khấu __ Cô ấy là người nhắc thoại giỏi nhất mà tôi được biết.

- Đúng thế! __ Stephen Maitland đồng tình __ Và kì lạ là Maddy có thời gian để học kịch bản trong khi cô ấy chạy từ nơi này sang nơi khác giúp mọi người như thế.

Julia cười và vỗ vai Madeline khi họ ngồi cạnh nhau trên hàng ghế đầu khán đài.

- Maddy có sức lực của mười người cơ mà.

Madeline đỏ bừng mặt ngượng chín người không biết đáp lại thế nào.

- Cho tôi xin lỗi __ Giọng Logan đột ngột cắt ngang qua sân khấu __ Nhưng tôi nghĩ chúng ta đang tập kịch cơ mà.

Anh ngồi trên chiếc ghế bành phía trước phong màn, xoay xoay chai whiskey trong bàn tay to lớn của mình __ Chúng ta sẽ tiếp tục đi nào! __ anh chưa chút nói.

- Để tôi lục trong đầu lời thoại của mình ở đâu đã chứ __ Arlyss ngọt ngào nói.

Logan gầm lên với Madeline:

- Nhắc cái lời thoại chết tiệt ấy cho cô ta đi, cô Ridley.

Bầu không khí ác cảm bao trùm sân khấu không lọt khỏi mắt Logan. Một cách mỉa mai, anh nhận ra mọi người cùng bảo vệ cho cô gái đó và xem anh như một tay đấu bò thích hiếp đáp người khác. Quỉ tha ma bắt bọn họ đi. Anh đã xây dựng nên nơi này và anh sẽ đối xử với nhân viên của mình theo cái cách anh

muốn. Gườm gườm anh giải quyết xong công việc buổi chiều, kết thúc buổi tập sớm hơn gần cả tiếng so với thường lệ.

Julia gặp anh ở văn phòng sau đó, lông mày chị nhăn lại bất mãn.

- Tôi đã nghe về chuyện xảy ra giữa anh và Maddy sáng nay __ chị nhắc __ Anh có nghĩ mình có hơi khắt khe với cô ấy quá không?

- Chị nói đúng __ Anh chưa chất nói __ Lần tới nếu cô ta tự nguyện dứt đầu vào nguy hiểm, tôi sẽ không can thiệp nữa.

- Không phải như vậy __ Julia nói __ Lạy Chúa phù hộ, Logan à, tôi biết anh muốn bảo đảm an toàn cho nhân viên ra sao. Tôi hiểu vì sao anh lại ngăn cản cô ta sáng nay. Cái tôi không hiểu được là thái độ độc đoán của anh với cô ấy. Cô ta luôn luôn bên cạnh anh – thực chất cô ấy làm trợ lý cho anh đúng hơn là cho tôi. Capital hoạt động trơn tru hơn nhờ cô ấy. Anh nên vui mừng vì có Madeline, nhưng anh lại xử sự như một đứa bé gắt gỏng bất cứ lúc nào có cô ấy ở bên.

Logan trừng mắt nhìn chị, diên tiết:

- Đủ rồi đó, Julia!

- Tôi xin lỗi __ Chị nói, nhẹ giọng tức thì __ Chỉ là anh không giống anh lâu nay, nên tôi thấy lo lắng thôi.

- Sẽ không cần lo lắng gì hết nếu lúc đầu chị không thuê cô gái đó.

Julia nhìn anh như vỡ lẽ ra mọi sự:

- Nay, tôi bắt đầu nghĩ không phải là anh không thích cô ta. Tôi tự hỏi có chẳng vấn đề có thể ngược lại. Hầu hết đàn ông trong Capital đều yêu quý cô ta. Có phải anh đang sợ bản thân mình cũng thế không?

Logan giấu sự giận dữ của mình bằng cái liếc khinh nhờn:

- Về cái ý tưởng vợ vẫn nào đó mà chị đang –

- Tôi đoán đúng rồi __ Julia nói như reo lên, nhìn anh chằm chằm vui thích __ Anh đang cố chống lại sức hấp dẫn của cô ta. Vì sao không dám thừa nhận nó chứ?

- Tôi không có thời giờ bàn cãi với chị về những giả thuyết viển vông đó nữa __ Logan lầm bầm __ Nếu chị không phiền, tôi có việc phải làm ...

Julia vẫn không nhúc nhích:

- Tôi luôn nghi ngờ về niềm tin của anh có thể điều khiển cảm xúc bản thân giống bật và tắt chiếc bật lửa lúc nào tùy ý ấy. Anh luôn là bậc thầy của cảm xúc và chưa bao giờ dao động. Nhưng tình cảm là thứ rắc rối khủng khiếp Logan à ... chúng không phải lúc nào cũng như những gì mình muốn cả đâu.

- Đi chết đi! __ Logan hét lên và sải chân bước khỏi văn phòng.

Sau khi buổi tập kết thúc và mọi người rời khỏi sân khấu, Madeline quét thật mạnh sàn nhà, làm bụi tung mù mịt lên quanh gối của cô.

- Cái đồ kiêu căng ... ngạo mạn ... vô lối ... __ Cô lầm bầm, trút cơn tức giận của vào từng nhát chổi. Khi cô quét đến cánh gà phải, cô dừng lại gần cái sọt đựng dụng cụ tập trong ngày.

Cúi người xuống, Madeline chạm vào một thanh gương và cầm lấy cán. Nó nhẹ và khá vững, vụt lên tiếng gió khi cô xoay trong không khí. Vui thích, cô thử bắt chước những động tác các diễn viên tập sáng nay, xoay xoay và đâm ...

- Thế này, rồi ... này ... __ cô nói, dồn sức đâm thẳng vào hình ảnh Scott tưởng tượng đứng trước mặt mình.

- Cô quơ như đang đuổi ruồi vậy đó __ Một giọng nói mỉa mai vang lên từ sau lưng cô.

Giật bản mình, Madeline thấy Scott bước ra từ hậu đài, và cô muốn chui ngay xuống sàn nhà. Vì sao anh lại là người chứng kiến cảnh cô đang một mình múa may như con ngốc thế cơ chứ? Cô đành nhìn anh sắp

buông vài lời giễu cợt và rồi cô sẽ rơi xuống đáy sâu nhục nhã ... nhưng đôi mắt xanh ấy chỉ sáng lên niềm thích thú mà thôi:

- Ai là kẻ cô đang muốn xiên qua nướng chảo vậy nhỉ?

Anh hỏi, bật cười và cô hiểu anh đã đoán biết người đối thủ vô hình này giờ của cô là ai rồi. Khi thấy cô không đáp, anh bất thần nắm nhẹ lấy cổ tay cô. Tay anh rất ấm.

- Nè, giữ kiem vậy mới đúng, thả lỏng tay ra nào _ Anh sửa thế cho cô, những ngón tay anh áp vào tay cô. Madeline cố gắng thư giãn nhưng thật không dễ chút nào. Anh đang đứng quá gần, và nhịp tim cô thì đập nhanh như trống trận.

- Bắt chước theo cách tôi đứng đây _ Anh tiếp tục nói _ và giữ cho đầu gối áp nhẹ vào nhau đi nào.

Madeline đánh liều liếc anh một cái. Mái tóc anh rối bời, như thể anh vừa lấy tay vò nó, và cô muốn chải suông lại những lọn tóc ấy biết mấy.

- Anh luôn luôn độc đoán như vậy sao?

- Cô không phải người phụ nữ đầu tiên trách tôi về điều đó đâu _ anh bình thản nói, rồi sửa cây kiem chênh góc chính xác _ Giờ thì nhón người tới trước bằng bàn chân phải, khụy gối xuống và đâm kiem tới ... ờ, đúng rồi đó. Một trong những động tác đắt giá tôi được xem đây.

Anh đang đứng gần đến nỗi cô có thể thấy rõ ràng bề mặt da anh, hàng râu mờ mờ khiến cảm anh rần rần, ánh màu đỏ sẫm của hàng mi dài sọc. Gương mặt thư giãn và đôi môi cong cong mỉm cười, anh dường như trẻ hơn bình thường, và dễ gần hơn một chút.

- Em hiểu vì sao anh lại nghiêm khắc với em trước đây rồi, anh Scott _ cô nói.

- Sao cơ? _ Chân mày anh nhướng lên ngạo thị

- Anh lo lắng cho sự an toàn của em. Vì vậy anh mới nổi giận như thế. Em sẽ bỏ qua cho anh.

Trước khi anh kịp phản ứng, cô áp môi lên má anh, môi cô tê ran vì chà xát với hàm râu lún phún ấy.

Toàn thân anh như bị đông đặc lại. Lùi ra xa, Madeline chờ đợi phản ứng của anh. Nhưng gương mặt anh như đắp chiếc mặt nạ trống rỗng.

Cảm thấy kì lạ, Madeline đặt cây kiem xuống sàn và đứng thẳng lên nhìn anh:

- Đây là một cảnh hôn đắt giá trên sân khấu phải không?

Scott khoác một vẻ mặt lạ lùng. Im lặng rất rất lâu trước khi anh đáp:

- Chưa hẳn thế.

- Chưa phải sao?

- Vì lưng em đang quay lại khán đài. Nếu chúng ta đang trong một vở kịch ... em phải quay về hướng này ...

Anh với tay định chạm vào cô, nhưng khựng lại, rồi lại giơ tay giữ vai cô trong tay anh. Nhè nhẹ những ngón tay anh lướt lên vai và trượt lên cổ rồi cảm cô:

- Em cần bộc lộ cảm xúc qua cử chỉ và góc quay của mặt mình -

Một cách cẩn trọng anh nâng cảm cô lên. Giọng anh trở nên khàn khàn _ Nếu em không chắc mình có muốn một nụ hôn không, em nên giữ đầu mình thế này. Em có thể đặt tay mình lên vai tôi như thể em đang nghĩ sẽ đẩy tôi ra.

Madeline làm theo, cô run run khi áp lòng bàn tay vào bề mặt cứng cáp của cơ thể anh. Anh cao hơn cô nhiều quá, vai anh như phủ trùm lên cô, và đỉnh đầu cô mới chạm đến cảm anh thôi.

- Nếu em muốn nụ hôn đó _ Anh tiếp tục _ Em phải nâng cảm cao hơn ... đứng gần hơn nữa.

Anh lặng người khi cánh tay cô choàng qua cổ anh, bàn tay bé nhỏ chạm vào gáy anh.

Anh có mùi của vải len và mồ hôi và xà phòng. Madeline chưa bao giờ biết đến mùi hương nào hấp dẫn đến thế - người cô căng tràn ham muốn vùi mặt vào cổ anh, và hít vào hơi thở thật sâu.

Mồ hôi đọng lấm tấm trên vầng trán anh:

- Maddy này ... __ anh khó nhọc nói __ em không hiểu mình đang đòi hỏi điều gì đâu.

Madeline cuộn tay lại trên ngực anh, nắm lấy vạt áo sơ mi của anh

- Em biết chứ ...

Nuốt mạnh nước bọt, cô nhón chân lên, cổ với tới anh. Sự kiềm chế của anh dường như bị òa vỡ, và nhanh chóng đầu anh cúi xuống, môi anh áp vào môi cô.

Miệng anh mạnh mẽ và ấm áp, đòi hỏi điều gì đó mà cô không biết làm sao để cho. Cánh tay anh choàng quanh cô, vòng cơ thép như muốn nghiền nát cơ thể cô vào với anh. Từ từ miệng anh dịu dần, và anh xát môi mình trên cô bảo nó hé ra. Bàn tay to lớn áp sau đầu cô, giữ chặt cô cho anh thành thạo khám phá. Không có gì trong quãng đời đã qua của cô chuẩn bị cho điều này. Tất cả mọi ý nghĩ về văn học hay lãng mạn đều bị thiêu cháy thành tàn tro, nhường chỗ cho hiện thực nguyên sơ của cơ thể cứng rắn anh đang áp sát vào cô.

Cô chôn tay mình vào tóc anh, những lọn tóc dày như lụa bên dưới ngón tay cô, cổ anh cứng như gỗ phiến khi cô xát lòng bàn tay mình lên đó. Cô bị bắt kịp quá nhanh trong vòng tay anh, môi đáp trả môi, trái tim cô đập nhanh đến nỗi cô nghĩ mình sẽ ngất mất. Miệng anh rời khỏi cô, và cô cảm thấy đôi môi ấy trượt xuống nhanh cổ cô, đói khát khám phá làn da mỏng manh nhạy cảm. Chân cô run rẩy bên dưới, và cô phải dựa vào anh để đứng vững.

Anh chạm tới đường cong căng tròn của đôi gò ngực, vuốt ve nó đến khi đỉnh hồng săn lại thành điểm bên dưới làn vải áo.

- Ôi ...

Cô thở hổn hển và giằng người ra, áp tay mình lên đôi ngực đau thốn đó. Mắt mở to và mặt cô bừng đỏ, phổi cô đói khát rút lấy không khí.

Logan quẹt tay áo mình lên vầng trán lấm tấm mồ hôi. Cơ thể căng cứng vì thèm khát, đau đớn vì ham muốn có cô. Anh muốn ôm lấy cô lần nữa, lột trần cô ra, đè cô xuống và chiếm đoạt cô ngay tại sân khấu này đây. Thật điên rồ, anh không thể khao khát cô gái ngây thơ này như thế khi anh đã từng được hưởng thụ đam mê trong vòng tay những người phụ nữ được xem là quyến rũ nhất Châu u.

- Cái trò ngớ ngẩn này đến đây là đủ rồi đấy __ Anh lầm bầm nói.

- Cái trò ngớ ngẩn ư? __ Cô lặp lại pha lẫn bối rối và đau đớn.

Anh xoay người lại tránh mặt cô:

- Tôi đã ba mươi tuổi rồi, Maddy. Tôi chưa bao giờ thấy hứng thú với những cô gái ở tuổi như em, ngay cả khi tôi ở độ tuổi đó.

- Anh ... không thấy em hấp dẫn sao?

- Mẹ kiếp.

Đủ để thấy sự non nớt của cô trong câu hỏi như thế khi nút quần tây anh rõ ràng đang căng phồng vì sự thèm khát của chính mình. Logan khựng lại và buộc mình nhìn thẳng vào mắt cô:

- Tôi biết em rất hấp dẫn __ Anh găm giữ.

- Quỉ thật, tôi muốn em đến nỗi mà __ Anh ngưng lại và cào tay lên mái tóc __ Đó là một ý tưởng tồi tệ, Maddy à. Em không thể chơi trò này như tôi muốn là chơi đâu. Tôi sẽ biến đổi em, sẽ hủy hoại em mất.

- Em hiểu mà.

- Không, em không hiểu gì cả. Đó là nguyên nhân vì sao tôi sẽ cố gắng để tránh em. Lương tâm mình tôi không thể chấp nhận chuyện này.

- Em không màng gì đến lương tâm của anh cả. Tất cả những gì em muốn là anh hãy hôn em nữa đi.

Lời tuyên bố sỗ sàng ấy lơ lửng trong không khí giữa hai người. Madeline sửng sốt không ngờ bản thân đã thốt ra những lời như thế. Scott nhìn chăm chăm cô như không thể tin được, và rồi anh quay người lại với tiếng cười như rên rỉ:

- Nó sẽ không xảy ra nữa đâu. Cầu hôn cho em.

- Anh Scott ...

__ Tôi sẽ không nhờ em giúp việc trong văn phòng của tôi nữa , và tôi yêu cầu em tránh xa những buổi tập kịch ra , dù cho các bạn diễn khác phản đối cũng vậy .

Anh thêm vào cốc lốc :

__ Em chỉ cần tránh khỏi tầm mắt của tôi thôi .

Madeline ngỡ ngàng trước sự lạnh lùng của anh . Ngọn lửa đam mê nhanh chóng lụi tàn trong cô , chỉ còn sự lạnh lẽo và trống rỗng . Làm sao mọi thứ lại trở nên tệ hại nhanh chóng như thế chứ ? Trí óc cô như bơi trong màn sương mù hoang mang . Anh đã chối bỏ cô..anh đã nói là anh muốn cô , nhưng ...anh lại bảo cô tránh xa anh ra .

__ Anh Scott ...

- Ra ngoài đi __ Anh nói, ra đây cô rời khỏi đây __ Tôi đến đây vì muốn xem xét mấy phong màn vừa dựng. Tôi không cần em ở đây nữa.

Nếu không có bà Florence, có lẽ Madeline đã chìm sâu vào buồn bã. Thay vì thế, cô lại ngỡ ngàng bởi sự phân tích của bà về chuyện đó:

- Tôi cho đó là sự tiến triển __Bà Florence tuyên bố sau khi nghe kể hết về câu chuyện của cô __ Cháu suýt nữa đã đưa anh ta vào tròng rồi, cưng à. Chẳng còn bao lâu nữa cháu sẽ đánh gục anh ấy thôi.

- Có lẽ cháu vẫn chưa hiểu rõ __ Madeline nói, nhìn bà nghi hoặc __Không chỉ là anh Scott không rơi vào bẫy, anh ấy gần như ở thái cực hoàn toàn khác. Anh ta không muốn cháu.

- Cháu không nghe lời anh ta nói sao hả Maddy? Anh ta nói rằng cháu hãy tránh xa anh ta ra, bởi vì anh ta không còn chịu đựng nổi sự hiện diện của cháu nữa đó. Đúng là một câu khuyến khích tuyệt vời nhất mà ta từng được nghe.

- Cháu mong là như vậy __ Madeline thì thầm __ Chỉ là anh ta dường như rất ...

- Không còn thời gian chần chờ nữa đâu __ Bà Florence trấn an cô __ Anh ta đang yếu đi rồi đấy __ Bà cầm một cuốn sách lên và lấy ra một tờ giấy kẹp giữa các trang __ Đây là cho cháu, Maddy. Nếu có thể, hãy nghỉ một buổi ở nhà hát và đến địa chỉ này nhé.

- Bà Bernard __ Madeline đọc to cái tên ấy lên và nhìn bà Florence dò hỏi.

- Một trong những người bạn thân của tôi, chủ nhân một cửa hiệu trên đường Regent. Bà Benard không phải là nhà thiết kế nổi tiếng nhất Luân Đôn, nhưng bà ta cũng không phải tồi đâu. Ta đã kể cho bà ta về cháu, và bà bảo đảm với ta là bà ta có rất nhiều vải thừ, chưa kể là vài bộ áo mầu, có thể sửa lại thành vài bộ đầm đẹp cho cháu. Bà sẽ không lấy một đồng nào đâu, âu cũng là dịp để cô thợ của bà ta nâng cao tay nghề đó mà.

- Ôi, bà Florence. Bà thật tử tế với cháu. Cháu ước sao cháu tìm được lời thể hiện hết lòng cảm ơn với bà ...

- Lời cảm ơn tốt nhất cháu cho ta là lập kế hoạch tiếp theo đi __ Người đàn bà tuyên bố __ Lâu nay chả có việc gì cho ta hào hứng cả. Giúp cháu hoàn thành mục tiêu này quả là rất thú vị. Chỉ là ta có chút khó nghĩ về __ bà ngưng lại và nhìn Madeline thăm dò __ Cụm à ... cháu đã suy nghĩ đến chuyện sau này chưa?

- Sau này à?

- Sau khi cháu quyền rũ Scott thành công đó. Ta nghĩ cháu sẽ có một khoảng thời gian hạnh phúc với anh ta đấy ... nhưng cháu phải chuẩn bị cho giây phút anh muốn kết thúc mối quan hệ ...

Madeline gật nhẹ đầu:

- Gia đình cháu sẽ đến đón cháu về __ Cô đáp __ Họ sẽ không thích những gì cháu làm đâu ... nhưng cháu đã chuẩn bị tinh thần rồi bà ạ.

- Vậy nó có đáng để quyền rũ Scott như vậy không?

- À, xứng đáng chứ bà __ Madeline khó nhọc trả lời. Cô ngưng lại một lúc lâu __ Cháu là một người đã được sắp đặt sẽ có cuộc sống bình thường. Cháu không có tài năng gì xuất chúng, không có vẻ bề ngoài thật đặc biệt, không điều gì để phân biệt cháu với hàng trăm ngàn cô gái khác. Nhưng cháu không thể chấp nhận sống suốt quãng đời còn lại mà không được trải qua ít nhất một đêm huyền diệu.

- Đừng hy vọng đến sự “huyền diệu”, Maddy à __ Bà Florence khuyên nhủ, gương mặt đầy nếp nhăn tỏ nét quan tâm __ Đó là một yêu cầu khó khăn cho bất kì người đàn ông nào có thể hoàn thành, ngay cả người đàn ông như Scott đi chăng nữa. Nghĩ kĩ thì, hai cơ thể ở cùng trên một chiếc giường có thể là một trải nghiệm đẹp, nhưng sự “huyền diệu” có thể chỉ xảy ra một lần duy nhất trong cuộc đời thôi, nếu điều đó thật sự hiện hữu trên đời.

Madeline bước vào phòng thay áo của Scott, mang theo chồng khăn sạch và trang phục được chuyển đến từ phòng giặt. Buổi sáng phòng thử thường trống, nhưng cô ngạc nhiên nghe có tiếng người thì thầm bên trong. Cánh cửa phòng hé hé, chỉ cần một cái thúc tay là bật mở. Cô ngơ ngàng nhận ra Scott đang nửa ngồi, nửa đứng dựa vào bàn hóa trang, chăm chú trò chuyện với một vị khách nữ. Cô ta mảnh mai và trang nhã, với mái tóc bạch kim và dáng người hấp dẫn. Cô ta mặc bộ trang phục đi bộ nhưng xanh đậm với váy xòe ra. Đây rõ ràng là một phụ nữ từng trải, xinh đẹp, tự tin với vị trí của mình trong xã hội, tất cả những điều mà Madeline không có.

Mặc dù rất khó che giấu sự ngỡ ngàng và ghen tỵ của mình, Madeline cố giữ vẻ mặt mình kín bưng khi cả hai liếc nhìn cô:

- Anh Scott __ Cô thì thầm __ Em không ngờ là anh có ở đây vào lúc này.

- Tôi đến đây vì muốn sự riêng tư __ Anh nói thản nhiên và vô cảm.

- Vâng ạ.

Đỏ bừng mặt, Madeline đặt chồng quần áo lên chiếc ghế trong góc.

- Em sẽ quay lại dọn dẹp sau nhé.

- Cứ để cô ấy làm đi __ Người phụ nữ tóc bạch kim nói nhẹ nhàng, gần như chẳng để ý gì đến cô hơn một nàng hầu __ Em có việc phải đi rồi, và em cũng không muốn cắt ngang công việc điều hành nhà hát của anh đâu.

Logan cười, đẩy người khỏi bàn và chạm nhẹ vào cánh tay cô ta. Cử chỉ ấy rất nhỏ, nhưng đủ làm Madeline thấy khó chịu, dường như nó chứa đựng một mối quan hệ nào đó khá gần gũi và thân mật giữa hai người.

- Bất kì sự ghé thăm nào của em cũng đều được chào đón cả, thưa quý bà.

Bàn tay không mang găng của người phụ nữ ấy trượt nhẹ lên làn vải áo trên cánh tay anh.

- Vậy thì anh sẽ bị vài lần cắt ngang công việc nữa đấy.

- Anh đang mong như thế mà.

Mắt họ giao nhau trong vài giây. Madeline bận bịu với mớ quần áo, cất nó vào tủ và treo nó lên dây máy móc. Cô cảm thấy như mình bị phản bội, mặc dù cô không có quyền như thế. Sau hết, Scott có quyền tự do bám theo bất cứ người nào anh ấy muốn ... Nhưng vì sao lại không phải là mình? Cô nghĩ thầm, nín lặng trong lòng.

Scott thì thầm câu nào đó nhỏ nhỏ, và người phụ nữ mỉm cười và lắc đầu đáp lại:

- Để tránh dòm ngó, em phải về thôi.

Vẫn nhìn đắm đắm vào mắt anh, cô ta cầm lấy đôi găng và khéo léo mang vào. Scott choàng chiếc áo chòang lông thú quanh vai người thiếu phụ, cẩn thận buộc lại dây trên cổ để tránh gió lùa. Người phụ nữ lướt ra khỏi cửa, để lại một mùi hương thanh nhã thoảng trong không khí.

Phòng thay áo trở nên im lặng. Scott vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa trong khi Madeline treo xong quần áo vào tủ. Cô đóng tủ lại hơi mạnh quá mức bình thường, làm Scott xoay người lại nhìn cô, đôi mày đen nhướng lên dò hỏi:

- Mùi nước hoa cô ta xúc nặng quá __ Madeline nhận xét, quơ tay như thể muốn xua đi một mùi hôi thối nào vậy.

- Tôi thấy nó dễ chịu đấy chứ __ Scott đáp, mắt anh tiếp tục dõi theo cô trong khi cô di chuyển khắp phòng, sắp xếp các vật dụng trên bàn hóa trang, chỉnh lại ghế bên cạnh tường, lượm lặt các vật nhỏ trên sàn.

Mặc dù Madeline cố gắng im lặng, cô không thể kìm được bản thân bật ra câu hỏi đã chực chờ trên môi

- Cô ta là tình nhân của anh à?

Scott thản nhiên:

- Cuộc sống riêng tư của tôi không phải đề tài mở để thảo luận đâu nhé.

- Cô ta có đeo nhẫn cưới mà.

Vì lý do gì đó, vẻ mặt bất bình của cô dường như lại làm anh vui thích:

- Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả __ Anh điềm nhiên __ Cô ta và chồng đã có một thỏa thuận ngầm rồi.

Madeline ngơ ngác không hiểu ám chỉ của anh:

- Anh đang nói là chồng cô ta sẽ không phiền nếu vợ mình ... và anh ... ông ấy không phản đối?

- Không, chỉ cần cô ta kín đáo thôi.

- Thật là lạ lùng.

- Bình thường thôi. Nhiều phụ nữ ở tầng lớp thượng lưu có những mối quan hệ bên ngoài. Nó giữ cho họ không lên tiếng phiền hà những chuyện ngoại tình của chồng mình.

- Và nó không khiến anh khó chịu sao, với ý nghĩ làm tình với vợ người đàn ông khác? __ Madeline thẳng thắn hỏi.

- Tôi thích những phụ nữ đã có gia đình là đằng khác đấy __ Anh đáp __ Họ hiếm khi đòi hỏi hay ràng buộc điều gì.

- Nếu người phụ nữ đó chưa có gia đình, anh vẫn còn muốn tư tình với cô ta không?

- Đó không phải việc của cô, cô Ridley.

Đối diện với thái độ khó chịu của anh, Madeline đi ra khỏi phòng thay.

- Đúng vậy, đó là việc của tôi đấy __ Cô nói quá nhỏ để anh có thể nghe được. Sự quyết tâm muốn sở hữu anh của cô trở nên mạnh hơn bao giờ hết. Nếu có một quyền năng nào có thể lôi kéo sự chú ý của anh với người phụ nữ ấy hướng vào cô, cô đều dám làm.

Những ngày tiếp theo, bốn nhân viên của Capital mắc bệnh, hai là diễn viên và hai là thợ trong xưởng mộc. Triệu chứng họ sốt sào, ho và rối loạn tiêu hóa, một bệnh nhân còn có cơn sốt cao mê sảng kéo dài trong hai ngày liền. Nữ Công tước đã gửi người tới giúp chăm sóc nhân viên ấy.

- Dịch bệnh có thể sẽ lây lan ra cả đoàn trước khi nó chịu chấm dứt __ Julia nói làm Madeline giật mình __ Chúng ta không thể kì vọng là không ai nữa bị bệnh được.

- Thừa Nữ Công tước __ Madeline nói, mắt cô rơi xuống cái bụng lùm lùm của chị
__ Trong tình trạng của này, chị nên phải cẩn thận.

- À, tất nhiên rồi __ Julia thở dài __ Nhưng chị không thể ngồi nhà khi ở đây có quá nhiều việc phải làm.

- Sức khỏe chị quan trọng hơn bất kỳ vở kịch nào, thừa Nữ Công tước.

Julia nhăn mặt nói:

- Đừng nói thế trước mặt Scott nhé. Anh ta không tin vào bệnh tật đâu. Theo thời gian chị biết, anh ta nghĩ rằng không có gì, kể cả dịch sốt phát ban, có thể can thiệp vào lịch làm việc của Nhà hát.

- Nhưng con người không thể nói không muốn bệnh là không bệnh được đâu.

Madeline phản đối, tự hỏi Scott có thấy mình vô lý quá không.

Julia đảo tròn mắt ngao ngán:

- Logan dường như không mắc phải những đau yếu bình thường của con người. Làm sao anh ta hiểu được sự đau khổ của bệnh tật khi chưa bao giờ bệnh đây?

Chống hai tay xuống bàn, chị đứng lên và cong môi nói:

- Chị phải nói cho anh ấy biết về tình trạng này mới được. E là anh ta sẽ gằm lên như gấu cho xem.

Ngược lại với dự đoán của Nữ Công tước, không có tiếng gầm gào nào trong phòng Scott cả ... nhưng không khí êm thấm không tự nhiên phủ trùm Nhà hát suốt cả ngày hôm đó, và các thành viên trong đoàn dường như cũng thâm trầm hơn. Madeline xin phép Nữ Công tước được về sớm, và được chấp nhận không chút khó khăn.

Nắm chặt tờ giấy trong tay, Madeline thả bộ dọc theo đường Regent. Cô cố tỏ ra bình thản giữa dòng người đông đúc lẫn xe cộ và súc vật bao quanh. Có những nhóm cửa hàng bán đồ gỗ, gốm, thức ăn, và cả cửa hàng vải. Và Madeline tìm thấy cửa hiệu bà Bernard, một cửa hiệu nhỏ với bảng hiệu màu xanh và treo cuộn vải ngoài cửa sổ.

Nhẹ nhàng cô bước vào, tạo nên tiếng chuông ngân. Một cô thợ may trông không lớn hơn cô bao nhiêu tuổi bước ra tức thì:

- Tôi có thể giúp gì không, thưa cô?

- Tôi đến đây để gặp bà Bernard ... tên tôi là Madeline Ridley.

Nghe thấy tiếng trao đổi ở góc cửa hàng, một người phụ nữ cao lớn đứng dậy từ chiếc bàn chất đầy kim chỉ và vải vóc. Bà ta có lẽ tầm trên bốn mươi và mặc chiếc áo đầm xanh trang nhã, mái tóc xám bạc buộc chặt thành búi.

- Thừa bà Bernard? __ Madeline thì thầm khi cô bán hàng đón lấy găng và áo choàng của cô.

- Vậy cháu là phụ tá của Nell Florence __ Bà Bernard quan sát cô đánh giá __ Nell gửi cho tôi lá thư kể về cháu, nói rằng cháu muốn thu hút sự chú ý của một quý ông nhưng không có phục sức bắt mắt ...

Bà liếc nhìn chiếc đầm giản dị của cô.

- Đúng là cháu sẽ khó kiếm được bất kì người bảo trợ kha khá nào với những bộ váy áo này đâu, chắc là vậy rồi __ Khoát tay cho cô bán hàng, bà chỉ Madeline đi thẳng vào trong __ Ruth sẽ giúp cháu thử một vài thứ. Ta sẽ vào sau.

Madeline ngoảnh nhìn qua vai khi Ruth đẩy cô vào bên trong:

- Bà Bernard, cháu phải nói cháu biết ơn bà biết ...

- Rồi, rồi mà. Ta sẽ để Ruth sửa lại những bộ trang phục ấy, nó cũng cần thực tập. Cháu ắt phải rất xứng đáng nên Nell mới kì vọng như thế. Ta có mang nợ bà ta vài ân tình, bà ấy đã giới thiệu vài vị khách đến

cho cửa hiệu __Bà dừng lại và gọi cô bé thử việc __ Ruth, mang chiếc áo nhung nâu và bộ lụa Ý màu vàng. Ta nghĩ là chúng hợp với cô Ridley đấy.

Madeline chưa bao giờ đến một hiệu may nào trước đây. Mẹ cô luôn mời một nhà may trong vùng đến dinh thự của họ, và chị em cô được chuẩn bị và thiết kế chừng năm hay sáu bộ đầm mới khi chuyển giao mùa mới đến. Thường thì họ sẽ trình bày một số kiểu mẫu chuẩn mực nhất dành cho thiếu nữ ... nhưng với Madeline, dường như chẳng có gì khác cả. Cô rất thích những bộ áo thời trang, nhưng mẹ cô luôn cho là chúng không đứng đắn.

- Sau khi kết hôn với Ngài Clifton, con có thể tự chọn lựa trang phục nào mình muốn __ Bà nói __ mặc dù ông ấy cũng khá bảo thủ. Và mẹ chắc rằng ông ta cũng không muốn vợ mình diện quá đâu.

- Con không phải là muốn diện, mẹ à __ Madeline bực tức đáp __ Con chỉ là muốn có những loại quần áo như bạn con thôi, những bộ đầm với màu sắc tươi tắn và có lẽ viền một ít ren ...

- Con không cần những bộ quần áo như thế __ Mẹ cô bình thản trả lời __ Những kiểu đó chỉ để quyến rũ đàn ông ... và con thì đã hứa hôn với Ngài Clifton rồi mà.

Khi nhớ lại ý định sắt đá của mẹ mình và sự bất lực của bản thân vì lão già đó, quyết tâm của Madeline như rắn lại. Cô sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để làm anh Scott nhìn thấy con người mới trong cô.

Ở phòng thay đồ, Madeline cởi áo ra và đứng trước gương trong chiếc áo sơmi lót nhún nhúm và chiếc quần lót dài. Ruth buông cái nhìn như không thể tin được vào bộ trang phục lót và thì thầm điều gì ấy cô không nghe trước khi biến mất ra ngoài. Khi cô quay trở lại một phút sau đó, bà Bernard đi vào với cô ta. Người thiết kế nhăn mặt trước chiếc áo lót trong dài phủ gối của Madeline:

- Thật là quê mùa hết chỗ nói __Bà Bernard thốt lên, khoanh tay lắc đầu __ Cháu không thể mặc những thứ này bên dưới áo của ta được, cô Ridley ạ __ Bộ áo sẽ bị hư mất.

Madeline nhìn bà bằng ánh mắt hòa lẫn bất ngờ và hối tiếc:

- Lâu nay những gì cháu mặc là đều thế này cả, thưa bà.

- Áo nâng ngực của cháu đâu? __ Nhà thiết kế tiếp tục. Trước cái nhìn trống rỗng của Madeline, bà bắt đầu hết kiên nhẫn __ Corset của cháu ấy, cưng à. Cháu không mặc nó sao? Lạy chúa, cháu bao nhiêu tuổi rồi vậy?

- Mười tám, nhưng cháu chưa bao giờ -

- Mọi cô gái ở tuổi cháu đều cần mặc áo nâng ngực. Không chỉ là kín đáo, còn vì thể chất nữa. Ta ngạc nhiên là cháu chưa có cái lưng cong vòng đấy.

Hết hồn Madeline thẳng người và nhìn phần sau của mình trong gương, lo lắng sợ thấy một cái lưng gù thật.

Bà Bernard thở dài và nói với cô bé kia:

- Ruth à, mang cho ta ba bộ áo lót mà Quý Bà Barkham đã đặt may. Chúng ta sẽ làm bộ khác vào cuối tuần này. Và lấy bộ áo nâng ngực trong cái hộp ngăn thứ hai.

- Thưa bà __ Madeline hối tiếc nói __ Cháu xin lỗi, nhưng cháu không thể chi trả ...

- Được rồi mà __ bà Bernard bảo __ Nell nói là nếu có khoản nào phát sinh thêm, cháu và bà ta có thể thương lượng với nhau sau. Cháu có thể sẽ phải làm việc gì đó để trả lại cho bà ta sau. Đồng ý chứ?

- Vâng, cháu nghĩ là -

- Vậy thì ta bắt đầu đi thôi.

Với sự cứng rắn của nhà thiết kế cùng sự thúc ép dịu dàng của Ruth, Madeline chịu cởi bỏ bộ đồ lót bằng cotton của mình và mặc vào một bộ áo quần lót thậm chí chưa chạm đến đầu gối.

Chúng được làm bằng vải xiù mỏng, quá nhẹ đến nỗi cô cảm thấy như mình không hề mặc gì. Và nó còn trong suốt nữa khiến Madeline đỏ bừng mặt khi đứng ngấm mình trước gương. Nếu mẹ cô biết cô mặc cái này, bà chắc sẽ xỉu mất.

Tiếp theo là bộ áo nâng ngực (corset), nó nâng bầu nhũ hoa lên ở đằng trước và buộc chặt đằng sau, ép vòng eo cô nhỏ lại ít nhất năm centimet. Madeline nhìn chăm chăm vào hình bóng mình trong gương. Đàn ông thích như thế này sao, và nó có gây được ấn tượng với anh Scott không? Cô hầu như không thể đợi nổi giây phút ấy.

Chiếc đầm đầu tiên Madeline thử là một bộ màu lụa vàng với viền ren đằng trước. Mặc dù chiếc áo được thiết kế cho một người phụ nữ cao hơn cô nhiều, kiểu dáng đơn giản ấy lại rất hợp với cô. Madeline thích thú chờ đợi khi Ruth gài hết những hạt nút đằng sau.

- Tuyệt vời __ Bà Bernard nói __ Hầu hết phụ nữ rất khó hợp với màu ánh vàng, nhưng nó lại tôn lên màu tóc cháu.

Cổ áo quá thấp và phồng, để hở phần cổ và vai và một phần cánh tay. Chiếc đầm nhấn vào eo, làm vòng eo của cô dường như trở nên nhỏ đến không thể tin nổi. Chiếc áo phồng ra bao quanh hông và chân, chấm đất với gấu váy kết hạt và may viền đơn giản.

- Cháu trông ... khác quá __ Madseline nói như ghen lại.

- Chắc chắn rồi __ Bà Bernard nói __ Thật tiếc là cháu không thể trả thêm cho vài phụ kiện cho chiếc áo, nhưng có lẽ vậy là đẹp nhất. Một kiểu dáng đơn giản sẽ tạo cảm giác bí ẩn.

Cô thử thêm ba bộ áo nữa __ Cái màu nhung nâu với tay dài viền quanh nhung và xa tanh, một cái màu xanh ngọc, và một chiếc màu ngà cắt cổ sâu đến nỗi Madeline ngờ rằng cô có dám mặc ra nơi công cộng không nữa. Và được phụ thêm một chiếc khăn ren màu ngà thêu chỉ xanh, bao quanh đến khuỷu tay cô ...

Nhận ra Madeline không có giày thích hợp, bà Bernard đem đến một đôi xanh đan nhung với ruy băng nhỏ nơi mắt cá.

- Chúng quá bé cho người khách hàng đã đặt chúng __ Bà nói, từ chối ngay đề nghị trả tiền của cô.

Tuyên bố rằng chiều nay là một thành công, bà Bernard hứa với Madeline là các bộ áo sẽ có trong vài ngày tới, ngay khi Ruth có thời gian để sửa chúng. Madeline xúc động cảm ơn hai người phụ nữ, không tin được là cô đã may mắn đến thế.

- Cháu phải cảm ơn bà Florence đây __ Bà Bernard nói __ Bà ta là một người phụ nữ rất tuyệt vời. Cháu cũng là cô gái thông minh khi chọn bà ta làm người đỡ đầu đây.

- Chẳng phải thông minh gì đâu bà à __ Madeline đáp __ Chỉ là chút may mắn thôi. Nếu cháu có thể có thêm dù chỉ là một ít -

- Nếu cháu muốn nói đến người đàn ông cháu muốn quyến rũ thì, chẳng cần may mắn gì đâu. Một khi anh ta nhìn thấy cháu trong những bộ đầm mới này, anh ta sẽ nhảy ngay vào cháu đó chứ.

- Cháu chưa thể hình dung ra cảnh đó __ Madeline bật cười, nghĩ đến gương mặt cứng rắn quyền hành của Logan Scott, và cô chào tạm biệt nhà thiết kế thời trang tốt bụng.

4. Chương 4

- Người ta có thể thu được những tin đồn béo bở nhất từ tiệm may __ Bà Florence chưa chát nói, sau khi nghe Madeline kể lại chuyện đi gặp bà Bernard của cô.

- Luôn luôn có những scandal giật gân nhiều tập ở đó. Ta dám nói ta là đề tài bàn tán trong rất nhiều cửa hiệu, phụ nữ luôn e sợ ta sẽ cướp chồng hay hôn phu của họ vậy.

- Vậy bà có không? __ Madeline buột miệng hỏi.

- Chỉ một hay hai lần thôi mà.

Madeline bật cười và ngoảnh quanh phòng khách của bà. Một bộ trang phục làm bằng những hạt đá quý lấp lánh treo ở giữa bức tường. Bên cạnh bộ trang phục là những hòm rương chạm trổ hình tam giác để khít vào một góc nhà.

- Bà cất gì trong này thế bà?

- Những kỉ vật của thời tuổi trẻ ta đây.

Bà Florence chỉnh mình lại trên ghế bành nhưng và với tay lấy một miếng sandwich:

- Nếu muốn cháu có thể lấy mà xem.

Chẳng cần một lời khuyến khích nào hơn nữa, Madeline quì ngay trên tấm thảm Aubusson và xoay chìa khóa cái rương đầu tiên. Một cái áo đầm màu hoa lavender sáng lóa gấp gọn gàng trong bọc. Cẩn thận Madeline cởi bỏ chiếc bọc ngoài ra.

- Đây là bộ áo ta mặc trong vai Hippolita, trong vở “Cô ấy sẽ và cô ấy không”

Bà Florence nói, khi Madeline mở một bộ trang phục hải quân, với quần ngắn và mũ trùm đầu.

- Ta hay thủ những vai giả trai - ta có một đôi chân rất đẹp đấy nhé.

Bà rướn người tới trước có vẻ phấn khởi và vui thích:

- Còn cái này là bộ áo Ophelia.

Từ từ Madeline rút ra bộ trang phục màu xanh và trắng, trang trí hàng trăm nút thêu nhỏ bé rất tinh xảo.

- Bà đã phải rất lộng lẫy với nó đây.

- Có những bộ tóc giả phù hợp với nó ở trong những hộp nhỏ hơn đó.

Mở một cái hộp da ra, Madeline khám phá những phục sức hết sức cầu kì: găng tay len, lụa và da, những đôi giày sơn màu hoa, và hàng tá những chiếc quạt, bà Florence cầm những thứ đó lên kể những câu chuyện của mình về nhà hát thời đó và Madeline say mê lắng nghe.

Tuy nhiên, khi Madeline cầm tới một cái hộp nhung xanh nhỏ, nụ cười bà Florence vụt tắt, thay bằng cảm giác giận dữ và đau khổ hiện lên trên mặt:

- Đừng mở nó ra, đừng à. Đó là chuyện riêng tư của ta.

- Ôi, cháu xin lỗi.

- Được rồi. Đưa nó cho ta nào.

Người phụ nữ già cầm nó trong đôi tay gầy guộc, những ngón tay bà bóp chặt cái hộp. Bà nhìn chăm chăm vật đó, dường như quên mất sự hiện diện của Madeline.

- Thưa bà ... hay là cháu cất đồ vào và rời khỏi đây nhé __ Madeline hỏi nhỏ.

Bà Florence giật mình, hình như có điều gì hối tiếc trong mắt bà.

- Ở đây chứa những bức phù điêu nhỏ.

Bà nói, ngón tay xoa xoa trên lớp vải nhung của hộp. Chầm chậm bà nâng nó lên và hôn, và nhìn Madeline đang ngỡ ngàng với đôi mắt mở to.

- Cháu muốn xem chúng không?

Madeline gật đầu, ngồi sát lại và quì xuống bên cạnh chân người đàn bà. Từ từ, bà Florence lấy ra một bức hình được đóng khung vàng và đưa nó cho Madeline.

Bức vẽ chân dung một cô gái nhỏ khoảng năm hay sáu tuổi, với đôi mắt to xanh biếc và gương mặt thiên thần. Những lọn tóc vàng óng buộc chặt trên đầu cô bé, một lọn dài rơi xuống mặt.

- Dễ thương quá! __ Madeline nói thực lòng __ Đây là ai vậy bà?

- Con gái ta.

Sững sờ, Madleine tiếp tục nhìn chăm chăm vào bức họa:

- Cháu không biết là bà –

- Hiếm người biết chuyện ấy lắm. Nó là con tư sinh của ta, cháu biết đó __ bà ngừng lại và quan sát vẻ mặt Madeline, có lẽ tìm kiếm một nét ngỡ ngàng hay khinh miệt nào đó. Khi không tìm thấy gì, bà lại tiếp tục:

- Ta không lớn hơn cháu bao nhiêu khi Elizabeth của ta ra đời. Cha nó là một người đàn ông tuyệt vời, đẹp đẽ và đáng trọng, mặc dù không xuất thân danh giá. Ông ấy muốn kết hôn với ta, với điều kiện duy nhất là ta phải vĩnh viễn rời bỏ sân khấu.

- Bà yêu ông ấy không?

- Lạy chúa, đúng vậy. Nếu ta có bao giờ biết đến sự huyền diệu với người đàn ông nào, thì đó là ông ấy. Nhưng ta đã khước từ đề nghị đó. Ta không muốn hy sinh sự nghiệp của mình, điều đó quá lớn đối với ta. Khi ta biết mình đã có thai, ta không hề nói cho ông ta biết. Rồi ông kết hôn với người khác, và có vẻ đã có cuộc đời rất hạnh phúc. Và theo một người quen cho hay, ông ấy đã qua đời cách đây mười năm.

- Có bao giờ bà hối hận vì đã không nhận lời ông ấy không? __ Madeline hỏi.

- Ta không cho phép mình được quyền hối hận.

Cả hai đều im lặng, nhìn trân trân bức chân dung.

- Cô ấy bây giờ ở đâu vậy bà? __ Madeline lại hỏi

Câu trả lời của bà Florence nhẹ như tiếng gió thoảng:

- Elizabeth chết cách đây nhiều năm rồi.

- Ôi, bà Florence ... __ Madeline lòng ngập đầy bối rối.

- Ta chưa bao giờ thực sự hiểu rõ nó cả __ Người phụ nữ già nói, miết tay lên bức họa, ngón tay bà nắm lấy nó thật chặt.

- Ta giữ rịt nó bên mình trong suốt thời thơ ấu, nhưng khi đến tuổi thích hợp, ta gửi nó vào trường ngay.

- Vì sao thế?

- Cuộc sống trong Nhà hát không thích hợp với Elizabeth __ quá gần gũi với những người bạn của ta và những hạng người khác nữa. Ta muốn nó được bảo bọc và giáo dục đàng hoàng. Ta luôn bảo đảm nó có những quần áo đẹp nhất, sách vở, búp bê ... bất cứ thứ gì nó cần. Thỉnh thoảng ta cũng dẫn nó đi du lịch đây đó. Chúng ta chưa bao giờ nói về nghề nghiệp của ta hay cuộc sống ta đang có. Ta đã từng hi vọng rồi một ngày không xa nó sẽ kết hôn và sống ở một ngôi nhà đẹp đẽ ở miền quê nào đó. Thay vì thế ... __ Bà Florence im lặng lắc đầu.

Suy nghĩ của Madeline rung lên với hàng loạt khả năng có thể cho đến khi sắc mặt buồn bã pha lẫn chua chát của người phụ nữ già giúp cho câu trả lời trở nên quá rõ ràng.

- Elizabeth muốn giống như bà __ Madeline nói và đó không phải một câu phỏng đoán nữa.

- Ừ. Nó tự ý rời trường và báo với ta nó muốn trở thành một diễn viên. Ta đã van xin nó đừng làm như thế, nhưng không gì có thể thay đổi quyết định của nó được. Khao khát được diễn xuất dường như luôn trở nên mãnh liệt trong những con người chứa quá nhiều sự thiếu thốn không được được bù đắp. Và Elizabeth thì có quá nhiều nhu cầu không được đáp ứng, đặc biệt là khao khát về một người cha và một gia đình thực sự. Ta đã cố gắng bù đắp cho nó. Nhưng có lẽ ta đã phải làm hơn như thế nữa.

- Chuyện gì xảy ra cho cô ấy vậy?

- Elizabeth bắt đầu sự nghiệp ở tuổi mười sáu. Nó được chào đón nhiệt liệt. Khả năng diễn xuất và cái duyên sân khấu của nó vượt xa ta. Ta tin là Elizabeth có thể trở thành một trong những nữ diễn viên sáng chói nhất, thậm chí có thể còn hơn Julia. Mặc dù ta không đồng tình với sự lựa chọn nghề nghiệp của Elizabeth, ta vẫn đã đặt nhiều kì vọng vào nó.

Bà Florence thở dài và đặt bức họa vào lại trong hộp:

- Ngay sau sinh nhật lần thứ mười bảy, nó đã gặp một người đàn ông. Một quý tộc. Đẹp trai, thông minh, và máu lạnh. Nó yêu hắn điên cuồng, vứt bỏ cả sự nghiệp và mọi thứ để trở thành tình nhân của hắn ta. Rồi nó mang thai, nó hết sức hạnh phúc. Ta chưa bao giờ biết thực ra hắn đang suy nghĩ như thế nào về chuyện đó, nhưng rõ ràng hắn không hề có ý định cưới nó. Một ngày nọ ... _Bà ngưng lại, miệng bà xoắn lại như thể bà phải gom hết sức để nói tiếp _ Người hầu của hắn đến thông báo là con gái ta đã chết trong cuộc sinh nở đó.

- Và đứa trẻ thì sao? _ Madeline hỏi sau một khoảng im lặng rất lâu.

- Ta được cho biết là đứa trẻ cũng không qua khỏi.

- Ai là - ?

- Ta không muốn nói về hắn, cưng à. Người đàn ông đó đã cướp mất đời con gái ta và gây cho ta nhiều đau khổ hơn ta nghĩ mình có thể chịu đựng được. Ta sẽ không bao giờ cho phép mình buông ra cái tên của hắn, không bao giờ cả.

- Cháu hiểu _Madeline nói, nắm lấy tay bà Florence _ Cháu rất vui làm người được bà chia sẻ một ít quá khứ của bà, bà ạ.

Người phụ nữ già mỉm cười, tay bà giữ chặt quanh chiếc hộp.

- Còn bức nào khác của Elizabeth không hả bà? Madeline hỏi.

- Còn ... nhưng nhìn nó ta không chịu đựng nổi, thậm chí là đưa nó ra cũng vậy.

- Tất nhiên rồi _ Madeline nhìn bà tò mò, cảm giác rằng hình như còn có bí mật về Elizabeth mà bà Florence không muốn tiết lộ với cô.

Khi Madeline quay trở về Capital sáng hôm sau. Cô biết được tin Arlyss Barry đã đổ bệnh. Chồng cô ta, trưởng nhóm dựng cảnh, đã ở lại nhà để chăm sóc cô ta. Nữ Công tước rõ ràng đang rất lo lắng:

- Chắc phải nghiêm trọng lắm nên Arlyss mới nghỉ như thế _ chị nói với Madeline _ Chị muốn đi thăm cô ấy, nhưng Công tước đã cấm ngặt. Thực ra anh ta đã dọa giữ chị ở nhà mấy tuần tiếp theo, cho đến khi dịch bệnh lui khỏi đoàn hát.

- Có vẻ là một ý khôn ngoan đấy _ Madeline nói _ Có lẽ chị nên nghe theo, thưa Nữ Công tước.

Nữ Công tước thở dài thườn thượt:

- Có quá nhiều việc phải làm ở đây ... và chị cũng sắp phải nghỉ hộ sản rồi. Chị phải ở đây càng lâu càng tốt. Trong lúc này, cả Arlyss và người dự bị thế cô ta đều ngã bệnh. Chị tự hỏi em có thể đóng thế vai cô ta trong buổi tập kịch đến khi một trong hai người họ đi làm lại không?

- Ôi, thưa Nữ Công tước, em không thể đâu ... _Madeline lắc đầu nguây nguậy _ Em chưa diễn bao giờ cả. Em không có khả năng và hoàn toàn không mong muốn ...

- Em không phải diễn. Chỉ là đọc lời thoại – em thuộc lời còn tốt hơn Arlyss mà _ và di chuyển trên sân khấu giống như em đã trông cô ta làm đấy. Em không cần phải ngại, Maddy. Mọi người đều hiểu em chỉ tạm thời thay thế vai Arlyss để tập kịch thôi. Em đồng ý chứ?

- Anh Scott không thích đâu _ Madeline ngại ngần nói.

- Cứ để đó cho chị. Hơn ai hết, Logan muốn những gì tốt nhất cho sân khấu.

Madeline không gặp Scott cho đến sáng hôm sau. Ngạc nhiên hơn, cô được thông báo buổi tập kịch lần này sẽ diễn luôn với trang phục. Nhận vai của Arlyss đã đủ hồi hộp rồi, giờ còn phải mặc trang phục của nhân vật, bộ đồ chỉ hơn một chút những lớp áo trong suốt xanh ánh bạc bao quanh cơ thể cô. Vì khổ người cô bé hơn Arlyss, cổ áo cắt rộng tuột sâu xuống ngực và để lộ nhiều hơn chủ ý ban đầu.

- Trông cháu thật xinh __ bà Lytteton nói, đứng ngắm bộ trang phục với niềm kiêu hãnh lạ lùng __ Đáng tiếc là cô Arlyss không được đáng người đáng yêu như cháu. Cháu mang lại cho bộ trang phục vẻ thoát tục đã không có ở cô ấy.

- Cháu nghĩ cô Barry có một hình thể rất đẹp __ Madeline nói liền.

- Cô ta sẽ như thế nếu chịu ngừng ăn bánh bích qui đường với trà mỗi chiều đi __ Bà Lytteton bực bội đáp.

Khi cô hòa mình vào đám đông diễn viên ở phòng sinh hoạt chung, Madeline bước đến góc gần nhất, cố gắng thu mình lại không gây chú ý. Không may là bộ trang phục lộ liễu đã khiến cô thành mục tiêu chọc ghẹo mới rồi. Charles Havesley là người đầu tiên để ý đến cô, lên tiếng liền với tràng húyt sáo tán thưởng.

- Lạy Chúa, một sự thoát xác! __ Anh ta hét lên, chạy ào lại và nắm chặt tay cô. Ánh mắt anh ta quét khắp người cô, dừng lại ở bầu ngực lộ hơn phân nửa __ Cô Ridley yêu quý ơi, anh không biết rằng em đã giấu mình bên dưới vẻ ngoài giản dị thường ngày đấy. Anh sẽ thừa nhận, trong những lúc ở một mình, anh có tự hỏi -

- Charles, __ một diễn viên lớn tuổi, ông Burgess, đóng vai người cha của nhân vật quá cố, cắt ngang __ Không ai trong chúng tôi, có lẽ cả cô Ridley nữa, muốn nghe về những giây phút ở một mình của anh đâu.

Madeline rút tay mình ra khỏi cái nắm chặt của Charles:

- Thưa anh Harvesley __ cô bắt đầu bằng giọng run run. Trước khi cô tiếp tục, Stephen Maitland đã tham gia vào, luông mất anh ta dính chặt vào ngực cô

- Ridley nè, anh sẽ hộ tống em lên sân khấu nha. Trên đó tối lắm, và em có thể sẽ trượt chân đấy -

Tiếng lao xao của họ bị cắt ngang bởi một giọng nói vang lên:

- Đủ rồi đấy, thưa quý ngài.

Madeline nhìn theo nơi phát ra tiếng nói và thấy anh Scott đứng phía bên kia phòng, xấp kịch bản nắm trong tay. Anh quét mắt khắp lượt diễn viên, dường như không chú ý đến Madeline.

- Chúng ta bắt đầu nào __ Anh nói __ Có vài sửa đổi so với bữa tập sáng hôm qua, và tôi muốn mọi người bắt đầu màn một.

Scott đưa ra những yêu cầu và sửa đổi trong khi diễn viên chăm chú lắng nghe. Gần cuối, anh nhìn thẳng vào Madeline lần đầu tiên từ đầu đến giờ:

- Cô Ridley, tôi tin là mọi người đều biết cô đồng ý tham gia vào buổi tập vì cô Barry và người dự bị đều vắng mặt. Chúng tôi rất cảm ơn sự tham gia của cô.

Madeline cảm thấy mặt mình đang dần đỏ ửng, và cô cố gắng đáp lại bằng cái gật đầu thật nhẹ. Anh ngoảnh mặt khỏi cô tức thì, mặt anh gườm gườm khó đoán.

Nhanh chóng các diễn viên rời khỏi phòng sinh hoạt, Madeline đi theo họ. Cô - hay đúng hơn là nhân vật bóng ma người vợ cũ __ sẽ xuất hiện ngay màn một. Khi cô đi qua Scott, đang đứng bên cửa ra vào, cô ngừng lại và nhìn lên anh:

- Anh Scott __ cô nói nhỏ, không muốn ai khác nghe được __ Em biết anh đã nói phải tránh xa anh ra, nhưng Nữ Công tước đã yêu cầu như thế -

- Tôi biết __ anh ngắt lời.

- Anh không giận em chứ?

Gương mặt anh như khoát chiếc mặt nạ vô cảm:

- Sự hiện diện của cô sẽ không ảnh hưởng đến tôi đâu.

- Được rồi __ Cô nói, nhìn anh cười gượng gạo rồi tiếp tục lên cánh gà. Khi đi ngang qua anh, cô tự hỏi vì sao tay anh lại siết chặt thanh cửa đến thế, đến nỗi những ngón tay trắng bệch ra. Ngỡ ngàng, cô nghĩ anh Scott đã không nói thật. Anh đang giận cô rồi. Madeline bước vào cánh gà với tiếng thở dài, cô nâng gấu váy lên để khỏi trượt.

Vì sao cô lại chọn một người đối tượng để quyến rũ khó khăn đến thế kia chứ? Nếu cô chọn Charles Harvesley thì có lẽ bây giờ đã thành công rồi. Nhưng Harvesley không gọi lên trong cô bất cứ cảm xúc gì cô cảm nhận từ Scott cả ... sự hồi hộp, nỗi sợ hãi pha lẫn sung sướng mỗi khi anh đến gần. Cô muốn đắm mình trong anh chứ không phải ai khác ... và cảm nhận niềm đam mê ấy trong vòng tay anh.

- Maddy __ Giọng Nữ Công tước của xứ Leed vang lên khi cô vào trong cánh gà. Madeline vén bức rèm bước ra từ phía sau.

- Vâng, thưa Nữ Công tước.

Julia ngồi ở hàng ghế đầu tiên. Một nụ cười hiện trên mặt chị khi nhìn Madeline:

- Em rất đẹp trong bộ áo này, Maddy ạ. Trước khi chúng ta bắt đầu, chị muốn trấn an em rằng không ai hi vọng em sẽ làm hoàn hảo mọi thứ cả. Chỉ cần cố gắng tốt nhất mà thôi, vậy cứ thả lỏng mình nghen.

Madeline nghe theo chỉ dẫn của Julia. Họ sẽ bắt đầu tập màn đầu tiên, khi bóng ma người phụ nữ quay về nơi chốn thân yêu cô đã rời bỏ lại: anh trai cô, do Charles Harvesley đóng, cha mẹ cô do Ông Burgess và bà Anderson thủ vai và đương nhiên, vai chồng cô là của Scott.

- Không ai có thể biết hay nhìn thấy em __ Julia nói với Madeline __ nhưng họ đều cảm nhận được có ai đó, hay người nào đó ... ở đây.

- Em hiểu __ Madeline nói, lui vào cánh gà nơi Arlyss xuất hiện đầu tiên.

Buổi diễn tập diễn ra thuận lợi, ít có ngắt giữa chừng. Sau khi Madeline vượt qua sự hồi hộp ban đầu và bắt chước cách diễn của Arlyss Barry càng giống càng tốt, thậm chí cả thần thái và cử chỉ cô ấy nữa.

- Tốt lắm, Maddy.

Julia nói, khi Madeline chuyển vào ra và đọc lời thoại khi những người bạn diễn làm như không thể nghe được.

Chỉ có một lần nghỉ nửa chừng, khi Charles Harvesley liếc nhìn Madeline và bị đứt lời thoại. Rồi đột nhiên anh ta phá lên cười. Thấy lạ kì, Madeline nhìn chăm anh, còn Julia hỏi có việc gì không .

Harvesley lắc đầu tỏ vẻ hối lỗi, ngay cả khi anh ta tiếp tục cười khùng khục.

- Tôi không cưỡng được, Nữ Công tước ơi, __ anh nói __ Cô Ridley nhìn tôi cứ như thể cô ấy tin tưởng hết mọi điều tôi nói và cô ấy ... quá nghiêm túc ... quá dễ thương đi ...

Julia liếc anh ta:

- Anh không được nhìn cô ta, Charles à. Cô ấy là bóng ma mà.

- Tôi không cưỡng lại được __ anh ta nói lại, cười nhàu nhĩ __ Nếu chị là đàn ông, chị sẽ hiểu.

- À, tôi hiểu chứ __ Julia đáp __ Anh sẽ làm được, Charles, nếu anh có thể nhập vai đúng như một người anh thay vì một tay săn gái.

- Tay săn gái hả? __ Madeline hỏi lại, không hiểu, chưa bao giờ biết đến một cụm từ như thế ở học viện Bà All-Bright. Vì lý do gì đó câu hỏi của cô lại gây một tràng cười rung chuyển nơi Charles. Cô nhìn vào cánh gà, nơi anh Scott đang đợi đến phần diễn của mình. Anh trông hoàn toàn thoải mái khi đứng bên cạnh tấm màn nhưng, mặc một bộ đồ thanh nhã, phong thái thư giãn nhưng hết sức tự chủ.

Đột nhiên Madeline thoáng nghĩ, có lẽ một trăm năm nữa, con người sẽ đọc về anh trong những trang sách và thắc mắc khi anh diễn sẽ như thế nào đây nhỉ. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả chính xác giọng nói của anh, bậc lộ hết độ sâu lắng và rung động của nó, hay thể hiện được đẳng cấp tài năng anh.

Dường như ở Anh Scott có hai người hoàn toàn biệt lập: một người đàn ông tự chủ sắt đá ngoài đời, và một diễn viên với dòng cảm xúc tỏa sáng và bùng cháy trên sân diễn. Bà Florence nói đúng – nơi duy nhất tiếp cận được anh chính là đây.

Logan quan sát buổi diễn tập sau cánh gà, cố ghì nén nỗi cồn cào trong ngực. Mẹ kiếp Julia đã gợi ý cho Madeline thay chỗ Arlyss ... mẹ kiếp Arlyss và cô ả thế cô ta tự đứng đổ bệnh ... mẹ kiếp chính anh khi quá phân tâm bởi Madeline đến nỗi lời thoại muốn bay đâu mất hết.

Ai có thể trách Charles Harvesley vì không tập trung được đây? Logan ngờ rằng anh cũng khó mà khá khẩm hơn, với Madeline trong bộ trang phục ấy, anh những muốn quì gối xuống trước cô và chôn mặt mình vào bầu ngực ấy luôn rồi. Cô quá trẻ trung và tươi mới, làn da mịn màng như lụa. Đó không phải bề ngoài xinh xắn khiến sự khêu gợi dường như không chịu đựng nổi. Mà là một khao khát lạ lùng muốn bắt lấy cô và mang cô đi thật xa khỏi những ánh nhìn ngưỡng mộ kia ... để giữ lấy cô cho riêng anh mà thôi.

Bằng cách nào đó Madeline đã xâm nhập vào cuộc sống của anh và buộc anh phải chú ý đến cô, bây giờ anh không còn cách nào chống đỡ. Giờ đây khi đã gạt bỏ ý định đưa cô vào giường mình, trở trêu thay cô lại trở thành điều anh ham muốn nhất. Mọi người phụ nữ khác anh đã từng quen dường như luôn thiếu một điều gì đó. Và anh muốn phát điên lên khi nhận ra, bấy lâu nay anh đang vô tình tìm kiếm một mẫu người giống như cô.

Anh không thể cưỡng lại suy nghĩ, sẽ ra sao nếu nhấn chìm trong nguồn sinh lực trẻ trung ấy. Cô làm anh muốn bay nhảy, muốn thử trải nghiệm một chút thời niên thiếu trẻ con mà anh chưa hề có ... và đó là thứ mà chưa có người tình nào có thể làm được.

Anh thấy nóng bức và khó chịu, muốn gói ghém nhanh cho xong cuộc diễn tập này đi cho rồi. Nghe tiếng gọi nhân vật của mình, anh với lấy chai rượu từ người đạo cụ, cầm nó lỏng lẻo trong tay và lảo đảo bước ra sân khấu. Nhưng diễn viên khác lui vào, sân khấu trống trải chỉ còn anh và Maddy.

Trong vai một anh chồng đau khổ vừa mất vợ, anh đóng cảnh đang say khướt. Thật không dễ dàng thể hiện cảnh này. Hầu hết diễn viên đều diễn chưa đến, hay tệ hơn, làm quá lố. Đây là một trong những phân cảnh đòi hỏi rất nhiều kĩ thuật diễn.

Buộc bản thân phải tập trung lại, Logan tay nắm lấy cái ghế bành, trong phong thái cầu thả, và bước đi xiêu vẹo như người uống rượu lâu ngày.

Anh ngồi đánh phịch xuống ghế, trước một cái bọc giả tạo cảnh của một thư viện. Giữ cho đầu óc mình tỉnh táo, anh bắt đầu trang đọc thoại dài, thể hiện nỗi cay đắng và thất vọng của nhân vật.

Đầu đó giữa màn độc thoại, Logan cảm thấy Madeline đang bước đến gần anh, bàn tay nhỏ bé đặt lên ghế anh. Theo như kịch bản, cô nghiêng người áp vào anh và nói giữa những khoảng ngưng độc thoại, giọng nói cô ngọt ngào rót vào tai anh.

Logan bất động. Anh cảm nhận rõ cơ thể cô ngay sau anh, hương thơm của cô, cảm giác của cô dưới da anh. Mồ hôi anh bắt đầu nhỏ giọt. Một lọn tóc nâu vàng óng ả rủ xuống vai anh, cọ vào cổ anh nhồn nhột. Nguồn áp lực dồn thẳng xuống thắt lưng. Anh cương lên như đá, toàn thân anh bị phủ trùm bởi dục vọng và ham muốn mất rồi.

Logan không thể chịu đựng thêm nữa. Anh dứt mất lời thoại, y như Charles ... chỉ là anh chưa cười phá lên thôi.

Cả nhà hát chìm vào im lặng. Logan cố kiềm mình lại, biết cả diễn viên và đám đông nhân viên đang nhìn mình. Có lẽ họ nghĩ anh đang quên mất lời thoại, dù điều này chưa từng xảy ra trước kia. Anh thầm mong chúa trời để không ai đoán ra sự thực - là anh đã mất hoàn toàn tự chủ bản thân chỉ vì một cô bé con nờ nghệch. Nghiến chặt hàm răng lại, anh hít vào hơi thật sâu, thậm chí không thở ra nữa.

- Anh Scott à, __ giọng nói ngập ngừng của Madeline vang lên sau lưng __ Anh có cần em nhắc lời thoại ấy không?

- Tôi biết cái lời thoại chết tiệt ấy __ Anh nói, lưng thẳng cứng lại. Chúa giúp anh, chỉ cần anh đánh mắt nhìn qua cô một lần thôi, anh e không biết mình sẽ làm gì nữa.

Julia lên tiếng từ hàng ghế khán giả:

- Có vấn đề gì sao hả anh Scott?

Logan đáp lại bằng cái liếc bén ngót, muốn xé tan người cộng sự đã đưa anh vào tình huống như thế này. Julia có vẻ không hiểu, nhướn mày nhìn chăm chăm ngược lại anh. Chị đã nhận ra sự khó chịu hiện thời của anh, luồng mắt chị đưa từ anh sang Madeline, người đang đứng ngay bên cạnh. Và dường như chị đã biết. Họ đã là bạn nhau một thời gian dài, anh và Julia. Chị hiểu anh quá rõ.

- Chúng ta nghỉ một lát nhé? _ Chị hỏi tỉnh.

- Không _ Logan lầm bầm _ Để xong cái màn chết tiệt này đã.

Anh vuốt tay qua trán và tiếp tục màn độc thoại lần nữa, bắt đầu từ đâu đó ở giữa chừng, Madeline tiếp tục theo, có chút gì bất an trong giọng nói của cô.

Không còn quan tâm đến kĩ thuật diễn, nội tâm nhân vật hay bất cứ diễn xuất gì nữa, Logan làm cho xong phần còn lại của cảnh đó. Julia để màn trình diễn trôi qua mà không có thêm nhận xét gì, nhưng sự lo âu đã khiến chân mày chị nhíu lại.

Màn hai kết thúc, Julia cho nghỉ hai mươi phút. Nhà hát lao xao ngay tức thì, diễn viên đổ đến phòng sinh hoạt để tìm chút không khí thoáng mát hay đi vào phòng thay áo. Logan vẫn ngồi lại trên ghế, xoay lưng lại Madeline đến khi anh biết cô đã rời khỏi.

Chậm chậm Julia bước lên sân khấu:

- Logan à _ chị nói nhẹ nhàng _ Tôi không muốn can thiệp vào nhưng -

- Vậy thì đừng can thiệp _ Anh đi xuống cánh gà chỉ vài mét sau chị, nhìn thẳng vào gương mặt đang cúi gầm trước mặt.

Julia đợi chắc chắn là không ai ở gần đủ để nghe cuộc nói chuyện của họ trước khi tiếp tục, chị cẩn trọng nói:

- Tôi đoán là có một sức hút nào đó giữa anh và Maddy, nhưng cô ấy không phải loại con gái anh hay chú ý trước đây, và tôi không bao giờ ngờ -

- Chị muốn gì đây, Nữ Công tước?

Chị có vẻ bất ngờ trước sự thẳng thừng của anh:

- Tôi rất mến Maddy. Tôi hi vọng anh sẽ không lợi dụng cô bé. Anh và tôi đều biết cô ấy sẽ không bao giờ có thể hồi phục sau khi tư tình với anh. Cô ấy không đủ mạnh mẽ thế đâu.

Logan cảm thấy gương mặt mình trở nên cứng như đá:

- Cái tôi làm - hay không làm - với cô ta là việc của tôi.

-Số phận của Maddy cũng là trách nhiệm của tôi. Và tôi muốn nhắc anh nhớ luật lệ sắt đá chính anh đã đưa ra: không bao giờ dính líu cá nhân với bất kì ai trong đoàn mà.

- Cô ấy là nhân viên của chị, tôi không thuê cô ta, và vì thế tôi hoàn toàn có quyền làm bất cứ cái quái gì tôi muốn.

- Logan à _ chị cảnh báo trong tuyệt vọng, nhìn anh sải bước chân đi xa dần

Madeline lững thững đi qua phòng sinh hoạt chung, nở nụ cười nhẹ đáp lại các diễn viên vì những cố gắng của cô:

- Có chuyện gì với anh Scott vậy nhỉ? _ Cô nghe ai đó hỏi _ Hồi nãy thấy anh ta diễn có vẻ lạ quá.

- Ai biết được chứ? _ Một người khác đáp _ Tôi chỉ hy vọng không phải vì căn bệnh chết tiệt ấy thôi. Cả đoàn cần sự chỉ huy của anh Scott hơn ai hết.

Phần còn lại câu chuyện của họ bay mất khi Madeline đi vào phòng tập. Cô cần một nơi nào đó để suy nghĩ. Điều gì xảy ra trên sân khấu vừa rồi đây? Cô tưởng mọi thứ đang rất tốt đẹp. Cô thấy mình diễn cũng khá hợp với anh Scott. Rồi đột nhiên anh ta trở nên cứng như gỗ, cách diễn của anh máy móc lạ lùng như không thể chịu nổi sự hiện diện của cô. Cô chực muốn bật khóc ... cô muốn trốn đi nơi nào đó thật xa ...

Cô nghe tiếng bước chân đằng sau mình. Người nào đó nắm chặt lấy tay cô và đẩy cô vào phòng tập kế cận. Madeline cứng người, mở to mắt nhìn vào kẻ vừa bắt mình khi cánh cửa đóng sập lại:

- Anh Scott ...

Gương mặt anh chìm vào bóng tối, dáng người anh in lên bởi ánh sáng mờ mờ hắt qua cửa sổ. Hơi thở anh gấp gáp dồn dập. Cô định lùi người lại, nhưng anh bắt thần túm lấy cô, tay anh giữ chặt hai bên đầu. Dường như anh cố gắng nói điều gì đó, và rồi đầu hàng với tiếng thì thầm nghẹn lại, anh cúi xuống hôn cô.

Miệng anh ấm nóng đến bất ngờ, gần như run lên khẩn cấp. Anh khám phá cô như thể không lấy chi làm đủ, cố làm dịu cơn đói khát dường như không thể nào thỏa mãn được. Madeline run rẩy vì ngạc nhiên, đáp lại sự háo hức ấy của anh bằng sự buông xuôi chỉ khiến anh thêm bùng cháy mà thôi.

Tay anh áp vào lưng cô, gần như xé toang làn vải áo. Madeline không thể cưỡng lại ép sát mình vào anh, khao khát hơn nữa, đòi hỏi hơn nữa, chân cô mở ra cho sự xâm nhập mạnh mẽ của đùi anh. Cô bám tay mình quanh anh, cảm nhận những thớ cơ cứng cỏi của lưng anh. Đây chính là điều cô muốn, điều cô mơ ước, và nó còn ngọt ngào hơn cô từng tưởng tượng. Miệng anh dịu dàng và khiêu gợi, cơ thể anh ép chặt vào cô, điền đầy sự yếu ớt đến ngon lành không chịu nổi.

Môi anh bứt khỏi cô, và hơi thở hỗn hển phả vào tai cô. Gạt mái tóc dài cô qua bên, anh giấu môi vào cổ cô. Anh tìm thấy nơi nhạy cảm đằng sau cổ, hôn và cắn nhẹ đến khi cô bật tiếng thút thít vì khoái cảm. Cô đột nhiên thấy bên trong trống rỗng đến cùng cực, cô muốn một cái gì đó ... điều gì đó ...

Anh kéo nhẹ chiếc áo và áo lót, làn vải bó chặt lại đến khi hạt nút bung ra và bầu ngực trần hiện ra. Madeline như không thể thở khi cô cảm nhận tay anh đang khum khum trên bầu ngực mềm mại, vuốt vuốt đầu núm bằng ngón tay, kéo nhẹ nó đến khi điểm ấy cứng lên và đau thốn. Cô nghiêng người áp vào anh, cơ thể cô run rẩy không thể kiềm chế.

- Ngọt ngào __ anh thì thầm, giữ cô thật chặt __ Quá ngọt ngào. Em đừng có sợ ...

Anh uốn cong lưng cô trên cánh tay vững chãi, và cô cảm nhận môi anh trên bầu nhũ hoa đến khi chúng xoắn trên chiếc núm. Anh làm đỉnh núm cứng lại nữa bằng những vuốt ve của lưỡi, dường như biết chính xác làm sao mang khoái cảm đến cho cô.

Đột nhiên Scott nhấc môi khỏi ngực cô và dang ra xa. Ngỡ ngàng vì sự giải thoát đột ngột ấy, Madeline nhìn chằm chằm anh trong nín lặng. Tay cô che lấy sự trần trụi của mình, và cô xoay người khỏi anh, cố gắng mặc áo vào. Nhưng các ngón tay cô lại run rẩy dữ dội, không sao làm chuyện đó được. Cô khổ sở với các lớp váy áo của mình đến khi cảm thấy tay anh trên người cô lần nữa, cẩn thận kéo tay và thân áo vào chỗ cũ. Giùm cô.

Ngay khi trang phục cô đã chỉnh tề, Scott lại rút về góc kia của căn phòng. Anh vò tay lên mái tóc mình, bật tiếng thở dài. Một lúc lâu sau, anh cất tiếng trong khi vẫn xoay người tránh cô:

- Maddy à, anh không cố ý ... tiếp cận em như thế. Chỉ là anh... __ anh ngừng lại bật tiếng nụ cười chua chát __ Anh không thể kiềm lại được.

Cô nắm chặt hai tay lại với nhau:

- Anh Scott __ Cô khó nhọc nói __ Em không hối tiếc vì anh đã hôn em đâu.

Anh xoay người lại vì câu nói đó, mắt anh rực sáng ngọn lửa xanh biếc. Anh tiến lại cô trong ba bước sải chân, giữ lấy mặt cô trong tay mình:

- Maddy à - Anh thì thầm. Tay anh khum khum ôm lấy khuôn mặt cô, và anh vuốt những lọn tóc đang lòa xòa trên má, ngón tay anh xoắn lấy những lọn tóc nuột nà như lụa ấy.

- Anh ước sao anh không khao khát em đến thế này.

Trái tim cô như nảy lên sung sướng vì những câu chữ đó:

- Anh Scott ...

- Nghe anh này, Maddy.

Anh bước lui ra khỏi cô:

- Anh sẽ không làm tình với em đâu, dù anh có ham muốn em đến thế nào đi nữa. Em sẽ ghét anh sau đó, và có lẽ chính anh cũng sẽ căm ghét bản thân mình.

- Em không thể nào ghét anh được đâu.

Anh nở nụ cười cay đắng

- Không ư? Ngay cả khi anh cướp mất sự trong trắng của em sao? Và quan hệ với anh sẽ làm em biến đổi, mà chắc chắn không thể theo chiều hướng tốt.

- Em chấp nhận sự liều lĩnh này mà.

- Em không hiểu __ Mỗi anh cong lên cay đắng __ Anh sử dụng phụ nữ vì ham mê thể xác đơn thuần, không có gì khác. Một khi đã nhận hết những gì đối tượng có thể cho, anh sẽ mau chóng thấy chán và hướng tới một người khác tiếp theo. Em sẽ không thể ở lâu trong phòng ngủ của anh đâu.

- Chẳng lẽ anh chưa yêu bao giờ sao?

- Có một lần. Và chẳng đi đến đâu cả.

- Vì sao –

- Em không cần quan tâm đến quá khứ của anh, cũng như anh cũng đâu cần biết về em đó thôi.

Madeline không cãi lại, biết rằng anh nói đúng. Nếu cô biết về anh càng nhiều, cô càng khó có thể dứt khỏi anh khi thời điểm đó đến. Giống như những phụ nữ khác, cô bị cuốn hút bởi sự hấp dẫn pha trộn giữa nam tính và bí ẩn toát ra từ Logan Scott. Để bảo vệ mình, cô phải giữ trái tim mình thật chặt.

Đột nhiên lời khuyên khôn ngoan của bà Florence vụt trên trong trí óc ... Bất kể làm điều gì, chỉ cần cháu tâm niệm là không hề giả vờ lừa dối. Đơn giản thể hiện rằng cháu hoàn toàn sẵn lòng chào đón, rằng cháu sẽ yêu thương mà không cần đòi hỏi điều gì ...

- Anh Scott nè __ Cô nói nhẹ nhàng __ Nếu anh thấy em hấp dẫn, em không hiểu vì sao chúng ta không thể thoát mãi chứ. Tất cả những gì em muốn chỉ là một đêm với anh, chỉ thế thôi.

Sắc mặt anh không đổi khác, nhưng cô biết mình đã khiến anh bất ngờ:

- Vì sao vậy? __Anh hỏi __ Một cô gái như em ... vì sao lại hạ mình đến thế?

Khi đợi chờ câu trả lời, anh trượt tay bên dưới má cô và buộc cô ngẩng đầu lên. Cô nhìn thấy một tia chớp lóe lên trong mắt xanh ấy, một sự cảnh báo mới làm cô thấy bất an. Hàng mi cô vội sụp xuống trong cố gắng giấu đi ý nghĩ của mình:

- Em tin là em sẽ yêu thích điều đó __ Cô nói __ Lý do ấy đủ rồi phải không?

Lại một khoảng lặng kéo dài nữa:

- Nhìn anh này.

Anh thì thầm. Chậm chậm cô làm theo. Anh nhìn sâu vào đáy mắt cô và lắc đầu như thể chưa tìm ra câu trả lời cho một câu hỏi không - lấy - gì - làm - lý - thú đó.

- Em là một diễn viên tồi, Maddy ạ. Anh rất muốn biết em đang che giấu điều gì, nhưng hiện tại anh đang có quá nhiều điều phải lo nghĩ rồi, nhất là khi một phần tư nhà hát của anh đang bị đổ bệnh. Ngay khi Capital hoạt động bình thường trở lại, anh muốn em rời khỏi đây. Anh sẽ tìm cho em công việc khác, một việc làm tốt hơn.

- Em muốn ở lại đây mà.

Anh dường như không hề lay chuyển:

- Hãy tin anh, điều đó tốt cho cả hai chúng ta.

Madeline nuốt mạnh nước bọt. Một lần sóng thất vọng quét qua cô. Sao lại là thời điểm này chứ? Khi lời đề nghị của cô đã đưa ra và bị chối bỏ. m thanh lời từ chối của anh vang ong ong bên tai đến khi cả người cô như bùng cháy với cơn giận dữ nhục nhã. Tay cô siết chặt quanh váy, chà xát muốn làm hỏng cả lần vải.

Sao cô lại ngu ngốc đến thế kia! Cô đã lãng phí bao thời gian ôm ấp ảo mộng về anh, về những điều không bao giờ xảy đến. Bây giờ cô phải trắng tay ra đi trừ ý thức là sự vắng mặt của cô ở trường sẽ nhanh chóng bị gia đình phát hiện.

Trong một khoảnh khắc, cô muốn nói hết hoàn cảnh thật sự của mình cho Scott rồi quăng mình vào anh mong nhận được sự cảm thông. Không ... anh sẽ chẳng có sự cảm thông nào cho cô đâu. “Cưới Clifton đi và coi như em còn may mắn chán”, cô hầu như có thể nghe tiếng anh mỉa mai nói thế. Thực tế là giờ đây, cô không còn làm được gì nữa cả.

Xoắn chặt tay thành nắm, Madeline bước tới cửa bằng những bước đi sải dài. Cô quyết không trải qua những ngày còn lại của mình như món đồ chơi trong tay Ngài Clifton được đâu.

- Tốt thôi _ Cô nói, ngừng lại ở cửa _ Tôi sẽ rời khỏi Capital bất cứ khi nào anh muốn. Anh không cần lo tìm vị trí khác cho tôi. Tôi có thể tự tìm lấy một thứ nào đó khác.

Cô rời khỏi trước khi anh kịp trả lời.

Logan bước tới cửa và đặt tay lên tấm panô bên trên. Anh áp trán vào phiến gỗ lạnh và buông ra tiếng rên khàn khàn.

“Một đêm với anh”... anh có thể từ bỏ cả gia tài của mình vì câu nói đó. Anh chưa bao giờ biết điều gì tuyệt vời như cảm giác có cô trong vòng tay, và sự mong manh chào đón ấy đã cuốn hút đến nỗi anh cảm giác như mình chuẩn bị nổ bùng ra. Nhưng anh không thể cho phép điều đó, không thể để người nào xé toang điều còn sót lại trong trái tim anh.

Cô ta sẽ mau biến mất khỏi đây thôi. Anh đợi chờ cảm giác nhẹ người nhưng hình như nó chẳng chịu đến.

Bước ra khỏi cánh cửa, anh đi thẳng đến văn phòng, làm ngơ những cái nhìn hiếu kì của mọi người khi anh đi qua. Anh đóng sập cửa nhốt mình lại trong căn phòng nhỏ và lục lọi trên kệ đến khi tìm thấy chai Whiskey Highland. Rồi ngồi lên bàn và uống trực tiếp từ chai, để dòng chất lỏng như bốc khói ấy trôi vào miệng và cào xé lưỡi ... Một ngụm nữa, cổ họng anh đông đầy dòng ấm nóng đó. Nhưng nó vẫn không thể làm tan chảy được khối băng giá nơi ngực anh.

Logan thong dong uống, gác chân lên cạnh bàn và bắt chéo đôi giày bóng loáng của mình. Vào thời điểm hiện tại, khi đã ở trên đỉnh thành công, anh từng nghĩ không còn gì có thể tổn thương anh được nữa. Thật tức cười, thực đấy, khi một cô nhóc con lại có thể làm anh chấn động đến thế này.

Có lẽ bởi vì Maddy là người đặc biệt duy nhất anh từng biết đến. Cô chắc chắn xa lạ với vành đai xã hội của phụ nữ thượng lưu, người luôn nhắc Logan hiểu rằng họ là “thượng đế” của anh ngay cả khi họ luôn cho anh những lời nhấn kín đáo để sắp xếp những cuộc hẹn hò.

Và đó cũng là hạng người Logan căm ghét nhất ... những cô con gái danh giá của giai cấp thượng lưu, kẻ sống chỉ với mục đích duy nhất là kết hôn và tái sinh dòng giống y như họ. Anh không đủ thuần khiết để với tới họ. Anh không có một gia đình hay tước hiệu, và chỉ tiền bạc không thì chưa đủ.

Nếu anh để lộ mong ước gì đó với một quý cô nào, anh sẽ được gia đình cô ta nhắc nhở ngay rằng cô ta ở quá xa tầm với của anh. Chỉ cần một loáng bóng đầm trắng của một cô trinh nữ ở vũ hội hay buổi tiệc tối là đủ để Logan nhớ rằng, dù anh có thành công đến thế nào chăng nữa, vẫn có những thứ anh không bao giờ sở hữu được. Anh sẽ không bao giờ được chấp nhận hoàn toàn. Bước ra khỏi nhà hát, không có nơi chốn nào thực sự thuộc về anh cả.

Madeline Ridley dường như không thuộc về tất cả những nơi này. Cô quá âm áp và dường như chưa bị tiêm nhiễm gì để có thể là một cô tiểu thư giao tế, cô cũng quá thuần khiết để có thể là một ả điếm hạng sang. Cô rõ ràng được chuẩn bị sẵn sàng để làm vợ một người nào đó, nhưng anh không thể tưởng tượng ra người đàn ông xứng đáng làm chồng cô. Cô cần một ai đó có thể bảo bọc nhưng không đàn áp tinh thần cô, ai đó có thể yêu cô hoàn toàn như cô sẽ yêu người đó như thế.

Tất cả những thứ Logan sẽ không thể nào làm được. Anh không hề được trang bị cho một mối quan hệ như thế. Anh đã được dạy dỗ từ những ngày thơ ấu phải biết căm ghét những từ “nhà và “gia đình”. Anh đã sống sót nhờ trở nên chai đá như người đàn ông sinh thành ra anh.

Những năm tháng bị đánh đập và lăng mạ đã khiến lòng anh chai sạn và biến anh trở thành một tay lừa dối tuyệt hảo. Cha anh, Paul Jennings, luôn bắt đầu những màn bạo hành trong lớp sương mù của những cơn say xỉn ... rồi khi tỉnh rượu lại chối bỏ hậu quả mình đã gây ra. Logan đã học được cách giả vờ quên đi tất cả, bao gồm luôn màn kịch là mọi người trong gia đình Jennings rất hạnh phúc và hòa thuận. Một giọt nước mắt rơi ra, một nét nhăn mày hay chỉ cần một cái liếc nhìn oán hận, tích tắc sẽ được ném đủ những cú đấm mà lần sau còn tệ hơn lần trước. Và mãi mai thay, người cha ấy đã trở thành người thầy dạy diễn xuất tốt nhất.

Một lần, sau một trận đòn dã man như thường lệ, Logan vẫn tỏ ra bình thường đi ra ngoài với cánh tay gãy, khẳng khăng bảo không cảm thấy đau đớn gì đến khi Andrew phải kéo anh đến căn nhà lớn và cho bó nẹp lại.

- Chuyện gì đã xảy ra với cháu vậy, con trai?

Bá tước đã hỏi anh, đôi mắt ông dán chặt trên khuôn mặt sưng vù vì bị đánh. Logan từ chối trả lời, biết rằng nếu anh hé môi nói ra sự thật, Paul Jennings có lẽ sẽ giết anh luôn.

Những năm sau đó, Logan tự hỏi vì sao mẹ anh không bao giờ thể hiện bất cứ cử chỉ âu yếm nào với anh, không một nụ hôn hay một cái vuốt ve xoa dịu sự đau đớn. Anh đã đi đến một kết luận, người mẹ ấy đã quá khiếp nhược cố giữ cái hòa bình mong manh trong căn nhà bà ta đến không còn để mắt đến đứa con mình.

Đã xa rồi cái thời anh khao khát sự ấm áp của một người phụ nữ ... anh không cần sự âu yếm hay chăm sóc nào nữa cả. Phụ nữ chỉ để dùng rồi vứt bỏ, không bao giờ có thể tin tưởng được. Và cũng không bao giờ là nhu cầu cần thiết nữa.

Và cuối cùng rồi mọi thứ đã giải quyết ổn thỏa với Madeline, tất cả những điều anh cần là tránh mặt cô ta đến khi Arlyss quay trở lại. Anh ngờ là Julia sẽ phản đối việc này cho xem, nhưng anh có thể giải quyết chuyện đó. Hơn nữa, Julia sắp tới cũng sẽ bận rộn với đứa con mới ra đời, và mọi suy nghĩ về Madeline sẽ nhạt nhòa dần. Nhanh chóng mọi chuyện sẽ quay trở lại như thể cô ta chưa từng hiện hữu bao giờ.

Logan cảm thấy ảnh hưởng của whiskey từ từ thấm vào xương tủy, làm anh lâng lâng dễ chịu. Đúng như anh muốn. Từ từ anh đặt chai whiskey vào ngăn bàn và đóng nó lại.

5. Chương 5

Tối đó Madeline vào giường sớm, quyết định quên luôn buổi nói chuyện mỗi đêm như thường lệ với bà Florence. Nỗi đau quá sâu sắc. Có lẽ cô sẽ nói chuyện vào ngày mai, hay bữa sau nữa, khi đã bình tâm lại.

Nhìn trần trần vào bóng tối, Madeline nghĩ đến khả năng không đến nhà hát Capital nữa. Nghĩ phải đối diện lần nữa với anh Scott thật không chịu đựng nổi. Nhưng xui xẻo là cô đã hứa với Nữ Công tước sẽ giúp đến khi cô Barry quay trở lại. Cô không thể thất hứa, nhưng đứng đối diện với anh Scott trên sân khấu và nhìn vào mắt anh ... Madeline ngoảnh mặt đi. Cô không biết làm sao mình có thể làm việc đó đây nữa.

- Chỉ một hay hai ngày thôi, chắc cô Barry sẽ quay trở lại. Cô sẽ răn mình lại không để đồ bừa bãi hay cà lăm trước mặt Scott. Cô sẽ thật lạnh lùng và tự chủ mới được.

Madeline trở mình qua lại suốt đêm, cố gắng vượt qua suy nghĩ của mình. Buổi sáng cô thức dậy đầy mệt mỏi và mụ mị. Tự hỏi cô có phải căng sức mình ra như ngày hôm qua không. Có lẽ cô không phải người duy nhất thất bại trong chuyện tán tỉnh một người đàn ông – nhưng bao nhiêu người trong số họ phải đối diện với người ta ngay hôm sau mà phải tỏ ra không có gì xảy ra đây?

Cô mặc áo vào và chải tóc lại, cột chặt nó thành búi đằng sau gáy. Cô rời khỏi nhà trước khi bà Florence thức dậy, và đón xe đến nhà hát.

Nhà hát vắng vẻ hơn thường lệ, phòng tập và xưởng mộc đều yên lặng. Nhớ ra buổi tập sáng nay bị hủy, cô đi vào phòng trang phục và gặp ngay bà Lytteton.

- Đường như một nửa nhà hát ngã bệnh hết rồi vậy __ người phụ nữ đầy đà ẩy nói không ra hơi, mũi kim bà đưa thoăn thoắt trên làn vải __ Một tá người nhần tin đến là không tới được. Nhưng công việc thì vẫn phải làm, và ta phải hoàn thành mà không ai giúp.

Madeline làm việc ở phòng trang phục hầu hết buổi sáng, mừng là không phải đụng mặt anh Scott. Chỉ khi bà Lytteton yêu cầu cô mang trang phục đến cho phòng Nữ Công tước thì Madeline mới miễn cưỡng đi vào gian đại sảnh nhà hát. Khi đến gần, cô nghe được một giọng nam rất lạ xen lẫn giọng nói nhỏ nhẹ của chị ấy. Madeline dừng lại ngay trước cửa, miễn cưỡng xen vào cảnh đó.

- Đủ rồi __ Người đàn ông nói __ Anh đã nói với em phải tránh xa cái nhà hát chết tiệt này đi mà.

- Có quá nhiều việc phải làm __ Julia đáp __ Chỉ một ngày nữa thôi mà, anh yêu. Có lẽ là hai. Em không thể rời khỏi khi có nhiều việc chưa xong -

- Sức khỏe của em quan trọng hơn bất cứ điều gì ở đây.

- Em hứa với anh, em sẽ ổn thôi.

- Về nhà thôi, Julia.

- Trước tiên em phải mang theo một vài thứ đã.

- Anh sẽ sai gia nhân mang về cho em bất cứ cái gì em muốn.

- Anh lúc nào cũng thật vô lối ...

Một khoảng lặng dài, theo đó là một âm thanh như nghẹn lại mà Madeline không thể hiểu vì sao. Rồi người đàn ông cất tiếng nhẹ nhàng:

- Em còn cãi anh nữa không, Julia?

- Không.

Madeline chưa bao giờ nghe một giọng nói đáng yêu như thế ở Nữ Công tước, người luôn luôn tỏ ra vững vàng và quyền uy. Tò mò cô hé mắt nhìn vào thấy chị đang đứng giữa phòng, trong vòng tay say đắm với một người đàn ông tóc đen. Ngài Công tước xứ Leeds, Madeline thích thú thầm nghĩ. Anh ta ngẩng đầu lên, bộc lộ một gương mặt gầy, gợi cảm và đẹp trai khi anh nhìn vợ mình chan chứa yêu thương. Rõ ràng cảm thấy họ không ở một mình, anh nhìn về hướng Madeline với đôi mắt xám lạnh:

Đồ bừa bãi, Madeline bước vào tức thì:

- Xin tha lỗi, em không định xen vào ...

- Được rồi, Maddy __ Julia nói, má chị hồng lên khi giằng ra khỏi vòng tay của chồng mình. Chị giới thiệu họ với nhau, và lòng Madeline chìm vào cảm giác ngưỡng mộ thật kì cục.

- Hân hạnh __ Công tước nói nhỏ với ánh vui thích hiện lên trong mắt __ Cô Ridley, nhờ cô giúp Nữ Công tước gom hết giấy tờ sách vở còn lại, vì cô ấy sẽ rời khỏi đây ngay lập tức.

- Vâng, thưa Ngài.

Julia đảo tròn mắt thở dài:

- Đường như chị không còn sự lựa chọn nào nữa cả, Maddy à, làm ơn nói với anh Scott là chị cần nói chuyện với anh ta ngay lập tức. Anh ở trong văn phòng cả sáng nay, cố sắp xếp lại kế hoạch để phù hợp với sự thiếu hụt nhân lực trong công ty hiện nay.

Mặc dù Madeline rất ngán phải chạm mặt anh Scott, cô vẫn gật đầu. Vợ chồng Công tước trao đổi gì đó khi cô quay đi, cả hai dường như đều yêu thích cảm giác ở bên nhau hay sao ấy.

Madeline đến cửa phòng Scott và ngấp ngừng, lắng nghe tiếng động bên trong. Văn phòng im lặng lạ thường. Hy vọng là Scott không có ở đó, cô gõ cửa thật nhẹ:

- Tôi đang bận.

Một tiếng nói khàn khàn vọng ra.

Madeline xoắn hai tay lại với nhau và nhìn chần chẫn vào cửa. Cố giữ trấn tĩnh, cô cố giữ giọng mình thật bình tĩnh và tự chủ:

- Anh Scott à, Nữ Công ước muốn nói chuyện với anh.

Anh ngấp ngừng trong giây lát:

- Cô ấy à?

Anh nói trong giọng không thoải mái cho lắm.

- Tôi nghĩ Nữ công tước muốn nói với anh là chị ấy phải rời khỏi đây. Ngài Công Tước đã đến đón chị về.

Madeline yên lặng _ Thật không hay để chị ở lại trong Capital với tình tạng như hiện nay. Tôi chắc là anh cũng như mọi người đều có thể đều đang ủ bệnh.

- Mặc xác chị ta. Bây giờ xéo khỏi cửa cho tôi.

Madeline gật đầu ngay tức khắc, nhưng sau một vài bước chân, cô khựng lại. Có gì lạ lùng trong giọng nói của anh nhuốm đầy sự căng thẳng. Anh có vẻ mệt. Không còn nghi ngờ nghi nữa, cô nghĩ, khi đã có quá nhiều người trong đoàn ngã bệnh. Mặc dù lệnh của anh phải tránh xa ra, và bản thân mình cũng đang rất muốn tránh anh, cô buộc mình quay trở lại.

- Anh Scott à, có việc gì em có thể giúp không? Anh muốn uống trà chứ?

- Đi đi _ Anh làm bầm _ Tôi phải làm việc ... không muốn bị làm phiền.

- Vâng ạ.

Nhưng cô vẫn không đi. Lòng cô đang đầy mâu thuẫn lạ lùng. Căn phòng quá yên lặng. Bình thường anh không giữ một mình trong phòng giờ này. Đặt tay lên nắm đấm cửa, cô nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Nếu sự nghi ngờ của cô sai, Scott dám cắt cổ cô luôn quá.

Khi Madeline vào phòng, Scott dường như không chú ý. Anh ngồi trên bàn với chồng giấy ở bên, một tay áp vào trán tay kia cầm bút. Anh đã cởi áo khoác và cả áo chèn, lưng anh run run khi hơi khí lạnh trong phòng thấm qua làn vải áo. Anh bật tràng ho dài, làm rớt cây bút và vương mực ra giấy.

- Anh à! _ Madeline khẽ gọi.

Scott quay đầu lại, để lộ gương mặt đỏ bừng và đôi mắt đỏ. Dường như anh nhìn cô qua một màn sương dày. Không nghĩ gì cả, Madeline chạm vào mái tóc rối của anh và vuốt nhẹ. Ngón tay cô áp vào trán, cảm nhận ngay hơi nóng khô ran vì cơn sốt.

- Để em giúp anh _ Cô nói khi anh cau mặt lại chửi rủa.

- Tôi phải làm xong bản kế hoạch này.

Lần nữa anh lại với tay đến cây bút bị rớt.

- Anh đang sốt, anh Scott à. Anh phải về nhà nghỉ thôi.

- Tôi không bị bệnh. Tôi chưa bao giờ -

Anh giằng người ra khi cô chạm vào bờ trán nóng của anh và rồi mắt anh nhắm lại

- Tay cô mát quá _ Anh nói khàn khàn, nắm lấy những ngón tay cô _ Mẹ kiếp, đầu tôi như hơ trên lửa.

Madeline lo lắng. Phải có ai ở đây chăm sóc anh, lo cho sức khỏe của anh chứ, cô nhìn anh:

- Anh phải về nhà thôi __ Madeline nói chắc nịch, và lặp lại đến khi Scott lặng im, nằm xoài xuống bàn. Anh bóp trán, ép bàn tay kia vào tay cô. Miễn cưỡng Madeline dứt tay mình ra:

-Em sẽ quay lại thôi.

Anh không đáp, chỉ ngồi lặng yên, vận toàn sức lực còn lại để ngồi vững.

May mắn là, cậu bé chạy việc, Jeff, đi ngang qua văn phòng, Madeline gọi cậu ấy lại, và cậu dừng ngay tức thì, mắt sáng lên vui vẻ và tò mò:

- Chị e là anh Scott bệnh rồi __ Madeline nói, chỉ vào cánh cửa khép hờ đằng sau __ Anh ấy phải rời khỏi đây thôi. Em có thể gọi ai đó đưa cỗ xe của anh ấy lại đây không?

- Anh Scott ... bệnh hả?

Cậu bé lặp lại, dường như không còn chú ý nghe phần sau nữa. Cậu có vẻ bị sốc, như thể tin bão tố sắp cuốn qua vậy.

- Còn nữa __ Madeline thêm vào __ Có lẽ Nữ Công tước phải rời khỏi đây ngay. Chị ấy không được lại gần anh Scott – rồi chị ấy bị bệnh lun thì khôn.

Cậu bé nhìn lại, liếc vào trong văn phòng

- Còn chị thì sao? __ cậu hỏi lo lắng __ Chị cũng nên tránh xa anh ấy ra chứ?

- Chắc chị không bệnh đâu __ Madeline nói __ Chị sẽ ở đây. Giờ thì nhanh lên, Jeff. Chị sẽ quay lại bên cạnh anh Scott trong khi em gọi xe.

- Vâng, thưa chị __ Cậu nhìn ánh nhìn ngưỡng mộ __ Nếu chị không ngại, em xin nói, chị là một thiên thần, chị Maddy. Tử tế và ngọt ngào nhất em từng biết.

Madeline lắc đầu với nụ cười mỉm.

- Cảm ơn, Jeff.

Quay trở lại văn phòng, cô tìm áo khoác và chặn đắp cho Scott. Làn vải dạ đó sẽ giữ ấm cho anh, nhưng anh vẫn tiếp tục run rẩy và ho. Khi thấy anh cố gắng ngồi dậy khỏi ghế, Madeline ngăn lại:

- Không được. Anh không được sức đâu. Người đánh xe sẽ đến ngay bây giờ để giúp anh.

- Tôi có thể đứng lên được.

Anh khàn khào nói, đẩy bàn tay nhỏ bé của cô ra:

- Em không thể đỡ anh nếu anh ngã được __ Madeline khẳng khái __ Và nếu anh té trước khi anh đến được xe, anh sẽ bị thương ... và nghĩ sẽ ra sao nếu anh lăn quay ra trước mặt mọi người đây. Chắc anh cũng đâu muốn mọi người nhìn thấy cảnh đó phải không?

Scott làm thinh. Và Madeline biết cô đã đánh trúng điểm yếu. Anh không thể chịu nổi hình ảnh yếu đuối đó của mình. Bằng mọi giá, anh phải giữ được hình ảnh quyền uy trước mặt nhân viên. Dựa tay vào trán, anh chờ đợi trong vẻ nhẫn nhục làm Madeline hoảng sợ. Anh không còn là anh thường ngày nữa.

Chỉ mất vài phút sau người đánh xe đến, nhưng dường như cả thế kỉ. Mặc dù người đánh xe cố tỏ ra bình thản, mắt ông ta vẫn mở lớn nhìn Scott. Madeline nhờ ông ta đỡ Scott đứng lên, và người hầu ấy dường như rất lúng túng. Cô tự hỏi vì sao trông thấy chủ nhân mình ôm lại lạ lùng đến thế. Có lẽ Scott đã trở thành huyền thoại đến nỗi tất cả mọi người, ngay cả người hầu của anh ta, quên luôn rằng anh chỉ là một con người.

Đám đông diễn viên và nhân viên hậu đài bu quanh văn phòng, gương mặt họ dán nỗi tò mò báo động khi nhắc thấy bóng Scott.

- Có lẽ mọi người nên quay trở lại việc đi __ Madeline nói __ Coi chừng có người bị lây đó.

Đám đông vâng lời tức thì, tránh xa với khoảng cách kính cẩn:

- Vậy mọi thứ sẽ ra sao đây __ Một người hỏi __ Khi Nữ Công tước và anh Scott đều không có ở nhà hát, ai sẽ quản lý đây?

- Tôi sẽ hỏi anh Scott __ Madeline nói, và quay lại vào văn phòng. Người đánh xe đã đỡ anh dậy. Máu dường như đã tuột khỏi mặt anh, luồng mắt anh lảng vảng khắp nơi trước khi nhìn vào Madeline.

- Thưa anh, em sẽ nói với đoàn là để ông Bennet quản lý nhà hát trong khi anh đi vắng nhé.

Bennet là trợ lý đạo diễn sân khấu, thường được gọi đạo diễn các màn tập khi Nữ Công tước và Scott bận việc. Scott nhìn chăm vào cô với đôi mắt đỏ bừng vì sốt, và Madeline tự hỏi không biết anh có hiểu lời cô nói không.

Và anh gật nhẹ đầu.

Quay trở lại đám đông, Madeline lặp lại lời hướng dẫn đó. Scott đứng lên, nắm lấy vai người đánh xe, tập trung vào động tác đi. Dường như là cả một sự đánh đổ khả năng của anh khi bắt anh đi lúc này.

Madeline dẫn đường ra lối sau nhà hát. Cô nghe tiếng thở nặng nề của Scott, bước chân xiêu vẹo của anh, và biết anh không thể chịu đựng lâu được nữa. Người đánh xe rõ ràng cũng sắp đến giới hạn khi ông ta phải đỡ lấy sức nặng ngày càng tăng của Scott.

- Chúng ta gần đến rồi __ Madeline nói, hy vọng anh không ngã quỵ.

Họ đến cổng sau của và bước ra ngoài, làn gió lạnh đả vào mặt Madeline làm cay xè cả mắt cô. Người phụ tá hai mở cánh cửa cổ xe đồng và đen. Cổ xe được thiết kế rất hoàn hảo, mũi họ nhận thấy sự bốc hơi của không khí lạnh cóng. Người lái bước xuống và liếc nhìn Madeline dò hỏi.

Cô ngáp ngừng, nhìn vào cổ xe sang trọng. Cô không có quyền rời bỏ Scott. Anh vẫn có thể cần có cô.

Madeline bước vào xe trước khi cô có thể thay đổi ý định. Thoát khỏi không khí lạnh lẽo, cô ngồi vào chiếc ghế nhung. Người đánh xe rên lên khi đưa Scott vào cái ghế bên cạnh cô, và Scott ngồi vào một góc, vẻ mặt thất thần, mắt nhắm nghiền. Áo khoác anh rút khỏi vai, và Madeline kéo chiếc áo quàng quanh cổ anh. Hít một hơi thật sâu nữa, anh gặp người ho rũ rượi.

Cổ xe lăn bánh. Xe chạy rất êm, nội thất bên trong xe đẹp hơn bất cứ xe nào Madeline từng thấy, với gỗ đánh bóng, màu café, và điêu khắc theo motuyp thấy ở trần nhà hát Capital. Ngay cả cha cô, người luôn có một niềm tự hào về cổ xe của mình, cũng phải rất ấn tượng.

Mắt cô quay về Scott, người trông vừa yếu đuối và to lớn cùng một lúc, như một con sư tử đang say ngủ. Xe dòng xóc trên đường làm anh rên lên. Madeline tiến lại, áp bàn tay vào trán anh.

Cái chạm của cô dường như rất dễ chịu, và đôi mắt mờ đục của anh mở ra màu xanh sáng đến giật mình:

- M-Maddy __ anh nói, cố giữ cho mình không run lập cập.

- Vâng, em đây __ Tay cô trôi xuống hai bên mặt anh, chạm nhẹ vào làn da khô nóng vì sốt.

- Em không nên ... đi với tôi.

- Em xin lỗi __ Cô rút tay lại __ Em biết là anh muốn giữ sự riêng tư của mình. Anh không cần lo, em không ở lâu đâu. Em chỉ muốn chắc là anh ổn thôi mà.

- K-Không phải vậy __ Anh nghiêng chặt răng lại vì một luồng run rẩy khác __ Em sẽ bị lây bệnh đó - anh nói thực lòng.

Madeline nhìn anh ngỡ ngàng. Bao nhiêu người trong hoàn cảnh của anh sẽ lo lắng đến tình trạng của cô đây? Rung động vì sự lo lắng bất ngờ của anh, cô mỉm cười:

- Em rất ổn, anh Scott ạ.

Dường như quá kiệt sức để nói tiếp, Scott nhắm mắt lại và gục đầu vào ghế. Nụ cười Madeline nhạt dần, và cô cố nhớ lại xem lúc cô ốm thì nhũ mầu đã làm gì ... giữ ấm, để gối lên ngực và ủ ấm chân. Và cho uống trà gừng và sữa. Nếu có ho, nhũ mầu sẽ cho uống một muỗng chanh và dầu hạnh nhân. Ngoài ra, thì kiến thức chăm người bệnh của Madeline nghèo nàn đến thảm hại. Cô thở dài, cảm thấy bất lực kì lạ.

Cỗ xe đưa hai người về một góc đường yên tĩnh trên đường James Square. Madeline vén rèm nhìn ra cánh cửa khi cỗ xe chạy đến căn biệt thự trước những cột vòm.

Khi cỗ xe chạy chậm và dừng lại, một người lái xe nhảy xuống và đánh chuông âm ỉ. Một trong những cánh cửa mở ra và cảnh vật nhốn nháo.

Một anh hầu mặc chiếc áo khoác dày và nón kết giúp người đánh xe vững đội hình. Hai người gác cửa giúp anh Scott nửa kéo, nửa khiêng anh từ cỗ xe ra. Họ vác mỗi bên vai anh và mang anh vào nhà trong khi Madeline đi theo. Cô cảm thấy như mình đang bước vào một vùng cấm địa. Vì theo bình thường, Scott chưa bao giờ cho phép ai vào nhà. Họ bước vào một cổng chào lộng lẫy được trang trí bởi thủy tinh trên trần, lối vào dẫn đến phòng chính với người quản gia đang điều khiển cả nhóm hầu gái.

- Chuẩn bị khăn sạch và nước.

Giọng bà ta vang lên quyền hành:

- Tilda, lấy hộp thuốc ra và nói Gwyn mang lọ bột leeches đến. Bác sĩ có thể cần nó khi ông ta đến.

Một người gác cổng tóc xám chỉ dẫn đám nhân viên, hướng dẫn họ mang brandy và rượu whiskey, giúp anh hầu mang Scott vào giường. Madeline đứng bên, nhìn khi Scott được đưa lên lầu hai.

Người quản gia nhanh chóng để ý thấy hiện diện của Madeline và giới thiệu với cô mình là bà Beecham.

- Tha lỗi cho tôi, cô

- Ridley.

- Thưa cô Ridley _ Người quản gia nói _ Tôi e là chúng tôi vừa rất lúng túng. Đây không phải tình huống bình thường.

- Tôi hiểu.

Người quản gia quét mắt khắp Madeline. Rõ ràng bà ta đang cố xác định xem Madeline là ai và chính xác cô có quan hệ thế nào với Scott nhưng bà ta không hỏi ra .

- Cô thật tử tế đã đưa anh Scott về _ người quản gia nói.

- Anh Scott sẽ được giữ thoải mái nhất trước khi bác sĩ đến. Cô có muốn đợi ở phòng dưới không?

- Vâng, cảm ơn.

Bà Beecham dẫn cô đến một căn phòng rộng được trang trí bởi những ánh vàng, với bộ trường kỉ kiểu Pháp lụa và nhung, và trên bàn đầy những sách thơ. Một bức tường được bao phủ với bức tranh sơn dầu, giữa hai cánh cửa sổ kéo dài từ từ sàn đến trần, một cái bàn dài để đầy phương đông.

Chú ý của Madeline vào những bức tượng Nhật nhỏ hình người đàn ông già, bà quản gia cười nhẹ:

- Nó đáng giá một gia tài đấy, ông Scott nói thế. Tôi không thể đánh vần tên của nó cơ. Ông ta thường sưu tập những thứ này, tất cả họ là những thứ lạ lùng.

- Tôi thích cái này _ Madeline nói, chạm vào chòm râu ông lão bằng một ngón tay.

- Tôi chỉ mong nó sẽ sống lại danh tiếng xa xưa và mang đến một gia tài kếp xù cho ông Scott.

- Ai đó đã nói ông Scott đã đạt được nhiều hơn sự may mắn đáng có của anh ta đấy _ Bà Beecham nói, đi ra phòng khách.

Còn lại một mình, Madeline thả dạo quanh cửa phòng, nhìn chăm chăm vào dải hoành sơ và hòn non bộ trong vườn. Hôm nay là một ngày trong và hàng cây ngủ yên đột nhiên rung lên vì làn gió.

Madeline run run bước đến tràng kỉ, cô ngồi xuống và ép chặt chân trên sàn trải thảm dày. Để ý thấy chiếc hộp trên bàn cạnh, cô tò mò cầm lên. Bên trong hộp là một mẻ đay bạc, mang huân chương Shakespeare. Dưới cùng là câu: công ty Straford tặng Ông Logan.

Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, và Madeline ngược lên thấy một cặp hầu gái bưng trà đến.

- Chiếc hộp ấy được khảm từ cây mulberry ở ngôi nhà của Shakespeare __ Một cô hầu tự hào nói __ Ông chủ hay nhận những phần thưởng như thế, cả danh dự và lợi nhuận nữa.

Madeline mỉm cười, nhận ra Scott dường như được ngưỡng mộ và ảnh hưởng rất lớn đến người hầu.

Người hầu đặt khay trà lên bàn.

- Bà Beecham nói rằng cô cứ việc rung chuông thì một trong chúng tôi sẽ đến bất cứ khi nào cô muốn.

- Cám ơn, nhưng tôi không cần gì cả. Tình trạng sức khỏe của anh Scott là quan trọng nhất.

- Bác sĩ Brook sẽ đến ngay thôi. Ông ấy sẽ giúp ông chủ trở lại như thường thôi.

- Tôi cũng mong thế.

Madeline đáp lời, mang một tách trà và quan sát sự thanh nhã của nó. Cô liếc về phía cửa, tự hỏi khi nào bác sĩ sẽ đến và bao lâu nữa ông ta mới cho biết về tình trạng của Scott.

Những người hầu rời khỏi phòng, thì thầm với nhau ngay sau khi họ ra khỏi. Madeline không thể cưỡng lại và nghe lén cuộc đối thoại của họ:

- Chị có nghĩ cô ta là người cuối cùng chưa?

- Không đâu

- Cô ta xinh đấy chứ.

- Ủ, nhưng cô ta chỉ là một con cừu non mới ra chuồng thôi thôi ... không phải loại ông Scott thích đâu.

Madeline trân người và đặt tách trà xuống. Cô đứng bật dậy và nhìn quanh phòng. Cách họ nói về tuổi tác của cô làm cô thấy khó chịu kinh khủng. Đột nhiên nhận ra những lọn tóc đã sút khỏi bím, Madeline thở dài. Không khỏi họ nghi ngờ cô là một đứa trẻ vừa bị tống ra khỏi nhà.

Thơ thẩn đi đến cánh cửa cuối cùng, Madeline khám phá ra họ mở ra phòng nhạc, hai phòng trưng bày, và một phòng tranh với nền nhà đóng bằng gỗ. Có rất nhiều báu vật nghệ thuật ở khắp mọi nơi: chân dung và phong cảnh, tượng, những tác phẩm của gốm sứ.

Khi Madeline đi dạo quanh phòng, cô biết rằng Scott đã tự mình chọn những bản nghệ thuật đấy. Tất cả phản ánh cái anh ngưỡng mộ và ham muốn.

Anh làm cô thấy phấn khích. Madeline muốn biết về anh, muốn được tin tưởng đi vào những suy nghĩ sâu kín nhất của anh, trở thành một phần của thế giới anh tự tạo dựng cho mình. Nhưng anh đã nói rõ là không cần cô. Cảm thấy mình bị chối bỏ, cô đi lại về phòng chính. Có lẽ lúc này bác sĩ đã lên lầu khám cho Scott. Cả căn nhà chìm vào im lặng, như thể toàn thể nhân viên đều nín hơi lại luôn vậy.

- Cô có cần điều gì không ạ, thưa cô Ridley?

Người gác cổng hỏi, đứng lên từ cái ghế bên cạnh.

- Vâng __ Madeline tiến lại gần bức cửa __ nữa lo sợ anh sẽ bắt cô lại __ Tôi muốn biết anh Scott đang ở đâu.

Người gác cổng mặt kín bưng, nhưng Madeline cảm nhận được sự lúng túng bên trong anh ta. Cô biết là anh ta và các gia nhân khác đều không rõ về mối quan hệ giữa cô với Scott, không biết cô chỉ là một nhân viên giống như họ, hay là tình nhân mới nhất của anh.

- Bác sĩ đang khám cho ông ấy, thưa cô __ Người gác cổng cẩn trọng nói __ Nếu cô không thích phòng khách, có lẽ sẽ có nơi khác cô thích ngồi để đợi hơn.

- Tôi muốn đến phòng anh ấy __ Madeline nói, bắt chước chất giọng ôn tồn cô thường nghe mẹ dùng khi nói với người hầu.

- Vâng, thưa cô Ridley __ người hầu miễn cưỡng đáp lại. Người gác cổng gọi một anh hầu và chỉ anh ta dẫn cô đến phòng riêng của Scott ở cánh phía đông.

Tòa đại sảnh sáng lên bởi hàng cửa sổ đánh bóng những alvove khảm đầy những tượng, gồm một hình người phụ nữ tắm trần, làm Madeline đỏ bừng mặt. Đi qua bức tượng đầy khiêu khích đó, cô tiến vào một dãy phòng nam tính với những pano gỗ mun, những bức bản đồ Đức đóng khung gỗ, và khảm Pesian.

Người hầu dẫn cô đến cánh cửa đóng, nơi bà Beecham đang đợi. Một nàng hầu đứng ngay bên cạnh, sẵn sàng chạy đi lấy bất cứ cái gì cần thiết.

Chân mày bà Beecham nhướng lên khi thấy Madeline.

- Cô Ridley ... cô không thấy phòng khách thoải mái sao?

- Tôi muốn xem có tin gì chưa.

Bà Beecham lắc đầu:

- Bác sĩ vẫn đang khám cho ông ấy. Tôi sẽ cho cô biết ngay khi có thông tin gì. Trong lúc này, người hầu sẽ dẫn cô xuống dưới.

Madeline mở miệng định nói lại:

- Tôi muốn –

Cô bị cắt ngang bởi tiếng mở nhẹ cửa phòng khi người hầu phòng mở ra. Im lặng, cô đợi bác sĩ đi ra.

Bác sĩ Brooke là người đàn ông ở tuổi ba mươi, với một phớt sợi bạc trên tóc và cặp kiềng làm ông có vẻ cái nhìn như cú vọ. Ông có gương mặt khá đẹp và đen, đôi mắt xám. Luồng mắt ông lướt qua bà Beecham rồi đến Madeline.

- Tôi là cô Ridley __ Madeline nói trước __ Tôi muốn hỏi về anh Scott. Tôi là - bạn anh ấy.

Bác sĩ bắt tay cô lịch sự .

- Ông ấy thế nào? __ người quản gia hỏi.

Mắt bác sĩ Brooke dường như nhìn giữa hai người:

- Gần đây tôi đã khám nhiều ca như thế, tôi rất tiếc là dường như đây là ca xấu nhất. Ngạc nhiên với tình hình sức khỏe bình thường của ông Scott ... ông ta có vừa ăn uống gì lạ không?

- Tôi e là không __ Người quản gia đáp.

- Tôi sẽ ghé lại ngày mai, đến xem có tiến triển sao không __ bác sĩ nói tiếp __ May thay là anh ta chưa đến giai đoạn trầm trọng nhất. Làm mát ông ta thường xuyên bằng nước mát và đá. Hay nhất là bón anh ta ăn nước mứt, canh rau và có lẽ thêm vài muỗng sữa.

- Tôi có một phương thuốc gia truyền là lá điệp ngâm rượu brandy __ bà Beecham nói __ Tôi có thể cho anh ta một liều mỗi tối không?

- Tôi không thấy tại sao lại không cả.

Bác sĩ ngưng lại, luồng mắt ông nhìn vào Madeline

- Cô Ridley, cô có thể chăm sóc ông Scott được không?

- Vâng __ Madeline nói chắc nịch.

- Vậy tôi khuyên cô nên hạn chế liên lạc với những người bên ngoài căn nhà. Cơn sốt là thời kì bệnh sẽ lây. Tôi không loại trừ khả năng cô sẽ lây bệnh cho người khác đó.

Bà Beecham nhìn Madeline với cái nhìn lạ lùng.

- Tôi sẽ sắp xếp cho cô một căn phòng riêng.

Madeline hiểu sự miễn cưỡng của bà ấy. Không một nhân viên nào của Scott biết về cô trước đây. Sự lo lắng cho ông chủ và đề phòng người nào đó xâm phạm đời tư khi anh không thể ngăn cản là có thể hiểu được.

- Cảm ơn, bà beecham __ Cô nói __ Tôi bảo đảm với bà, ý của tôi chỉ muốn giúp đỡ anh Scott ... Logan ... trong mọi cách tôi có thể.

Người quản gia gật đầu, vẫn có vẻ khó nhĩ, và chỉ dẫn cho người hầu. Trong khi đó, bác sĩ Brooke tạm biệt họ vẫn theo anh hầu đi xuống dưới nhà. Madeline đi vào căn phòng hé mở sẵn.

Đây là một căn phòng được bài trí đơn giản, không có tranh vẽ gì ngoại trừ một ít mây và bầu trời trên trần nhà. Căn phòng có một cái giường lớn với ra giường lụa và gối bông để ba nơi. Scott nằm đắp ra, tấm chăn trùm hết chân anh. Anh mặc chiếc áo ngủ đơn giản, vài hạt nút bung ra khỏi lỗ khuyết. Anh ngủ như thể bị say thuốc, một phần gương mặt đỏ bừng chôn sâu trong gối.

Khi Madeline bước vào, người hầu phòng mang một ít nước và chồng khăn len vào để ở bàn bên cạnh. Một cái ghế dựa đặt kế bên, nhưng Madeline lại ngồi thẳng lên giường. Sức nặng nhỏ bé của cô làm Logan xoay sang với tiếng rên nho nhỏ, mắt anh vẫn nhắm nghiền, hơi thở thoát ra từ cổ họng:

- Sẽ ổn thôi mà.

Madeline nói nhỏ, nhúng khăn len vào nước, vắt khô và đặt lên trán anh.

Sự mát lạnh dường như làm anh dễ chịu, và anh thư giãn sâu hơn lún xuống gối. Cô với tay và vuốt nhẹ mái tóc đẹp của anh như cô hằng thầm mong ước lâu nay. Nó mềm và dày bên dưới những ngón tay cô, như lụa đen phủ trên gỗ phiến.

Cô quan sát gương mặt anh, nét tái nhợt của làn da tô đậm thêm vẻ đẹp gồ ghề của quai hàm. Hàng mi anh rủ bóng xuống đôi gò má, đôi mắt khép hờ như anh đang trôi vào giấc mơ mê sảng nào đó. Một người đàn ông kiêu hãnh mạnh mẽ, nằm bất động trong giấc ngủ, môi hé ra như đứa trẻ. Nếu cô thực sự yêu anh, đây sẽ là giây phút mà cô muốn ngắm nhìn anh nhất.

Madeline ngồi bất động, cố gắng hiểu nỗi đau đột nhiên quặn lên trong ngực. Nếu cô yêu anh thực, nỗi đau đó sẽ không bao giờ phai nhạt. Kí ức về anh sẽ đeo bám theo cô đến tận cuối cuộc đời ... bởi vì sẽ không đâu còn có người đàn ông như anh.

Cô nghĩ về kế hoạch của mình. Thời gian của cô hầu như không còn nữa. Có lẽ đã quá trễ luôn rồi, và cha mẹ cô khám phá ra cô đã rời trường. Nếu vậy, họ chắc chắn cuống cuồng lo lắng. Họ sẽ tìm cô __ và tìm ra cô, họ sẽ đe dọa và la mắng đến khi cô không còn chịu nổi. Cô phải kết thúc với cảnh làm cô dâu cho Ngài Clifton dù có phản đối đến đâu đi nữa. Trừ khi cô đã thành một món hàng bị hỏng.

Cô nên rời khỏi đây ngay lập tức và tìm một ai đó khác cho kế hoạch ấy. Không còn nghi ngờ gì là sẽ có những mục tiêu khác dễ dàng hơn Logan Scott. Cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng quyen rũ anh lại khó khăn đến thế, nhất là với người đàn ông có tai tiếng như thế. Nhưng cô đã không hiểu được sự phức tạp trong chính con người anh. Anh đã khước từ làm nhục cô, và cô sẽ không ngốc đến nỗi nghĩ rằng anh sẽ thay đổi ý định.

Cô không cần ở đây nữa. Scott có cả đàn gia nhân chăm sóc rồi, và được chữa trị với một bác sĩ giỏi, nhiều bạn bè và mối liên hệ hơn là anh cần. Anh sẽ bình phục mà không cần có sự giúp đỡ của cô. Dừng lại, Madeline nhìn anh ngủ một lúc lâu. Cô ngồi trên giường, thay khăn trên trán anh hay đắp một vài miếng thuốc giữa môi anh khi cơn ho lại bắt đầu trầm trọng.

Thỉnh thoảng một gian nhân đến hỏi Madeline có cần gì không, nhưng cô từ chối. Ngoại trừ vài sự hỏi thăm đó, dường như không còn gì tồn tại bên ngoài căn phòng. Hàng phút trôi đi thành hàng giờ, đến khi bóng chiều bắt đầu ngả vài giọt nắng xuyên qua cánh cửa.

Khi Madeline nghĩ sẽ rời đi uống một ngụm trà, Scott bắt đầu tỉnh dậy. Anh cựa mình và chớp mắt. Nhẹ nhàng Madeline gỡ chiếc khăn khỏi trán anh và chỉnh lại tư thế bên giường.

- Anh Scott __ Cô nói, mỉm cười với anh.

Anh nhìn chăm vào cô như thể cô là hình ảnh trong mơ, nét mặt anh tò mò pha lẫn chút kinh ngạc, và một nụ cười đáp lại hiện trên môi anh. Giọng anh khàn khàn vì những cơn ho:

- Dường như ... anh sẽ không bao giờ thoát khỏi em.

Madeline rót một ly nước và giúp anh uống, giữ tay cô trên ly nước và trượt tay mình dưới đầu anh. Lập cập anh nghiêng về sau dưới sự giúp đỡ của cô và hóp vài ngụm nhỏ. Anh quá nặng, và cơ bắp tay cô bắt đầu căng ra vì đỡ anh. Khi anh uống đủ, anh quay mặt đi, và cô đỡ anh lại xuống gối.

- Anh có muốn em rời khỏi không? _ Cô hỏi nhẹ.

Anh nhắm chặt mắt lại, để quá lâu trước khi trả lời đến nỗi cô nghĩ anh đã ngủ.

- Ở lại _ cuối cùng anh nói.

- Có ai đó em có thể gọi đến chăm sóc cho anh không, một người bạn hay họ hàng nào đó –

- Không, anh muốn em.

Anh nhắm mắt lại, cuộc nói chuyện kết thúc. Những ngón tay anh xoắn chặt làn áo cô.

Mặc dù đang lo lắng, Madeline vẫn muốn mỉm cười. Ngay cả trên giường bệnh, anh vẫn quyền hành như lúc nào khác. Vì lý do gì đó, anh muốn cô ở lại. Anh tin cô. Cô không còn đắn đo suy nghĩ gì thêm nữa cả.

- Logan _ cô thì thầm, gọi tên tục của anh trên môi cô.

Vì lẽ nào đó, sau khi kế hoạch điên rồ mạo hiểm ấy qua đi, cô thấy mình đứng trong phòng bệnh. Không có gì theo kế hoạch cả. Lạ lùng nhất là, cô thậm chí không quan tâm đến kế hoạch của mình. Tất cả những gì cô muốn là nhìn thấy Logan khỏe trở lại.

Cô đi vào bàn giấy bên cạnh cửa sổ, và viết một lá thư cho bà Florence, giải thích tình hình của mình. Gấp gọn lại, cô bỏ lá thư vào bì và rung chuông gọi người hầu và bảo cô ta chuyển lá thư này đến bà Florence ở đường Somerset.

- Làm ơn nói người đưa thư thu dọn đồ của tôi đến đây luôn giùm tôi.

Cô thêm vào và cô hầu phòng nhìn cô có vẻ kinh ngạc trước khi rời đi.

Madeline quay trở lại vị trí của mình. Dường như tình trạng của Logan càng tệ hơn, cơn sốt càng kéo dài và tăng cao. Anh quá yếu để cãi lại khi cô dứt muỗng súp trà. Sau những cố gắng của Madeline, anh đã có thể ăn nửa tách súp rau và lại chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Đầu đó trong nhà vang lên tiếng gõ mười hai tiếng, tiếng chuông sâu và trầm. Mặc dù Madeline đang cố gồng mình, đầu óc cô trở nên mông lung khi cơn sóng buồn ngủ ập tới. Cô đứng lên vươn vai dẫn người để cố tỉnh ngủ, quay lại khi cô nghe có tiếng người vào phòng.

Bà Beecham và người hầu phòng đến giường.

- Ông ấy thế nào rồi?

Người quản gia hỏi có vẻ thoải mái hơn trước kia. Dường như bà đã chấp nhận sự hiện diện của cô và quyết định gác qua một bên mối nghi ngờ của bà ta.

- Cơn sốt bây giờ còn tệ hơn.

- Đó là điều bác sĩ Brooke đã đoán trước.

Bà Beecham đáp lại với giọng – như - sự - thể là vậy _ Người hầu ông Scott, Denis sẽ cùng tôi túc trực bên cạnh ông ta giúp đắp khăn lạnh cho ông ta. Có lẽ nó sẽ giúp hạ bớt cơn sốt. Cô có thể nghỉ ngơi vài giờ đồng hồ. Tôi nghĩ là cô có thể nghỉ ở phòng ngủ nhỏ cạnh phòng thay áo riêng của ông Scott.

- Bà thật tử tế _ Madeline đáp _ Nhưng tôi muốn ở đây với anh Scott cần tôi.

- Tôi sẽ trông nom ông ta đến khi cô quay trở lại _ Người quản gia trấn an cô _ Cô sẽ cần vài tiếng đồng hồ để ngủ, để có thể tỉnh táo vào ngày mai.

Vào thời điểm ấy, Madeline cũng đã kiệt sức, và còn quá nhiều giờ nữa, thậm chí cả ngày, sau đó để cơn sốt lui dần.

- Cám ơn _ Cô nói, và người quản gia chỉ cô đến phòng dành cho khách cách đó chỉ vài phòng.

Quần áo cô và những trang phục khác được mang đến xếp vào tủ. Cái giường phủ bởi lụa xanh hiệp với màu màn thêu. Madeline từ chối đề nghị của một cô hầu giúp cô thay đồ, cô muốn tự thay hơn.

Mặc vào chiếc váy ngủ trắng có hàng ren trên cổ, Madeline trèo lên giường. Đường như chưa bao giờ cô mệt đến thế. Giấc ngủ tóm lấy cô, và bóng tối phủ trùm suy nghĩ cô tức thì.

Khi ánh sáng đầu tiên rọi vào, Madeline bừng tỉnh giấc, cảm thấy như được phục hồi. Nhanh chóng cô choàng thêm chiếc áo ngoài áo ngủ và đến phòng Logan, bàn chân trần cô run lên trong không khí lạnh. Người hầu nhóm lò sưởi trong khi bà Beecham thu dọn những tấm khăn ẩm ướt vừa dùng làm mát Logan trong đêm.

Vòng thâm quầng dưới mắt bà quản gia, và trán bà có những nếp nhăn không có ngày hôm qua.

- Chưa có gì thay đổi cả.

Bà đáp trước câu hỏi chưa được nói ra của Madeline.

Madeline đến giường và nhìn vào Logan. Da anh khô và nóng, môi anh hé ra nứt nẻ. Chiếc áo ngủ được thay rồi, và và một tấm ra bao quanh eo anh, để lộ những khối cơ bắp ở hông, và hàng lông ngực trải dài dưới vai kéo đến hông rốn. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông trần trụi trước đây. Mắt cô dính chặt vào vùng cơ thể anh bị che bởi tấm chăn, chiều dài của đôi chân, cái nhô lên của hông dưới làn vải mỏng. Má cô đỏ bừng ửng, và cô quay sang thấy Bà Beecham đang chăm chú nhìn mình.

- Cô không phải tình nhân như cô đã nói __ Người quản gia nói __ bất kể cô có liên hệ gì ... cô không phải tình nhân của ông ấy.

6. Chương 6

Không phòng bị, Madeline chưa kịp tìm lời đáp lại. Trái tim cô đập lồi nhịp, và cô cố gắng trả lời trong tiếng đập nhanh như ngựa phi ấy.

- Vì sao bà chắc chắn điều đó đến thế?

Bà Beecham cười:

- Mọi điều ở cô đã nói lên hết còn gì. Đầu tiên là chiếc áo ngủ, chất liệu nó chỉ dùng để ngủ. Cách cô nhìn ông ấy... rõ ràng hai người chưa từng gần gũi trước đó. Cô là con gái nhà tử tế, như một nữ sinh mới rời trường học. Cô không giống những phụ nữ ông Scott thường thích ... những người mặc chiếc đầm ngủ mỏng tang, và nường đến hai giờ chiều sẽ chẳng bao giờ chịu hạ thấp mình chăm sóc một người đàn ông ngã bệnh như vậy. Cô không phải tình nhân của ông ấy.

- Tôi làm việc ở Capital __ Madeline thừa nhận __ Không phải là một diễn viên ... tôi chỉ là một nhân viên trong đó. Nhưng tôi là bạn của Anh Scott. Ít nhất, tôi hi vọng anh ấy coi tôi như thế.

- Và cô yêu ông ấy __ Bà Beecham thêm vào.

- Ôi, không đâu __ Madeline nói, thấy như máu nóng bắt đầu dồn lên mặt __ Như tôi đã nói, tôi đối với anh ấy chỉ như người bạn ... và có chút ngưỡng mộ, ...

- Cô đang vợ vào mình rất nhiều rắc rối, và có thể lây bệnh bất cứ lúc nào, tất cả chỉ vì một tình bạn thôi sao?

Cứng người, Madeline nhìn chằm chằm bà. Cổ họng cô nghẹn lại, và nỗi đau nghẹn ngào đêm hôm trước lại quay về chẹn nơi ngực cô.

- À, không cần nói thêm nữa đâu __ Bà Beecham nói, dường như ngộ ra điều gì đó trên gương mặt cô __ Lý do cô ở lại đây tôi không quan tâm tới nữa. Cô có thể ở lại đây đến bao giờ cô muốn ... cho đến khi ông Scott lên tiếng.

Madeline gật đầu và hạ mình xuống, cảm thấy gờ chiếc ghế trước khi buông mình hoàn toàn.

- Ông ấy không ăn lâu rồi __ Cô nghe tiếng người quản gia __ Tôi sẽ đem đến một ít bánh và sữa. Có lẽ cô có thể bón cho ông ấy một ít.

Madeline chỉ mơ hồ biết bà ta rời đi. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông thiêm thiếp trước mặt. Ánh nắng buổi sáng rọi vào mặt anh, hằn rõ sự gồ ghề của gương mặt nhìn như một thuyền trưởng cướp biển hay một tay đua xa lộ.

Giữ chặt bàn tay to lớn của anh trong tay mình, cô chạm vào mu tay rồi rà đến cổ tay ram ráp lông. Bàn tay anh mạnh khỏe và được chăm sóc, những móng tay ngắn được làm móng. Anh không đeo nhẫn, chỉ có vài vết sẹo trắng. Cô nhớ cảm giác bàn tay này từng áp trên má cô, ngực cô ... cái vuốt ve nhẹ nhàng của những ngón tay ấy.

Madeline muốn anh sẽ vuốt ve cô lần nữa. Cô muốn những điều biết sẽ không bao giờ đến. Cô không nhận ra mình đang cúi đầu xuống tay anh đến khi làn da ấy chạm vào môi cô. Lật tay anh lại, cô áp môi mình vào hõm giữa và nếm thấy vị mặn măn của nước mắt mình.

Logan sẽ không bao giờ muốn cô ... anh đã nói rất rõ điều đó. Và cô cũng không biết có tồn tại niềm tin nào giữa họ khi cô đã tiếp cận anh với lời nói dối và cái tên giả như vậy. Làm sao một người đàn ông với lòng kiêu hãnh như thế có thể tha thứ cho hành vi đó của cô chứ? Không thể nào.

Cô chưa bao giờ nếm trải nỗi đau như thế, nó dai dẳng, nặng nề, nghiền nát tất cả niềm vui hạnh phúc trong cô. Mĩa mai sao khi lúc đầu cô theo đuổi mục đích bản thân với một quyết tâm lạnh lùng như thế, để rồi cuối cùng lại tàn phá chính trái tim mình. Cô đã xem xét đến những tổn hại về thanh danh, thậm chí là thể xác, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ phải đau lòng đến thế. Cô chưa hề nghĩ mình sẽ yêu Logan.

Cô thì thầm tên anh trong lòng bàn tay, nắm lấy những ngón tay lỏng lẻo như thể chứa đựng cái tên quý giá ấy trong tay anh.

Cô sẽ rời khỏi đây ngay khi anh hạ sốt. Cô sẽ không làm tổn thương anh, hay hủy hoại cảm xúc chính mình nữa. Lúc này cô còn có thể mừng là họ chưa thực sự gần gũi, rằng cô chưa làm tổn thương hay phản bội anh. Cô không thể sống nổi quãng đời còn lại với lương tâm mình bị dằn xé vì suy nghĩ đó được.

Có tiếng gõ cửa, và người hầu gái mang khay trà và sữa vào. Theo hướng chỉ của Madeline, cô ta để khay lên bàn bên cạnh và giúp Logan kê cao đầu bằng một cái gối nữa. Madeline cảm ơn người hầu và nói cô ra ngoài, rồi ngồi xuống bên cạnh Logan. Hàng mi anh động đậy, và anh mở mắt nhìn Madeline một lúc lâu. Đường như anh chưa nhận ra cô ngay lập tức thì phải. Sau một lúc môi anh mấp máy tên cô.

- Maddy...Nhà hát ...

Giọng nói như thép phủ trên nhung đã trở thành tiếng khàn khàn rời rạc.

- Ông Bennette đang quản lý nhà hát.

Madeline đáp, ngập ngừng trước khi cô kéo tấm mền phủ đang bị trượt xuống dưới hông anh. Anh dường như không quan tâm tình trạng lỏa thể của mình.

- Em chắc chắn là ông ấy có thể lo lắng được mà.

Logan không đáp, nhưng Madeline có thể thấy nỗi lo lắng trong mắt anh. Cô ngờ là anh sẽ không bao giờ tin tưởng giao phó nhà hát của mình cho bất kì người nào khác.

- Em sẽ yêu cầu ông ấy gửi báo cáo hàng ngày đến khi anh trở lại nhé.

Logan gật đầu, nằm dựa vào gối, mắt anh nhắm nghiền.

- Anh chưa được ngủ đâu __ Madeline nói, đặt tay lên bờ vai trần của anh lắc nhẹ. Da anh nóng rẫy dưới tay cô __ Anh phải ăn chút gì đã.

- Không __ Anh bắt đầu quay người lại, thở ra vì đau đớn.

- Vậy em sẽ không cho anh bất kì thông tin gì của ông Bennette nữa __ Cô nói chắc nịch

Tất cả cử chỉ như dừng lại, và mắt anh mở ra. Anh nhìn trừng trừng vào cô bằng ánh mắt một con mèo hoang sẵn mồi.

- Chỉ một ít trà và bánh ăn sáng thôi mà.

Madeline nài, cố gắng nín cười. Nếu không phải đang lo lắng cho tình hình sức khỏe của anh, cô sẽ rất vui khi có anh bắt lực dưới quyền kiểm soát của chính mình. Cẩn thận, cô đưa tách trà lên miệng anh, giúp anh hớp từng ngụm chất lỏng ngọt ngào đó. Anh nghe lời, thưởng thức làn ấm nóng của trà trôi xuống cổ họng. Tuy nhiên, miếng bánh mì nướng bơ nhúng sữa đầu tiên, món ăn truyền thống dành cho người bệnh, làm anh ngoảnh đầu đi bật tiếng kêu khó chịu:

- Trời ơi, sữa __ anh lắm bằm.

- Em cũng không thích chút đâu __ cô thừa nhận, múc thêm một muỗng nữa __ Nhưng bây giờ anh không được cãi lại. Đây này, cố thêm một miếng nữa đi.

Anh từ chối với tiếng lẩm bằm, mặt nhăn nhó nhàu nhĩ.

- Bài báo cáo của ông Bennette __ Cô nhắc anh, và anh đáp lại bằng cái nhìn gườm gườm __ Làm ơn đi mà __ cô thì thầm, thay đổi chiến thuật __ Em hứa với anh, khi em bệnh, anh có thể bón cho em cả hàng tô bánh mì nhúng sữa.

Ý nghĩ đó dường như khiến anh đủ thích thú và ăn thêm vài miếng nữa.

- Cảm ơn anh.

Cuối cùng cô nói, đặt tô ấy qua bên cạnh. Cô nghiêng người chỉnh lại gối và vuốt tóc anh:

- Anh sẽ khỏe lại sớm thôi, và anh có thể tự do chọn cách trả thù cho mình.

Anh xoay mặt núp vào đôi tay mát lạnh của cô và dần dần chìm vào giấc ngủ, hơi thở anh trở nên đều đặn. Tiếp tục áp tay vào má anh, Madeline vẽ một đường cong theo tai anh ... đôi tai nhỏ cho một người đàn ông to lớn đến thế ... và nhẹ nhàng hôn vào vết lõm nổi giữa vai và cổ anh. Trong khoảnh khắc cô cảm nhận niềm hạnh phúc không nói nên lời, được ở cạnh người đàn ông mình yêu thương và được tự do chạm vào anh. Cô sẵn sàng làm tất cả, đi bất cứ nơi đâu miễn anh khỏe lại. Cô rung chuông gọi người hầu, và ngồi vào bàn giấy viết thư cho ông Bennette.

Bà Beecham, Denis, và hai gia nhân nữa đến giúp Madeline chăm sóc Logan. Đây là một nhiệm vụ khó khăn, thường xuyên giặt khăn lau mát khắp người anh đến khi khuỷu tay áo cô ướt đầm và phía trước áo cô cũng ướt luôn. Lúc đầu sự trần trụi của anh khiến cô đỏ mặt, nhưng rồi ngắm nhìn một cơ thể đang chịu đựng bệnh tật chẳng phải điều có thể vui thích.

Madeline làm việc không ngơi nghỉ trong bóng chiều dần buông xuống, bón nước vào miệng anh, lau mát cho anh đến khi vai và lưng cô đau như vì khum xuống. Vết nước, cháo đậu và nước thuốc vương khắp người cô. Thỉnh thoảng bà Beecham buộc cô đi tắm hay nghỉ một lát, nhưng Madeline không thể buông mình rời xa Logan được.

Những bịch đá và khăn lạnh hình như không còn tác dụng với cơn sốt cứ lên cao dần. Giữa chiều, Logan rơi vào mê sảng không kiểm soát nổi. Các gia nhân lo lắng đứng quanh cửa ra vào của căn phòng, tự nguyện mang những bài thuốc gia truyền, và thậm chí cả những bột thuốc mà họ cam đoan có hiệu quả.

Cẩn trọng không làm méch lòng thành ý của người cho, bà Beecham nhận những món thuốc đó và đặt vào một cái hộp để đem đi bỏ sau.

__ Những bột bụi xương __ Bà nói với nụ cười héo hắt, chỉ cho Madeline cái khăn tay của một người đánh xe. Nó chứa đầy một loại chất bột màu xám __ Anh ta mua từ một cửa hiệu ở Luân Đôn, họ bảo là nó được mài từ sừng linh thú và có thể chữa bách bệnh. Tôi nghiệp, anh ấy đã tìm mua thứ bột ma thuật này vì tính mạng ông chủ.

- Họ rất sùng kính anh ta phải không?

Madeline hỏi khi ngồi bên cạnh Logan, mắt cô nhìn khuôn mặt anh không chớp:

- Ông Scott là một người đàn ông độc đáo hiếm thấy.

Người quản gia đáp, đổ đầy đá nghiền vào những bình nhựa và đặt nó vào khay — Ông Scott tự hào bản thân không bị chi phối bởi cảm xúc, nhưng ông ấy không thể chịu nổi tiếng khóc của trẻ con hay cảnh ai đó sợ hãi. Có những điều ông ấy đã làm cho gia nhân mình ... nó sẽ khiến cô thấy thú vị đấy.

Bà ngừng lại, trầm ngâm:

— Ông Scott biết cách kéo mọi người lại gần ... nhưng cùng lúc đó ông ấy lại giữ một khoảng cách an toàn với họ.

— Anh ấy muốn như vậy đó — Madeline nói, nâng bình đá và đặt chúng xung quanh thân hình bất động của anh — Anh luôn bảo vệ bản thân mình quá chặt.

Người quản gia nhìn Madeline ngạc nhiên:

- Cô dường như hiểu ông ấy rất rõ.

- Không hẳn thế. Tôi chỉ biết, anh ấy thà chối từ điều anh muốn còn hơn chấp nhận nó rồi bị tổn thương.

- Tôi hiểu.

Sự thấu hiểu hiện lên trên mặt bà Beecham, và một niềm thích thú mới mẻ sáng lên trong mắt bà:

- Cô chính là điều ông ấy muốn, phải không? Nhưng ông ấy đã quay lưng lại với cô.

Có lẽ nỗi lo lắng và buồn bã hòa trộn làm Madeline thừa nhận sự thật:

- Anh nói rằng bất cứ sự liên hệ nào giữa chúng tôi rồi cũng sẽ tổn thương cả hai — Cô nói, cúi gằm mặt đến nỗi vài lọn tóc bung ra rơi xuống má cô.

Người quản gia nắm chặt tay lại run run, bà đã hiểu được ý của Madeline.

- Có lẽ ông ấy đã đúng, cô Ridley ạ. Nếu tôi là cô, tôi sẽ chấp nhận ý của ông ấy.

- Tôi biết. Lý do duy nhất tôi ở đây vì tôi chưa thể ra đi khi anh ấy đang bệnh ... mà không nói lời từ biệt.

- Cô Ridley à ...

Giọng người quản gia nhỏ lại. Bà đợi Madeline ngược lên và nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh bóng nước của cô.

- Trong tận cùng trái tim, tôi tin ông Scott biết cô thật sự lo lắng cho ông ấy. Đó là món quà quý giá nhất cô trao cho ông ấy rồi.

Madeline nghiêng chặt răng để không run lên, chớp mắt ngăn không cho nước mắt trào ra. Một lần nữa, cô ngồi vào chiếc ghế bên cạnh anh.

Ngày hôm sau đón nhận sự thăm viếng không ngờ của Ngài Drake, người biết tin bạn mình đau ốm và đến ngay lập tức. Hắn đứng ở cửa ra vào, hỏi bà Beecham, khi thấy Madeline đi ra với một chồng vải thô.

- A, cô gái nhỏ ở nhà hát đây mà!

Ngài Drake reo lên, bảo Madeline hướng dẫn anh ta. Nụ cười nở trên môi nhưng không tới được đôi mắt lo lắng của hắn.

- Hắn là Jimmy được một cô y tá giỏi chăm sóc đây.

- Jimmy à? — Madeline hỏi

Nụ cười Ngài Drake nhạt dần đi:

- Hắn không phải luôn là Logan Scott, cô biết đấy.

Bà Beecham đỡ lấy chồng vải từ tay Madeline:

- Tôi sẽ mang những thứ này đi, cô Ridley — Bà ta thì thầm, ngoái nhìn về ngoài xộc xệch của cô — Cô có thể nghỉ một lát.

- Vàng __ Madeline đáp, bóp tay vào trán __ Nếu bà cho phép, Ngài Drake có thể vào chứ?

- Đợi đã.

Hắn nói, vẻ mặt ngạo nghễ rơi ngay tức thì. Khi Madeline nhìn vào mắt hắn, thâm quầng và tái nhợt vì rượu và thiếu ngủ, cô cảm nhận bên dưới vẻ ngoài điềm nhiên ấy là nỗi lo lắng thật sự cho bạn mình:

- Tôi đến để hỏi có gì cần giúp ... có gì tôi có thể làm cho Jimmy không. Hắn là người bạn thân nhất của tôi, cô biết đấy. Chưa bao giờ biết bệnh tật là gì. Tôi biết phải có gì nghiêm trọng lắm mới bắt hắn rời xa cái nhà hát chết tiệt ấy. Cứ nói với tôi điều gì hắn ta cần, bất cứ cái gì, tôi sẽ đi tìm.

- Cảm ơn __ Madeline đáp, cảm động trước lời lẽ chân thành ấy __ Nhưng tôi e là không có ai có thể giúp gì được cho anh ấy lúc này __ Cô nghe giọng mình nghẹn lại, và không thể nói tiếp nữa, chỉ cón cách nhìn chăm chăm hắn ta.

Dường như qua thần thái của cô, Ngài Drake đã hiểu được tính trầm trọng của bệnh tình Scott.

- Tệ đến thế sao? __ Hắn hỏi, và bật tiếng cười thề nhỏ __ Tôi muốn nói chuyện với hắn.

Madeline lắc đầu:

- Anh ấy bất tỉnh rồi, Ngài Drake ạ.

- Tôi phải gặp.

- Nhưng ông có thể bị lây bệnh.

- Tôi không quan tâm, Jimmy như anh trai của tôi. Dẫn tôi đi gặp hắn, làm ơn đi mà.

Ngập ngừng một lúc lâu, cô dẫn hắn lên lầu. Ngọn đèn ngủ đã được hạ thấp trong phòng Logan. Bị tước mọi xúc cảm, gương mặt Scott như trát một lớp mặt nạ, với làn hơi yếu ớt phả qua đôi môi khô nứt nẻ. Anh hầu như không còn là anh nữa, cơ thể bạc nhược và bất động.

- Lạy chúa tôi.

Madeline nghe tiếng Ngài Drake thốt lên khi hắn tiến lại gần giường. Hắn nhìn chăm chăm thân hình bất động của Logan và lắc đầu:

- Mẹ kiếp, Jimmy __ Hắn thì thầm __ mày không thể chết được. Thứ nhất, tao còn nợ mày một món nợ khổng lồ, và phải mất nhiều năm để trả hết. Còn nữa ... mày là người bạn duy nhất tao có mà.

Hắn thở dài và vò tay lên mái tóc mình, cử chỉ ấy khiến Madeline thấy quen thuộc lạ lùng. Cô đã từng thấy Logan vò tay bứt tóc mình như vậy, trong những phút giây anh bối rối.

- Tao cảnh cáo mày nha cu già ... lo mà bình phục đi, không mày sẽ biết tay tao đó.

Ngài Drake quay đi và bước xa khỏi giường. Hắn dừng lại trước Madeline và khó khăn nói:

- Nếu cô chắc chắn là không cần gì ở tôi. Tôi sẽ ra ngoài hưởng chút men rượu đây.

- Điều đó sẽ chẳng giúp gì cho ai cả đâu __ Cô nói.

- Nó giúp được cho tôi, cô Ridley, tôi chắc với cô như thế __ Hắn bóp trán mình __ thôi tôi ra ngoài đây.

Bác sĩ Brooke đến khám vào chiều hôm đó, và Madeline đợi bên ngoài với bà Beecham khi ông ta khám cho Logan. Giấy lát sau, bác sĩ đi ra:

- Có vẻ cô đã làm rất tốt công việc của mình đấy __ Ông nói, nhưng giọng nói của ông chỉ là một lời khen, không phải lời trấn an bảo đảm.

Mặc dù gương mặt của ông rất khó đoán và vẻ mặt cũng giống ngày hôm trước, Madeline cảm nhận một điều gì đó kinh khủng sắp diễn ra:

- Ông có nghĩ là cơn sốt sẽ cắt sớm không? __ Cô hỏi __ Nó không kéo dài hơn nữa chứ?

- Đó là điều không thể, cô Ridley à. Trừ khi ông ấy vượt qua được. Ông ấy đang trong tình trạng rất nguy kịch. Cô phải chuẩn bị tâm lý cho khả năng ông ấy không thể qua khỏi.

Phải mất một lúc lâu lời nói đó mới thấm nhập vào đầu óc Madeline. Cô đợi bà Beecham trả lời, nhưng người quản gia cũng im lặng. Trên gương mặt bà, Madeline thấy sự bàng hoàng đông cứng có lẽ cũng có trên gương mặt cô.

Madeline quay lại bác sĩ khi cảm giác chới bỏ cuộn lên trong lòng cô.

- Cho thuốc gì đi. Nói tôi phải làm gì đi chứ.

- Ông ấy đã ở ngoài tầm chữa trị của tôi hay bất cứ ai rồi, cô Ridley ạ. Ở thời điểm này, tôi không thể có lời gợi ý nào khác ngoài cầu nguyện.

- Cầu nguyện à? __ Madeline thốt lên cay đắng, cô đã chờ đợi một lời khuyên nào đó thực tế hơn.

- Tôi sẽ đến vào sáng mai. Cô cứ tiếp tục bón nước và lau mát cho ông ấy càng nhiều càng tốt nhé.

- Chỉ vậy thôi sao? __ Madeline ngơ ngẩn hỏi __ Họ nói ông là bác sĩ giỏi nhất Luân Đôn này ... họ nói ông có thể chữa khỏi cho anh ấy. Ông không thể rời đi mà không làm gì được.

Bác sĩ Brook thở dài:

- Tôi không thể tạo nên phép lạ, cô Ridley. Và tôi cũng đã chữa khỏi nhiều ca như thế này rồi. Hầu hết họ đều qua khỏi, nhưng cũng có những trường hợp cơn sốt không thể cắt được. Tôi đã cố truyền máu cho ông ta, nhưng tôi vẫn không thấy những chuyển biến khả quan như những bệnh nhân tôi đã điều trị trước đây.

- Nhưng ... cách đây chỉ ba ngày anh ấy vẫn hoàn toàn khỏe mạnh cơ mà ... __ Madeline thét lên, bức xúc và gần như hoảng loạn, như thể vị này bác sĩ chịu trách nhiệm hoàn toàn cho việc sự sống đang từ từ rời bỏ cơ thể Logan vậy.

Nhìn chằm chằm vào gương mặt tái nhợt của cô, bác sĩ Brooke tìm cách xoa dịu cô:

- Ông ấy là một người đàn ông trẻ còn rất nhiều điều để sống, nhưng thỉnh thoảng cũng có những ngoại lệ.

Ông chỉnh phẳng áo lại và gạt đầu ra dấu người hầu chỉ đường cho ông xuống lầu.

- Anh ấy phải sống vì cái gì đây? __ Madeline cuồng nộ hỏi __ sải bước vào phòng bệnh với đôi tay siết chặt __ Nhà hát ư?, nó chỉ là một cái tòa nhà, một nơi mà vì nó anh có thể đánh mất mình. Anh không có gia đình, không có người yêu, không ai để anh gửi gắm trái tim mình.

Cô nghĩ tới hàng núi hoa và quà đang để trong phòng nhận, gửi đến từ bạn bè và các mối quan hệ tỏ lòng quan tâm. Trong đó có cả một giỏ mứt từ bà Florence, cột chặt trong một cái chậu xanh. Làm sao một người đàn ông được nhiều người biết đến như thế, một người được yêu mến và ngưỡng mộ đến như thế, có thể kết thúc đời mình đơn độc như vậy?

Cô không biết rằng mình đã thốt ra suy nghĩ cuối cùng đến khi nghe tiếng bà Beecham đáp lại:

- Đó là điều ông ấy muốn, cô Ridley ạ. Và ông ấy không đơn độc. Ông ấy đã yêu cầu cô ở lại, phải không?

- Tôi ở lại không phải vì muốn nhìn thấy anh ấy chết.

- Vậy cô sẽ rời đi sao?

Madeline lắc đầu và đi lại bên giường. Logan trần trổ nằm thẫm trong cơn hôn mê, như thể anh đang cố thoát ra cơn ác mộng nào đó.

- Ai đó phải báo cho Nữ công tước xứ Leeds __ cô nói __ Chị ấy nhất định sẽ muốn biết.

Cô đi lại bàn, xé một tờ giấy và nhúng bút vào mực. Ngón tay cô run lên và cứng lại khi viết đến hàng chữ:

“Tình trạng ông Scott đang xấu dần ...” nét chữ cô bình thường rất ngay ngắn, bây giờ sao vẹo vọ “Theo như lời bác sĩ, anh ấy khó mà ...”

Cô dừng viết và nhìn xuống lá thư, hàng chữ như đang nhảy múa trước mắt.

- Tôi không thể viết được __ Cô nói, và đặt cây bút lại chỗ cũ.

Bà Beecham lại gần bàn và viết nốt lá thư giùm cô:

- Tôi sẽ cho gửi lá thư này ngay. Và rời khỏi phòng như thể bà ta không thể chịu nổi thêm một giây phút nào nữa.

Đến nửa đêm, một vị bác sĩ khác đến, bác sĩ riêng của gia đình Công tước xứ Leeds. Ông là một người đàn ông trung niên có cảm giác tin cậy làm Madeline lóe lên niềm hi vọng:

- Với sự cho phép của cô, Nữ Công tước gửi tôi đến khám cho bệnh nhân __ Ông ta nói với Madeline __ Có lẽ tôi có thể làm gì đó cho ông ta.

- Tôi hi vọng thế __ Madeline đáp, đón ông ta vào phòng. Cô đứng đó khi bác sĩ khám. Giờ đây cô đã quá quen thuộc với cơ thể Logan đến không còn bối rối gì nữa. Cô biết từng vết của những cái xương, những đường lõm của thớ cơ bên dưới da anh, và nguồn sức mạnh làm cô nghĩ đến một con sư tử đang chìm trong giấc ngủ.

Hi vọng của Madeline tắt ngúm nhanh chóng khi cô nhận ra không gì người bác sĩ có thể đưa ra thêm ngoài những điều có sẵn. Trước khi rời khỏi, ông để lại toa thuốc của mình, nhưng Madeline cảm thấy ông ấy cũng không hy vọng nhiều vào hiệu quả của nó ...

- Cô Ridley nè __ Bà Beecham nói, tiến lại gần cô __ Cô đã ở cạnh ông Scott cả ngày rồi. Tôi sẽ trông ông ấy một lát, và rồi Denis sẽ thay.

Madeline mỉm cười với người quản gia, người có vẻ đã kiệt sức:

- Tôi không mệt đâu __ Madeline đáp, mặc dù chính cô cũng đau khắp người. Mắt cô sưng phồng và mờ đi, và cánh tay cô buông thõng từ khuỷu đâm mùi cháo và lá thuốc.

- Tôi sẽ trông anh ấy thêm một lát nữa.

- Cô chắc chứ? __ Bà Beecham hỏi.

Madeline gật đầu:

- Tôi muốn ở một mình với anh ấy.

- Được thôi. Rung chuông gọi tôi hay Denis nếu cô cần.

Cánh cửa đóng lại, và căn phòng chỉ còn được chiếu sáng bởi ánh lửa của ngọn đèn ngủ và tiếng than tí tách trong lò sưởi. Văng lửa chạm vào Logan, hằn lên đường nét gồ ghề của mặt anh. Trong ánh sáng tù mù, Madeline áp bịch đá lên trán anh, nhưng anh gạt tay ra, cử chỉ anh đột nhiên trở nên bạo lực đáng sợ.

- Yên nào __ Cô lặp lại, vuốt ve làn da nóng rẫy của anh.

Trong cơn mê sảng, anh lầm nhảm lời thoại trong những vở kịch và gọi tên nhiều người cô chưa từng biết mặt. Madeline ngồi cạnh anh trong không gian tối tăm ấy, mặt cô như sắt lại. Anh dùng những từ ngữ cô chưa từng nghe bao giờ, nói những điều khiến vừa cô ngỡ ngàng vừa đỏ bừng mặt, đến khi lông cánh tay cô rợn lên hết thấy.

- Làm ơn đi mà __ cô thì thầm, đặt lại khăn mát lên trán anh __ Anh phải nghỉ đi thôi.

Cô thở dốc, anh chộp lấy cổ tay cô, tay anh nắm thật chặt đến nỗi các khớp xương mỏng manh của cô tưởng chừng như gãy vụn. Nghe tiếng la nhỏ của cô, vòng tay anh lỏng ra, và anh có vẻ bối rối. Anh gọi tên một người phụ nữ ... Olivia ... giọng anh trở nên hần học. Anh muốn giết ả, anh thét lên. Ắ đã lấy đi mọi thứ của anh. Anh khốc và buông tiếng chửi thề, nỗi đau anh đã chịu đựng quá sâu sắc đến nỗi lòng Madeline quặn lại vì ghen tỵ.

“Anh đã từng yêu ai chưa?” Cô đã có lần hỏi anh như thế.

“Một lần” anh đáp. “Và chẳng ra sao cả.”

Rõ ràng Olivia là người phụ nữ đó. Và cô ta đã phụ anh. Madeline vuốt tóc Logan và thì thầm gọi anh, dùng cả cơ thể nhỏ bé của cô để kèm anh lại cho đến khi người anh mềm lại dưới cô:

- Nếu em được quyền lựa chọn, em sẽ không bao giờ rời xa anh __ Cô thì thầm, ngực cô áp vào anh __ Em sẽ không bao giờ làm tổn thương anh. Em yêu anh.

Nồng nàn, hồi hã, cô hôn lên gương mặt khô rang nóng bỏng, lên đôi môi nứt nẻ của anh:

- Em yêu anh — Cô lặp lại, ước sao cô có thể chia sẻ dòng sinh lực của mình cho anh.

Anh bật một tiếng rên không rõ rồi im bật, chìm sâu vào cơn sốt.

Madeline nhắc mình lên vào đặt tay lên ngực anh. Hơi thở anh chỉ còn chút hơi tàn yếu ớt bên dưới ngực. Cô cảm thấy sự sống đang đang dần rời bỏ anh, và cô hoảng sợ muốn ngắt đi. Anh đang chết dần trong vòng tay cô, cô nghĩ, và một dòng nóng lạnh cuộn trào lên từ bụng cô.

Chầm chậm Madeline quì xuống sàn nhà. Mặc dù cả nhà thường xuyên đi nhà thờ và những buổi cầu nguyện hàng tuần ở trường, cô chưa bao giờ là người có niềm tin mãnh liệt vào Chúa trời cả. Cô mang bản chất nổi loạn tự nhiên, quá mạnh để tin vào lời mẹ cô cái gọi là “Sự sắp đặt của Chúa” về hôn sự của cô với Ngài Clifton.

Nhưng dường như Chúa luôn muốn tước đi niềm vui hạnh phúc của đời cô. Nếu Chúa trời thật sự có lòng nhân, ngài sẽ chấp nhận cuộc ngã giá này với cô ... và cô sẽ không bao giờ dám cầu xin điều gì nữa.

Cẩn trọng cô chấp hai tay mình lại và cầu nguyện, đắm linh hồn mình vào từng lời. Đó là một niềm tin huyền hoặc đến không ngờ đã xua đi nỗi sợ hãi và đau khổ. Lần đầu tiên trong đời cô, cầu nguyện không còn là một nghi thức vô vị, mà như lời giải bày với một người bạn thân thương.

- ...Con xin Chúa tha thứ cho tội lỗi của con — Cô thì thầm trong ánh sáng nhạt nhòa — Con hứa sẽ làm một đứa con gái ngoan và vâng theo mọi ý muốn của ba mẹ. Con sẽ kết hôn với ngài Clifton và phục vụ ông ấy hàng ngày không than van điều gì ... chỉ cầu xin Chúa cho anh ấy được sống. Con không quan tâm chuyện gì xảy đến với con nữa. Tất cả những gì con muốn là anh ấy được sống. Anh ấy không thể chết trẻ như thế. Chúa phải để anh ấy sống ...

Cô không biết mình đã cầu nguyện trong bao lâu. Cuối cùng khi đứng lên, đầu gối cô tê dại run rẩy, và đầu óc cô như xây xẩm. Khi cô quay lại bên cạnh Logan, cô thay những bịch đá và đặt chúng xung quanh anh.

Nhiều và nhiều nữa những lời cầu nguyện lại buông ra từ môi cô khi đêm tiếp tục trôi. Cô thấy mình đang trong cơn mơ không bao giờ kết thúc. Máy móc cô làm việc không ngừng nghỉ, bón nước cho Logan, vỗ về anh trong cơn hôn mê đến khi cuối cùng anh chìm vào yên lặng. Cô hầu như không biết ánh bình minh đã le lói hắt qua khung cửa kính kiểu Pháp hướng ra phía ban công nhỏ.

- Cô Ridley ơi.

Madeline xoay người về phía giọng nói:

Bà Beecham cùng với anh hầu phòng, gương mặt họ trống rỗng vì lo sợ:

- Ông ấy thế nào rồi?

Người quản gia hỏi, đi đến bên giường nhìn thân hình bất động của Logan. Madeline nhìn không nói lời nào, người cô lão đảo, miếng vải chườm mát nắm chặt trong tay.

Người quản gia đặt tay mình lên trán Logan. Lúc sau bà quay lại nhìn Madeline, niềm vui sướng và hạnh phúc bùng sáng trên khuôn mặt bà.

- Tạ ơn Chúa, cơn sốt đã ngừng rồi.

Thật nhẹ nhàng, bà dùng một góc khăn khô lau những giọt mồ hôi đang tươm ra trên da anh.

Madeline nhìn trân trân như chưa hiểu. Anh hầu phòng tiến lại gần cô, nói trong chất giọng pha chất Pháp.

- Mọi thứ đã ổn rồi, thưa tiểu thư. Ông ấy sẽ sớm bình phục thôi.

Mụ mị cô quay sang anh, không dám tin đây là sự thật. Cô cố gắng nhớ ra tên anh ta:

- Denis hả ...?

Cô hỏi qua đôi môi khô khốc, và căn phòng xoáy lộn trước cô. Cô cảm thấy đôi tay anh ta lập cập đỡ lấy mình, và lần đầu tiên của đời, cô ngắt xiu.

7. Chương 7

Madeline thức dậy và nằm yên một lát, chậm chậm hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra. Cô bắt đầu nhồm dậy khỏi giường và nhăn mặt vì những thứ cơ đau nhức, nhất là ở vai và lưng. Chậm chậm cô dần người ra, thở dốc khi cơn đau chói đến trào nước mắt.

Một cô hầu gõ cửa và bước vào với xô than mới để dọn lò sưởi:

— Cô Ridley! — cô ta reo lên, vui mừng vì cô đã tỉnh dậy — Bà Beecham bảo chúng tôi phải cảm ơn cô vì những gì cô đã làm cho ông chủ.

- Anh ấy thế nào rồi?

-Ồ, tốt lắm, thưa cô! Ngủ hầu hết thời gian. Khi ông ấy thức dậy, ông rung chuông gọi chúng tôi ngay lập tức, đòi thức ăn, nước, sách và nhiều thứ nữa nhưng bà Beecham nói chưa mang đến cho ông ấy những thứ ấy được.

Madeline cười, nhớ rằng bản tính của Logan không phải dễ chịu làm một bệnh nhân nghe lời. Cô muốn đến gặp anh ngay tức. Bất giác cô đặt tay lên mái tóc chưa gội của mình.

- Chúng tôi sẽ đổ nước đầy bồn tắm cho cô ở phòng thay áo — cô hầu nói — Và tôi sẽ mang đồ ăn sáng tới. Bà Beecham bảo cô sẽ được phục vụ bất cứ thứ gì cô muốn.

Madeline bước tới tủ áo và mở chúng ra, để lộ những bộ áo mới.

- Chúng được mang tới vào tối qua.

Những bộ đầm mới ... bà Florence đã gửi chúng từ Somerset ngay khi xong. Thì thầm cảm ơn, Madeline bước tới cửa và cầm lên chiếc áo lụa vàng, nhăn mặt lại vì cơn đau nhói ở vai. Để ý thấy vẻ mặt cô, người hầu hiểu ngay lý do:

- Em sẽ dọn phòng tắm ngay, thưa cô. Có lẽ nước nóng sẽ giúp xoa dịu được cơn đau.

Hai cô hầu giúp Madeline tắm và gội mái tóc dài của cô, xoa dầu nhưng đến khi chúng bóng lên. Họ phủ cô trong một chiếc khăn ấm áp và chải mái tóc cô trước lò sưởi, mang một khay bánh mì, súp, trái cây, và ủi phẳng những nếp nhăn trên áo.

Họ buộc tóc cô vào trong một vòng thép trên đầu, chỉ để rơi vài lọn hai bên mặt, và giúp cô mặc đồ. Chiếc áo vàng được cắt theo kiểu dáng đơn giản rất hợp với cô, tạo cho cô một vẻ ngoài không quá tẻ nhạt cũng không đến nỗi kiêu kì. Cô rất ưng hàng gấu ren bao quanh chân mình và chất liệu vải tơ thả xuống cổ tay. Khi các cô hầu tán thưởng, Madeline cảm thấy làn sóng hồng tràn lên từ cổ áo:

- Dễ thương quá đi! — Bà Beecham thốt lên, bước vào phòng với nụ cười tán thưởng — Cô cảm thấy khá hơn sáng nay rồi chứ, cô Ridley.

- Vâng, cảm ơn. Anh Scott —

- Ông ấy hỏi thăm cô mỗi năm phút một đấy — bà quản gia nói — Thực ra, tôi đến để báo là ông ấy yêu cầu gặp cô ngay tức thì.

Madeline mỉm cười:

- Dường như anh ấy đã quay trở lại con người trước đây rồi.

- Có lẽ vậy — Người quản gia đồng tình.

Madeline theo chân bà Beecham đi vào phòng ngủ chính. Chưa đến nơi, họ đã nghe nguyên một tràng phàn nàn vọng ra:

- ...Tôi không muốn nhìn thấy bất cứ súp rau hay cháo gì nữa __ Logan hét, chỉ vào một gia nhân đang đứng gần ngơ cầm một khay từ nhà bếp lên __ Tôi muốn ăn thịt, bánh mì, cà phê, làm cách quái gì mà tôi có thể nuốt nổi bột gạo và súp mãi đây? Và nếu anh cứ bưng lên cho tôi bất cứ thứ gì có sữa nữa, tôi sẽ ...

Anh ngưng lại tức thì khi nhìn thấy Madeline:

- Maddy à! __ anh gọi, giọng vẫn còn khàn khàn.

Giống như cô, anh vừa mới tắm. Tóc anh vẫn còn ẩm, mặt được cạo. Anh mặc một chiếc áo ngủ trắng cài tới cổ, nhưng kí ức về những gì bên dưới nó, từng phân vuông của làn da trơn nhẵn với những thớ cơ vững chãi đã in đậm trong đầu cô. Giờ đây, nhìn thấy anh hoàn toàn tỉnh táo và quyền lực như thế, dường như chuyện cô có thể nhìn và chạm vào anh đã là điều không thể nữa rồi.

Tế nhị bà Beecham và gia nhân rời đi, để họ lại một mình:

- Anh không phải một bệnh nhân ngoan ngoãn tí nào __ Madeline nói, ngồi xuống bên cạnh anh.

- Anh muốn phát điên lên đây nè __ Anh la lên __ Anh muốn em tìm Bennett và cho biết cái quái gì đang diễn ra ở nhà hát của anh đây, và mang cho anh cái gì đó để làm đi ...

- Anh phải nghỉ ngơi thôi __ Cô đáp, thích thú trước vẻ bất lực hiện giờ cũng như dấu hiệu hồi phục bản tính thường ngày của anh __ Em chắc là bác sĩ đã bảo anh không được gắng sức rồi mà.

- Ngồi ở đây và bị đối xử như một phế nhân mới là gắng sức của anh đó.

Mỉm cười, Madeline cúi người xuống đến khi hai cánh mũi của họ gần như chạm nhau. Cô nhìn chăm vào đôi mắt xanh, mắt cô lóe lên thách thức:

- Anh không phải là phế nhân đâu, anh Scott ạ.

Mắt anh rớt xuống môi cô, và thời gian dường như ngưng đọng lại trong giây lát:

- Sẽ không lâu nữa. __Anh nhẹ nói.

Có điều gì đó mới mẻ đang diễn ra giữa họ, một cảm giác vừa e dè vừa gần gũi làm Madeline như ngừng thở:

- Hiện tại anh phải ở trên giường bệnh.

Anh liếc nhìn xuống thung lũng giữa áo cô, đường cong ngực cô gần như lộ ra dưới làn vải lụa vàng. Khi mắt anh quay trở lại trên mặt cô, ánh lửa xanh bùng lên trong mắt:

- Giúp anh đi!

Madeline quay lưng lại với anh:

- Em sẽ mang đến vài cuốn sách và giấy tờ v-và em sẽ đọc báo cáo của ông Bennet cho anh nghe.

- Được đó __ anh nói __ Rồi em mang đến cho anh một ít thức ăn ngon thông thường đi.

- Không thể được. Bác sĩ Brooke không đồng ý đâu. Anh không thể trái lời được.

- Đồ ăn, Maddy à __ Anh nóng nảy nói, nhìn cô rời khỏi phòng __ Và quay trở lại nhanh nhanh lên đó nhé, anh chưa bao giờ thấy chán nản dữ như vậy trong đời mình.

Madeline ở lại nhà anh hai tuần sau đó, cảm thấy cô chưa bao giờ hạnh phúc như thế trong cuộc đời mình. Mỗi ngày cô đều định rời đi nhưng rồi quyết định nán lại lâu hơn một chút. Cô biết điều cô đang làm là thất hứa, nhưng chẳng có vấn đề gì. Ý thức thời gian ở bên Logan đang cạn dần khiến nó trở nên hết sức quý giá. Cô không quên lời thề với Chúa trời phải quay về và kết hôn với Ngài Clifton. Cô rất tin vào cuộc ngã giá ấy, Chúa đã thực hiện phần của ông ấy, thì bây giờ cô cũng phải thực hiện phần của mình.

Ngay cả khi dưỡng bệnh, Logan dường như cũng sống gấp đôi người bình thường. Anh hò hét Madeline và những gia nhân đến khi họ phải buông xuôi và chấp nhận cho anh bốn giờ hàng ngày được làm công việc. Trên chiếc giường hay cái ghế bên cạnh đó, anh đọc chính tả viết thư cho ông Bennet xem xét quản lý Nhà hát, và giao nhiệm vụ cho những chuyên viên và nhân viên xem xét tình hình tài chính của mình. Xen lẫn

đó anh liên lạc với những quý tộc, nghệ sĩ, và những nhân vật truyền thông ... đề nghị những kế hoạch, nhắc họ nhớ những lời hứa và những khoản đầu tư tài trợ, rồi nhận hay từ chối những lời mời giao tế.

- Anh phải là người đàn ông bận rộn nhất nước Anh — Madeline thốt lên sau khi viết một lá thư dài dằng dặc. Cô đặt bút xuống và rũ rũ những ngón tay mình.

- Anh đã như thế lâu nay mà.

Logan thừa nhận, bắt chéo tay sau đầu trong khi anh cúi người dựa vào băng sau. Anh đang mặc chiếc áo choàng bằng lụa nâu đen xa xỉ. Một chiếc bàn nhỏ kiểu Pháp kê trước giường cho anh để bút và những vật dụng khác anh muốn trong tầm tay.

- Những kế hoạch liên tục giúp anh thoát khỏi những ưu tư khác.

- Điều gì cơ? — Madeline buột miệng hỏi.

Môi anh mỉm cười làm cô đỏ bừng mặt:

- Về cuộc sống riêng tư chẳng hạn. Không dễ gì giữ bản thân thẳng băng, nhất là khi phải sống trong cái nghề nhiều thị phi như anh.

- Anh thì tìm kiếm một người bạn khó gì chứ.

Madeline đáp, giấu ánh mắt mình dưới bàn. Cô giả vờ bận rộn sắp xếp những bút, giấy và nghiên mực, chỉnh chúng ngay ngắn lại.

- Em chắc là bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn có anh.

- Nhưng anh không muốn có bất cứ người nào.

- Đương nhiên rồi — cô xốc chồng giấy, xếp chúng lại đến khi chúng trở thành một chồng vuông ngay ngắn — Anh muốn một người phụ nữ từng trải. Người nào đó trưởng thành và khôn ngoan mà.

— Đó là trong quá khứ thôi — Anh nói, đợi đến khi cô liếc nhìn lại anh. Đôi mắt xanh như ánh mắt cướp biển khi anh thêm vào — Bây giờ anh không chắc về điều đó nữa.

Bối rối, Madeline đứng dậy và đi lại cửa:

- Em sẽ nói với đầu bếp về món ăn trưa.

- Em có thể để chuyện đó sau mà.

- Anh muốn ăn xúp, hay rau sạch và gia vị -

- Anh không muốn nói về thực đơn nữa. Anh muốn biết vì sao em nán lại đây lâu đến thế để chăm sóc anh chứ?

Cô đứng lại ở ngưỡng cửa, giữ một khoảng cách an toàn giữa hai người:

- Vì không có ai để làm chuyện đó cả.

- Anh có hàng đoàn gia nhân để lo lắng cho mình mà.

Madeline hít vào một hơi thật sâu:

- Em xin lỗi nếu anh không thích em làm như thế.

- Đừng nghĩ chuyện anh thích hay không, em không có bất cứ ràng buộc gì để phải chăm sóc cho anh.

Tay anh vói lên như muốn bảo cô lại gần anh:

- Anh muốn nghe lý do tại sao em ở lại. Chúa biết chuyện đó hoàn toàn không dễ dàng gì cho em.

Madeline khóa lấp sự bối rối của mình bằng nụ cười gượng gạo:

- Em cũng không biết làm sao tất cả chuyện này đã xảy ra. Lúc đầu em muốn quyến rũ anh rồi thay vào đó, em lại nhận ra anh đang bắt lực trong vòng tay em và —

- Em muốn nói là em thương hại anh à? _ anh hỏi, đôi mắt xanh như khóa chặt cô lại _ Hay em vẫn còn muốn quyến rũ anh?

- Không _ Cô nói tức thì, mặt đỏ bừng lên _ Em sẽ ... em không muốn điều đó nữa.

- Anh nên thấy nhẹ người đi nhì! _ Anh nói to, mặc dù giọng nhuốm chút tiếc nuối. Luồng mắt anh tiếp tục giữ cô tại chỗ đó _ Anh không bao giờ hiểu được vì sao em lại quá quyết tâm vào giường với anh đến như thế.

Madeline lắc đầu và nhìn qua vai mình, muốn thoát khỏi tình huống khó xử này. Cô không thể nghĩ ra làm cách nào để trả lời anh nữa.

Cử chỉ của cô không thoát khỏi chú ý của anh. Anh nhìn chăm cô trong khi sự yên lặng bao trùm lấy họ:

- Nhiều lúc _ anh chậm chậm nói _ phụ nữ tiếp cận anh vì họ xem ngủ với một diễn viên nổi tiếng là một loại chiến công. Một phần thưởng họ có thể đem khoe khoang với bạn bè.

- Đúng vậy _ Madeline nói, tóm lấy nó như vật cứu cánh, mặc dù không còn điều gì xa rời sự thật hơn được nữa _ Vì vậy nên em đã muốn anh.

Logan nhìn cô bằng cặp mày xoắn tít. Khi anh cất lời, giọng anh mềm mại và dịu dàng hơn bất cứ lúc nào cô được nghe trước đây.

- Em gái bé nhỏ à ... em không biết là mình giá trị hơn như thế nhiều sao?

Cô cụp mắt xuống, không thể nhìn anh lâu hơn được. Nếu cô không rời khỏi anh ngay bây giờ, cô sẽ bật khóc mất, hay quăng mình vào anh rồi khiến cả hai đều bị bối rối cả thôi.

- Nhưng chúng ta đã có tư tình đầu _ cô nói gọn _ Không có gì cho chúng ta phải hổ thẹn cả. Đó mới là điều quan trọng.

Trước khi anh kịp đáp lời, Madeline đã bước ra ngoài, áp tay lên gò má nóng bừng của cô. Cô biết giờ đây đã quá trễ cho bất cứ gần gũi nào giữa họ. Cô đã yêu anh quá nhiều để lăm dụng anh như thế.

Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ là quay trở về cuộc sống cũ và tiếp nhận vị trí của mình, “tiểu thư Madeline Matthew cao quý”. “Cao quý”, cô lặp lại với chút hổ thẹn và thở dài. Cô đã thất bại trong cuộc đào thoát này. Tệ hơn nữa, những gì cô muốn là ở bên cạnh Logan mãi mãi và sống như một người phụ nữ sa ngã. Cô chắc chắn chị gái của cô sẽ không bao giờ thích thú với ý nghĩ xấu xa thế đâu. Tuy nhiên, họ sẽ không bao giờ có thể gặp một người đàn ông như Logan Scott.

Bằng sự kiên trì đến cứng đầu của mình, Logan cuối cùng đã đưa thời kì dưỡng bệnh quay trở lại chế độ làm việc bình thường. Hơn nữa, anh mời Madeline ăn cùng anh bữa ăn tối trong phòng anh. Đó là đêm đầu tiên anh cảm thấy đủ khỏe để duy trì giờ giấc nghỉ ngơi như trước, thay vì rơi vào cơn buồn ngủ sớm hơn thường lệ trong hai tuần vừa qua. Madeline miễn cưỡng nhận lời, quyết định là trong bữa ăn thân mật này, cô sẽ quyết định báo anh biết mình sẽ ra đi vào ngày hôm sau.

Cô mặc bộ đầm xanh ngọc, chiếc áo hai lớp bó sát vào cơ thể và làm làn da cô như trong suốt, tóc cô được búi thành một cột đơn giản sau cổ, với vài lọn xoắn xoăn xoa xuống má và gáy.

Tám giờ tối Madeline vào phòng ngủ của Logan. Anh đợi cô sau chiếc bàn bày biện nến và những chiếc đĩa bạc. Mặc một chiếc áo trong bộ sưu tập xa xỉ của mình và chiếc quần màu nhạt, anh như chúa sơn lâm ở trong động của mình. Không khí nồng nàn mùi thơm hấp dẫn: xúp với truffle hầm tiêu, cá hồi nấu rượu, cháo hỗn hợp rau, trái cây và champagne.

Luồng mắt Logan lướt khắp người Madeline khi cô đứng trong ánh nến dịu dịu:

- Anh hi vọng em đói rồi _ anh nói, dẫn cô ngồi xuống.

Những chiếc đĩa kiểu Pháp được chuẩn bị bởi người bếp trưởng của Logan thật khác với những món ăn Anh Madeline thường dùng. Mặc cho lời cảnh báo nhẹ nhàng của Logan, Madeline vẫn choáng ngợp trong hai món đầu, ngón ngấu những món ăn ngon lành đến không còn có thể ăn thêm một miếng rau hay tráng miệng đem lên sau đó.

- Chậm thôi nào __ anh khuyên cô, mắt anh nheo lại khi nhìn cô uống ừng ực ly rượu Pháp
- Một người sành điệu sẽ nhắm nháp từng giọt rượu.
- Người sành điệu? __ Madeline tò mò lặp lại.
- Một người biết cách hưởng thụ cuộc đời __ Logan đáp, rót đầy rượu vào ly cho cô __ Người biết thưởng thức niềm vui đúng cách.
- Anh có phải người như thế không? __ Madeline hỏi.
- Anh đang cố gắng trở thành như thế.
- Nhưng anh đã làm việc trong hầu hết thời gian
- Với anh đấy cũng là một niềm vui.

Chân mày cô nhăn lại:

- Dường như đấy là ý tưởng kì cục, lấy khoái cảm đặt trung tâm cuộc sống sao?
- Nếu không vậy thì cuộc đời còn là gì nữa đây?
- Là nghĩa vụ, và hi sinh cho người khác. Nếu chúng ta làm tốt, phần thưởng sẽ đến sau khi chúng ta đã cống hiến hết mình.
- Anh sẽ nhận phần thưởng ngay bây giờ.
- Nghe có vẻ báng bổ quá __ Madeline đáp, nhăn mày nhìn anh.
- Người sành điệu không màng đến đức tin. Chịu đựng, hi sinh, ... không có cái nào trong những thứ đó giúp cho nghề nghiệp của anh hết.

Cô im lặng không hiểu, không thể tìm được cách hiểu logic của anh.

- Maddy ơi __ anh nói nhẹ, và một nụ cười không cưỡng lại được bật ra khi anh nhìn chăm cô __ Em còn non nớt quá.
- Anh cười nhạo em __ Cô phụng phịu.
- Không phải, chỉ có điều em là một người quá khác so với những đám đông anh thường biết, tất cả những gì em biết quá lý tưởng đi.
- Và anh cũng thế.
- Anh chưa bao giờ có lý tưởng nào trong đời mình cả. Anh chưa bao giờ tin vào sự hoàn toàn thuần khiết hay tử tế, anh chưa thấy ai như thế. Cho đến khi gặp em.

Cảm giác tội lỗi làm bao tử Madeline quặn lên. Cô chưa bao giờ thành thật với anh, và mọi hành động tử tế cô làm đều có mục đích cả, cho đến giây phút cô nhận ra mình đã yêu anh. Và ngay cả như vậy, giờ đây cô vẫn có thể thực hiện kế hoạch của mình, trừ việc e sợ sẽ làm tổn thương anh, và làm anh thêm cay độc hơn sẵn có.

- Có chuyện gì vậy em? __ Logan hỏi, nhìn chăm cô lo lắng, và cô nhận ra sự đau khổ của cô bị anh đọc được quá dễ dàng.
- Em không phải người tử tế hay tốt lành gì đâu __ Cô nói trong giọng trầm đục __ Thật là sai trái khi em để anh nghĩ em như thế.
- Anh luôn có chủ kiến của riêng mình __ Anh đáp, ánh mắt như vuốt ve.

Tráng miệng được dọn lên, một đĩa lê rượu đỏ và bên trên dính kem Anh. Giữa những muỗng lê ngọt ngào mát rượi, Madeline uống một loại rượu lỏng đựng trong ly nhỏ xíu. Cảm thấy mơ màng vì rượu, cô chớp mắt và nhìn chăm chăm Logan qua ánh nến lung linh.

- Trễ rồi __ Logan nói __ Em muốn nghỉ ngơi không?

Madeline lắc đầu. Cô tràn ngập cảm giác xót xa, ý thức rằng đây là buổi tối cuối cùng họ ở bên nhau.

- Vậy em muốn chúng ta làm gì đây?

Có chút trêu ghẹo hòa lẫn trong giọng nói của Logan. Anh hoàn toàn thư giãn và rất đẹp trai với những ánh lửa vàng nhảy nhót trên mái tóc sẫm màu, làm ánh lên sắc đỏ lửa của nó.

- Có lẽ anh có thể đọc truyện cho em nghe __ Madeline gợi ý.

Họ có chung đam mê về văn học và triết học, đã từng cùng nhau tranh luận về đề tài Keats và Shelly, hay những thuyết của Plato. Trước sự ngạc nhiên xen lẫn vui sướng, Madeline tìm thấy rất nhiều những sách hay hiếm có trong thư viện lớn, rất nhiều trong chúng được đặt riêng hay là quà tặng từ những người bạn quyền thế.

Logan giúp Madeline bước khỏi ghế và rung chuông cho gia nhân dọn bát đĩa. Anh dẫn cô vào phòng bên cạnh, nơi chôn riêng tư với bộ trang kị nhưng, những tác phẩm gốm sứ Trung Hoa, những bức vẽ và phù điêu treo trên tường. Ngồi trước lò sưởi lớn, Madeline run run trước hơi ấm dễ chịu hắt ra từ bếp lò. Logan ngồi xoài dưới sàn bên cạnh cô, nghiêng người dựa khuỷu tay vào gối nhưng khi anh đọc Henry V, giọng anh trầm ấm vang lên. Đang phân tâm, Madeline chỉ nghe sơ sơ lời thoại.

Cô cố gắng giữ cho mình từng chi tiết của gương mặt anh: bóng hàng mi phủ rợp khi anh nhìn xuống quyển sách trên tay, nét thanh tao của gò má, hình dáng vàng miệng rộng. Anh đang đọc bằng trí nhớ nhiều hơn là sách, trích dẫn lại đọc lãng mạn khi Henry quyến rũ Catherine, con gái của vua Pháp. Những từ ngữ nhẹ nhàng, gần giống hiện thực hai người đến mãi mãi. Đột nhiên Madeline muốn nổ bùng như thể không còn chịu đựng được giây phút nào nữa cả, lắng nghe những từ ngữ đó càng khiến trái tim cô đau quặn lên. Khung cảnh hiện tại quá thân mật, những câu chữ quá gần với cảm xúc của cô.

- Làm ơn, dừng lại đi __ Cô ghen ngào nói, khi anh đọc tới dòng “Em phải có mê được trên môi, Kate ...”

Logan đặt quyển sách xuống:

- Sao vậy em?

Madeline lắc đầu, định nhổm người khỏi tràng kị, nhưng anh đã với tay bắt lấy cô. Anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh, rà tay trên cơ thể đang cứng lại của cô.

- Dừng đi __ anh thì thầm.

Madeline thở hổn hển khi Logan ép sát người vào anh. Họ đang áp sát chiều dài của nhau, anh quá to lớn và rắn rỏi, vai anh phủ trùm lấy cô. Cô không thể nhìn thấy mắt anh, nhưng cô cảm thấy đường nét môi anh khi anh thì thầm vào tai cô.

- Ở lại với anh tối nay nha Maddy.

Câu chữ cô đã tìm kiếm, đợi chờ. Madeline gần nấc lên khi những giọt nước mắt chực trào ra

- Em không thể __ cô cố gắng nói.

- Em đã từng nói đó là điều em muốn khi chúng ta gặp nhau lần đầu mà.

- Đúng thế ... nhưng mọi chuyện đã thay đổi rồi.

- Em lạ lùng thật đấy __ Logan nói, gạt những giọt nước ngân ngấn trên mắt cô bằng ngón tay anh __ Nói cho anh biết em đang muốn gì đây.

Anh quá dịu dàng và tử tế, trong phút giây hoang mang, Madeline định sẽ thú nhận với anh tất cả. Nhưng nếu anh biết sự thật, anh nhất định sẽ ghét cô, vì đã nói dối anh và định lợi dụng anh, vô tình biến anh thành mục tiêu cho cái kế hoạch ngớ ngẩn của bản thân. Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài rời khỏi anh và hi vọng anh sẽ không bao giờ đoán biết được điều này.

- Logan à __ cô nói, giọng cô chìm sâu trong chiếc áo lụa của anh __ Em không thể ở lại với anh lâu hơn được nữa. Ngày mai em sẽ rời khỏi đây.

Nhấc mặt cô khỏi ngực mình, anh nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt xanh thăm thẳm xuyên suốt:

- Vì sao vậy?

- Hai tuần qua giống như một giấc mộng. Em đã rất hạnh phúc ở đây ... với anh ... nhưng em còn một cuộc đời khác phải quay về. Giờ là lúc em phải trở về nhà rồi.

Tay anh di chuyển ra sau lưng cô vuốt ve chậm chậm.

- Nhà em ở đâu vậy hả Maddy?

- Ở một thế giới khác __ Cô nói, nghĩ đến cái dinh thự miền quê nơi cô sẽ sống nốt cuộc đời còn lại của mình làm vợ Ngài Clifton, sinh con đẻ cái và phục dịch cho lão.

__ Có một người đàn ông khác à? __ Anh hỏi, như thể đọc được ý nghĩ của cô vậy.

Hình ảnh Ngài Clifton hiện lên trước cô, cô nhắm mắt lại và những giọt nước mắt trào ra:

- Vâng.

Logan không tỏ vẻ ngạc nhiên gì trước câu trả lời của cô, nhưng Madeline cảm thấy một luồng cảm xúc mạnh mẽ ... giận dữ ư ... hay là ghen tức ... cuộn lên bên dưới bề ngoài thản nhiên đó.

- Nói cho anh nghe người ấy là ai. Anh sẽ lo phần còn lại.

Cô bắt đầu báo động bởi ý định chắc chắn trong giọng nói của anh.

- Không, anh không thể...

- Em sẽ ở lại đây, Maddy ạ.

Anh gỡ những cây kẹp trên tóc cô và chải mượt nó lại xoa trên cánh tay anh.

- Anh đã tìm một người như em từ lâu rồi, bây giờ anh đã có em, không ai có thể buộc em xa rời anh được nữa.

- Em không phải tốt đẹp cả đâu anh __ Madeline nói, dụi tay lên đôi mắt ướt của cô __ Và chúng ta quá khác nhau.

Logan mỉm cười đồng tình tự lự:

- Anh biết chúng ta đúng không thể là một cặp đôi hoàn hảo trong mắt mọi người, nhưng anh không quan tâm chuyện đó. Anh đã quên cảm giác muốn một người nào đó nhiều đến như thế này từ bao giờ. Sau lần cuối đó, anh đã thề sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

- Là khi anh yêu Olivia phải không? __ cô hỏi.

Nụ cười của anh biến mất, và anh nhìn chằm chằm cô:

- Làm sao em biết về tên cô ấy?

- Anh gọi tên chị ấy suốt trong cơn mê sảng. Anh đã rất giận dữ ... anh gọi chị ấy bằng những từ em chưa bao giờ ... __ Madeline ngừng lại và đỏ bừng mặt, nhớ lại những từ ngữ anh đã dùng.

- Đúng vậy, anh tự lự nói __ Đó là vì Olivia đã ngủ với Andrew khi ả đã đính hôn với anh.

- Ngài Drake á? Bạn anh ... nhưng vì sao chị ấy lại làm điều đó?

- Olivia bị choáng ngợp bởi tước hiệu và địa vị xã hội của hắn, rất cao xa so với những gì anh có thể tạo dựng được. Anh là một thằng ngốc khi tin rằng mình yêu ả, nhưng ả xinh đẹp và khôn khéo, loại phụ nữ anh đã cho là mình không thể nào với tới được.

Anh ngừng lại, và nét mặt anh trở nên cảnh giác:

- Anh không biết em đã nghe được những gì về quá khứ của anh. Không phải tất cả đều đúng đâu.

Madeline hiểu kì im lặng, đợi anh nói tiếp:

- Cha anh là một nông dân làm thuê trong dinh thự Bá tước Rochester. Andrew là người thừa kế duy nhất của Rochester. Anh lớn lên với Andrew, và có thời gian anh đã được phép cùng học với hắn, đến khi anh trở nên quá ngỗ ngược đến Rochester cho anh sẽ ảnh hưởng xấu đến hắn.

- Em không tin như thế.

Logan mỉm cười chua chát:

- Em không biết anh lúc đó đâu. Anh đã từng là tên ăn cắp vặt, một kẻ lang bang ... anh từng tự hào là đại ca của làng đó.

- Vì sao chứ?

- Sự nổi loạn của tuổi trẻ mà Anh căm thù cảnh đói khát phải chạy ăn từng bữa, cảnh cả nhà phải sống trong một cái chòi rách nát, nhất là sự căm phẫn biết rằng dù anh có làm gì đi nữa, số phận của anh như đã được định đoạt rồi.

- Vâng __ Maddy nói nhẹ __ Em cũng hiểu điều đó mà.

Anh ném cho cô cái nhìn như thấu suốt:

- Anh tin là em có cảm giác đó.

- Vậy làm sao anh lại trở thành một diễn viên?

Maddy hỏi, lúng túng trước cái nhìn của anh:

- Mười sáu tuổi, anh rời nhà và trở thành chân phụ việc cho một người buôn rượu ở Luân Đôn. Anh xoay xở khá tốt và định tiếp tục như thế, cho đến ngày xem vở kịch ở Dury Lane trong đêm sinh nhật mười tám tuổi. Nó đã thay đổi tất cả. Anh gia nhập một nhóm lưu diễn, nhận đóng nhiều vai khác nhau và thu nhặt các kĩ thuật diễn xuất. Hai năm sau đó anh quay trở lại Luân Đôn và bắt đầu gây dựng Capital. Anh gặp Olivia trong khoảng thời gian đó __ cười cay đắng, anh tiếp tục __ anh đã nghĩ kết hôn với cô ta có thể giúp anh đạt được những điều anh đang khao khát với tới.

- Em hiểu mà __ Lòng ghen tỵ xâm chiếm lấy cô, và cô sụp đổ xuống để che giấu tâm trạng của mình.

- Trong khi anh bận rộn tập hợp nhà hát __ Logan tiếp tục __ Anh đã phạm sai lầm khi giới thiệu Olivia cho Andrew. Rõ ràng cô ả quyết định là tước hiệu và khoản thừa kế của hắn sẽ tốt hơn là cái tương lai bấp bênh anh định trao cho ả. ả ngã ngay vào hắn, mà không biết rằng Andrew chưa từng có ý định cưới bất kì ai.

- Làm sao anh biết rằng họ đã ...? __ Madeline ngừng ngay giữa chừng, cố tìm một từ nào phù hợp thể hiện ý mình.

- Anh thấy họ ở trên giường với nhau.

- Họ thật tội lỗi __ cô thốt lên, đỏ bừng mặt vì bối rối và xúc phạm.

- Anh cũng nghĩ vậy __ Anh chua chát nói.

- Em không hiểu làm sao anh có thể tha thứ cho họ.

Logan nhún vai:

- Thời gian trôi qua, anh nhận ra Andrew đã giúp anh sáng mắt ra khi chỉ cho anh thấy Olivia là hạng phụ nữ như thế nào. Và dần dần anh cũng không thể trách Olivia vì muốn nhiều hơn những gì anh có thể cho cô ta.

- Chị ấy đáng lẽ nên tự hào và vui mừng vì đã chiếm được trái tim anh.

- Cô ta đã nhìn thấy cái thực chất của anh __ anh giằn giọng nói __ Gia sản của anh được xây dựng bằng những trò tiêu khiển cho thiên hạ ... triển lãm mình như một con khỉ xiếc, như Rochester đã nói. Diễn viên là đầy tớ của công chúng, những ai chịu trả tiền vé để xem anh ta diễn, quý tộc, thương gia hay kẻ vô nghề nghiệp cũng như nhau. Olivia hiểu điều đó, và cô ta không thích nó.

Anh xòe đôi tay to lớn của mình và đưa ra trước cô:

- Bất kể anh có sắm vai vua chúa hay hoàng tử trên sân khấu nhiều đến đâu đi nữa, anh vẫn mãi mãi là một Jennings. Anh có đôi tay và đôi chân của một người dân lao động, và một cái lưng bị kéo đi cày cấy như trâu. Thậm chí gương mặt anh ...

- Không phải thế __ Madeline nói, ngón tay cô đặt lên miệng anh, ngắt lời anh.

Anh nắm lấy tay cô, áp nụ hôn lên lòng bàn tay ấy.

- Em xứng đáng với một người khác tốt hơn anh. Một ai đó trẻ trung và lý tưởng ... ai đó sẽ trải nghiệm mọi điều đầu tiên như em. Anh không phải lúc nào cũng đang hoàng đầu, và anh đã phạm nhiều lỗi lầm hơn là anh có thể kể tên ra nữa. Tất cả những gì anh có thể hứa anh sẽ ham muốn em cho đến hơi thở cuối cùng của mình.

Cô nhận ra điều Logan đang làm, anh đang bóc trần tâm hồn mình trước cô với một sự chân thành tận tụy đến nao lòng, khiến trái tim cô muốn vỡ tung trong lồng ngực. Anh muốn cô thấu hiểu anh là ai, để rồi cô không còn mơ hồ gì về anh nữa. Nhưng với cô đó không có gì vướng mắc cả, quá khứ hay nghề nghiệp của anh ra sao cũng vậy. Anh là một người đàn ông xuất chúng, người xứng đáng được yêu thương vì chính con người anh. Và quá ít người có được cơ hội ấy. Cô đau đớn nghĩ, phải rời xa anh thật là điều khó khăn nhất cô phải làm.

- Olivia thật ngu ngốc __ cô nước nỡ __ nhưng không ngốc bằng nửa em.

Nhẹ nhàng anh hôn lên làn nước mắt trên má cô:

- Anh không quan tâm em là ai hay em làm gì. Chỉ cần nói anh biết vì sao em muốn rời đi. Hay em đã yêu một người đàn ông khác?

- Ôi, không đâu __ cô nói tức thì, muốn cười lên vì ý nghĩ đó __ Không phải thế, chỉ là ... em đã hứa với Chúa sẽ về nhà nếu anh bình phục trở lại.

Cô cảm thấy nụ cười của anh trên vai mình:

- Theo anh đó không phải cuộc ngã giá hay ho, cứng à. Hơn nữa, anh không trách em đâu.

Anh nâng mặt cô lên, và nụ cười của anh nhạt dần khi nhìn chăm chăm vào cô. Có một sự khao khát nguyên thủy mạnh mẽ trong mắt anh làm cô cứng người lại. Giờ đây dường như mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô rồi. Anh muốn có cô, nhất định sẽ có cô, và cô bàng hoàng nhận ra cô cũng muốn anh đến nỗi không còn gì là vấn đề nữa cả.

- Anh yêu em, Maddy __ Môi anh đối khát trượt trên má cô __ Anh luôn e sợ nói ra điều này. Anh luôn nghĩ tình yêu là yếu đuối. Nhưng anh không thể ở cạnh em mà không nói ra điều đó ... và anh không thể để em ra đi.

Anh áp đầu cô trong đôi tay to lớn của mình và hôn lên môi cô, tìm kiếm, khám phá với sự dịu dàng thô ráp chiếm lĩnh cô hoàn toàn.

- Hãy để anh yêu em __ anh nói, giọng anh trở nên khàn khàn __ Để anh chăm sóc cho em __ miệng anh áp lên môi cô ngọt ngào, nham nháp và anh hôn cô rồi lại hôn cô đến khi mọi phần vuông trên cơ thể cô rạo rức vì sức nóng thiêu đốt của nó.

Cô không thể ngăn mình đáp trả lại anh, cánh tay cô khóa lấy tấm lưng vạm vỡ, thon dài của anh, tìm cô đập thình thịch vì sợ hãi và tình yêu không cần nói.

- Em ... không biết phải làm sao __ Cô thở hổn hển trên môi anh.

- Em không cần làm gì cả. Chỉ cần tin anh thôi.

Run rẩy dữ dội, cô cảm thấy tay anh đằng sau áo cô đến khi coocxê lỏng ra trên ngực. Đầu nhũ hoa cô săn lại và đau nhức trước cả khi Logan kéo chiếc áo xuống và nâng ngực cô khỏi những lớp lụa là đó.

Một lời cảnh tỉnh cuối cùng vang lên trong trí óc nhưng cô lơ tránh nó đi, lâu nay cô sống chỉ vì giây phút này, vì đêm nay, không cần quan tâm đến những gì sẽ xảy đến sau này.

- Hôn em đi anh __ cô rời rạc nói, khao khát cảm nhận đôi môi anh lần nữa. Thay vì thế môi anh đặt lên núm vú cô, đùa giỡn, níu kéo và mút nó bằng răng và lưỡi. Cô ưỡn người tới trước, cô dẫn sâu mình hơn nữa vào anh, và anh xoa dịu cô nhẹ nhàng. Tay anh vuốt ngược lên cơ thể cô, chà xát và giữ bỏ từng lớp áo đến khi tất cả những gì còn lại trên cô là vớ và quần lót.

Từ khi lớn lên, Madeline chưa từng lỏa thể trước mặt ai, thậm chí ngay cả trong trường, nơi mà các nữ sinh buộc phải mặc một bộ đồ lụa trong khi tắm.

- Đừng mà ...

Cô nghe tiếng mình thì thầm, gương mặt cô nóng hực khi Logan tháo bỏ chiếc lót và kéo nó qua đầu gối và mắt cá chân cô.

Gương mặt anh rần rại vì đam mê:

- Cukup à __ anh nói khi cô cố lấy tay che mình lại __ Em đã thấy từng phân cơ thể anh ... bây giờ tới lượt anh chứ.

Madeline trải nghiệm một cảm giác mông lung không thực khi cô để anh đẩy tay mình ra

__ Thế này không phải là mình __ cô lơ mơ nghĩ, nằm trần truồng trên tràng kỉ nhưng trong khi Logan nhìn ngắm và chạm vào cô thân mật như thế. Ngón tay anh lướt nhẹ trên nụ hoa và bụng và chân cô, tạo nên những luồng run rẩy và khoái cảm chạy dọc trên da cô. Cô cảm giác anh đang thám sát cô như đang tìm hiểu một điều anh muốn biết, và cô thấy một làn sóng đam mê bùng sáng trên khuôn mặt:

- Quá đẹp __ anh thì thầm __ Đẹp hơn nhiều so với anh tưởng tượng. Anh sẽ trở thành người đầu tiên và duy nhất của em ... Maddy ... mãi mãi như thế..

Cô run run bên dưới anh, không thể trả lời, tay anh trượt lên làn bụng phẳng, ngón tay chạm vào phần lông loãn xoắn tìm kiếm miền da thịt mỏng manh giữa chân cô. Trái tim cô đập thành thịch trong lồng ngực, đến khi cô nghe âm thanh ấy dội khắp mọi phân thân thể mình. Nỗ lực nằm yên khiến cô run rẩy như cánh hoa trong cơn gió bão:

- Đúng rồi đấy __ Cô nghe anh thì thầm, và anh cúi xuống áp miệng trên cô __ Để anh yêu em ... yêu em ...

Anh dịu dàng khám phá trong khi cô rên rỉ oằn người, cơ thể cô bị phủ trùm bởi đam mê. Những ngón tay anh chèn sâu vào tóc cô biết sự xâm nhập sắp đến, đẩy lui tới đến khi ngón tay anh ngập sâu trong ẩm ướt.

- Đây là điều em muốn phải không? __ Anh hỏi nhẹ, lặp lại câu hỏi vừa dứt vào trong cô. La lên nho nhỏ, cô cong người vì làn sóng cảm giác trở nên quá mãnh liệt. Cô lăn người lại và nghe anh cởi quần áo, tiếng sột soạt của vải và tiếng thở dồn dập của anh.

Khi Logan cũng trần truồng, anh kéo cô quay lại đối diện mình:

- Chạm vào anh đi em __ anh nói, hôn cô, bàn tay anh vò mái tóc cô. Madeline ngáp ngừng, cơ thể anh đã thay đổi vì thèm muốn, khác xa so với lúc cô nhìn thấy anh trong cơn bệnh. Tay cô run rẩy vì phấn khích khi cô chạm xuống anh, thở hổn hển nhẹ, ngón tay cô tìm thấy phần lụa bọc thép mang nguồn sức nóng nam tính đó. Logan bật ra tiếng rên khe khẽ và tay anh bó quanh tay cô, hướng dẫn, áp đặt, chỉ cô cách làm hài lòng anh.

Anh hôn cô bằng sự thô ráp ngon lành, lưỡi anh xoắn xuýt và đâm sâu vào miệng cô, Madeline tìm kiếm cơ thể anh bằng tay mình. Cô đói khát xoa vuốt làn da anh, chúng quá rần rỗi và mượt mà, chân anh ram ráp với lông xoắn, lưng anh vồng lên đầy cơ bắp.

- Em có yêu anh không? __ Cô nghe tiếng anh hỏi và giọng mình vỡ ra khi trả lời.

- Mãi mãi ...

Anh đẩy đùi cô rộng ra và đặt mình vào giữa, và cô cảm thấy sức nặng cứng cáp của anh ngay điểm vào cơ thể mình. Ôm chặt cô trong tay, anh đẩy mạnh, và sự khó chịu biến thành cơn đau chói. Madeline quần quai, cơ thể cô căng ra và nóng bỏng.

Logan thì thầm vào tai cô:

- Vì Chúa, Maddy, nằm yên nào _

- Đau ... _ cô hồn hển thở

- Anh sẽ giúp đỡ hơn mà _ anh khàn khàn nói _ Ôm chặt ấy anh. Miệng anh chu du xuống đôi nhũ hoa, môi bám lấy đầu đỉnh nhọn, mút và vuốt ve. Niềm khao khát của cô quay trở lại, lóe lên và rực cháy thành ngọn lửa. Cô bám lấy gáy anh vít anh sâu hơn nữa, cơn đau bị quên lãng khi anh bắt đầu nhịp điệu trong cô, lúc đầu gần như không chuyển động và rồi tăng độ sâu hơn sau từng lần đẩy. Cô bám vào anh, chào đón sự chìm dần mỗi lúc mỗi sâu. Mỗi cử động là một trải nghiệm tuyệt vời.

- Maddy ơi _ anh nói, hơi thở như nghẹn lại nơi cổ họng _ Em quá chặt, quá ngọt ngào _ Anh chưa từng biết ...

Anh đứt lời, chân mày nhăn lại như vì đau đớn, mặt anh lấm tấm mồ hôi.

Bị khóa chặt trong sự chuyển động của hai cơ thể, cô cảm thấy nhu cầu nâng hông mình lên, kéo anh lún chặt vào trong cô. Đường như hiểu được ý nghĩ ấy, Logan đẩy gối cô lên và thì thầm bảo cô bao hai chân quanh hông anh trong khi anh tiếp tục những nhịp điệu chậm chậm ấy, tâm trí Madeline trở nên tăm tối, và cô đột nhiên thấy mình trôi nổi ở trung tâm trắng nóng của niềm khoái cảm mãnh liệt. Từng đợt sóng nối tiếp nhau phủ chụp lấy cô, để cô lại nằm yên và bất động sau đó.

Luồng khoái cảm dữ dội làm Logan run rẩy, và anh giữ mình bên trong cô, buông ra tiếng rên giữa hàm răng nghiến chặt. Trong giây lát vòng tay anh thắt chặt không chịu nổi, và rồi anh thả lỏng ra, đam mê thỏa mãn. Thở ra nặng nề, anh giữ thân hình mỏng manh của cô trong tay mình và lăn sang bên để không nghiền nát cô.

Cơn bão tình qua đi còn lại sự tĩnh lặng, đầu đó nghe tiếng than tí tách trong lò sưởi nhỏ. Họ nằm trong tay nhau, Logan vuốt mái tóc Madeline và chạm môi vào vầng trán ướt đẫm của cô. Anh chưa bao giờ hài lòng đến vậy. Nhiều năm qua anh đã giữ trái tim mình thật chặt, có lẽ anh là thằng ngốc khi trao nó cho cô dễ dàng như thế. Nhưng anh không quan tâm. Madeline khác xa những người khác ... cô trong trắng, đáng yêu, chân thành. Cảm thấy mù mịt vì tình ái, anh nhắc đầu lên nhìn xuống cô. Đôi mắt cô ngân ngấn nước, như thể hồi tiếc một điều khủng khiếp nào vậy.

- Em hối hận ư? _ Logan hỏi nhỏ, đoán nhiều phụ nữ trải nghiệm nỗi buồn khi họ bước từ sự ngây thơ qua từng trải. Anh vuốt má cô bằng ngón tay, muốn trao cho cô sự an ủi mà cô đang rất cần.

- Không đâu.

- Chắc à ... anh sẽ làm em hạnh phúc. Anh sẽ cho em bất cứ thứ gì em muốn, bất cứ điều gì em cần ...

- Có một điều duy nhất em muốn mà thôi _ Madeline nấc lên, chôn mặt mình vào vai anh.

- Nói anh biết đi _ anh hỏi, nhưng không gì có thể buộc cô trả lời. Cuối cùng anh bế cơ thể trần trụi của cô trong tay và mang cô vào phòng ngủ, đặt cô lên nệm. Cô cảm môi run rẩy khi anh áp miếng vải ướt vào giữa chân cô. Nhận ra cô đang đau, anh trải nhiệm cảm giác hồi lỗi xen lẫn vui sướng lạ kì. Cô đã là một trinh nữ _ và cô sẽ không biết đến bất cứ người đàn ông nào khác ngoài anh nữa.

- Em muốn tắm không? _ Anh hỏi, ôm cô trong vòng tay lần nữa _ Một ly rượu nhé?

- Áo ngủ của em ...

- Không phải tối nay _ anh áp trán mình vào cô _ Anh muốn cảm nhận làn da em bên anh.

Madeline ngập ngừng và gật đầu, đầu cô đặt trên vai anh khi họ nằm chung với nhau

_ Em không định để chuyện này xảy ra _ cô nói, tay cô đặt trên bụng anh _ Em định ngày mai sẽ rời khỏi mà không bao giờ ... _ Cô ngừng lại, những ngón tay ngổ bẻ xoắn lại thành nắm.

- Được rồi, được rồi ... _ anh vỗ về _ ngủ đi em _ Anh ôm cô thì thầm nhẹ nhàng đến khi hơi thở cô trở nên chậm chậm và đều đặn, và cơ thể cô mềm đi bên cạnh anh.

Đầu đó giữa đêm khuya, Madeline tỉnh dậy trong đám sương mù tội lỗi và đau khổ, tự hỏi vì sao mình có thể bất cần ... yếu đuối đến thế. Cô định dịch ra khỏi tấm thân dài bên cạnh cô, và Logan lăm bầm phần

đổi, tay anh trượt lên hông cô. Cô hầu như không nhìn thấy anh trong bóng tối, chỉ nhận nhòa hình bóng đầu và vai khi anh nhắc người phủ lên cô. Nhẹ nhàng anh chạm vào ngực cô, và cơ thể phản bội của cô lại đáp ứng tức thì. Cô cảm thấy hơi thở anh vuốt ve da thịt mình và môi anh mút lấy đỉnh hồng đau cứng đó ... môi anh nhanh chóng xoắn lấy nó.

- Em là mọi thứ người đàn ông có thể mong muốn __ Logan thì thầm, tay anh trượt vào giữa chân cô __ Và em là của anh.

Madeline rên nhẹ khi cô cảm thấy miệng anh chuyển dần qua vú bên kia của mình.

- Anh cần em, Maddy __ Anh áp chân cô mở rộng ra __ Anh sẽ làm bất cứ điều gì cho em.

Cô định van anh đừng nói những điều như vậy. Nhưng khi anh làm tình với cô, tất cả mọi ý nghĩ đều bay biến hết cả. Chỉ còn duy nhất mỗi Logan ... và cơ thể anh áp vào cô, tiếng rên rỉ của anh khi đẩy vào trong cô.

- Em yêu anh.

Cô thì thầm trên má anh, cánh tay cô ôm choàng lấy anh. Tuyệt vọng cô ước sao giây phút này đừng kết thúc và bình minh không bao giờ đến nữa.

8. Chương 8

Logan chớp mắt khi tia sáng xuyên qua cửa sổ lọt vào mắt, kéo anh khỏi giấc ngủ sâu. Vặn người ngồi dậy, anh nhận ra mình đang một mình trên giường. Nở nụ cười thư thái, anh tự hỏi phải chăng toàn bộ chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ. Không phải, một vết đậm trên nền vải...vết máu của Madeline. Một làn sóng dịu dàng quét qua anh, và đột nhiên anh trào lên mong ước được ôm cô, kể cho cô biết niềm hạnh phúc cô đã mang đến cho anh, và anh yêu cô nhiều biết bao nhiêu.

Sau khi lăn người khỏi giường, anh mặc vào chiếc áo và vò tay vào tóc rối bù của mình:

__Maddy ơi!

Anh gọi to, bước vào phòng bên. Chiếc váy bị cởi ra đêm qua của cô đã lấy đi. Ngay cả những cái kẹp tóc cũng được dọn khỏi thảm. Logan nở nụ cười khó hiểu. Có lẽ Madeline mắc cỡ trước những dấu tích của họ đêm qua và không muốn gia nhân xì xào bàn tán. Nhưng không cần sự cả thẹn đó đâu ..cô không cần phải thu dọn phòng của họ như một người hầu như thế. Cô sẽ không bao giờ phải nhắc một ngón tay, từ bây giờ cô sẽ sống như một bà hoàng.

Logan vào căn phòng cô đã ở. Thật lạ lùng và trống vắng như thể cô chưa từng ở đây vậy. Sững người, anh đi đến tủ mở nó ra. Số quần áo ít ỏi của cô đã biến mất, cả giày và nón của cô cũng thế.

Anh không thích ý nghĩ đang le lói trong đầu mình tí nào. Sải bước ra khỏi phòng bên, anh để chân trần ra phòng lớn, nhẹ người đi khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của Madeline. Cô đang ngừng lại trao đổi gì đó với người quản gia. Bà Beecham có vẻ khó hiểu và đang cố ngăn Maddy lại.

Maddy khoác chiếc áo khoác sạm màu gỗ và cầm một cái giỏ có lẽ chứa đồ đạc của mình. Cô đang cố rời khỏi anh.

Anh bước xuống cầu thang không một tiếng động và tiến lại gần Maddy từ phía sau. Bà Beecham nhìn thấy anh, cảm nhận sự có mặt của anh, Maddy quay người lại.

__Chào buổi sáng!

Anh nói, tay bao lấy vai cô. Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt dờ dẩn của cô, nhận thấy đôi má nhợt nhạt và quầng thâm dưới mắt. Cô nhìn như thể mới từ địa ngục lên vậy. Từ trước đến giờ, không có người phụ nữ nào lại có một thần thái như thế sau khi qua đêm với anh cả. Và đó không phải là anh tự huỷ hoại mình.

Không khiêm tốn hay tự cao, anh tự biết mình là một người tình thành thạo. Bận tình của anh luôn thể hiện một sự thỏa mãn biết ơn vào ngày hôm sau. Rõ ràng là Maddy đã thích làm tình với anh__ anh đã quá rành rẽ những dấu hiệu ham muốn của phụ nữ. Vì sao sáng nay trông cô lại tàn tạ thế kia?

Môi cô mở ra và cô bắt đầu muốn nói điều gì, nhưng anh cắt ngang và ôn tồn nói với người quản gia:

__Bà Beecham, xem bữa sáng chuẩn bị sao rồi?

__Vâng, thưa ông.

Hiểu được nhu cầu được riêng tư của anh, người quản gia rời khỏi tức thì:

__Em sẽ không ở lại đây nữa.

Maddy buồn rầu nói, và Logan bịt miệng cô bằng ngón hôn dài.

Lúc đầu cô chống cự, cơ thể cô cứng lại trong tay anh, miệng cô mím chặt. Logan vẫn tiếp tục, môi anh xoắn lấy đến khi cô run rẩy và thở dài tiếp nhận. Chỉ khi đã chắc về phản ứng của cô, anh mới nhấc môi lên. Sắc hồng đã điểm trên má nhưng vẻ mặt đau đớn trước đó vẫn không thay đổi.

__Maddy à!

Anh nhẹ nhàng nói, ngón tay anh trượt trên hàm cô:

__Chuyện quái gì đã xảy ra?

__Em đã nói với anh là em sẽ ra đi mà.

Logan nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, trong khi ánh mắt cô rơi xuống sàn:

__Em định bỏ đi mà không nói một lời với anh hả? Sau những gì xảy ra tối qua sao?__Giọng anh rắn lại__ Mẹ kiếp, anh chưa có đủ nó đâu.

Phớt lờ phản kháng của cô, anh nắm lấy cô thật chặt và kéo cô vào căn phòng gần đó. Đóng cửa lại sau lưng họ, anh giữ cô ép chặt vào mình, ngón tay anh đâm sâu vào những màn lụa bọc lấy tóc cô.

__Maddy__ anh giục giã__ Lần đầu tiên thường không dễ chịu gì cho phụ nữ đâu. Anh nên dịu dàng hơn với em tối qua.

__Không phải vậy đâu.__ cô nói, mắt ngân ngấn nước__ Anh..anh đã rất dịu dàng với em.

__ Anh sẽ làm tốt hơn nữa cho em lần tới.

Nhẹ nhàng anh ngược mặt cô lên

__Lên lâu với anh đi, và anh sẽ cho em biết niềm khoái lạc là như thế nào. Anh sẽ làm em quên hết bất cứ nỗi đau đớn nào em đã có.

__Chỉ cần anh buông em ra thôi__ cô nấc lên

__Anh sẽ không buông cho đến khi em cho anh biết nguyên nhân vì sao.

Maddy vặn tay mình khỏi anh, bước lùi lại cửa:

__Em không thể chịu nổi khi anh nhìn em như thế. Và em biết rằng sớm muộn gì anh cũng sẽ căm ghét em...nhiều như em đang căm ghét chính bản thân mình.

Ngẩn người ra, Logan xem xét lời nói của cô:

__Em hồ thẹn vì ý nghĩ làm tình nhân của anh sao?

Đó là cách giải thích duy nhất có thể hiểu được. Nỗi nhục nhã hiện lên trên mặt cô, sự thống khổ trong mắt cô...cô phải cảm thấy bất nhân khi trao thân cho một người đàn ông ngoài vòng hôn nhân. Thật dịu dàng, anh vượt qua khoảng cách giữa hai người và áp mặt cô trong tay mình.

__Tình yêu của anh, nó sẽ dễ chịu cho em hơn nếu chúng ta kết hôn chứ?

Sững người, cô mở to mắt nhìn anh:

__Anh sẽ làm điều đó cho em sao?

Logan mỉm cười nhẹ, trái tim đập nhanh lên. Anh ghét đặt mình vào sự liều lĩnh như thế- nội từ ‘hôn nhân’ đã truyền luồng nóng lạnh xuống cột sống anh- nhưng anh không phải một thằng ngốc. Anh đã mất rất lâu mới tìm được người phụ nữ anh có thể yêu thương. Anh sẽ không do dự trước bất cứ yêu cầu gì cô ấy đưa ra.

__Chúa giúp anh, anh đã nói sẽ cho em bất cứ điều gì em muốn mà.

Một nét mặt cay đắng xen lẫn sung sướng hiện ra trên mặt cô:

__Em ước sao__ cô bắt đầu và ngưng lại như thể cổ họng mình bị thít chặt.

Trước khi một trong hai người có thể tiếp tục , tiếng gõ cửa vang lên:

__Đừng để ý đến nó!

Logan thì thầm, cúi mình xuống môi Maddy. Nhưng tiếng gõ vẫn kiên nhẫn vang lên và giọng Bà Beecham rụt rè:

__Thưa Ông Scott...

Đầu Logan quay ngoắt lại và anh nhìn vào cánh cửa như không thể tin được. Người quản gia phải biết rằng không được cắt ngang anh vào những lúc như thế này chứ.

__Cái gì?__ anh hét lên.

__Có chuyện...

__Trừ khi ngôi nhà này bị cháy, đừng làm phiền tôi lúc này.

__Thưa ông...__ bà Beecham vẫn kiên nhẫn.

Logan buông Maddy ra với một tiếng chữi thề và đi về phía cửa, mở toang ra:

__Có chuyện gì bà muốn nói với tôi vậy, Bà Beecham?

Người quản gia nhìn qua vai mình và tránh ánh mắt Maddy:

__Có một quý ông đang đợi ở đại sảnh ..

__Tôi không có cuộc hẹn nào hôm nay cả.

__Vâng thưa ông, nhưng ông ấy đang rất khẩn trương.

__Tôi không quan tâm cho dù ông ta có điên tiết đứng ở cửa nhà này. Nói ông ấy quay lại sau đi.

Bà Beecham căng thẳng nói:

__Ông Scott , người khách đó tự xưng là Ngài Matthews. Ông tuyên bố là ông ấy đang đi tìm cô con gái bị thất lạc của mình. Và ông ấy tin là ông đang giữ cô ấy.

__Cái gì...

Không ý thức, anh quay lại nhìn vào Madeline. Gương mặt cô trong tầm mắt anh...vẻ kinh hoàng hiện rõ ..môi cô mấp máy chữ “không thể được”.

Cũng là từ ấy đang rung lên trong đầu óc anh. “không, đừng lặp lại” một lần nữa anh ngỡ mình đã tìm được hạnh phúc, rồi lại phát hiện bản thân bị phản bội. Anh không hiểu điều gì đã xảy ra, hay người khách đó thực sự là ai. Tất cả những gì anh đang thấy là cái nhìn trên gương mặt Madeline, một khám phá ghê tởm, nét nhợt nhạt đột nhiên bị phủ mờ bởi sự đỏ bừng vì hổ thẹn.

“Lạy chúa”, anh nghĩ tuyệt vọng “hãy để đây chỉ là một sai lầm ”

Anh vận hết sức để giữ gương mặt mình bình thản, trong khi cảm xúc anh đang bắn loạn bên trong. Một phần bộ não anh cố gắng hoạt động phân tích tình huống này. Nếu Maddy là con gái của Ngài Matthew-

bất kể ông ấy là ai__ thì cô đã nói dối anh, không chỉ một mà còn rất nhiều lần. Điều duy nhất phải tìm hiểu là lời nói dối đó sâu đến đâu, và vì lẽ gì đây.

Cho ông ta vào Logan nhẹ nói.

Trước sự kiện này, Logan có cảm tưởng dường như mình đang bước vào tâm điểm một màn kịch. Anh đang sắm vai một tay phản diện trong khi Maddy là cô gái không thể phản kháng và Ngài Matthews, vai người cha đang giận dữ đòi công bằng cho con gái mình.

Matthews bước vào phòng như thể e sợ điều ông sắp phải đối diện. Ông khoác cái thần thái của một kẻ phải bước vào nơi, mà trước đó ông nghĩ đây là một chốn khả kính để rồi phát hiện ra, đó chỉ là một ngôi nhà bẩn thỉu. Ông là một người đàn ông ở tuổi bốn mươi với một gương mặt không có gì đặc biệt, gò má gầy và tròn và mái tóc đen phủ xuống trước trán.

Trong khoảnh khắc Logan trải nghiệm cảm giác nhẹ người khi nhìn thấy ông, nghĩ rằng bề ngoài ông ấy hoàn toàn không có nét nào tương đồng với Maddy. Tuy nhiên, cả cha và con gái họ đều mang một thần sắc giống hệt nhau, sự buộc tội pha lẫn e sợ khi họ nhìn chằm chằm nhau. Không còn nghi ngờ gì nữa về xuất thân của Maddy.

_Madeline con đã làm gì vậy?

Matthews khẽ khàng.

Cô đứng sững như pho tượng, trừ một cái lắc nhẹ đầu, như thể cô đang cố gắng chối bỏ sự hiện diện của cha mình.

_Con...định hôm nay sẽ về nhà.

_Con nên về với cha cách đây một tháng rồi. _ Matthews nói, cố giữ lấy sự tự chủ, ông quay sang Logan__ Ông Scott, có lẽ mọi chuyện đã rõ ràng. Ông không biết tôi lấy làm tiếc đến thế nào khi gặp nhau trong tình huống này.

Tôi có thể đoán ra Logan thì thầm.

_Tôi là Ngài Matthews, xứ Hampton Bishop. Hai ngày trước tôi nhận được tin là con gái Madeline của tôi đã rời khỏi trường cả tháng nay. Tôi_ông dừng lại, gương mặt nhăn nhúm khi liếc qua Maddy_ Tôi nên đoán trước điều như thế này sẽ xảy ra. Nó là đứa con gái út của tôi, và cũng là đứa ngỗ ngược nhất. Mặc dù đã được đính hôn với Ngài Clifton, nó vẫn từ chối chấp nhận sự sắp xếp của tôi, ông ấy là một người chồng thích hợp cho nó-

_Hắn là một lão già.

Madeline bùng nổ, và cha cô quay sang nhìn cô bằng đôi mắt phẫn nộ.

_ Từ chối chấp nhận sự sắp đặt của tôi_ Matthews nói gọn, giọng ông trở nên khàn khàn _Madeline đã nảy ra một ý nghĩ ngu ngốc mà tôi đáng ra phải tính đến. Một trong những người bạn cùng trường của nó, Cô Eleanor Sinclair, đã bị đe dọa mới chịu tiết lộ chi tiết cái âm mưu ấy.

m mưu gì? Logan nhẹ hỏi.

Nhục nhả và ghê tởm hiện lên trên gương mặt Matthews khi ông liếc qua con gái mình__ Có lẽ Madeline sẽ giải thích cho ông rõ.

Logan buộc bản thân nhìn vào người con gái đứng cạnh mình...cô gái ngây thơ đã mang lại cho anh niềm hy vọng và giấc mơ anh hằng khao khát bao lâu nay. Mặt cô đỏ bừng vì tội lỗi và hổ thẹn, mắt cô tròn lên vì bất nhẫn. Bất kể cô đã làm cái gì, giờ đây ắt hẳn cô đang rất hối hận. Hay có lẽ cô tiếc vì mình lỡ đã ngủ với anh. Anh muốn biết sự thật, muốn buộc điều đó vụn ra khỏi cô. Luồng mắt anh khoá chặt lấy cô chờ đợi câu trả lời.

Cuối cùng cô cất tiếng nói:

_ Em chưa bao giờ muốn cưới Clifton. Em muốn chống lại hôn sự này, trên thực tế là mọi người- ngay cả Clifton cũng biết điều đó. Khi em ở trên trường, em nhận ra rằng chỉ có một cách khiến hôn sự này dừng

lại là phải tự hủy hoại mình. _Cô run run, nhưng luồng mắt cô như nài nỉ anh hiểu cho cô_ Nên em quyết định phải khiến bản thân ...hư hỏng.

Bao tử Logan cuộn lên quần thất. Anh nghe giọng Ngài Matthews lạnh lùng, chua chát vang lên từ nơi xa thăm nào đó

_Rõ ràng là ông, ông Scott , thành mục tiêu con gái tôi đã chọn. Nói tôi biết...còn cơ hội nào...cho tôi , thể trước chúa , đã đến kịp lúc không?

Logan đợi Maddy trả lời. “Nói ông ta biết đi, mẹ kiếp ” anh hét lên cuồng nộ bên trong, nhưng cô vẫn im lặng.

Ông đã đến trễ rồi. giọng anh vang lên bình thản.

Matthews bóp tay lên trán và mắt nhắm chặt như thể đang chịu nỗi đau đớn nào đó. Logan bị bao phủ bởi một luồng sương đỏ khi sự thật dần dần ngấm vào anh.

Tất cả chỉ là một trò chơi của cô ta. Anh tưởng mình đang ngập lặn trong niềm khao khát yêu thương, nhưng thực tế là đang bị xoay trên những ngón tay của cô, biến anh thành một thằng ngốc. Anh bưng lên nhục nhĩ, nhưng đó chỉ là một ít của những cảm xúc đang cuộn xé. “Một lần nữa” anh hần học nghĩ. Lại một lần nữa, một người phụ nữ đã phản bội anh. Và lần này còn tệ hơn lần trước.

Anh liếc qua Madeline, căm ghét cô vì trông quá nhợt nhạt và buồn bã như thế. Cô không gì hơn một con ngựa cái cao giá với mục đích duy nhất trong cuộc đời là tiếp tục tái sinh những dòng dõi thuần khiết giống như thế. Vị trí của cô không thể đòi hỏi điều gì hơn nữa. Loại như cô, hôn nhân không đáng gì đến tình yêu, đó là một sự cân nhắc vì quyền lợi kinh tế và những vị thế xã hội. Và trong một phút bốc đồng nổi loạn, Madeline Matthews đã sử dụng anh để tránh né trách nhiệm của mình.

_Vì sao lại là tôi?

Anh hỏi cô, giọng anh chỉ còn tiếng khào của âm thanh.

Cô dịch lại gần anh, bàn tay mỏng manh vươn ra như cầu khẩn, Logan bước lùi lại tức thì. Chúa giúp anh, anh sẽ vỡ tan ra nếu bị cô chạm vào.

Madeline ngừng lại, hiểu ra anh muốn giữ khoảng cách giữa họ. Không có gì của quang cảnh này là hiện thực cả, về mặt tự chủ của Logan và cả cảm giác mất mát của chính cô. Giá như Logan có thể hiểu điều ban đầu chỉ là sự nổi loạn của một nữ sinh náy đã trở thành tình yêu. Cô sẽ làm mọi thứ để có thể xoa đi nỗi đau đớn cô biết chắc chắn anh đang cảm nhận. Bất cứ thứ gì để giúp anh không còn bị dày vò nữa.

_ Eleanor đã cho em xem một tấm ảnh in màu của anh_ cô nói, nhìn chăm vào gương mặt yêu dấu_ Em đã nghĩ anh quá...chói lóa._ Cô đỏ bừng mặt nhận ra lời nói mình nông cạn như thế nào_ Không, không đúng như thế. Em ..bắt đầu yêu anh từ lúc đó, và em muốn...

Cô ngừng lại và lắc đầu. Không có cách nào chỉnh cho hành động của mình dưới ánh sáng trong sạch cả.

_Tán tỉnh_Logan khàn khàn nói, nghe chẳng dễ chịu gì.

_Anh không hiểu điều đó như thế nào đâu.

Bất kể cô nói gì, anh cũng chỉ xem nó như sự nhục mạ thêm vào nỗi đau đã có thôi.

“Em yêu anh”, cô muốn hét lên như thế, nhưng cô không có quyền nói với anh như thế nữa. Anh sẽ khinh miệt cô hơn nữa nếu nói ra điều đó. Cô quay đi khi cha cô tiến lại gần Logan:

_ Ông Scott này, tôi không đổ lỗi cho trách nhiệm hay bất cứ điều gì cho ông vì ông rõ ràng không biết gì những chuyện trong đây. Tôi đã hy vọng ông chưa gần gũi Maddy, nhưng với một cô gái trẻ ngây thơ thì điều tôi hy vọng có lẽ đã quá nhiều cho một người đàn ông như ông._ Matthews nhắm chặt mắt buồn rầu_ Điều đó cũng quá nhiều để yêu cầu một sự thu xếp, tôi nghĩ vậy.

Còn sự thu xếp gì ông muốn đây? Logan lạnh lùng hỏi.

_Tôi muốn nó có thể tiến đến với Ngài Clifton lần nữa. Nhưng giờ đây chuyện đó không thể nữa rồi. Tôi muốn ông giữ im lặng chuyện này. Tôi và gia đình sẽ giữ cho chuyện này êm thấm nhất có thể. Chúng tôi

sẽ thu xếp tương lai cho Madeline, bất kể như thế nào đi nữa. Tất cả những gì tôi yêu cầu là ông sẽ chối bỏ bất cứ lời đồn nào nếu ông được hỏi tới.

__Được thôi.__ Logan không nhìn Maddy. Với anh cô không còn tồn tại nữa.

__Logan, làm ơn__ cô thì thầm __ Em không thể chịu nổi nếu mọi chuyện kết thúc như thế này.

__Bà Beecham sẽ tiễn các người.__ Anh nói lạc giọng __ Chúc một ngày tốt lành, Ngài Matthews.

Anh đi vào trong, không ý thức được anh đã đi đâu, chỉ biết là anh phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Sau đó anh thấy mình đang ở trong phòng riêng, đóng ập cửa lại khoá chặt mình bên trong. Anh cảm thấy mình đang đi chuyển dưới những lớp nước sâu. Anh đứng ở giữa căn phòng một lúc lâu, thậm chí không thêm suy nghĩ. Nhưng giọng nói Madeline vẫn vang lên văng vẳng trong đầu “Em yêu anh ...Logan...yêu anh..”

Cô là một diễn viên giỏi hơn anh tưởng. Cô tỏ ra hoàn toàn chân thật. Và anh đã cho phép mình tin vào điều đó.

Mắt anh đau nhói. Quẹt tay lên mắt để xua đi làn sương mờ bao phủ, anh nhận ra những giọt nước đang rơi xuống má.

__Mẹ kiếp.

Anh thì thầm, trong khi nỗi căm ghét bản thân trỗi lên ngàn ngạt trong anh. Anh nghe thấy tiếng rên đau đớn của chính mình, cảm nhận bề mặt mát lạnh của lọ hoa đời Đường trong tay, và ném văng nó đi. Tại anh lung búng vì tiếng vỡ tan của lọ gốm vô giá đó. Dường như âm thanh ấy vẫn chưa đủ để rũ bỏ con quỷ cuồng nộ trong lòng. Không đếm xỉa mình đang làm gì, anh với lấy bức tranh trên tường, xé tan nát bộ tranh thanh nhã bằng sơn dầu, và di chuyển đến những vật gần bên, tay anh vung qua những tác phẩm thủy tinh, gỗ và những bức gốm đến khi anh quỵ xuống, nắm tay dẫm máu đặt lên đùi.

Tiếng gõ cửa thỉnh thoảng vang vọng vào đầu anh:

__Ông Scott! Làm ơn đi, sao ông không trả lời? Ông Scott!

Chìa khoá tra vào ổ, và Logan quay người lại chiếu tia cuồng nộ lên gương mặt lo lắng của Bà Beecham và Denis.

__Xéo đi!

Anh nói khàn khàn .

Thất kinh và hoảng sợ trước cảnh tượng nhìn thấy, họ thụt lui tức thì, để anh lại một mình với đồng đồ nát của những tác phẩm nghệ thuật anh đã rất nâng niu. Logan ngã bệt người xuống và trừng mắt nhìn xuống sàn. Anh cảm thấy cái gì đó bên trong bản thân đang chết dần...tất cả sự ầm ập và dịu dàng có thể thay đổi cuộc đời anh. Anh sẽ không bao giờ trở lại như trước được nữa. Anh sẽ không bao giờ để người nào tổn thương anh một lần nữa cả.

9. Chương 9

__Lo...a...gan!

Bật dậy khỏi tràng kỉ nhưng, Julia mừng rỡ reo lên. Đôi má chị đầy đặn hơn trước, dư âm còn lại của thai nghén, nhưng với lối sống năng động của Julia, những cân nặng dư thừa sẽ nhanh chóng ra đi thôi. Những cân thêm vào thực ra còn tô điểm thêm cho nét đẹp của chị, cho chị nét mềm mại và hiền hậu có thể đánh động bất kỳ người đàn ông nào dưới tuổi chín mươi.

Khi Julia đón Logan đến biệt thự nhà Leeds, có một nét lo lắng chớp nhoáng hiện trên khuôn mặt chị nhưng nhanh chóng bị chôn giấu bằng nụ cười rực sáng.

Từ lúc đứa con trai của Leeds ra đời, đã hai tháng trôi qua trước khi Logan từ Luân Đôn đến thăm dinh thự to lớn của Công tước Warwickshire. Mà dinh thự mật ong đậm đã tô điểm thêm nét sáng lóa và tiện nghi của nó. Đó là một nơi chốn hoàn hảo để trưng bày bộ sưu tập hoành tráng của những tác phẩm điêu khắc, vẽ và phù điêu mà Logan rất ngưỡng mộ. Tuy nhiên, tài sản lớn nhất của Công tước lại chính là người vợ và hai đứa con xinh đẹp. Victoria, cô bé tóc vàng được sinh ra cách đây bốn năm và Christopher vừa mới chào đời.

__Lâu lắm anh mới đến thăm em bé đấy nhé__ Julia trách, nắm lấy tay anh thật chặt.

__Tôi gặp một số rắc rối khi điều hành nhà hát.

Logan trả lời, đáp lại cái siết tay của chị và buông ra tức thì. Anh sai bước đến cái nôi được trang trí bằng hình ảnh đồi núi và vải len thêu kem đang đong đưa nhẹ nhàng.

Christopher William, Bá tước của xứ Savage và là Công tước tương lai của xứ Leeds, đang nằm ngủ với một nắm vú trong miệng, nét mặt chú gần như bản thu nhỏ lại của người cha.

Ngồi xuống tràng kỉ nhưng, Julia mỉm cười tự hào:

__Thật là khó nghĩ khi anh gửi cho tôi bao nhiêu là quà, đặc biệt là món quà dành cho Victoria. Hầu hết mọi người cho quà đều ít nghĩ đến cô con gái đầu bằng đứa trẻ mới ra đời. Chị nhướn người xuống sàn, nơi con gái chị đang chơi với món quà Logan gửi đến, món đồ chơi mô phỏng lại y hệt nhà hát Capital với tấm màn nhung và trang trí tinh xảo. Những con búp bê nho nhỏ mặc trang phục như các diễn viên cùng những phong màn phía sau và có cả bục gỗ nữa.

__Con yêu này, __ Julia nói với con gái__ đây là chú Scott. Con nhớ chú ấy mà, phải không nào? Con phải cảm ơn chú vì món quà để thương chú đã cho con đó.

Victoria vẫn ngồi trên sàn gần váy mẹ, nửa giấu mình trong làn váy khi cô bé nhìn vào Logan.

Không quen gần gũi trẻ em, Logan nhìn cô bé với vẻ yêu thích lịch sự nhưng không cố gắng tiếp cận:

__Xin chào, Victoria!__ anh nói với nụ cười nhẹ.

Victoria là một cô bé xinh đẹp với những lọn tóc vàng và đôi mắt xanh biếc, những ngón tay nhỏ bé cầm lấy con búp bê.

__Cảm ơn chú về món quà.__ Bé e thẹn nói, đáp lại nụ cười của anh với cái cười ngập ngừng của riêng bé.

Ngay lúc đó, Công tước xứ Leeds bước vào phòng. Bao lâu nay, cảm tưởng của Logan về người đàn ông này vẫn không thay đổi: Damon lúc ở nhà hoàn toàn khác với bên ngoài. Với thế giới bên ngoài, Damon luôn khoác một mặt nạ lạnh lùng, trong khi đó với gia đình anh vô cùng nồng ấm và cởi mở, yêu quý và nuông chiều con gái đến ít ai tin nổi.

__Papa!__ Victoria reo lên, chạy vụt qua phòng đến bên anh, và Damon ôm lấy bé với nụ cười nhẹ.

__Yên nào, cưng, hay con sẽ làm em bé thức giấc đấy. Và rồi ba sẽ đem con ra ngoài và phạt con lăn tròn trên tuyết đó.

Cô bé cười khanh khách trước ý tưởng đó và vòng tay quanh cổ ba mình.

__Con sẽ làm một bông tuyết tròn đút vào cổ áo papa.

__Ba cá con dám đó.

Damon đáp lại tiếng cười khi trước lời đe dọa của con gái. Anh quay lại Logan, nụ cười liền nhạt đi:

__Chào Scott!

Anh nói bằng giọng lịch sự. Hai người chưa bao giờ thân nhau và có lẽ sẽ không bao giờ có thể. Họ có vài mối quan hệ xã hội chung, nhưng lại sống trong hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Julia là cầu nối duy nhất giữa họ, là vợ của Damon và là đồng nghiệp của Logan.

Damon luôn thể hiện rõ là anh sẽ hoàn toàn vui sướng nếu vợ mình không đặt chân lên sân khấu nữa, nhưng anh chấp nhận nghề nghiệp của chị vì nó giúp chị cảm thấy hạnh phúc. Logan khâm phục Công tước vì

điều đó, biết rằng hiếm có người đàn ông nào ở vị trí anh cho phép vợ mình gắn bó với cái thế giới bát nháo của nhà hát.

__Một cậu bé đẹp trai__ Logan nói, gật đầu với đứa trẻ đang ngủ__ Xin chúc mừng!

Trước khi Damon có thể đáp lại, Logan quay sang Julia:

__Khi nào chị quay lại Capital?

__Khi tôi có thể.__ Julia đáp, bật cười trước sự đổi đề tài đột ngột của anh.

Logan liếc nhìn chị như đánh giá:

__Theo tôi thì chị đã đủ khỏe rồi đấy.

__Dù tình trạng vợ tôi như thế nào__ Damon xen vào__ em bé vẫn còn quá nhỏ để mẹ nó rời xa nó đến Luân Đôn.

Victoria nói với sự tò mò con trẻ, vẻ mặt bé lộ vẻ lo lắng rõ rệt:

__Chú ấy sẽ mang mẹ rời khỏi chúng ta sao hả ba?

__Tất nhiên là không rồi, Tory à.

Damon đáp lại, vẻ mặt dịu lại khi anh nhìn vào gương mặt nhỏ bé quá gần với mình:

__Đi thôi, chúng ta đi thăm chú ngựa con trong chuồng nào, trong khi mẹ giải thích cho Ông Scott hiểu là nhà hát của ông ấy không phải trung tâm của vũ trụ.

__Đừng quên khoác áo thêm cho con đấy nhé.

Julia nói với theo hai cha con, bật cười. Nụ cười của chị quay lại với Logan và chị ngồi xuống ghế bên cạnh anh.

__Bạn thân của tôi ơi__ chị nói, nửa thân tình nửa trêu ghẹo__ tôi đã nghĩ là anh quên bằng tôi rồi đấy.

__Tôi đã nói với chị là tôi rất bận mà__ Logan ngồi và duỗi thẳng hai chân, nhìn vào mũi giày bóng loáng của mình__ Không dễ khi quản lý nhà hát mà không có chị, và bản thân tôi cũng không thích vậy nữa.

Julia cúi xuống thu dọn những con búp bê, mỗi con không lớn hơn ngón tay của chị bao nhiêu.

__Tôi xin lỗi là không thể đến thăm khi anh bị sốt.

__Tôi cũng không muốn chị đến__ anh trấn an chị tức thì__ chưa kể điều đó sẽ gây nguy hiểm cho đứa bé nữa.

__Anh hình như cũng có người chăm sóc rất tốt.

Cả hai cùng im lặng trong khi chủ đề về Madeline treo lơ lửng giữa họ như một mối đe dọa âm thầm.

__Tôi đã đọc tờ Times__ Julia nhận xét__ Những bài báo ấy không nói phóng đại đâu.

__Họ muốn chỉ trích thì cứ việc__ Logan càu nhàu__ Ghế trong Capital vẫn kín mỗi đêm, đó mới là vấn đề quan trọng.

Những bài báo than phiền về hàng loạt suất diễn vô hồn của Logan, kĩ thuật diễn hoàn hảo nhưng không có cảm xúc. Không may là, ngay cả anh cũng không thể không đồng tình với ý kiến đó của họ. Những cung bậc cảm xúc anh đã luôn dễ dàng nắm bắt- liên hệ với khán giả, làm cho họ nhìn vở kịch qua đôi mắt của chính anh__ đã biến mất Anh không quan tâm. Giờ đây dường như anh không còn quan tâm điều gì nữa.

Ngay cả lòng hăng say làm việc trong nhà hát cũng đã bốc hơi, thay vào đó là thái độ gay gắt làm mọi người đều khó chịu. Nhân viên trong Capital không thích những sai bảo của anh, thái độ bén nhọn của anh...và tệ hơn, cả diễn xuất của anh nữa

__Tôi không biết anh định thể hiện điều gì khi đọc lời thoại theo cách đó__ Arlyss Barry đã dám than phiền trong buổi tập hôm trước__ Tôi không biết nhân vật của mình phải phản ứng thế nào khi anh thể hiện như thế.

__Lo cho xong cái phần của cô đi__ Logan đã hét lên__ và tôi sẽ lo phần của mình.

__Nhưng nhân vật của tôi-

__Cứ thể hiện nhân vật của cô như cô muốn, tôi không quan tâm, mẹ kiếp.

Và Arlyss tiếp tục buổi diễn tập bằng cách đọc lời thoại một cách đều đều, trơn tuột không cảm xúc khi cố tình bắt chước lại giọng đọc của chính anh. Logan đã định phạt cô ta . Nhưng điều đó có thể chỉ làm cho cả đoàn nổi dậy chống đối thôi.

Có lẽ không khí của nhà hát sẽ trở lại bình thường một khi Julia quay trở lại, với sức ảnh hưởng mềm mại và phong cách cao quý của chị. Có lẽ diễn trên sân khấu với chị sẽ giúp Logan tìm lại nguồn cảm xúc bên trong anh.

Một khoảng im lặng dài vô tận nữa, và cuối cùng Julia mạnh dạn đề cập đến cái đề tài cốt lõi của câu chuyện này.

__Có tin gì của Madeline không?

Anh ném cho chị cái nhìn phòng thủ và không trả lời:

__Arlyss kể tôi nghe những điều mà cô ấy và người khác biết__ Julia thì thầm, mặt chị phân vân__ Tôi có thể đoán được phần còn lại.

Miễn cưỡng Logan kể tóm lược nhất có thể toàn bộ câu chuyện:

__Dường như Madeline quyết định làm cho mình trở nên kém hấp dẫn trước mắt vị hôn phu bằng cách mất đi sự trong trắng của mình,__ anh kết luận__ và tôi trở thành đối tượng cho cô ta thực hiện chuyện đó.

Đôi mắt Julia thăm lại. Cẩn thận chị đặt bộ sưu tập búp bê sang một bên:

__Và hai người thật sự đã...

Logan xòe hai tay trong một cử chỉ bối rối:

__Tôi là ai mà có thể cưỡng lại sức hấp dẫn như thế chứ?

Nét nhăn vệt qua đôi mày Julia:

__Anh ắt hẳn đã không nhận ra kế hoạch đó của Madeline cho đến sau khi...__ Giọng chị nhạt dần đi__ Ôi, Logan...

__Chả có hại gì cả__ Anh nói, lưng cứng lại trước cái nhìn cảm thông của chị__ Cô Matthews đã hoàn thành mục đích của mình. Và tôi cũng rất vui được “giúp” cô ấy. Cả hai đều hài lòng.

Khi Julia tiếp tục nhìn anh chằm chằm bằng đôi mắt xanh lục thăm thẳm ấy, anh đứng dậy và đi qua lại khắp phòng như thể đây là một căn ngục vậy.

Hầu hết đàn ông sẽ bỏ qua vấn đề này dễ dàng, có lẽ họ còn tự xem mình may mắn khi được đón nhận sự trong trắng của một cô gái trẻ xinh đẹp mà chẳng mất mát gì. Vì sao, vì lẽ gì lòng anh lại cứ đau nhói như vậy? Vì sao ý nghĩ bị Madeline phản bội lại đau đớn- thậm chí còn đau hơn- khi cô ta vừa rời khỏi như thế?

Logan đã lấp kín thời gian ban ngày bận rộn bằng công việc và những mối giao tế, để ý nghĩ về Madeline hiếm khi xuất hiện trong suy nghĩ của anh. Nhưng đêm đến, giấc ngủ của anh lại thường xuyên bị giày vò vì những giấc mơ về cô. Khi anh ngã bệnh, cô đã chăm sóc anh dịu dàng biết mấy, đã chăm bón và tắm và lau người cho anh, giúp anh vượt qua cơn bạo bệnh. Chưa bao giờ anh được ai đó chăm sóc tận tụy như thế, và thế là, hơn tất cả mọi điều...đã làm anh yêu cô.

Nhân thức rằng Madeline làm tất cả việc đó vì có mục đích riêng khiến anh gần như muốn phát điên lên. Trong đêm tối, anh quần quai trong cơn phần nộ căm lặng đến nỗi những tấm ra muốn rách tan dưới chân anh. Mỗi sáng anh thức dậy kiệt sức và giận dữ, chán ghét bản thân và bất cứ ai xui xẻo đụng phải anh.

__Tôi không tin có bất cứ mưu mô gì trong hành động của Maddy.__ Julia nói__ Đó chỉ là suy nghĩ của một đứa trẻ thôi. Sự ngây thơ của cô ấy đã làm tan chảy người đàn ông như anh- có thể cô ta không ý thức được mình đã làm gì.

Tay anh phớt qua cử chỉ bất cần:

__Đủ rồi. Cô ta không liên can gì đến chuyện ta đang bàn cả.

__Làm sao anh có thể nói như thế khi rõ ràng anh vẫn chưa hồi phục sau những gì xảy ra?

__Tôi không muốn nói về cô ấy nữa.

__Logan à, anh sẽ không bao giờ có thể thật sự thanh thản cho đến khi anh chấp nhận tha thứ cho Maddy.

__Gọi tên cô ta một lần nữa__ anh nói nhẹ__ và mối quan hệ giữa chúng ta sẽ kết thúc.__ Lời đe dọa ấy thật rõ ràng.

Đột nhiên Julia trông như một vị nữ công tước thật sự, cánh mũi chị nở rộng ra:

__Tôi không thích giọng điệu của anh.

__Tha thứ lỗi cho tôi, thưa Bà.

Anh nói liền với vẻ nhũn nhặn quá mức cần thiết, đáp lại đôi mắt lạnh lùng của chị.

Sau giây lát, cơn giận của Julia tan biến nhanh như nó bùng nổ:

__Khi tôi ở tuổi cô ấy__ chị nói, tránh gọi tên Madeline__ Tôi đã bỏ nhà ra đi vì một lý do quá đơn giản, tôi muốn trốn thoát khỏi cái kế hoạch mà cha tôi lập ra. Tôi không thể trách cô ta vì chuyện đó, và anh cũng nên như thế.

__Tôi không có. Tôi trách cô ta là một kẻ nói dối và lừa đảo thôi.

__Chuyện gì đang xảy ra cho cô ấy vậy?

__Tôi không quan tâm.

__Anh có quan tâm__ Julia nói, nhìn chăm vào gương mặt cứng nhắc của anh.

__Anh không thể làm việc bình thường, cả nhà hát đều đang phản ứng trước chuyện đó. Và những bài báo thì muốn cẩu xé anh ra. Anh sụt cân, có nghĩ là anh không ăn được, và anh nhìn như một tay nghiện rượu mới tỉnh dậy sau một tuần say xỉn. Sự thể đã tệ hại hơn một niềm kiêu hãnh bị tổn thương rồi. Theo như những gì đang xảy ra, cuộc sống anh đang dần bị tan vỡ.

__Tôi đây không phải kẻ nghiện rượu. Hội chứng cai sẽ xuất hiện khi họ ngừng uống, và tôi không phải như thế.__ Logan nở nụ cười lạnh như băng với Julia.__ Không có gì bị tan vỡ cả. Mọi diễn viên đều phải chịu những bàn luận xấu ở một thời điểm nào đó trong sự nghiệp. Chỉ là giờ đây đã đến lượt tôi thôi. Bên cạnh đó, diễn viên Capital phải quen dần với việc tôi sẽ không còn úm họ như trước nữa. Nếu tôi sụt cân, đó bởi vì tôi đang tập luyện cho những cảnh đấu kiếm trong vở sắp tới. Và để tôi làm rõ lại chuyện này nhé. Tôi chưa bao giờ yêu Madeline. Tôi ham muốn cô ta, tôi đã có cổ, và bây giờ chuyện giữa cổ và tôi đã chấm dứt rồi.

Tiếng gõ cửa của cô hầu gái là một sự cắt ngang đáng mừng. Cô ta đi vào phòng với một khay trà, và trao Logan nụ cười ngưỡng ngừng trước khi rời khỏi.

__Anh không cần phải thành thật với tôi__ Julia trầm giọng nói, nhìn chăm chăm anh bất lực__ Nhưng ít ra anh phải thành thật với chính bản thân mình.

Đó là khoảng đầu một buổi chiều trên đường Somerset, và trái tim Madeline đập thành thịch khi bước ra khỏi xe ngựa. Cô nhìn ngôi nhà Bà Florence pha lẫn hy vọng và lo lắng:

__Tôi sẽ nói người tài xế đưa túi vào nhé__ chị hầu hỏi.

Madeline ngập ngừng trước khi trả lời:

__Em không biết chúng ta có ở lại không nữa, Norma, làm ơn đợi ở xe một lát trong khi em nói chuyện với bạn nhé.

__Vâng, thưa cô.

Madeline mỉm cười biết ơn. Nhờ lòng tử tế và thông cảm của chị người hầu mà cô có thể đến thăm nhà bà Florence. Ngay thời điểm này, cả nhà đều nghỉ Madeline đến nhà chị Justine sau một tháng cấm cung, nhưng nhờ vào tờ ghi chú gửi đến chị và một khoản hối lộ người tài xế của gia đình, họ sẽ không bị nghi ngờ gì cho đến ngày mai.

__Cám ơn chị, Norma__ Cô nói nhẹ__ Em không biết phải cảm ơn chị như thế nào khi chị giúp em bí mật đến thăm bà Florence thế này. Em biết chị đã phải liều như thế nào khi giúp đỡ em.

__Tôi đã biết cô nhiều năm rồi, thưa cô__ Norma đáp__ Cô là một cô gái tốt, tử tế, người tốt nhất trong các chị em Matthews, tôi dám nói như thế. Tất cả gia nhân trong nhà đều nhận ra cô đang rất buồn. Nếu nói chuyện với một người bạn có thể giúp cô dễ chịu hơn thì điều đó hoàn toàn xứng đáng để chúng tôi liều lĩnh.

Chị hầu ngồi vào cỗ xe và kéo chiếc khăn choàng lên che kín vai lại.

Madeline chậm chậm đi trên con đường lát sỏi dẫn đến nhà bà Florence. Đã hai tháng từ khi cô rời khỏi đây, và cô không biết sẽ có sự đón tiếp như thế nào đây nữa. Bà Florence có lẽ sẽ không quay lưng lại với cô__ bà ấy không phải người như vậy. Nhưng Madeline cũng rất hồi hộp khi gõ cửa.

Ngay sau khi quay trở về nhà, Madeline đã viết một lá thư giải thích mọi điều với Bà Florence và yêu cầu bà đừng hồi âm lại vì ba mẹ cô đã cấm mọi liên lạc với thế giới bên ngoài.

Dường như với tất cả mọi người từng biết cô, cô có lẽ phải bốc hơi khỏi mặt đất.

Ba mẹ cô đã xem xét rất nhiều phương cách cho cô, mọi cách từ ra nước ngoài cho đến sống với một người họ hàng già cỗi nào đó. Có lẽ điều làm họ tức giận nhất là chuyện cô tuyên bố rằng mọi cách đều tốt hơn chuyện phải kết hôn với ngài Clifton.

Ông và bà Matthews rất tuyệt vọng trước chuyến thăm viếng của Ngài Clifton khi lão đến rút lại lời cầu hôn và yêu cầu lấy lại chiếc nhẫn đính hôn đã đưa cho Madeline. Lúc đứng trước cô, gương mặt lão run run ghê tởm. Madeline không thể ngăn được nụ cười hiện trên môi. Chỉ có ý nghĩ về Logan và nỗi đau cô đã gây ra cho anh, khiến cô với một niềm vui chiến thắng này thôi.

__Tôi đã cầm chiếc nhẫn ấy rồi, Ngài Clifton.__ Madeline nói với chút xa cách cảm chừng.

Lão ta giãy lên như thể một con cóc nổi sùng:

__Cô cầm chiếc nhẫn gia bảo ấy hả? Và dùng số tiền đó để thực hiện cái mưu mô của cô đó hả?

__Đúng vậy, thưa ngài.

Luồng mắt giận dữ phẫn nộ của Clifton đảo từ cô đến gương mặt đông cứng của cha mẹ cô, và quay lại lần nữa.

__À, __ lão hét lên giận dữ__ Đường như tôi đã phạm một lầm lỗi khủng khiếp. Đáng tiếc tôi đã không nhận ra sớm hơn là cô không thích hợp trở thành vợ tôi.

__Ngài Clifton__ mẹ của Madeline- Anges nói nhỏ__ Chúng tôi không thể nói hết chúng tôi đã lấy làm tiếc đến thế nào-

__Không. Tôi mới là người thấy tiếc- cho tất cả mọi chuyện.

Lão ta ném cho Madeline cái liếc khinh khi

__ Chẳng biết giờ đây cô sẽ trở cái gì nữa. Tôi hi vọng cô sẽ hối lỗi khi nhận ra mình đã làm gì, đó là ngu xuẩn và đại dột.

__Tôi biết chính xác điều tôi đã từ bỏ.

Madeline trấn an lão bằng cái nhìn mai mỉa và nụ cười cô trở nên cay đắng. Cô đã thành công khi trốn thoát khỏi Ngài Clifton...nhưng cái giá phải trả còn cao hơn nhiều. Không phải cho cô, mà cho Logan.

Cô tiếc cho cha mẹ mình, nỗi đau khổ của họ quá rõ ràng.

Me cô thống khổ:

__Tôi không thể nào chịu nổi những điều mọi người sẽ xầm xì__ Anges hét lên trong cái giọng như xé vải của bà. Những ngón tay gầy guộc nắm và bứt bứt chiếc khăn__ Tôi không thể chịu nổi sự nhục nhã mà Madeline gây ra nữa. Nó phải ra nước ngoài thôi. Chúng ta sẽ nói với mọi người rằng nó muốn tiếp tục học ở đại lục.
(Nước Anh là một hòn đảo tách khỏi châu âu, nên đại lục ở đây là lục địa châu âu ^__^)

__Con phải đi trong bao lâu đây?

Madeline hỏi, gò má cô hồng lên. Thật khó khăn khi nghe chính mẹ mình ra đề nghị vứt bỏ mình đi:

__Ta không biết__ Anges cộc lốc__ Trí nhớ mọi người dai lắm. Phải mất nhiều năm để cho vụ này chìm vào quên lãng. Đồ con gái ngu ngốc, con không biết sẽ tuyệt vời biết bao nhiêu nếu con làm vợ ngài Clifton sao?

__Con đã nói với mẹ là con không thích lão ta mà.__ Madeline trầm tĩnh nói__Mẹ không chừa cho con sự lựa chọn nào khác cả. Con bằng lòng chấp nhận hậu quả con gây ra.

__Chẳng lẽ con không có chút gì hối hận sao? Anges cuồng nộ__ Cái con đã làm là tội lỗi và bẩn thỉu.

__Vâng, con biết.__ Madeline thì thầm__ Con sẽ không bao giờ tha thứ vì đã làm tổn thương Anh Scott. Nhưng phần còn lại__

__Con không hề làm tổn thương gì tay diễn viên đồn mật đó; cái con làm tổn thương chính bản thân mình đây! Con đã hủy hoại toàn bộ cuộc đời con và bôi tro trát trấu lên mặt cha mẹ này.

Madeline im lặng sau đó , biết rằng cô đã làm một chuyện cực kì sai trái...bởi vì điều làm cô thấy hối hận không phải là nỗi lo cô làm cho gia đình, mà là nỗi đau cô gây ra cho Logan.

Hồi ức về gương mặt anh vào buổi sáng hôm ấy lúc họ chia tay__ quá trống rỗng, quá tự chủ__ khiến tim cô đau nhức nhối mỗi khi nghĩ đến.

Nếu cô được làm chuyện ấy một lần nữa, cô sẽ xử sự khác. Cô sẽ tin Logan đủ để thành thật với anh, và có lẽ anh sẽ lắng nghe cô. Cô khao khát xoa dịu anh, một ý nghĩ kì cục khi cô chính là người gây ra nỗi đau đó. Giá như cô có thể gặp anh một lần nữa, để biết chắc rằng anh vẫn ổn, nhưng cô biết chuyện ấy là không thể. Cô đã rời xa khỏi anh, và đó là nỗi ân hận cô phải mang trong suốt cuộc đời mình.

Không may là, cô không biết mình có thể chịu đựng nổi điều ấy không.

Cánh cửa chính bật mở, và người hầu của bà Florence, Cathy, bước ra.

__Vâng!__ đôi mắt chị mở to khi nhìn thấy Madeline__ Ôi, Cô Maddy!

__Xin chào Cathy! __ Madeline ngập ngừng nói__ Tôi biết giờ này hỏi thì không tiện, nhưng tôi vừa đi một đoạn đường dài. Chị nghĩ Bà Florence có tiếp tôi không?

__Tôi sẽ chạy đi hỏi. Bà ấy mới dùng bữa tối xong.

Đứng đằng sau cửa, Madline hít vào mùi hương vani của căn nhà, một mùi hương gần gũi và dễ chịu. Nhịp đập của tim cô càng dồn dập khi cô nhìn thấy Bà Florence tiến lại gần, mái tóc màu đào ngả bạc của bà búi lại gọn gàng , đôi mắt sáng mềm lại vì những nếp nhăn. Một tay bà giữ lấy cây gậy. Sàn rung nhẹ nhẹ khi bà đi lại gần Madline.

__Maddy__ bà nói, giọng rất dễ thương.

__Bà bị thương ở đâu sao, bà Florence?__ Madeline lo lắng hỏi.

__Không đâu cưng à. Chỉ là thời tiết lạnh làm xương ta thỉnh thoảng nhức mỗi thôi.

Bà cầm tay Madeline , nắm chặt bàn tay giá lạnh của cô trong đôi tay ấm áp của bà__ Con lại chạy trốn lần nữa sao, hả cưng?

Madeline tràn ngập lòng biết ơn. Dường như chỉ còn bà Florence là thân thiện với cô trong suốt hai tháng qua...

_Con phải đi gặp bà. Con cần một người để tâm sự. Con cảm thấy bà sẽ không quay lưng lại với con...hay máng con vì những điều con muốn nói.

_Con không còn người thân nào để đến nữa sao?

Chỉ một thôi, bên phía mẹ con Madeline nghĩ đến bà ngoại lụ khụ sùng đạo ấy và nhần mặt_ bà ấy sẽ không giúp gì được, con e là vậy.

_Gia đình con biết là con ở đây chứ Maddy?

Madeline lắc đầu:

_Con nói với cha mẹ là con đến thăm chị Justine. Con nghĩ họ cũng thấy thoải mái khi con ra khỏi nhà một lúc. Con đã gây cho họ nhiều rắc rối rồi, và phiền toái không dứt. Cô ngưng lại và căng thẳng thêm và _ con e là sẽ còn nữa.

Bà Florence nhìn cô, đôi mắt bà không để lộ điều gì. Bà nắm lấy đôi vai run run của Madeline:

_Ta tin là ta hiểu vì sao con đến đây, cưng à. Con đã đúng khi đến với ta- đúng nhiều hơn con nghĩ đấy. Vào phòng khách nhanh nào cưng, trong khi ta gọi người gác cổng mang đồ của con vào. Con có thể ở lại bao lâu con muốn.

_Con có một người hầu và tài xế.

Được rồi, ta sẽ đưa họ vào luôn. Bà quay sang người hầu đứng chờ bên cạnh_ Cathy, mang thêm một phần bữa tối vào phòng khách cho ta nhé.

Con không đó. Madeline phản đối.

_Con đã sợ cân. Maddy...và điều đó không tốt cho một cô gái ở tình trạng con.

Họ chia nhau cái nhìn im lặng như thấu hiểu:

_Làm sao bà biết được? _ Madeline nhẹ hỏi.

Làm sao mà ta không biết chứ? Bà Florence đáp với nụ cười buồn_ Không có gì không thể thấy khi nhìn vào mắt con. Ta nghĩ gia đình con chưa biết đâu.

Không Madeline nói, giọng cô căng ra_ và con không nghĩ con có đủ can đảm để nói họ biết nữa. Con cảm thấy...quá đơn độc, bà Florence ạ.

_Đi vào trong, cưng à, và chúng ta sẽ nói chuyện.

Những tiếng hò reo phấn khích và tán thưởng bám theo Logan khi anh sải bước khỏi sân khấu. Đây là một màn trình diễn thành công, mặc dù anh không hài lòng lắm với nó. Anh đã cố gắng gom hết chiều sâu cảm xúc yêu cầu cho vai nà , nhưng tất cả những gì anh có thể thu được chỉ là một cổ găng nửa vời.

Nhăn mày, anh lảng tránh đám đông và những phóng viên đang cố thu hút sự chú ý của anh. Anh đi vào phòng thay áo và cởi chiếc áo sơ mi hở cổ của mình, ném nó xuống sàn. Khi anh đi đến chậu rửa mặt, một hình bóng phản chiếu trong gương trên bàn hóa trang thu hút sự chú ý của anh. Anh quay lại tức thì, ngạc nhiên nhìn thấy một người đàn bà già ngồi ở góc phòng.

Bà ta điềm tĩnh nhìn anh, như thể bà có quyền làm điều đó. Mặc dù dáng người nhỏ nhắn, bà mang một phong thái kiêu hãnh rạng ngời của thể hiện sự chín muồi của tuổi tác. Bàn tay gầy, mang trang sức quý giá, nắm chặt một cây gậy bạc thanh nhã. Mặc dù mái tóc màu đào bạc, rõ ràng đã có thời chúng có màu đỏ rực. Đôi mắt bà sáng lên với ánh nhìn thích thú khi nhìn chằm vào anh.

_Họ nói với ta có thể đợi con ở đây bà nói.

_Tôi không tiếp khách trong phòng thay áo.

Một màn trình diễn tuyệt vời bà nhận xét, lơ đi lời nói sỗ sàng đó của anh_ sáng lóa nhưng rất tiết chế.

Logan mỉm cười, tự hỏi bà già này là cái quái gì đây:

— Đây không phải lần đầu tiên tôi nghe được lời khen này.

—Ồ, cháu đã khá thành công với vai Othello— bà trấn an anh— Một diễn viên khác sẽ gọi đó là buổi trình diễn của đời mình. Chỉ vài năm trước ta đã có hân hạnh được xem cháu diễn vở này, trong vai Lago. Ta phải nói ta thích cách xử lý vở diễn đó của cháu...tuyệt vời. Cháu có tài năng tuyệt đỉnh, và cháu biết cách sử dụng nó. Ta thường nghĩ thật là tiếc khi ta và cháu không thể đứng chung một sân khấu, nhưng thời của ta đã qua rất lâu trước khi sự nghiệp của cháu bắt đầu.

Logan nhìn chăm bà ta. Mái tóc đỏ, gương mặt quen thuộc và cách bà ta bàn về sân khấu...

—Bà Florence?— anh hỏi. Bà gật đầu, hàng chân mày anh giãn ra. Đây không phải lần đầu tiên một đồng nghiệp tỏ ra ham muốn muốn gặp anh, mặc dù không ai có vẻ hỏi rõ ràng như quý bà này. Bắt tay bà, anh nâng nó lên môi mình.

—Thật hân hạnh được biết bà, thưa bà.

—Cháu cũng biết là chúng ta có cùng một mối thân tình với Nữ công tước Xứ Leeds. Một phụ nữ sáng chói, phải không? Khi cô ấy bắt đầu sự nghiệp ở nhà hát của cháu, cô ấy đã tá túc ở nhà ta.

—Vâng, tôi biết.

Kéo chiếc áo khỏi bộ ngực trần. Anh với tay lấy lọ kem và cái khăn, bắt đầu lau đi những lớp hóa trang giúp anh hóa thân thành Othello.

—Bà Florence, tôi quen có chút riêng tư sau buổi biểu diễn. Nếu bà không phiền hãy đợi ở phòng nghỉ.

—Ta sẽ ở lại đây— bà nói chắc nịch— ta đến đây để nói với cháu về một vấn đề riêng tư khẩn cấp. Không cần phải tỏ ra khiêm nhường trước ta đâu. Sau hết, ta cũng đã ở phòng thay đồ nam nhiều lần rồi.

Logan bật tiếng cười khâm phục nho nhỏ. Bà là một bà già quá đặc biệt, xông thẳng vào phòng thay đồ của anh và buộc anh chú ý đến mình. Anh nửa ngồi, nửa dựa vào bàn hóa trang.

—Tốt thôi, thưa bà.— Anh nói nhẹ tiếp tục lau mặt và cổ— bà cứ tiếp tục câu chuyện của mình, tôi sẽ cố gắng chú ý lắng nghe ...

Bà tặng lời sự mỉa mai của anh và bắt đầu nói:

—Ông Scott à, ông có thể không biết là trong suốt quá trình làm việc như một nhân viên nhà hát Capital, Cô Madeline Matthews đã ở nhà tôi.

Cái tên ấy, thốt ra bất thành linh, gây một cơn đau chói lên ngực Logan. Anh cảm thấy mặt mình rần rần lại.

—Nếu đó là tất cả những gì bà đến để thảo luận thì, tôi nghĩ bà đi được rồi đó.

—Cô Matthews đến chỗ tôi chiều nay từ dinh thự nhà cô ấy ở Gloucestershire— bà Florence tiếp tục— Cô ấy đang ngủ khi chúng ta nói chuyện này. Tôi cũng thêm vào là cô ta hoàn toàn không biết việc của tôi đến gặp anh đây.

—Đủ rồi! Logan ném chiếc khăn lau mặt và hướng ra cửa— Khi tôi quay trở lại, tôi muốn căn phòng thay đồ của tôi phải trống.

—Anh nghĩ anh là người duy nhất đau khổ hay sao?— Bà chưa chút nói— Anh là một tên trai trẻ ngạo mạn.

—Và bà là mẹ phù thủy già nhiều chuyện— Anh đáp trả tức thì—Chào tạm biệt, bà già.

Bà Florence dường như thấy thích thú nhiều hơn tức giận trước lời nhục mạ đó:

—Tôi đến để báo cho anh những thông tin hết sức quan trọng. Từ chối nghe tôi nói, và sau này anh sẽ hối hận đấy.

Logan ngừng lại ở ngưỡng cửa:

—Tôi không phải người bỏ qua cơ hội đâu.

Bà Florence chống hai tay lên đầu gối và nhìn anh không chớp:

__Madeline đang mang thai đứa con của anh. Điều đó có ý nghĩa gì với anh không?

Bà nhìn anh chăm chú trong im lặng, dường như thích thú tận hưởng sự hỗn loạn bà gây ra cho anh.

Logan dán chặt mắt lên tường. Tiếng tim anh tự động to hơn bình thường. Đây chắc là nói dối, Madeline có thể dựng lên để quấy rối anh lần nữa.

Anh mù quáng lắc đầu:

__Không, chẳng có ý nghĩa gì cả.

__Ta hiểu.

Người phụ nữ già nhìn anh bằng đôi mắt thấu suốt:

__Anh biết điều gì sẽ xảy đến cho Maddy. Với một gia đình như nhà cô ta, chỉ có cách duy nhất là cô ấy sẽ bí mật sinh đứa bé ra, rồi đem nó cho người l. Nếu không, cô ta phải rời khỏi cha mẹ và tự kiếm sống, nuôi nấng đứa trẻ theo cách tốt nhất mà cô ấy có thể làm được. Ta không thể nghĩ anh sẽ vui với bất cứ lựa chọn nào.

Anh buộc mình nhún vai:

__Cứ để cô ta làm điều cô muốn.

Bà Florence bật cười lục cục:

__Anh sẽ chối bỏ tất cả trách nhiệm với Maddy và đứa con cô ta à?

__Đúng vậy.

Vẻ mặt bà như ở bờ vực của sự ghê tởm:

__Có lẽ anh chẳng khác gì cha anh.

Cơn bàng hoàng trong Logan trở thành sự phẫn nộ:

__Làm cái quái gì mà bà biết về Paul Jennings?

Một bàn tay bà nhắc khỏi gậy, và bà hướng đến anh:

__Đến đây nào, Scott. Ta muốn cho anh xem vật này.

__Xem cái con khỉ!

Lắc đầu trước sự bướng bỉnh của anh, bà mở ví và lấy ra một hộp nhung xanh:

__Đây là một món quà...một phần quá khứ của anh. Ta bảo đảm, ta không có lý do gì để lừa dối anh cả. Đến đây nhìn một cái nào. Thậm chí anh không có chút tò mò nào sao?

__Bà không có liên can gì với cái quá khứ khốn kiếp ấy cả.

__Ta có mọi quyền với nó đấy__ bà lặp lại__ Jennings không phải gia đình thật sự của anh đâu. Anh được đưa cho họ nuôi vì mẹ của anh đã qua đời khi sinh ra anh, và cha anh đã chối bỏ mọi trách nhiệm với anh.

Anh nhìn chăm chăm bà như thể bà điên rồi.

__Không cần nhìn ta như thế đâu__ bà Florence nói với nụ cười nhẹ__ Ta hoàn toàn tỉnh táo mà.

Chậm chậm anh bước về phía bà, trong khi sự hoang mang quét mạnh vào anh:

__Đưa cho tôi cái thứ khốn kiếp đó.

Chậm chậm bà lấy ra một cặp hình phù điêu nhỏ và đặt một trong hai vào tay anh. Đó là hình một cô bé không lớn hơn Julia bao nhiêu. Cô bé rất xinh xắn với ruy băng hồng trên tóc đỏ lộn xoăn, Logan ngấm bức hình và trả lại bà mà không nhận xét gì.

__Anh không thấy ư?__ Người đàn bà già hỏ, và cho anh cái kế__ Có lẽ cái này sẽ chứng minh rõ ràng hơn.

Logan nhìn vào hình người phụ nữ trẻ. Đường nét cô mạnh mẽ như rất đẹp. Mái tóc sáng ánh màu đỏ và buộc vào vương miện trên đầu. Thần thái cô tự tin và quyến rũ, với đôi mắt xanh biếc nhìn trực diện vào anh. Và khi anh quan sát bức hình, anh nhận ra đây là một phiên bản nữ tính gương mặt của chính mình.

__Bà muốn tôi thừa nhận sự giống nhau phải không?__ Logan thì thầm __Tốt thôi, tôi thấy rồi.

__Đó là mẹ cháu.__ Bà Florence nói nhẹ, lấy lại bức phù điêu __Tên là Elizabeth.

__Mẹ tôi là- Mary Jennings.

__Vậy nói ta nghe có cái gì ở những người cha mẹ đó cháu thấy thân thuộc không. Nói ta nghe có nét nào cháu giống họ không. Không. Ta dám cá như thế. Cháu trai thương yêu, cháu không thuộc về gia đình đó. Cháu chưa bao giờ là một phần của họ. Cháu là người con trai ngoài giá thú của con gái ta __ cháu ngoại trai của ta. Có lẽ cháu không muốn thừa nhận sự thật, nhưng trong tim cháu, cháu phải nhận ra.

Anh phản ứng với nụ cười sặc sụa:

__Tôi sẽ cần nhiều bằng chứng hơn là một bộ hình, thưa bà.

__Hỏi ta mọi thứ cháu muốn__ bà điềm tĩnh nói.

Khoanh tay lại trước ngực, Logan dựa người vào cánh cửa đang đóng:

__Được rồi, nói tôi nghe vì sao tôi chưa bao giờ thấy bà trước kia vậy,...hử Ngoại?

__Trong một thời gian dài ta không biết có sự hiện diện của cháu trên cõi đời này. Cha cháu đã tuyên bố với ta là cháu đã chết cùng với mẹ. Hắn giữ bí mật và đem cháu cho nhà Jennings nuôi dưỡng. Cha cháu và ta luôn thù ghét lẫn nhau, và hắn muốn chắc chắn ta sẽ không ảnh hưởng gì đến cháu cả. Ta nghĩ hắn sợ rằng nếu cháu biết ta, cháu có thể sẽ bị cuốn hút đến nhà hát và hắn muốn ngăn chặn chuyện đó bằng mọi giá. Cháu biết đó, mẹ cháu cũng là một diễn viên.

Bà Florence ngưng lại, và một nụ cười hiện ra trên môi bà:

__Niềm vui sướng của ta trước thành công của cháu không gì tả nổi cháu trai ạ. Đó là một sự trả thù đích đáng. Với người cha đã làm mọi cách để ngăn cản, cháu vẫn tự tìm đường đến nhà hát...và trở thành một trong những diễn viên vĩ đại nhất của thời đại cháu rồi.

Tay Logan buông thông, và anh đẩy mình khỏi cửa. Mặc dù không tin những gì bà ấy nói, anh vẫn cảm thấy mình cần một ly rượu. Anh đi đến phòng bên cạnh ở góc và kéo ngăn tủ đến khi tìm thấy chai brandy.

__Đúng là một ý hay__ Giọng người đàn bà già vang lên bên tai __ Dòng chất lỏng tinh thần đó có thể xoa tan cái lạnh trong xương ta.

Môi Logan xoắn lại, và anh tìm được một cái ly sạch. Anh đổ brandy và mang đến cho bà rồi uống trực tiếp từ chai. Dòng chất lỏng dễ chịu trôi tuột từ họng xuống ngực anh.

__Nói tiếp đi__ anh găm giữ __ Tôi muốn nghe hết câu chuyện giải trí thú vị của bà. Chính xác thì làm sao bà biết là tôi là đứa con hoang ngõ đã chết từ lâu của con gái bà vậy?

Bà bắn cái nhìn lạnh lùng vì cách chọn từ của anh, nhưng vẫn tiếp tục:

__Ta không nghi ngờ gì cả cho đến khi ta nhìn thấy cháu trên sân khấu, khi cháu được khoảng hai mươi tuổi. Ta ngỡ ngàng vì sự giống nhau đặc biệt giữa cháu với con gái ta.

Khi ta dò hỏi về xuất thân của cháu, sự nghi ngờ càng tăng lên, ta đi đến gặp cha cháu và buộc tội hắn vì đã giữ bí mật về sự tồn tại của cháu với ta. Hắn thừa nhận mọi thứ. Hắn không quan tâm nếu ta có nói cho cháu nghe hay không. Cháu đã quyết định trở thành một diễn viên, và chẳng còn điều gì hắn có thể ngăn cản được nữa.

__Vì sao bà không nói cho tôi biết?

__Lúc đó cháu không cần ta__ Bà Florence đáp, cháu đã có một gia đình và cháu không hề nghi ngờ gì về thân phận của mình. Ta thấy không có lý do gì để tạo cho cháu một mối hoang mang, có thể ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của cháu.__ Bà mỉm cười với anh qua vành ly brandy và nhấp một ngụm brandy.__ Ta

luôn dõi theo những hoạt động của cháu thông qua Julia. Ta thăm lặng lo lắng cho cháu, tự hào về những thành công của cháu, và cũng đặt kỳ vọng vào cháu như bất cứ người bà nào khác.

__Bà có nói cho Julia biết không?

__Không. __Bà nói ngay tức thì __ Cô ấy không cần thiết phải biết. Ta tin là những người biết về thân phận thật sự của cháu chỉ có ta, nhà Jennings và đương nhiên là cha cháu nữa.

Logan bật cười đầy cay đắng:

__Tôi không thể đợi để biết ông ta thực chất là ai.

__Cháu không biết ư? __ Bà đáp lại nhẹ nhàng __ Ta nghĩ cháu đã đoán ra rồi. Cháu có vài điểm khá giống hần đó. __ Giọng bà trở nên mềm hơn trước gương mặt thần thờ của anh __ Đó là Bá tước Rochester, cháu trai cưng ạ. Đó là vì sao cháu trải qua thời thơ ấu ở dinh thự hần, sống dưới cái bóng của nhà hần. Nếu cháu không tin những gì ta nói, đi tìm Rochester và hỏi hần đi.

Logan quay lưng lại với bà, đứng sững trước bàn hóa trang. Chầm chậm anh đặt chai rượu brandy và miết tay mình lên bề mặt mát lạnh đó “Rochester...cha anh...” ý nghĩ ấy hoàn toàn điên rồ.

Đó không thể là sự thật. Nếu vậy, Andrews là anh em cùng cha khác mẹ với anh. Ngay cả Rochester cũng không thể tàn nhẫn đến thế, nhìn hai con trai lớn lên bên nhau, không cho chúng biết mối quan hệ thực sự. Một người lớn lên trong nhung lụa giàu sang, còn người kia trong đói khát và ngược đãi.

__Không thể như thế được.

Logan không biết là anh đã bật ý nghĩ đó thành lời đến khi bà Florence đáp:

__Là sự thật đó, cháu trai ạ. Ta xin lỗi vì ta đã hủy hoại tất cả sự mơ hồ lâu nay của cháu, ta chỉ hy vọng nhà Jennings đã là những người cha mẹ tốt, ít nhất, Rochester cũng đã quan tâm khi để cháu sống gần hần.

Cay đắng chực chờ trên cổ họng anh đến nỗi anh muốn nấc lên. Nỗi bàng hoàng làm anh muốn kể hết cho bà ta biết cái kiểu cuộc sống anh đã có, nỗi sợ hãi và đau đớn anh đã chịu đựng dưới bàn tay của Paul Jennings và sự bàng quan của người mẹ hờ. Rochester đã biết mọi chuyện đó, Logan nghiến răng, giữ miệng mình thật chặt. Không may là, hình như anh không thể giấu kín cảm xúc của mình được.

__À __ Bà Florence nói, nhìn chằm chằm anh __ ta có thể thấy cháu đã có cuộc sống không được dễ chịu. Một phần là lỗi của ta. Ta không nên tin vào lời của Rochester, ta nên yêu cầu bằng chứng là cháu đã thật sự chết. Lúc ấy ta đã quá đau đớn trước cái chết của Elizabeth để nghĩ đến điều đó.

Đầu Logan ong ong. Anh tiến lại ghế và cúi người xuống. Anh nghe tiếng gõ cửa và một nhân viên đi vào để thu dọn trang phục lau dọn phòng:

__Tôi đang bận __ anh đáp __ để sau đi.

__Ông Scott, có vài người hâm mộ muốn gặp ông.

__Tôi sẽ giết người đầu tiên đi qua cánh cửa này. Để tôi yên.

__Vâng, thưa ông.

Người nhân viên rời khỏi, và căn phòng một lần nữa lại chìm vào yên lặng.

__Julia đã đứng về cháu. __ Cuối cùng bà Florence cất lời, nhấp hết ly brandy của mình __ Có lần cô ấy đã nói cháu không phải một người đàn ông hạnh phúc. Đó cũng là một trong những lý do ta cổ vũ Madeline quyến rũ cháu __ bà nhận cái nhìn sững sờ buộc tội của anh mà không chớp mắt __ Đúng vậy, ta biết về kế hoạch của cô ấy, mặc dù ta không biết chính xác nguyên nhân vì sao. Ta muốn cháu có cô ấy, ta đã nghĩ cháu có thể yêu cô ấy. Ta muốn thử chứng kiến người đàn ông cứng rắn nhất sẽ kháng cự lại cô ấy như thế nào. Ta cho là một cô gái như Madeline sẽ làm cháu hạnh phúc hơn.

__Mẹ kiếp bà đã phá hoại cuộc đời tôi __ anh bạo liệt buộc tội.

Bà Florence không hề bị lay động trước sự phẫn nộ của anh:

__Hãy để dành cảm xúc của mình cho sân khấu đi.__ Bà khuyên__ Ta có thể đã phạm sai lầm, nhưng bây giờ cháu có la hét kiểu nào cũng chẳng thay đổi được vấn đề đâu.

Bằng cách nào đó anh đã có thể tự kiểm soát được cơn tức giận của mình:

__Vậy thì sao bây giờ?__ Anh hỏi qua kẽ răng__ Nếu mọi thứ bà nói là sự thật__ và tôi không hề tin một từ bà nói ra.Vì sao bây giờ bà lại đến đây nói tôi biết?

Bà trao cho anh nụ cười như thách thức:

__Lịch sử dường như đang lặp lại. Ta thấy mĩa mai sao khi cháu đang định hành động y hệt người cha xưa kia khi định cho đứa con của mình cuộc sống giống hệt mình trước đây, khi không ai bảo vệ hay cho nó những điều nó cần. Ta nghĩ ít nhất phải cho cháu biết sự thật về quá khứ của cháu, cho cháu cơ hội để làm một hành động nghĩa hiệp với Maddy.

__Và nếu tôi không làm thì sao?__ anh hỏi, một luồng sóng đỏ vụt qua mặt anh__ Bà đâu thể ép buộc được tôi?

__Nếu cháu không thu nhận Maddy, thì ta sẽ làm điều ấy, ta sẽ bảo bọc mẹ con cô ấy và giúp họ có cuộc sống dễ chịu nhất. Đứa trẻ đó là cháu cố của ta, ta sẽ làm mọi thứ trong quyền hạn ta có thể để giúp cậu bé...hay cô bé đó.

Logan lắc đầu khi anh nhìn chăm vào người phụ nữ gi . Bà có thể mảnh mai và nhỏ bé, nhưng bà sở hữu một nghị lực đáng kinh ngạc.

__Bà quả là một gà mái già cứng cỏi (tough old hen).__ Anh lầm bầm__ Tôi gần như có thể tin là chúng ta có quan hệ huyết thống thật đấy.

Bà Florence như đọc được ý nghĩ của anh . Một nụ cười hiện ra trên môi bà:

__Khi cháu biết về ta rõ hơn, cháu trai cưng, cháu sẽ không nghi ngờ gì về điều đó đâu.

Bà nhắc người khỏi ghế, dựa vào cây gậy, và Logan tự động bước tới đỡ bà:

__Giờ ta sẽ về nhà. Cháu sẽ đi với ta chứ, Scott...? hay cháu sẽ chối bỏ luôn cái mớ rắc rối mà cháu đã tạo ra đây?

Anh đỡ bà đứng lên với cái nhăn mày. Hành động nghĩa hiệp đương nhiên là cưới Maddy và hợp pháp hóa đứa trẻ. Nhưng đó là một sự thách thức, và cũng rất can đảm, để buộc mình vào vị trí đó. Hơn nữa, anh chưa bao giờ tự xem mình là người đàn ông trọng danh dự hay cao quý gì.

Anh muốn một chai brandy, và muốn phục rượu mình đến say mềm.

__Cháu sẽ có một cái đầu hói nếu cháu không ngừng bứt tóc mình như thế.__ bà Florence nói, giọng bà có vẻ vui vui.

Logan nhận ra anh đang lặp lại thói quen kéo mái tóc trước trán khi đang bối rối. Anh thả tay ra với tiếng chửi thề nhỏ.

__Niềm kiêu hãnh của cháu bị tổn thương vì Maddy đã lừa dối cháu__Bà Florence nói__ phải một thời gian dài nữa nỗi đau đó mới lành lại. Nhưng nếu cháu có thể bỏ qua và nhìn trên nỗi đau của chính mình, cháu sẽ nhận ra có một cô gái sợ hãi đang cần sự giúp đỡ của cháu...

__Tôi biết nghĩa vụ của mình__ Anh nói cụt lủn__ Tôi chỉ không biết làm sao có thể đối diện với Maddy lần nữa.

Bà Florence nhăn mày, sốt ruột nhấp nhấp cây gậy trên sàn khi thấy anh đi đến bàn hóa trang và lấy thêm một chai brandy nữa. Lòng anh đông đầy ham muốn trừng phạt Madeline, hạ nhục cô như cô đã làm với anh...nhưng ý nghĩ gặp lại cô giờ đây khiến toàn thân anh run lên vì phấn khích.

__Cháu sẽ đi với ta chứ?__ Bà Florence hỏi.

Anh đặt chai rượu xuống, gật đầu:

__Và sẽ ngỏ lời với cô ấy chứ?

Tôi không quyết định khi chưa nói chuyện với cô ấy Anh gầm gừ, với tay lấy chiếc áo sơ mi sạch_ Bây giờ, nếu bà không phiền, tôi muốn thay đồ...mà không có khán giả.

10. Chương 10

Chiếc đồng hồ thông thả gõ khi họ bước vào nhà Bà Florence, báo hiệu đã đến nửa đêm.

Cô ta ở đâu? Logan hỏi.

Cô ấy cần nghỉ ngơi Bà trả lời_ Ta sẽ cho người hầu chỉ cháu một căn phòng khác cho đến một giờ thích hợp vào sáng mai-

Cô ta ở đâu? Anh gầm gừ lặp lại, chuẩn bị lực tung từng phòng trong nhà đến khi tìm được Madeline.

Bà Florence thở dài:

_Trên lầu. Căn phòng cuối dãy hành lang. Nhưng ta cảnh báo, nếu cháu làm bất cứ điều gì khiến cô bé phiền muộn-

Tôi sẽ làm bất cứ điều gì tôi muốn với cô anh tỉnh bơ nói_ Và tôi không mong có một sự can thiệp nào đâu nhé.

Thay vì tỏ ra khó chịu, bà lại đảo tròn mắt ra vẻ rất kịch và ra hiệu anh về hướng đó.

Logan một mình sải bước qua căn nhà, nơi như được chất đầy từ sàn lên đến trần những kỉ vật sân khấu và những món đồ lưu niệm. Anh tiến lên lầu và thấy phòng của Madeline. Lồng ngực cuộn lại vì phần khích khi anh nắm lấy nắm cửa. Anh cảm thấy dòng máu chạy rần rạt trong huyết quản. Sức mạnh của phản ứng ấy đánh động anh...anh muốn quay đầu và trốn chạy khỏi nơi đây...nhưng dường như anh không thể nhấc tay mình ra khỏi cửa. Bàn tay anh siết chặt quanh lớp kim loại bóng loáng đến khi nó trở nên nóng hực dưới da anh.

Một lúc lâu sau, Logan bước vào phòng. m thanh duy nhất anh tạo ra là tiếng cách của chìa khóa tra vào ổ. Anh nhìn thấy khuôn hình cơ thể Madeline trên giường, và những búi tóc cô lỏng ra xỏa tràn trên gối. Ngực cô nhấp nhô trong nhịp điệu chậm sâu đều đặn. Và ngay lập tức anh choáng váng bởi luồng kí ức tươi rói ủa về, nhớ lại cảm giác khi hơi thở ấy phả vào anh, khi cơ thể trần trụi nuốt nà ấy quấn chặt lấy anh.

Anh ngồi xuống cái ghế bên giường, không thể nào rời mắt khỏi cô. Sau hai tháng chìm sâu trong trạng thái thờ ơ, dường như giờ đây sự sống đã quay trở về với con người anh. Anh nghĩ đến chuyện chiếm lấy cô ngay bây giờ, lột trần cô ra và đi vào cô ngay cả khi cô chưa hoàn toàn tỉnh giấc, chôn sâu mình vào trong miền da thịt mềm mại ấy.

Hàng giờ trôi qua anh ngồi bên cạnh cô trong bóng tối. Ngắm nhìn cô ngủ. Một cử động nhỏ nhất của cô cũng làm anh phần khích- cách những ngón tay cô co lại và giật nhẹ, hay mái đầu cô xoay trở trên gối. Đã có bao người đàn bà đi qua đời anh- khiêu gợi, tài năng, đam mê...và không ai làm anh rung động như cô.

Anh mừng là tình trạng của cô buộc họ sẽ có một đám cưới nhỏ gọn. Ở vị trí anh, việc cưới cô ắt hẳn sẽ khiến anh trả giá không ít một khi khắp Luân Đôn đều đoán ra anh đã bị “dính bẫy”. Chắc chắn anh sẽ trở thành chủ đề cho những tay vẽ tranh biếm họa, vẽ chân dung anh như một con bò mộng với một chiếc nhẫn xuyên qua mũi, cum cúp chạy theo một cô mục đồng mang bầu béo i...không, dư luận còn bén nhọn hơn thế. Con người thích lấy những nhân vật công chúng ra làm trò tiêu khiển, và anh là một mục tiêu hữu hình cao giá.

Anh nghĩ đến những điều bạn bè sẽ nói, đặc biệt là Andrew, và bật ra tiếng kêu khó chịu. Andrew sẽ thấy chuyện này nhiều thú vị đây, thẳng khốn đó có biết buông tha là gì chứ. Trước khi Logan có thể chìm sâu hơn suy nghĩ về Andrew, Rochester hay những câu hỏi về song thân mình, hình dáng nhỏ bé trên giường bắt đầu chuyển động. Trời sáng rồi.

Mặc dù Logan vẫn im lặng, Maddy nhanh chóng nhận ra có ai đó trong phòng với cô. Hơi thở cô thay đổi và cô đảo mắt hướng về anh trong tiếng thì thầm ngái ngủ. Cái âm thanh như tiếng mèo con ấy dội xuyên qua anh, làm anh cương cứng lên vì phấn khích, và trên tất cả là cơn giận dữ. Anh đã từng nghĩ tình yêu anh dành cho cô như một cơn điên khủng hoảng thoáng qua...nhưng giờ đây dường như cái quyền lực cô từng nắm giữ vẫn y như thế. Anh khao khát thể xác cô và, tệ hơn, cả tình cảm. Cô đã khiến anh mất phong thái xa cách đã giúp anh luôn an toàn. Anh sẽ không bao giờ có thể giữ mình làm một con người bàng quan và kẻ cả như trước nữa. Madeline đã chỉ ra anh vẫn chỉ là một con người, và vì vậy cũng dễ bị tổn thương. Anh sẽ trừng phạt cô vì điều đó, và có quá nhiều cách để đếm nữa.

Đôi mắt nâu hổ phách của Madeline mở to, bối rối nhìn chăm chăm vào anh. Anh đợi đến khi sự nhận ra anh hiện trên gương mặt cô, và chỉ khi đó anh mới di chuyển, chồm lên người cô, ghim cô xuống tại chỗ.

Hơi thở Madeline nghẹn lại khi cô cảm thấy Logan giật phăng tấm ra, để lộ tình trạng xộc xệch của cơ thể cô, gấu vấy ngủ trũng lại trên đỉnh đùi. Luồng mắt xanh nóng bỏng của anh trườn khắp cơ thể run rẩy ấy, và thêm vào không khí lạnh trong phòng, làm núm vú cô se chặt lại. Đầu óc cô quay cuồng, cô hoảng hốt tự hỏi có phải cô đang nằm mơ chẳng. Làm sao anh biết mà đến đây? Át hẳn bà Florence đã báo cho anh.

Mắt anh quét qua ngực cô, nhận thấy sự phập phồng nông vì hơi thở nhanh dứt quãng. Bàn tay to lớn chuyển trên một gò nhỏ, móng tay nhẹ bấm đỉnh nhọn, khiến gọi cô qua lớp vải mỏng đến khi cô nén mình không bật tiếng rên. Những ngón tay anh phủ lên ngực cô, cuộn lại thành nắm chặt gần như đau đớn. Quá ngỡ ngàng để nói, Madeline nhìn đôi mắt xanh của anh hẹp lại thành khe sáng.

Rời bỏ ngực cô, Logan chạm đến bụng, áp phăng tay lên bề mặt ấy:

__Đẹp như tôi nhớ.__ Anh nói trong chất giọng trầm đầy đặn mà cô nhớ quá rõ__Coi như đó là một ít đền bù cho việc bị gồng cùm vào em suốt cuộc đời này.

Những ngón tay anh lướt xuống thung lũng mềm mại giữa đùi cô, và bàn tay run rẩy của Madeline túm lấy anh.

__Làm ơn.__ cô hổn hển__Không phải ở đây.

Tay Logan giằng khỏi tay cô:

__Em sẽ được bác sĩ Brooke khám ngay hôm nay__ anh nói cộc lốc__ Nếu ông ấy khẳng định là em đã có thai, tôi sẽ đưa em về nhà cha mẹ em và báo với họ về kế hoạch kết hôn của chúng ta. Tôi sẽ lấy một giấy phép đặc biệt và làm một cuộc sắp đặt cần thiết. Mọi chuyện nên hoàn thành trước năm mới.

Madeline chớp chớp mắt bối rối. Anh muốn cưới cô ngay lập tức ư. Nhưng điều đó hoàn toàn sai...Rõ ràng anh đang phản đối ý kiến này mà.

__Không cần phải như thế.__ cô nói__ Tôi không hề có ý muốn bẫy anh vào đám cưới nào cả.

__Thật vậy sao?__ Anh bình thản hỏi__ Vậy vì sao em lại đến Luân Đôn?

__Tôi muốn nói chuyện với Bà Florence.

__Và em không nghĩ rằng bà ta sẽ đến gặp tôi__ anh nói giọng nhuốm nghi ngờ.

__Không, không hề. Bà ta không nên nói điều gì với anh cả.

Môi anh cong lại thành nụ cười nhạt, và anh buông cô ra. Ngồi bên cạnh giường, anh nhìn cô kéo chiếc chăn che cơ thể mình lại:

__Tôi ước gì em đã trao cái may mắn hưởng cái trình tiết ấy của em cho người khác đi__ anh trêu chọc__ Nhưng vì em đã chọn tôi cho cái diễm phúc ấy, và chúng ta đã ở trong một mớ lộn xộn này. Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài cưới em. Nếu đã có một đứa bé, đây là cách duy nhất tôi có thể làm cho nó.

__Tôi có thể tự lo liệu được. Anh không cần lo lắng cho tôi hay đứa trẻ.

__Em dường như không hiểu rồi, bé cưng của tôi à. Tôi không quan tâm cái chết tiệt gì sẽ xảy ra cho em, nhưng tôi muốn đứa trẻ này. Tôi sẽ xuống địa ngục trước khi tôi đẩy con cho gia đình em định đoạt.

__Tôi không muốn lấy anh.__ Cô khàn khàn nói __ Tôi không thể nào sống với một người đàn ông chán ghét tôi.

__Chúng ta sẽ không sống chung. Tôi có vài dinh thự bên ngoài. Sau khi đứa trẻ ra đời, em có thể chọn một trong số đó. Trong khi đó, tôi sẽ hầu như có mặt ở nhà hát, như thường lệ.

Madeline có cảm giác anh đang miêu tả một hợp đồng giao dịch. Cô run rẩy nhận thức rằng anh đang trả thù nỗi đau cô đã gây ra cho anh. Sẽ không có sự dịu dàng, gần gũi hay chia sẻ nào trong niềm vui chờ đợi đứa con sắp chào đời. Và nếu anh biết rằng cô vẫn yêu anh, anh sẽ sử dụng nó chống lại cô không thương tiếc.

__Câu trả lời là không.__ Cô nói __ Anh không phải kết hôn với một người anh không yêu chỉ vì lo lắng cho số mệnh của đứa trẻ. Tôi sẽ lo cho con đầy đủ, và tôi cũng không bao giờ chối bỏ quyền gặp con bất cứ khi nào-

__Tôi không đề nghị em bất cứ điều gì cả, Maddy.__ Anh nói với giọng không-có-gì-bàn-cãi __ Tôi đang bảo em biết điều sẽ xảy ra. Tôi sẽ có mọi quyền hạn đối với em và đứa trẻ- bởi vì tôi sẽ chiếm hữu cả cơ thể và tâm hồn em.

__Không có gì có thể thay đổi tâm hồn tôi.__ Cô nói, hiểu rằng mình sẽ bị tàn phá nếu phải sống với anh cùng sự khinh thị như thế __ Anh không thể buộc tôi trở thành vợ anh.

Giọng cô nghẹn lại bởi tiếng thở dốc vì anh đã đẩy cô nằm ngửa ra trên nệm và quăng một tấm đùi cơ bắp qua người cô, chèn qua cơ thể cô.

__Tôi không thể à? __ Anh hỏi, chồm người trên cô. Anh để cô cảm thấy áp lực cương cứng của sự xao động của anh, trong khi ngón tay anh khoan sâu vào vai cô đến khi mặt cô nhăn lại vì đau đớn __ Em không biết chuyện gì tôi có thể làm đâu, cưng à. Tôi sẽ lấy bất cứ cái tôi muốn. Tốt nhất em nên giúp mọi chuyện dễ dàng hơn cho em bằng cách ngoan ngoãn chấp nhận đi.

Tức giận, Madeline oằn người lại dưới anh, nhưng anh nặng ít nhất gấp đôi cô, cơ bắp của anh rắn như thép. Với một cử động nhỏ của cơ thể, cô cảm thấy cái bộ phận cứng nhọn ấy lại chèn sâu hơn vào cô, đến khi cô thả người đầu hàng với tiếng thở dài.

__Em cũng nên biết là em phải đền bù cho những rắc rối đã gây ra cho tôi __ Logan nói __ Em sẽ sẵn sàng phục vụ tôi bất cứ khi nào tôi muốn. Và đừng mong giống như cũ. Em sẽ không thấy nó dễ chịu như trước đâu.

Madeline im lặng , trong khi những kế hoạch hoang dại vụt qua đầu óc. Cô sẽ tìm cách trốn thoát trước khi đám cưới diễn ra.

Logan đọc được suy nghĩ của cô thật dễ dàng, môi anh cong lại thành nụ cười mỏng dính:

__Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện trốn chạy khỏi tôi. Vì tôi sẽ tìm ra em, và khi đó, em sẽ hối tiếc vì đã được sinh ra đây.

Mắt cô sụp xuống giấu suy nghĩ của mình. Thật khó chịu khi nghĩ cuộc hôn nhân của họ sẽ là trò cười cho thiên hạ.

__Mọi người sẽ biết là anh buộc phải làm như vậy __ Cô nói, hi vọng lái ý nghĩ của anh __ Uh, tôi cũng không nghĩ ngờ gì chuyện dư luận sẽ chia mũi dùi vào chúng ta đâu.

Và anh sẽ trừng phạt cô vì chuyện đó, cô cay đắng nghĩ. Đó là bằng cả quyết tâm anh, khi người đàn ông luôn ý thức giữ gìn hình tượng ấy lại chấp nhận để mọi người xem như một thằng ngốc chỉ vì cưới cô.

Anh bóp chặt lấy vai cô, làm nó đau nhói lên. Cô nhấc tay định đẩy anh ra, bàn tay cô áp lên ngực anh:

__Anh nặng quá.__ cô nói, cong người dưới anh __ làm ơn...để tôi ra.

Logan bật tiếng rên khi cử động của hông cô làm anh cháy lên như lửa. Anh lăn sang một bên, định thả cô ra, nhưng bằng cách nào đó cánh tay anh đã choàng lấy cơ thể mảnh mai của cô, kéo cô lại gần anh. Một tấm đùi chèn giữa chân cô, và chiều dài nam tính của anh áp vào bụng cô. Bầu ngực cô quá gần miệng

anh, và anh hầu như có thể cảm nhận sức nặng ngon lành ấy bên má mình, đỉnh hoa nhưng tím ấy trên lưỡi mình.

Những giác quan anh như bơi trong làn sương mờ mịt. Bây giờ...ngay bây giờ...dòng mạch anh đập thành thạch như trống, thôi thúc anh chiếm lấy cô. Mùi dạ hương thoang thoảng len vào mũi, làm anh muốn điên lên. Anh muốn nếm và chạm vào cô ở khắp mọi nơi, tay anh run lên khi áp lấy một bên nhũ hoa, quá tròn trịa và săn chắc, nhẹ lún vào dưới áp lực của những ngón tay anh.

Anh nghe thấy tiếng phản đối, cảm nhận cái vùng ra yếu ớt của cô, và đột nhiên sự cuốn hút này trở nên quá mãnh liệt để chống cự lại. Anh bắt lấy núm vú cô bằng môi và răng mình, thấm ướm nó qua làn vải áo mỏng man, tham lam mút lấy, nhắm nháp làn da thịt ngọt ngào. Ngón tay anh bao ra hai bên ngực và trượt xuống sườn cô. Cô vận người và thốt lên tiếng la mềm nhỏ, đầu tiên cố đẩy đầu anh ra, và rồi những ngón tay ấy cài vào tóc anh. Họ đói khát quấn lấy nhau, quằn quại hoang dại tìm kiếm sự thỏa mãn.

Trượt tay xuống cơ thể cô, Logan chạm đến bụng cô, và dừng lại, tay anh áp vào nơi cô đang mang giọt máu của anh. Ý nghĩ về đứa con anh đang lớn dần trong cô là một cơn băng hoàng lạnh giá kéo anh về thực tế. Anh lặn người ra và rời khỏi giường.

__Thay đồ đi__ Anh nói, gương mặt kín bưng. Anh đi về phía cửa__ Tôi sẽ đưa em đến bác sĩ Brooke.

__Logan . . .__ Cách cô gọi tên tục của mình làm lưng anh cứng lại__ Em muốn nói với anh...em rất tiếc vì những điều đã xảy ra.

__Em sẽ còn tiếc nhiều hơn trong tương lai__ anh nhẹ nói__ Em có thể tin vào điều đó đấy.

Thật lạ lùng là sự kiểm tra của bác sĩ Brooke không làm Madeline thấy xấu hổ bằng sự hiện diện của Logan trong phòng. Anh ngồi ở góc phòng quan sát một cách ơ hờ, dường như hy vọng cái bào thai của cô chỉ là lời nói dối. Cô dán chặt mắt lên trần nhà, tập trung vào miếng lát dính Grecian. Đâu đó trong tâm trí cô len lỏi hi vọng rằng thật ra cô đã sai, rằng bào thai đó chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Nhưng ý thức cái mầm sống đang lớn lên trong cô không thể chối bỏ được, và cô biết điều bác sĩ Brooke sẽ nói.

Cô tự hỏi Logan sẽ trở thành người cha như thế nào, liệu cái ác cảm của anh với cô có lan luôn sang đứa trẻ không. Không, cô không thể tưởng tượng được anh sẽ để một đứa bé vô tội chịu trách nhiệm cho những lỗi không phải do nó gây ra. Có lẽ anh sẽ là một người cha dịu dàng với con...cô chỉ cầu mong điều đó thôi.

Người bác sĩ bước xa khỏi giường và trao cho cô cái nhìn nghiêm khắc, không đồng tình làm trái tim cô chùng xuống.

__Theo những gì tôi khám thấy, Cô Ridley, và điều cô đã nói với tôi về kì kinh cuối, tôi nghĩ là đứa trẻ sẽ ra đời vào cuối tháng sáu.

Madeline từ từ kéo chân vấy xuống. Cô không màng dính chính cái tên ông ấy gọi mình, khi nghĩ đến chuyện phải giải thích nguyên nhân đó. May mắn cho cô, Logan cũng không để ý đề cập đến tên thật của cô.

__Có lẽ việc làm cha sẽ tốt hơn cho anh đấy__ Bác sĩ Brooke nói với Logan__ Nó sẽ cho anh một thứ gì đó để lo nghĩ ngoài cái nhà hát chết tiệt đó.

__Đương nhiên__ Logan thì thậm không chút hứng thú.

__Nếu anh muốn tôi tiếp tục làm bác sĩ theo dõi thai kì cho cô Ridley, có vài lời hướng dẫn tôi muốn nói riêng với cô ấy-

__Được thôi.

Logan bước ra khỏi phòng, đột nhiên cảm thấy hết sức ngọt ngào. Anh không thấy vui sướng gì trước cái tin Madeline mang thai. Đứa trẻ ấy dường như không thật với anh. Thực tế, chả có gì trong chuyện này có vẻ là hiện thực cả. Là một điều là cơn giận dữ tích tụ dày vò anh mấy tuần nay dường như đã phai nhạt nhiều từ sáng nay. Người anh căng tràn một cảm giác dễ chịu mà anh chẳng muốn đào sâu tìm hiểu vì sao. Xoa xoa gáy, anh đi xuống lầu, lặng lẽ lập những kế hoạch. Có quá nhiều thứ phải làm trong những ngày tới đây.

Bà Florence đợi ở dưới chân cầu thang, nhìn anh hau háu:

__Vậy nghi ngờ của Madeline có đúng không?

Bà đọc được câu trả lời trong mắt anh trước khi anh kịp trả lời:

__Wao, quả là một tin tuyệt vời.__ Bà mỉm cười, gương mặt đầy nếp nhăn sáng lên rạng rỡ.__ Ừ mà cháu đang nghĩ gì vậy mà mặt mày tối hù vậy?

__Tôi đang ước là đã tổng bà ra khỏi phòng thay áo của tôi, thay vì lắng nghe bà nói.

Bà Florence bật cười:

__Ta nghĩ Madeline cũng không thích thú gì với sự sắp đặt của ta đâu. Nhưng ta tin rằng một ngày nào đó cả hai cháu sẽ cảm ơn ta cho xem.

__Nếu tôi là bà , tôi sẽ không tin vào điều đó đâu , Bà Ngoại.__ Anh nhấn mạnh một cách cay đắng vào từ cuối cùng.

Bà ngẩng phắt mái đầu đỏ bạc của mình lên và nhìn anh bằng đôi mắt sáng rực:

__Cháu bắt đầu tin câu chuyện của ta rồi sao?

__Một từ cũng không, cho đến khi tôi đến dinh thự nhà Rochester.

__Cháu quả là đa nghi.__ Bà nhận xét__ Rõ ràng thừa hưởng dòng máu của Rochester đó. Bản thân ta luôn luôn tự cho mình là người lạc quan.

Logan không chạm vào Madeline lần nào trong suốt quãng đường dài tới Gloucestershire. Họ ngồi hai ghế đối diện, những mẫu đối thoại khách sáo và quãng im lặng kéo dài. Người hầu của Madeline, Norma, theo sau họ trong chiếc xe thứ hai để dành cho họ không gian riêng tư.

__Nhà hát có ổn không?__ Madeline hỏi.

Logan ném cho cô cái nhìn phòng thủ lẫn buộc tội, như thể cô đang cố tình khiêu khích anh vậy:

__Em không đọc tờ Times à?__ anh mỉa mai hỏi.

__Em e là không. Em đã bị tách biệt khỏi thế giới bên ngoài khi cha mẹ đang quyết định phải làm gì với em đây.__ Đôi mày cô nhướng lên lo lắng__ Mùa diễn vừa rồi không được tốt sao?

__ Không.__ anh nói cộc lốc__ Cánh báo chí luôn tận dụng cơ hội mài sắc ngòi bút mà.

__Nhưng tại sao cơ-?

__Lỗi là ở tôi.__ anh lầm bầm.

__Em không hiểu.__ Cô la lên, bối rối__ Trong những buổi tập trước anh đều tỏ ra rất xuất sắc, và em nghĩ...

Giọng cô nhạt dần khi nhận ra hai vở kịch đang nói tới đều trình diễn sau khi cô rời Luân Đôn. Cô nhớ đến cái nhìn kín bưng trống rỗng trên khuôn mặt anh vào buổi sáng khi cô rời khỏi, và lòng cô cuộn lên vì hối hận. Lại là một nỗi đau cô gây cho anh.

__Anh đã bệnh rất nặng, và phải đảm đương một khối lượng công việc quá lớn như thế.__ cô thì thầm__ em tin là thời gian tới anh và Capital sẽ phục hồi phong độ như xưa.

__Tôi không cần lời an ủi nào của em hết.__ Anh hét lên.

__Đương nhiên, em...em rất tiếc.

Bóng tối lướt qua mắt anh:

__Tôi ghét phải dập tắt sự hào hứng của em, cũng à, nhưng những khó khăn trong công việc của tôi chẳng liên quan gì đến em hết. Sau khi em rời đi, tôi ngạc nhiên là có thể tổng em khỏi đầu óc hết sức dễ dàng, cho đến khi người bạn Florence quý hóa của em tới phòng thay áo của tôi tối qua.

Má cô đỏ lựng lên vì nhục nhã, đúng như anh muốn. Logan cảm nhận một cú đâm thỏa mãn ghê gớm trước hình ảnh đó.

__Em ước gì cũng có thể nói như vậy. Nhưng em nghĩ về anh hầu như mỗi ngày và mỗi đêm. Em chưa bao giờ tha thứ cho bản thân về cách em đã cư xử. Nếu anh có thể biết làm sao em-__ Cô ngưng lại đột ngột, như bị chẹn lại giữa chừng.

Logan nghiêng răng thật chặt. Cô đã bộc lộ bản thân quá dễ tổn thương và không còn gì thú vị để chà đạp cô nữa. Thật là khó chịu, nó làm anh cảm thấy xấu hổ, và anh không biết phải ứng xử ra sao.

Anh nhìn Madeline nhắm nghiền mắt và ngả đầu dựa vào ghế, môi cô hé ra với tiếng thở dài. Đột nhiên da cô trắng bệch như sáp, mạch máu nổi vân xanh:

__Có chuyện gì thế?__ anh hỏi tức thì.

Cô lắc nhẹ đầu và trả lời anh mà không mở mắt.

__Em ổn mà.__ cô nói qua đôi môi khô khốc __ Chỉ là thỉnh thoảng em thấy chút...chóng mặt.

Chiếc xe chòng chành vượt qua khúc cua ngoặt và cô lại mím môi mình thật chặt.

Logan nhìn cô nghi ngờ tự hỏi phải chăng cô đang cố níu kéo sự thương hại của anh. Không, cô quá tái để làm một người giả vờ bệnh. Và anh nhớ lại, những cơn bệnh buổi sáng của Julia trong ba hay bốn tháng đầu thai kì, làm chị thường xuyên vắng mặt ở nhà hát.

__Tôi sẽ bảo tài xế dừng lại nhen__ anh hỏi.

__Không, em khỏe mà...thật đấy.

Cô không khỏe. Có cái vệt nhằn nhục trên mặt cô, và cô đang giữ mình nuốt mạnh xuống.

Logan khựng người lại và nắm tay xuống tấm đùi rắn rỏi của mình. Anh đã có quá nhiều việc phải lo nghĩ sáng nay đến quên bằng việc để cô ăn sáng. Và theo anh nhớ, cô chưa ăn gì cả ngày nay.

__Chúng ta sẽ đến Oxford sớm thôi. Chúng ta sẽ dừng lại nghỉ ở một quán trọ, và em sẽ ăn bữa nhẹ ngay.

Madeline lắc đầu trước cả khi anh kịp kết thúc câu:

__Cám ơn anh, nhưng chỉ cần nghỉ đến thức ăn là...

Cô chẹn tay lên miệng và thở mạnh đến nỗi cánh mũi cô nở rộng ra:

__Chúng ta sẽ dừng lại sớm thôi mà__ anh nói như nài nỉ, với tay lấy một chai thủy tinh nước từ cái kệ bọc nhung bên cạnh cổ xe. Anh thấm ướt khăn và trao nó cho Madeline. Cô thì thầm cảm ơn và áp nó vào má mình.

Nhớ đến giỏ đồ được đẩy kĩ mà Bà Florence đã trao cho họ, Logan với xuống bọc ghế và lôi nó ra. Anh tìm thấy vài loại trái cây, miếng phô mai một vài mẫu bánh mì nâu, một cái bánh pudding nhỏ được gói trong một cái khăn ăn ẩm.

__Đây nè.__ anh nói, đưa miếng bánh cho cô __ thử ăn cái này xem.

Cô quay mặt đi yếu ớt lắc đầu:

__Em không thể nuốt bất cứ thứ gì đâu.

Anh qua bên ngồi cạnh cô và đưa miếng bánh lên:

__Một miếng thôi mà, chết tiệt thật. Tôi sẽ không để em đổ bệnh trong xe tôi đâu.

__Em sẽ không làm ô uest cổ xe quý giá của anh đâu.__ cô nói, giúi mặt vào cái khăn tay và nhìn anh qua gờ vải.

Đột nhiên Logan muốn bật cười trước vẻ bướng bỉnh của cô. Anh thấm ướt lại chiếc khăn, vắt khô, và áp nó vào trán cô.

__Một miếng thôi mà__ Anh giục, giọng thật dịu dàng khi anh đặt miếng bánh trước môi cô.

Cô bật một tiếng kêu khan và vâng lời, nhai miếng bánh như thể cô đang nhai cát. Cuối cùng cô nuốt, nhắm mắt vì cái nuốt thật khó khăn. Đường như Logan thấy sắc mặt cô đã bắt đầu đỡ hơn.

__Một miếng nữa đi.__ Anh nói như không dừng được.

Cô ăn chậm chậm, cảm thấy khá hơn, đến khi cô thư giãn và buông ra tiếng thở sâu:

__Em khá hơn rồi. Cảm ơn anh.

Logan nhận ra cánh tay anh đang vòng qua cô, giữ cô một bên mình. Đầu cô đặt trong hõm vai anh, ngực cô áp nhẹ vào anh. Tư thế này quá tự nhiên, quá dễ chịu, đến nỗi anh không nhận ra mình đã làm gì cho đến giây phút này. Cô ngược đôi mắt nâu trong suốt nhìn anh. Anh nhớ khi cô chăm sóc anh trong cơn bệnh. Không kể là cô đã làm vì điều gì, cô đã giúp anh vượt qua cơn sốt đó và bình phục lại. Cô đã đem đến cho anh niềm hy vọng và đôi chút dư vị hạnh phúc.

Và rồi cô đem đi tất cả.

Lòng ngập tràn cay đắng, anh thô bạo buông cô ra.

__Sau này tự lo lấy đi.__ anh xẵng giọng, quay trở lại ghế của mình__ Tôi không định làm vú em đâu.

Madeline như người ốm đỡ khi cỗ xe lăn bánh vào con đường lộng gió tới dinh thự nhà cô. Nó tọa lạc giữa những ngọn đồi thoải thoải vùng Gloucestershire, những cánh đồng màu mỡ được bồi đắp nhờ con sông nặng phù sa. Đất đai nhà Matthews ẩn tượng hơn ngôi biệt thự, dường như bao phủ giữa những đám bụi rậm và những căn nhà nhỏ.

Những túp lều cho một hoặc hai người ở lác đác xung quanh dành cho gia đình gia nhân và khu chăn nuôi gia súc, để cung ứng nhu cầu cho gia đình chủ.

Logan liếc nhìn qua cánh cửa xe và không nhận xét gì khi họ tiến lại gần ngôi nhà lớn.

__Cha mẹ em sẽ không tán đồng hôn nhân của chúng ta đâu.

Madeline vừa nói vừa vò vò chiếc áo. Cô đang mặc chiếc áo kiểu thiếu nữ quê mùa cũ. Anh nhận thấy thân áo đã quá chật cho vòng ngực đang phồng lên ấy. Anh tự hỏi làm sao cha mẹ cô không hề nghi ngờ gì về thai nghén này được nhỉ.

__Tôi nghĩ họ sẽ vui vẻ chấp nhận hơn khi biết về tình trạng của em.

Madeline không nhìn anh, đáp:

__Cha mẹ em rất không thích những ai liên quan đến nhà hát. Em e họ thà chết còn hơn nhìn con gái cười một diễn viên.

__Không nghi ngờ là vì sao em lại chọn tôi.__ Anh thì thầm, khe mắt hẹp lại__ không chỉ mất sự trong trắng, em còn khiến người đàn ông mà cha mẹ chọn cảm thấy ghê tởm.

__Em không định cho biết người mà em đã tư tình là ai cả.__ cô nói__ Em định sẽ chôn sâu bí mật ấy suốt đời.

Logan nhăn mày và nuốt xuống lời phản đối đang rậm rịt trên môi, tự nhắc mình rằng đây không phải lúc để tranh cãi. Anh đến đây đơn giản vì một mục đích, đó là nói với nhà Matthews điều gì sẽ xảy ra trong hai tuần tới.

Cỗ xe và người nài dừng lại trước cổng nhà lớn. Logan cởi chiếc áo khoác và giúp cô mặc áo choàng vào. Sau khi thắt chiếc vòng mềm dưới cổ cô, anh nâng cầm cô lên bằng ngón tay. Nhìn sâu vào đôi mắt mở to, giữ không để dấu trên làn da mỏng manh của cô vì áp lực tay mình.

__Có điều này tôi muốn yêu cầu em.__ anh thì thầm__ Không ai được biết rằng hai ta bị miễn cưỡng bước vào cuộc hôn nhân này. Tất cả mọi người xung quanh chúng ta, bao gồm cả cha mẹ em, phải tin rằng hôn sự này là ước muốn xuất phát từ cả hai bên. Một cái liếc mắt không vui, một chút ám chỉ rằng em bị ép buộc, và tôi sẽ bẽ ngoáy cái cổ xinh xẻo của em đấy. Tôi nói thế đã rõ chưa?

__Em không phải diễn viên__ Cô run run đáp __ Em không biết diễn xuất. Nếu anh hi vọng em bước vào nhà cha mẹ và giả vờ là em hạnh phúc-

__Đó chính xác là những gì tôi muốn.

Có một tiếng gõ cửa nhũn nhặn ở cửa xe. Người hầu đã chuẩn bị đón họ, nhưng Logan phớt lờ nó:

__Em nhìn như chết rồi vậy.__ anh nói, nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng bệch căng thẳng của Madeline __ Cười lên, cố thư giãn xem.

__Em không thể.__ Cô ném cho anh cái nhìn pha lẫn sợ hãi và bức tức.

Khi Logan nhìn vào từng đường nét căng thẳng của cô, ý thức cuộn lên rằng cả phần đời còn lại này cô sẽ thuộc về anh. Dòng máu của họ đã được hòa quyện trong huyết quản đứa con. Một điều cực kì quan trọng cho đứa trẻ, cũng như Logan, là không một ai được nhận ra mối quan hệ thực sự giữa họ . Lòng kiêu hãnh của anh đòi hỏi Madeline phải có vẻ ngoài và lối hành xử như một người phụ nữ đang yêu, và cô chấp nhận cuộc hôn nhân của anh với tâm trạng thật sự hoan hỉ.

Anh áp gương mặt cô trong tay và áp môi mình lên cô. Anh hôn cô với tất cả sự lão luyện của mình, trượt lưỡi vào trong vùng mềm mại của cô, khiêu gợi và vuốt ve đến khi cô không thể cưỡng lại đáp trả anh. Khi anh ngừng lên, cô thở hổn hển, mặt đỏ hồng. Đẩy tay ra, Logan điềm nhiên quan sát cô:

__Tốt hơn rồi đấy.

Giúp cô bước ra khỏi cỗ xe, anh dẫn cô đi trên một lối nhỏ quanh co dẫn đến ngôi nhà chính. Anh đánh xe đã đến trước, gõ cánh cửa sơn màu kem và thông báo về cuộc viếng thăm của họ. Hình như bầu không khí ấm áp chào đón ngay sau đó đều bay biến sạch khỏi cửa nhà.

Logan giữ tay mình thật chặt quanh eo cô theo cách chắc chắn sẽ làm chấn động cả nhà Matthews. Mặc dù Madeline biết vòng tay che chở của anh chỉ là để diễn, cô cũng biết ơn nó. Cô tự hỏi cha mẹ cô sẽ phản ứng như thế nào trước tin này. Logan Scott thiếu tất cả dòng máu quý tộc xanh quan trọng, chưa kể những khoản thừa kế từ gia đình dòng dõi. Hơn nữa, họ đã thể hiện rõ rằng một người đàn ông phải đi làm kiếm cơm sẽ không bao giờ phù hợp với đứa con gái nào của họ, ngay cả những ngành như bác sĩ hay luật sư. Một anh diễn viên là hoàn toàn không tưởng.

Cả cha và mẹ cô đều xuất hiện ở cửa, mang vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn hoảng sợ đến buồn cười. Gương mặt quý phái của mẹ cô tái lại, miệng bà cắn chặt vì giận dữ:

__Madeline, giờ này con phải ở nhà Justine chứ!

__Kế hoạch có chút thay đổi.__ Logan đáp, bước lại gần với cái chào nhẹ __ Thật hân hạnh được gặp bà, Quý Bà Matthews.

Madeline nhả mặt khi mẹ cô ném cho Logan cái phớt lờ khéo léo, bước thẳng vào nhà và từ chối mọi cử chỉ chào đón:

__Anh Scott__ Ngài Matthews nói, nhìn vào hai người như không thể tin được __ Có lẽ chúng ta có thể vào trong phòng khách, và anh có thể giải thích mọi chuyện cho tôi hiểu.

__Vâng, thưa ngài.

Ngài Matthews quay qua con gái ném cái nhìn cảm đoán:

__Nhưng con thì không, con có thể về phòng, ta sẽ nói chuyện sau.

Madeline bắt đầu định mở miệng phản đối và Logan cắt ngang ngay tức thì:

__Madeline sẽ ở lại với chúng ta, thưa ngài. Sự hiện diện của cô là cần thiết, khi những vấn đề về tương lai của cô ấy được bàn đến.

__Như tôi đã nói với anh, Scott, tôi sẽ lo cho tương lai của con gái tôi. Anh đã nói là không cần quan tâm hay can thiệp vào một vấn đề không còn liên quan gì nữa mà.

__Tôi e là mọi việc không còn đơn giản như thế nữa, thưa ngài.

Giữ tay mình quanh Madeline, Logan theo nhà Matthews vào trong một căn phòng khách nhỏ kê đầy những bàn ghế kiểu Anh trắng đuột bọc những bộ nệm “plum- pudding” vàng gỗ nâu. Khung tranh duy nhất trong phòng là một bức phong cảnh làng quê anh đơn điệu.

Bà Matthews ngồi xuống và ra hiệu mọi người làm như vậy.

__Madeline, con có thể ngồi ở đó.__ bà nói cứng nhắc, chỉ chiếc ghế xa nhóm ghế chính.

Logan cảm thấy Madeline cứng người lại. Anh nắm lấy đôi tay lạnh ngắt của cô và kéo cô ngồi xuống bên cạnh anh trên trang kỉ. Liếc Bà Matthews, anh trầm tĩnh bắn tia nhìn thách thức. Cánh mũi bà phập phồng, và bà ném cho anh cái nhìn lạnh như đá cục.

Vài người đã xem Quý Bà Matthews là một phụ nữ đẹp, nhưng ở bà thiếu sự ấm áp, với những nét nhăn sâu quanh khóe mắt và miệng. Có hai nếp nhăn nhạt vắt ngang trán, tạo cho bà một vẻ ngoài khắc kỉ. Anh đoán là một lần Quý Bà Matthews đã quyết định điều gì, không ai có thể khiến bà thay đổi được.

Chẳng trách Madeline phải trốn chạy khỏi trường học để chống lại ý muốn của họ. Chẳng trách cô đã nghĩ ra một kế hoạch ngớ ngẩn đến thế để thoát khỏi cái hôn sự họ lập cho cô. Anh có thể tưởng tượng ra Ngài Clifton là loại đàn ông như thế nào rồi Già khủ đế, Madeine có lần nói...và rõ ràng là rất, rất ..khả kính.

__Bây giờ, Anh Scott__ Ngài Matthews nói, tự động vuốt phẳng mái đầu hói và phần tóc xám phía sau__ Nếu ông đã thống nhất với tôi- làm sao anh lại đến đây với con gái tôi thế? Tôi sẽ hỏi Madeline sau, nhưng tôi không chắc con bé sẽ kể sự thật đâu.

Một cách khéo léo Logan dùng ngón tay cái vuốt nhẹ gờ má Madeline. Anh thỏa mãn vì miệng Bà Matthews đã há hốc ra vì giận dữ.

__Madeline đến báo cho tôi một chuyện rất quan trọng. Cô ấy cảm thấy tôi phải biết trước bất kì ai.

__Là chuyện gì?__ Ngài Matthews hỏi, đột nhiên cảm thấy như muốn ngạt thở.

Ngón tay Logan xoắn quanh lọn tóc bên thái dương Madeline:

__Cô ấy...chúng tôi...sắp có con. Theo bác sĩ nói, đứa trẻ sẽ ra đời vào tháng sáu.__ Anh ngưng lại để cảm nhận bầu không khí sững sờ và tiếp tục bằng nhịp điệu thật chậm rãi__ Theo lẽ tự nhiên, lòng nghĩa hiệp đã buộc điều tôi phải làm với Madeline và đứa trẻ. Vì thế, tôi đến đây để đề nghị-

__Lòng nghĩa hiệp của anh á?__ Giọng Quý Bà Matthews vỡ ra, mỗi âm từ rung lên vì phẫn nộ. Anh đoán là nếu có một con dao trong tay, dăm bà ta sẽ cầm đâm thẳng vào anh lắm.

__Sau những gì anh đã gây cho con gái tôi, anh đến đây và tuyên bố là anh đang làm vì nghĩa cử hả?

__Đó không phải là lỗi của anh ấy.__ Tiếng Madeline bắt nhẩn vang lên. Cô định nói thêm nữa, nhưng tay Logan đã áp vào sau cổ cô, ra dấu cô im lặng.

Logan giữ mắt mình dán vào Ngài Matthews trong khi không gian như quánh lại căng thẳng:

__Thưa ông...tôi biết là sự tình huống hiện giờ không phải ý muốn của mọi người chúng ta. Tôi hứa danh dự là con gái ông sẽ được chăm sóc tốt. Nếu ông cho phép, tôi sẽ sắp xếp ngay một đám cưới thật hợp lý...

__Anh không xứng với con gái tôi.__ Quý Bà Matthews buột ra__ Tôi đã mất bao năm rèn luyện nó để làm vợ một người đàn ông như Ngài Clifton, để rồi nó tự hủy hoại mình với một tên diễn viên xướng ca vô loài. Bây giờ nó đã bị tụt giá, và nó không còn gì hơn là-

__Agnes!__ Ngài Matthews bực dọc cắt ngang. Vợ ông ngậm chặt miệng lại và trừng mắt nhìn Logan phẫn nộ.

Ngài Matthews quay trở lại Logan:

__Anh Scott, tôi đánh giá cao việc anh bằng lòng thực hiện trách nhiệm của mình. Tuy nhiên, tôi phải suy nghĩ kĩ lưỡng vấn đề này. Mặc cho tình trạng không mong đợi hiện nay của Madeline, chúng tôi vẫn phải cân nhắc điều tốt nhất cho gia đình. Nếu con gái tôi cưới anh, chúng tôi phải đối diện những năm sau này chịu đựng nhiều búa rìu dư luận. Tôi chắc là một người như anh sẽ không thể hiểu được sức ảnh hưởng ấy.

Nhưng với gia đình chúng tôi, một danh tiếng tốt là trung tâm của sự tồn tại. Tôi tin là vấn đề này được giải quyết im lặng sẽ tốt hơn, và không cần sự can thiệp của anh.

Một nụ cười ghê tởm hiện ra trên môi Logan khi anh nhận ra điều Matthews đang nói. Họ thà đem cháu ngoại đi cho và đây con gái họ thật xa còn hơn thấy con gái bước vào cuộc hôn nhân với một gương mặt công chúng như anh. Anh sẽ đi xuống địa ngục trước khi để họ làm thế với Madeline và con anh.

__Ông cứ việc tiếp tục suy nghĩ hay cân nhắc như ông muốn.__ anh nhẹ nói __ Nhưng tôi bảo đảm với ông, Ngài Matthews, đứa trẻ sẽ được sinh ra với một cái tên__ và đó là tên của tôi.

Anh đứng dậy từ tràng kỉ, ra hiệu cuộc nói chuyện đã kết thúc:

__Giờ trễ rồi__ anh nói cộc lốc __ Tôi sẽ rời đây và quay lại trong vài ngày tới để báo cho ông về sự sắp xếp này. Madeline sẽ trở thành vợ tôi trong nay mai.

Cặp vợ chồng đứng bật dậy, định bật ra những lời đe dọa và từ chối. Logan cắt ngang, tắt cả vẻ giả vờ lịch sự này giờ đã biến mất:

__Tôi cảnh cáo hai ông bà không được làm tổn hại Madeline khi tôi đi vắng. Tôi muốn Madeline phải an toàn khi tôi quay trở lại.__ Anh liếc nhìn khuôn mặt đang ngẩng lên nhìn anh khi cô đứng bên cạnh anh __ Báo cho anh nếu em có khó khăn gì nhé __ Anh nói với cô.

__Vâng...Logan__ Cô cố gượng gom được một nụ cười run run.

__Rất tốt__ anh nhẹ nói.

__Anh Scott!

Ngài Matthews lên tiếng, gương mặt tròn của ông đỏ lựng lên:

__Tôi phải yêu cầu anh không được đặt chân đến cửa nhà tôi một lần nào nữa.

__Được thôi__ Logan đáp __ Sau khi tôi đã đón Madeline đi.

__Anh nghĩ anh dám chống lại tôi à?__ Matthews bùng ra __ Tôi có thể hủy hoại anh nếu tôi muốn, Scott. Tôi có nhiều người bạn quyền lực và có sức ảnh hưởng-

__Tôi cũng thế.

Họ im lặng gườm gườm nhau, và rồi Logan nhẹ nói như muốn kết thúc:

__Đừng ngốc, Matthews. Ông sẽ được lợi nhiều hơn mất trong cuộc hôn nhân này. Mặc cho nền tảng xuất thân của tôi, tôi nghĩ ông sẽ đạt nhiều lợi hơn khi có tôi là con rể đấy.

__Vậy nó là gì chứ?__ Quý Bà Matthews chen vào __ Vé xem kịch bất cứ khi nào tôi muốn à?

Logan mỉm cười, vẫn giữ mắt mình trên gương mặt cha Madeline:

__Tôi tin là ông luôn muốn điều tốt nhất cho con gái mình, thưa ngài.

Ngài Matthews miễn cưỡng gật đầu và quay lại phác cử chỉ bảo bà vợ im lặng đi.

Gật đầu chào một nụ cười tạm biệt xã giao, Logan bắt đầu rời khỏi phòng. Madeline đi theo, bắt kịp anh trong vài bước chân:

__Logan...anh định đi đâu?

Anh dừng lại và sốt ruột nhìn xuống cô:

__Thăm gia đình anh.

__Anh định kể cho họ về em sao?

__Và vài thứ khác nữa.

Anh vẫn chưa nói cho Madeline nghe lời tuyên bố của Bà Florence về thân phận thật sự của anh. Không cần thiết khi câu chuyện ấy chưa chắc chắn- đều mà anh dự định sẽ làm vào tối nay.

Madeline cắn môi mình:

__Anh...anh sẽ quay lại chứ?

Một nụ cười hích vệt qua trên mặt Logan:

__Sớm nhất đây.

Anh hứa, và rồi anh ra đi.

11. Chương 11

Đã là mười giờ rưỡi đêm khi Logan đến được Buckinghamshire, tọa lạc trên đường trở lại Luân Đôn, nhưng anh chắc chắn là Rochester vẫn chưa nghỉ. Bá tước chưa bao giờ cần hơn một vài giờ để ngủ. Lão như một con nhện già khụ bận rộn, luôn cố giăng phủ lưới tơ càng xa vào trong đêm với hi vọng bắt thêm vài lời cầu hôn bất hạnh ngày mai.

Rochester có một biệt tài tìm ra điểm yếu của người khác và lợi dụng nó. Như có thời gian lão đã gạ gẫm một góa phụ trẻ bán cho lão căn nhà và cửa cái của bà với cái giá rẻ mạt so với giá trị thật của nó. Hay ngồi tỉ tê bên giường bệnh của một người họ hàng sắp chết và thuyết phục người đó kí vào một tờ di chúc— với Rochester là người đạt lợi chính, đương nhiên rồi. Andrew đã kể cho Logan nghe những chuyện này cùng lố lốc những chuyện khác, và hai người cùng cười nhạo và khinh bỉ sự xảo trá của lão.

Cỗ xe đi qua ngôi làng bên cạnh dinh thự Rochester, xuyên qua khu nhà thờ đầy những đền đài và những tường niệm ghi khắc lịch sử hình thành và thành tựu dòng họ Drake. Ý nghĩ mình cũng là một người họ Drake, lạy chúa, là con trai của Rochester...làm Logan muốn bệnh. Anh đã luôn luôn căm ghét bá tước là một tên khốn nạn tính toán, khát máu. Không thể tin rằng cũng dòng máu đó đang chảy trong anh. Điều đó thậm chí còn tệ hơn là làm con trai của Paul Jennings. Jennings chỉ là tên bạo lực nông nổi. Rochester thông minh hơn xa, biết tính toán, sử dụng người khác nhằm mục đích của mình và vứt bỏ họ khi không còn giá trị lợi dụng.

Cỗ xe lăn bánh qua một ngôi nhà vững chãi bao chung quanh bởi những bức tường đá cong, căn nhà anh đã xây cho gia đình Jennings vài năm trước. Mary, Paul, và ba người con của họ sống ở đó rất thoải mái. Paul vẫn giữ khoảng đất trên dinh thự nhà Rochester làm kế sinh nhai. Tuy nhiên, giờ đây hẳn đã cho những người phụ việc quản lý giúp hẳn khi phần lớn mỗi sáng hẳn còn lơ mơ chưa tỉnh rượu. Logan chu cấp cho toàn bộ gia đình Jennings với điều kiện là họ sẽ không bao giờ được đến Luân Đôn làm phiền anh. Anh xem đó là một cái giá phải trả quá hời.

Cỗ xe đã đến dinh thự to lớn, hình dáng ngôi nhà gần như chìm trong bóng tối. Dinh thự này được xây dựng bởi tổ tiên ba đời họ Drake trước đây, với những bức đá thanh nhả bao ngoài và những súc gỗ sồi cong cong ếp bên trong. Giống như vẻ bề ngoài, dinh thự nhà Rochester mang một phong cách nghiêm trang cứng cỏi, dường như không thể xâm phạm hay công phá nổi. Ngay cả những cánh cửa sổ cũng nhỏ và hẹp, như thể bảo vệ chống lại mọi sự đột nhập.

Đã quen biết hầu hết gia nhân của dinh thự Rochester, Logan bước vào mà không thông báo, ra hiệu cho người quản gia không cần báo trước chủ nhân vì cuộc thăm viếng của anh. Anh đi vào trong thư viện, nơi bá tước đang cúi mũi vào quyển sách về nghệ thuật điêu khắc.

__Scott!__ Rochester thốt lên, nhìn anh với đôi mắt hẹp lại __Với những người đến vào thời điểm này, ta chưa bao giờ mong chờ đó là anh.

Logan ngáp ngừng dừng lại ở ngưỡng cửa, dao động trong khoảnh khắc. Bề ngoài anh và Rochester gần như không có gì giống nhau, chỉ cùng chung một cỡ người và dáng vóc. Nhưng có gì đó ở hàm ông già, nét khoằm không khoan dung như lưới riu thợ mộc, đỉnh nhọn háo thắng ở mũi, và nét quyết đoán của chân mày...lạy Chúa, có phải gương mặt anh cũng có những nét tương tự?

Phốt lờ cái choáng váng ban đầu, Logan tiến vào thư viện:

__Dường như hôm nay tôi toàn có những cuộc thăm viếng không được chào đón thì phải.

Anh đáp, và tiến lại quyển sách về điêu khắc trên bàn. Chú ý thấy một cái đĩa đẹp của nghệ nhân Anh Williams Faithorn, anh chạm nhẹ vào gờ của nó.

Rochester giật quyển sách lại với tiếng càu nhàu:

__Có phải anh đến đây than phiền vì ta đã đoạt được bộ sưu tập Harris ngay trước mũi anh không?

__Tôi chưa bao giờ than phiền, thưa ngài.

Anh đã dựng một vở kịch thật ngớ ngẩn về Richard II mà ta không may xem được cách đây vài năm. Ta chưa bao giờ xem một vở kịch nào dở tệ, rẻ tiền đến thế.

__Tôi đã thể hiện như nó được viết.__ Logan bình thản đáp lại.

__Ta ngỡ là Shakespeare có bao giờ có ý tưởng như thế khi ông ta đặt bút viết không?

__Ông quen với ông ta à?__ Logan hỏi, và lão già nhăn mày.

__Đồ khốn. Nói ta biết tại sao anh đến đây, rồi rút xéo đi.

Logan quan sát ông một lúc lâu trong khi anh trải nghiệm một cảm giác thôi thúc muốn rời khỏi đây mà không nói lời nào.

__Nào?__ Rochester hỏi, cong chân mày lên.

Logan nửa ngồi trên bàn thư viện, nhẹ nhàng đẩy quyển sách sang bên tránh chỗ cho anh.

__Tôi có điều này muốn hỏi ông. Nói tôi biết...ông đã bao giờ quen biết Bà Nell Florence?

Rochester không bộc lộ phản ứng gì trước cái tên đó ngoại trừ ngón tay dường như siết chặt hơn trên cặp kiếng mạ vàng thanh mảnh.

__Nell Florence__ ông lặp lại__ cái tên chả quen thuộc gì cả.

__Bà ta từng là một diễn viên hài ở Drury Lane.

__Vậy ta được chờ được biết thông tin ba bên nào đây?

Ông ta nhìn Logan không chớp mắt, nhưng thể ông ta không có gì để giấu cả. Mặt ông ta mang vẻ vô can như một cá thồn bơn.

Một cái gì đó bên trong Logan bắt đầu ngộ ra Bà Florence đã nói sự thật. Anh cảm thấy một nỗi đau xoáy sâu trong ngực, và anh hít một hơi thật sâu để giữ mình bình tĩnh:

__Ông là một tay nói dối lão luyện__ anh khàn khàn nói__ ông đã thành thực bao năm nay rồi phải không?

__Có lẽ anh nên nói điều gì đã khiến anh ném nguyên cái cơn giận dữ ấu trĩ này vào thư viện của ta vậy. Có tin đồn nhảm nhí nào mà Florence mới thể thọt với anh hả?

Logan siết tay mình thật chặt và kèm mình không đập nát cái bàn và mọi thứ trong tầm tay. Anh biết là gương mặt anh đã bùng lên vì giận dữ, và anh ước chỉ mình cũng có vẻ mặt kín bưng như Rochester hiện giờ. Cái quái gì đã xảy ra cho một Logan Scott tự chủ cách đây vài tháng trước thế kia? Anh luôn luôn giữ cảm xúc của mình riêng cho sân khấu. Giờ đây dường như nó đã văng tung tóe khắp mọi ngõ ngách cuộc sống của anh rồi.

__Làm cách nào ông có thể sống với lương tâm mình?__ Logan hỏi, giọng run run__ Làm cách nào ông có thể đem con trai của chính mình cho một tên vô lại như Jennings?

Rochester đặt cặp kiếng xuống bực dọc, làn da ông ta trở nên xám ngoét:

__Anh điên rồi hả Scott? Tôi chả hiểu anh đang nói gì cả.

__Để tôi nhắc cho ông nhớ__ Logan cuồng bạo nói __ Ba mươi năm trước, ông đã gửi đứa con trai của ông cho Paul và Mary Jennings, để họ nuôi dưỡng như con của họ. Vấn đề là, hai người đó không đáng để chăm sóc con chó của ông, nói chi là một đứa trẻ. Trong mười sáu năm sau đó, tôi đã bị đánh đập bao nhiêu lần tôi cũng không thể nhớ nổi nữa, bởi người cha đó đó. Ông biết tất cả mọi điều xảy ra, và ông không làm điều gì ngăn chặn cả.

Ánh mắt Rochester cuối cùng rời khỏi anh, và lão giả vờ ngắm soi chiếc khung thủy tinh trong khi tìm câu trả lời. Logan nhận ra mình đã nắm lấy cổ áo của ông già, nhắc ông lên khỏi ghế đến khi mắt họ kề sát nhau.

__Ông nợ tôi một sự thật, chết tiệt.__ Anh hét lên __ Thừa nhận tôi là con ông đi!

Gương mặt Rochester trở nên căm đoán:

__Bỏ tay khỏi áo ta!

Họ gườm nhau như thế trong một khoảnh khắc dài vô tận, và rồi Logan lỏng tay ra. Rochester đặt mình ngồi xuống ghế , kéo chiếc áo xộc xệch của ông ta lại:

__Được thôi.__ lão nói __ Ta thừa nhận...anh là đứa con ta có với con gái của Nell Florence. Và ta có thể còn làm còn tệ hơn thế nhiều khi đem anh cho Jennings. Ta có thể đem anh vào trại trẻ mồ côi và chẳng cần đếm xỉa gì đến nữa. Hơn thế, ta cũng không nhắm mắt làm ngơ khi anh bị Jennings đánh đập. Khi thấy hắn đã đi quá trớn, ta đã hăm dọa hắn bằng những khoản lợi tức ta đã cho hắn-

__Và tôi phải nên biết ơn ông hả?

Logan phủi mạnh tay lên áo khoác như thể nó bám đầy bụi đất.

__Ta biết là anh cảm thấy mình xứng đáng nhận được nhiều thứ hơn từ ta.__ Ông già chua chát nói __ Mặc dù vậy, vào một thời điểm nào đó ta đã định lập kế hoạch cho anh, nhưng rồi anh quyết định bước lên sân khấu. Ta đã định cho anh rất nhiều thứ nhưng...giả như anh chọn một nghề nghiệp khác.

__Bây giờ tôi hiểu vì sao ông ghét nhà hát rồi__ Logan thì thầm __ Nó nhắc ông nhớ đến mẹ tôi.

Mắt Rochester quắc lên giận dữ:

__Ta đã chu cấp cho Elizabeth một cuộc sống tốt hơn nhiều cái bà ấy có trước đây. Và bà ấy có lẽ vẫn còn sống đến bây giờ nếu không có anh. Anh quá to so với bà ấy- bà chết chính vì kích thích của anh, anh là đồ ăn thịt mẹ!

Lời buộc tội vỡ ra như phát súng bắn giữa căn phòng. Logan gần như sụp người về phía sau trước câu nói đó.

__Mẹ kiếp__ anh lẩm bẩm, cảm thấy muốn đổ bệnh.

Mặc dù thái độ của Rochester vẫn cứng nhắc như cũ, giọng lão có vẻ mềm hơn khi thêm vào:

__Anh cũng đâu quyết định chuyện đó được, ta nghĩ thế.

Dựa mình vào gờ bàn, Logan áp mình vào chúng lần nữa, ánh mắt trống rỗng của anh nhìn thẳng mặt ông già:

__Có bao giờ ông nói cho Andrew biết về tôi không?__ Anh nghe tiếng mình hỏi.

Rochester lắc đầu:

__Ta chưa bao giờ thấy điều đó cần thiết cả. Và nhìn vào những việc nó làm gần đây, ta nghĩ nói ra còn làm hư hỏng nó hơn. Ta chẳng thấy mặt nó cả tháng nay.

__Tôi không thể trách Andrew uống rượu được. Khi Bà Florence cho tôi biết ông là cha tôi, tôi đã bám lấy chai rượu gần nhất.

__Nell...mụ mè ome già lẩm chuyện.

Rochester lẩm bẩm, vuốt cằm cầu nhàu:

__Ta biết là mụ già sẽ gây rối ngày nào đó mà. Sao giờ mụ lại chọn thời điểm này để tiếp cận anh vậy?

Logan không định giải thích bất cứ điều gì về Madeline hay cái đám cưới “chạy” của anh. Anh sẽ để Rochester tìm ra từ người khác.

__Tôi không biết.

__À...ây anh định làm gì đây? Hay anh định đem chuyện này ra ánh sáng, đoàn tụ với Andrew và cho nó biết mình là anh cùng cha với nó?

Logan lắc đầu:

__Theo hiện tại thì tôi sẽ không bao giờ tiết lộ chuyện này cả.

Rochester có vẻ ngạc nhiên:

__Tôi hy vọng anh biết là ngay cả khi nếu tôi thừa nhận anh, nó cũng sẽ chẳng có một quyền lợi hay khoản thừa hưởng nào cho đứa con không hợp pháp-

__Tôi không muốn bất cứ thứ gì của ông- không một đồng shilling nào cả.

__Nếu anh muốn tôi thừa nhận anh-

__Nếu như ông muốn điều đó từ lúc tôi mới sinh ra__ Logan cay đắng nói__ Tôi sẽ rất hạnh phúc đón nhận nói. Ông chỉ có một người con trai duy nhất. Chúa cầu hồn cậu ta dưới sự quan tâm của người cha như ông.

__Ta đã làm hoàn toàn đúng với Andrew.__ Ông già nói__ Anh là người làm nó trở thành tay bợm rượu như hôm nay.

Logan chiếu tia nhìn không thể tin được:

__Tôi à?

__Đừng tưởng ta không biết những lần anh đưa tiền cho Andrew. Vì những lần giúp đỡ sai lầm đó của anh , anh đã làm cho sự thể càng tệ hại hơn. Nó sẽ nhậu nhẹt và cờ bạc mãi khi vẫn còn người chịu trả nợ cho nó.

__Ông tha nhìn cậu ta bị tàn phế bởi những món nợ đó sao? Họ sẽ gửi người tới bể xương cậu ta...và đó là nếu cậu ấy còn may mắn.

__Andrew phải học cách đối diện với hậu quả hành động của mình. Nếu không nó sẽ vào tù vì nợ nần ngập đầu ngay sau khi ta chết. Ta sẽ cảm ơn anh nếu anh không can thiệp vào cuộc đời nó nữa.

__Tốt thôi.

Một cảm giác gì đó hơi chênh choáng, Logan đẩy mình khỏi bàn và hướng ra cửa.

__Scott__ Ông già thì thầm.

Logan dừng ở ngưỡng cửa mà không ngoái nhìn lại. Anh đợi đến khi tiếng Rochester vang lên lần nữa, nghe như tiếng vọng lại từ đâu đó.

__Ta luôn tự hỏi vì sao con lại chọn sân khấu. Con sẽ thành công dù làm ở bất cứ lãnh vực nào mà - con có rất nhiều tính cách giống ta.

__Ông đứng đấy__ Logan đáp, giọng anh khàn lại vì nỗi tự căm ghét mình. Anh quay lại nhìn người cha của mình. Anh kinh hoàng nhận ra anh đã thừa hưởng không chỉ là vài nét tương đồng sơ sài bên ngoài từ Rochester. Tự tôn và độc đoán, cả hai người bọn họ, sẵn sàng cống hiến thời gian vào nghệ thuật và công việc hơn là chấp nhận mở trái tim để quan tâm một người nào đó.

__Cho đủ thời gian, có lẽ tôi sẽ trở thành một tên khốn nạn vô tình như ông. Và lý do tôi đến với sân khấu vì tôi không còn sự lựa chọn nào khác. Nó đã ở trong máu tôi rồi.

__Như mẹ con.__ Rochester chăm chú nhìn anh__Ta thừa nhận, con luôn giống Elizabeth quá nhiều đến nỗi ta không thể chịu đựng được. Ta chẳng cần đoán cũng biết điều Nell sẽ nghĩ ngay khi nhìn thấy con.

Logan rời khỏi không đáp lại, cảm thấy như chiếc mồm của địa ngục đang chạy theo anh.

Madeline ngồi ở góc giường trong căn phòng chật đầy quần áo, quan sát những rương và hộp để bên tường. Hầu hết đồ đạc của cô đã được đóng gói và gửi đến dinh thự ở Luân Đôn của Logan trước khi lễ cưới diễn ra. Đám cưới sẽ tổ chức trong một tuần nữa, ở trong đại sảnh nhà Logan. Mặc dù yêu cầu của nhà Matthews là đúng ra đám cưới phải được tổ chức tại từ đường của dinh thự họ. Logan đã từ chối. Madeline biết anh dự định sẽ điều khiển mọi chi tiết của buổi lễ, mà không cho phép sự can thiệp nào cả.

__Madeline!

Người chị gái Justine của cô xuất hiện ở ngưỡng cửa, đôi mắt chị sáng lên thích thú. Justine đã đến giúp chuẩn bị cho đám cưới. Althea đã gửi một lời chúc nồng ấm đến, cáo lỗi chị không đến dự lễ được, vì chị đang ở Scotland với chồng, đợi chờ đứa con đầu tiên sắp ra đời.

__Anh ta đã đến__ Justine la lên__ Xe anh ta đã đến rồi.

Madeline cảm thấy một cú táng căng thẳng vào dạ dày. Mặc dù Logan đã gửi thư cho cha mẹ cô trong tuần qua, cô vẫn chưa được thấy những lá thư đó. Cô hầu như không ăn hay ngủ được, tự hỏi anh có thay đổi ý định cưới cô không.

__Con phải ăn xong chén súp đi chứ.

Mẹ cô nói với cô chiều qua:

__ Nếu con còn sụt thêm cân nào nữa, mẹ tin là chồng sắp cưới của con sẽ căn vặn chúng ta vì sao lại thế, và nếu anh ta làm thế, ta chắc chắn sẽ đặt hân về lại chỗ của hân.

Madeline bước đến gương và quan sát hình bóng mình, vuốt lại đầm và kéo áo về lại chỗ. Mặc dù sụt cân, ngực cô vẫn phồng lên trên làn vải đến nỗi những búc chỉ kéo căng ra.

__Chải lại tóc em đi!__ Justine sốt ruột khuyên__ Nó như tổ quạ ấy.

Kéo những kẹp ra khỏi tóc, Madeline máy móc chải và cột lại nó, và cột thành búi sau gáy. Justine bước lại gần với cô, khéo léo vuốt mái tóc vàng của mình, dùng nước bọt thấm ướt làm cong một vài lọn nhỏ trên trán và thái dương. Hải lòng với hình bóng mình trong gương, Justine mỉm cười thỏa mãn.

Ngay từ thơ ấu, Justine đã khiến mọi người yêu mến là cô bé xinh xắn và phong cách thanh cao. Chị là dạng con gái chưa bao giờ hành xử sai, phá đồ chơi hay làm giầy mình bẩn. Trong mùa hội của mình, chị được rất nhiều quý ông ở Luân Đôn theo đuổi, thậm chí có vài quý tộc Pháp, và chị đã chọn Ngài Bagworth, một tử tước giàu có. Justine là, và luôn luôn là, niềm tự hào của gia đình- trong khi cô, Madeline, là nỗi xấu hổ của gia đình.

Khi Justine giục cô nhanh lên, Madeline giắt kẹp tóc cuối cùng vào và véo cho má mình có thêm chút thần sắc. Trước khi họ đi xuống lầu, Logan đang ở phòng khách, nơi Anger đã nhận từ anh một quầy rượu trái cây.

Logan đứng khi hai người phụ nữ trẻ bước vào phòng. Đứng trong phòng khách, Logan trông có vẻ cao lớn phi phàm, vai anh to rộng bên dưới chiếc áo khoác đen cắt rất khéo, cơ thể gầy và rắn chắc trong chiếc áo chên xám và quần tây màu than đá. Mái tóc anh mới được cắt, và ánh đỏ sáng lên từ những lọn tóc đen.

__Anh Scott.

Madeline nói, không biết có nên tiến lại gần anh không. Giải quyết cái nan giải ấy ngay tức thì, anh đến bên cô trong vài bước sải chân và nắm lấy tay cô. Thay vì hôn vào mu tay, anh lật nhẹ bàn tay lại và áp môi mình vào hõm mềm mại, làm cử chỉ ấy thêm nhẹ nhàng và thân mật. Nó đã hiệu quả trước mẹ và chị cô, đương nhiên rồi. Ngay cả như vậy, Madeline vẫn cảm thấy trái tim mình nảy lổ nhịp vì môi anh trên da cô.

Logan đứng thẳng lại và quan sát cô, để ý từng nét khuôn mặt. Một nét nhăn hiện ra giữa cung mày anh.

__Em sụt cân rồi.

Anh thì thầm, quá nhỏ để hai người khác nghe:

— Anh cũng vậy.

Madeline đáp lại. Không thoát khỏi mắt cô là cơ thể anh đã sẵn lại một đường nét mới, không còn sự hiền hòa nào che giấu được nét quyền lực thô sơ trước đó nữa.

Logan mỉm cười trước lời nhận xét của anh, và quay lại để giới thiệu với Justine, người đứng ngay bên cạnh. Một cách nghĩa vụ Madeline phải giới thiệu anh với người chị lớn và đợi cho cái nhìn ngưỡng mộ không cưỡng lại xuất hiện trên mặt anh. Đàn ông luôn luôn phản ứng như thế trước Justine. Là, vẻ đẹp hút hồn của Justine dường như không ảnh hưởng gì đến Logan.

—Hân hạnh, anh thì thăm.

Một nét phật ý xuất hiện trong ánh nhìn sáng rõ của Justine:

— Chào đón anh vào gia đình, Anh Scott. Tôi hy vọng anh sẽ tử tế với đứa em gái bé bỏng của tôi.

—Tôi dự định như thế, Quý Bà Bagworth.

Logan nhìn Justine với cái nhướng mắt mỉa mai của cung mày trái. Rõ ràng là người phụ nữ ngớ ngẩn này nghĩ anh sẽ bị lay động bởi cô ta. Cô ta duyên dáng, mặc dù Madeline thật sự là người xinh đẹp hơn, đường nét cô trong sáng, đôi mắt cô đông đầy sự ấm áp và thông minh mà người chị thiếu.

Sự quan tâm anh quay về mẹ Madeline, Anges, người đứng góc kia căn phòng:

—Quý Bà Matthews, tôi e là tôi sẽ không thể nán lâu đượ . Tôi hy vọng bà sẽ cho phép tôi có vài phút một mình với Madeline.

Anges có vẻ bất ngờ trước yêu cầu này:

—Anh phải biết, Anh Scott, anh và Madeline không thể nói chuyện mà chỉ có hai người được.

—Về điểm này, không có vấn đề gì, phải không nào?

Anh nhẹ hỏi, làm Madeline đỏ bừng mặt và Justine khúc khích cười.

Agnes cứng người trước lời nhận xét không biết ngượng đó:

—Khi anh đang ở dưới mái nhà tôi, Anh Scott, tôi yêu cầu anh phải chấp nhận mọi khuôn phép— ngay cả khi anh thấy chúng quá cứng nhắc. Anh có thể nói chuyện với Madeline, nhưng phải có Justine làm người chứng kiến.

Một cách bình thản bà đi ra khỏi phòng, trong khi Logan kéo Madeline vào một góc.

—Em xin lỗi.

Madeline bắt đầu không vui, muốn cáo lỗi cho sự lạnh lùng của mẹ cô, nhưng Logan đặt một ngón tay lên môi cô. Madeline im lặng, âm thanh rung lên vì sự gần gũi của anh. Mùi anh thật thân thuộc đến tuyệt vời, một sự kết hợp nam tính giữa vải len, gỗ, và da anh phẳng phất mùi thuốc lá.

—Em cảm thấy thế nào?— Anh hỏi, liếc nhìn xuống chiếc đầm áo cao cổ của cô và quay lại gương mặt cô.

Madeline nhẹ đỏ mặt:

—Rất tốt, cảm ơn anh.

—Vẫn còn những cơn mệt vào buổi sáng chứ?

—Vâng.

—Nó sẽ hết trong một tháng nữa thôi. Vào lúc này, cố gắng ăn chút đi gì nhé.

—Vì sao anh lại rành vấn đề này đến thế?— cô không cưỡng lại thì thăm hỏi.

Logan mỉm cười trước ánh lóe lên mắt kiên nhẫn của cô.

—Người cộng sự của anh thường xuyên vắng mặt chính vì nguyên nhân này mà.

—Vậy anh đã từng—Madeline hỏi, không thể che dấu được nỗi lo lắng của cô.

__Không.__ Logan nói, giọng anh đột nhiên rất dịu dàng__ Em là người phụ nữ đầu tiên anh có con với.

Anh chạm vào túi mình và lấy ra một vật nhỏ:

__Đưa tay cho anh.

Cô cảm thấy vòng kim loại lạnh lạnh trượt vào ngón áp út của mình, và luồng mắt cô rơi xuống vật ấ . Đó là một chiếc nhẫn kim cương ánh vàng ít nhất năm cara, bao quanh bởi hàng vòng tròn hạt kim cương trắng sáng rực màu lửa chói. Sững sờ trước vẻ lộng lẫy của chiếc nhẫn, Madleine ngược nhìn Logan với đôi mắt mở to.

__Lạy chúa, tiếng la lên của Justine từ góc kia căn phòng__ Nó bự như một quả trứng ấy.

__Cám ơn__ Madeline nói với Logan với giọng như nghẹn lại__ Em chưa bao giờ thấy vật gì đẹp như thế.

Logan khẽ nhún vai:

__Nếu em muốn , ta có thể đổi chúng.

__Ôi, không...nó thật hoàn hảo.

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kim cương sáng lóa, tìm một từ đúng đắn để cảm ơn anh. Nhưng không từ ngữ gì phù hợp cả.

Không thể cưỡng lại cơn tò mò, Justine chạy về phía họ:

__Để chị xem nào, Madeline, lạy chúa tôi, một miếng đá quý giá. Tôi có thể xem chứ.

Trước khi lời yêu cầu kịp vượt hết môi, chị ta đã bứt lấy chiếc nhẫn khỏi ngón tay Madeline và xem xét nó với tia nhìn ngưỡng mộ:

__Không hề có vấn đề nào, quả là một màu sắc tuyệt vời.

Chị ném cho hai người một cái liếc:

__Tôi nghĩ rằng một món quà như trên không chỉ là lời cảm ơn suông thôi đâu. Madeline ! Sao em không thưởng cho Logan một nụ hôn? Mẹ không có ở đây, và sau nữa ...chị cũng không kể lại đâu.

Madeline nhìn Logan bối rối, không thể đọc được ý nghĩ của anh.

__Anh Scott rất riêng tư-

Cô nói, nhưng Logan đã cắt ngang bằng nụ cười ranh mãnh:

__Không riêng tư đến thế đâu cưng à.

Tay anh vuốt nhẹ lên má cô, giữ cô khi môi anh đáp nhẹ xuống. Cô run rẩy vì cái chạm nhẹ của miệng anh, cái cách anh hôn cô như thể cô quá tuyệt vời để nhầm nháp. Đó chỉ là một màn diễn, cô nhắc mình, để thuyết phục Jusitne rằng họ đang yêu...nhưng cô không thể cưỡng lại được làn khoái cảm đang tràn khắp người cô. Đầu gối cô khụy xuống, và cô bám lấy anh, chấp chới trước sự nương nhẹ của môi anh trên cô.

Logan kết thúc nụ hôn với cái đẩy nhẹ của môi mình và ngẩng lên nhìn cô.

__À__ giọng hào hứng của Justine lại vang lên__ anh có vẻ thật sự say đắm em gái tôi rồi. Người ta không thể không tự hỏi điều gì mà một người đàn ông phong trần như anh đã thấy trong một cô gái như nó chứ.

Miệng Logan cong lại mĩa mai. Rõ ràng câu nói của Justine chứa nhiều hơn sự ghen tỵ đơn thuần.

__ Madeline có những phẩm chất tôi luôn khao khát về một người vợ.__ anh đáp.

__Nó rất cứng đầu.__ Justine nói__ Chỉ mong anh sẽ may mắn hơn cha mẹ trong việc quản giáo nó thôi.

__Justine__ Madeline nói, liếc nhìn người chị qua hàng mi__ Chị không cần phải nói về em như thể em là một thú nuôi không nghe lời như thế.

Logan bật cười, và có ánh đồng tình sáng lên từ đáy mắt khi anh dẫn Madeline về phòng:

__Giữ lấy tính bức tức ấy sau đi.__ Anh thì thầm__ Anh không có nhiều thời gian, và có nhiều chi tiết về đám cưới mà anh muốn bàn.

__Anh không ở lại ăn tối sao?__ Madeline hỏi.

Anh lắc đầu ngay tức thì:

__Anh không có ước muốn đặt bất kì ai, ít ra là bản thân anh, vào vòng khó xử khi ngồi trong bàn ăn nhà Matthews cả.

__Có lẽ vậy là khôn ngoan đấy.__ Justine vui vẻ nhận định__ Mẹ chúng tôi ác cảm với anh không còn giấu giếm nữa nữa. Thật đáng tiếc, mặc dù...tôi có cảm tưởng anh sẽ là người ăn cùng thú vị đấy, Anh Scott.

__Điều đó phải để em gái chị nói.

Logan đáp, nhìn Madeline trong cái cách làm cô nhớ lại lần cuối cùng họ ăn tối cùng nhau...và cái đêm đam mê sau đó. Anh dường như rất vui sướng trước sự lúng túng của cô.

Cám ơn là buổi nói chuyện lại quay trở về những vấn đề bình thường, nhưng Madeline không thể giữ cho đầu óc mình tập trung vào vấn đề đám cưới được nữa. Tâm trí cô như bơi trong một đám sương mờ mịt. Một tuần nữa thôi cô sẽ trở thành vợ Logan, và nếu anh vẫn khao khát cô, họ lại sẽ cùng chung chăn gối. Anh đã cảnh cáo cô đó sẽ không còn là dễ chịu như trước. Cô đoán nghĩa là anh không còn quan tâm đến niềm khoái cảm của cô nữa. Hay có lẽ anh sẽ làm cô đau đớn—mặc dù cô không hoàn toàn tin vào điều đó. Logan không phải người đàn ông vũ phu, dù cho tính khí của anh hơi nóng nảy.

Agnes quay trở lại để tiếp tục bàn về đám cưới, hầu như không phản đối gì với Logan ngoại trừ chiếc áo cô dâu. Không có nơi nào trên Trái đất của Chúa trời này, bà bảo đảm với anh, bà cho phép Madeline mặc đầm trắng.

__Đó là đạo đức giả__ Anges hét lên__ Madeline không có quyền đó.

Logan đáp lại ánh mắt bà không chớp :

__Madeline còn trong trắng khi tôi gặp cô ấy. Cô ấy hoàn toàn có quyền mặc đầm trắng.

__Không khi hai con đọc lời thề trước Chúa, với Madeline mặc màu áo tinh khiết đó. Đó là phản bội lại Chúa trời. Ta sẽ không ngạc nhiên nếu lúc đó có một tia sét đánh ngay trần nhà.

Miệng Logan xoắn lại mỉa mai:

__Mặc dù tôi không coi mình là một người sùng đạo, tôi nghi ngờ là Ông Trên còn nhiều việc khác phải lo ngoài chuyện để ý đến màu sắc chiếc áo của Maddy.

__Maddy__ Anges lặp lại, lắc đầu khó chịu trước cái biệt danh ấy__ Tôi sẽ cảm ơn anh nếu anh không gọi con gái tôi cái tên nghe như gái bán bar như thế.

__Mẹ!

Justine cắt ngang, đặt bàn tay lên đôi vai hẹp của Anges. Agnes nguôi xuống bớt, gương mặt bà tối như một đám mây tích điện trước cơn bão.

Madeline gom hết sức mình chạm nhẹ vào vai Logan:

__Làm ơn,__ cô nói, giọng nhỏ dần__ Mẹ nói đúng...em không nên mặc đầm trắng.

Mặc dù rõ ràng là Logan sẵn sàng tiếp tục tranh cãi, anh nhả mắt lại không đáp, để sự im lặng thể hiện sự nhượng bộ.

__Cám ơn__ Madeline nói, lòng nhẹ hẫng.

__Anh không quan tâm dù em có trần truồng đi vào buổi lễ đó.__ Anh lầm bầm__ Anh muốn mọi việc này nhanh chóng kết thúc để anh có thể quay lại công việc của mình.

Nghe được câu nói đó, Agnes cứng người lại nhìn Logan trong khi Justine lại phải tìm cách giúp bà bình tĩnh lại.

Luồng mắt Madeline rơi xuống lòng cô. Cô hiểu sự nóng ruột của Logan, biết rằng Capital luôn được đặt trước mọi công việc khác trong cuộc đời anh. Không một ai có thể quan trọng hơn Nhà Hát yêu quý ấy được.

Khi vấn đề về áo cưới được thông qua, cuộc nói chuyện nhanh chóng kết thúc, và Logan rời khỏi. Sau khi anh ra về, cảm giác lo lắng pha lẫn vui sướng này giờ tràn ngập trong cô liên nhật phai dần. Có chút trầm tư, cô quay trở lại phòng tiếp tục thu dọn đồ, và Justine đi theo cô.

__Quả là một người đàn ông xuất chúng!

Justine thốt lên khi cửa phòng ngủ đóng lại:

__Một ngoại hình tuyệt vời__ và đôi mắt xanh đó! Tuy nhiên, giọng nói mới là điều chị cảm thấy ấn tượng nhất. Chị nghĩ là anh ta có thể quyến rũ bất cứ phụ nữ nào với giọng nói đó, ngay cả khi anh ta chỉ biết đọc những công thức toán học khô như ngói đi nữa.

Lắng nghe lời tán thưởng của chị, Madeline vừa trải nghiệm một niềm tự hào. Justine luôn đối xử với cô trong cách pha lẫn sự lo lắng và cảm giác bề trên. Lần đầu tiên, có một nỗi ghen tỵ len lỏi trong giọng nói của chị.

__Em đã trở thành kẻ gian hoạt rồi đấy nhé! Justine nói__ Cả Althea và chị đều không thể tin rằng em đã trốn chạy khỏi trường và tư tình với Logan Scott. Chị nghĩ điều đó thật lạ lùng. Đương nhiên, thật đáng tiếc là em đã cưới một người đàn ông kém xa so với mình như vậy.

Madeline cứng người lại:

__Em không nghĩ anh ấy thấp kém hơn em chút nào cả.

__Đó là một ý nghĩ đúng đắn đấy. Em phải tiếp tục như em không hề để ý đến xuất thân hèn mọn của anh ấy.__ Justine cúi người xuống, mắt chị ta tràn đầy nỗi tò mò__ Scott dường như là người đàn ông cương cường nhĩ. Chị nghĩ anh ấy sẽ rất chủ động đấy. Kể chị nghe nó như thế nào đi, Madeline!

__Em không thể.__ Madeline phản đối, ngạc nhiên trước yêu cầu ấy__ Đó là chuyện riêng tư.

__Nhưng chị là chị em mà, em có thể kể cho chị mọi thứ ấy chứ. Bây giờ kể cho chị về Anh Scott và đổi lại chị sẽ kể mọi thứ em muốn về Ngài Bagworth.

Madeline hình dung ra người chồng lùn mặt tròn của Justine và bật cười:

__Justine à...tha thứ cho em, nhưng không được đâu.

__À__ Người chị gái ngồi xuống và ném cho cô cái nhìn bức tức__ Ngài Bagworth có thể không quyến rũ bằng Anh Scott, nhưng địa vị xã hội của anh ấy vượt xa chồng em.

__Em biết là chị đúng__ Madeline đáp, cố nặn ra nụ cười.

Cô đã không hy vọng một phản ứng như thế từ chị gái. Justine đã tỏ ra quá hài lòng, thậm chí rất thỏa mãn, khi lấy được người chồng có tước hiệu với một dinh thự lộng lẫy ở miền quê, một căn nhà xinh xắn ở Luân Đôn, có hàng lô gia nhân phục vụ. Nhưng Logan Scott còn giàu có hơn thế nhiều, và như Justine đã thừa nhận, anh rất quyến rũ. Madeline không hề quan tâm chuyện anh không có một giọt máu xanh nào trong người. Logan là người đàn ông hấp dẫn và thành đạt nhất cô từng gặp, và cô không còn yêu cầu một người chồng nào xứng đáng hơn nữa. Thực tế là, cô chỉ hy vọng mình có thể xứng đáng với anh.

Họ kết hôn một tuần sau đó ở phòng triển lãm của Logan, nơi những bức tranh nhiều màu sắc rực sáng và sàn nhà bóng lộn gỗ vân. Madeline ý thức cả gia đình cô đang đứng đằng sau: cha mẹ, chị gái Justine và Ngài Bagworth.

Người duy nhất Logan mời đến buổi lễ là vợ chồng Công tước xứ Leed, và lạ lùng là, cả bà Florence. Madeline ngạc nhiên vì Logan đã mong muốn có sự hiện diện của người phụ nữ ấy trong đám cưới của anh, khi anh chưa hề gặp bà cho đến gần đây. Họ đối xử với nhau về lịch sự xa cách, nhưng Madeline cảm nhận họ chia

sẽ chung một bí mật mà không một ai có quyền được biết. Có lẽ sau này cô sẽ tìm ra điều gì đang xảy ra giữ họ, và vì sao dường như cả hai có những đồng cảm sâu sắc về tình huống này hơn bất kì ai.

Đáp lại những câu hỏi của vị chủ hôn, Logan trả lời bằng giọng đều đều. Gương mặt anh rắn lại, kín bưng cái nhìn của một diễn viên thành thực che giấu cảm xúc của mình. Madeline cảm giác, niềm kiêu hãnh của Logan đang nổi loạn muốn chống lại toàn bộ chuyện này. Anh chưa bao giờ mơ rằng một ngày kia anh bị buộc phải kết hôn với một phụ nữ anh rất khinh ghét, rồi cô đã vô tình đẩy anh vào đó. Thực sự thì cô định sẽ một mình lo cho đứa trẻ...nhưng một phần nào đó trong tim, cô biết rằng một khi đã phát giác ra, Logan sẽ không làm ngơ trước sự hiện diện của đứa con anh. Hối tiếc và xấu hổ làm mất cô cay xè lại.

Sau khi người chủ hôn thuyết giảng một bài về tình yêu và yêu cầu chú rể hôn cô dâu, Logan quay qua Madeline, và anh nhìn thấy mắt cô ngân ngấn nước. Quai hàm anh siết chặt lại. Họ đã là chồng vợ, và anh trao một nụ hôn lạnh nhạt lên môi cô để kết thúc buổi lễ.

Sau đó, khách mời ngồi vào bàn ăn tám chỗ ở một căn đại sảnh cong cong điêu khắc những cột nhà kiểu Corinthian. Trần nhà được trang trí bức tranh Tempest, với những dãn nền kiểu Ý treo dọc xuống tường.

Ngồi đối diện nhau qua một cái bàn dài, Madeline hầu như không thể trông thấy chồng mình qua những chân đèn cây vàng và thủy tinh xếp hàng dài giữa họ. Rõ ràng là người thân của cô rất ngạc nhiên thích thú trước vẻ lộng lẫy và xa xỉ này. Không gian sáng bừng lên khi những dòng rượu đắt tiền chảy vào trong những cái ly thủy tinh và hàng món ăn Pháp bày biện xung quanh.

Chồng của Justine, Ngài Bagworth, thốt lên ngạc nhiên tán thưởng loại rượu nho tuyệt vời:

__Tôi phải nói rằng, Scott, cho một người chưa bao giờ đãi tiệc ở nhà anh đã thực hiện vai trò chủ nhân rất tuyệt vời.

Trước khi Logan kịp đáp lời, mẹ của Madeline đã chớp lấy khoảnh khắc ấy, bà ngược lên từ những chiếc đĩa vàng và buông lời nhận xét thẳng thừng:

__Mọi người chỉ biết hy vọng Anh Scott sẽ thực hiện nghĩa vụ làm chồng cũng thành thạo như thế này.

Nếu trong tông giọng nhẹ nhàng hơn, lời nhận xét ấy có thể xem như cách nói thân thiện, nhưng vào lúc này sự bất mãn của Angus không thể thể hiện rõ ràng hơn.

Madeline cứng người đợi Logan trả lời. Cô nhẹ cười khi anh điềm tĩnh đáp:

__Con tin là mẹ sẽ không than phiền về chuyện ấy, Quý Bà Matthews, và cả vợ con nữa.

__Không đâu, thật đấy.

Madeline đáp liền. Vì cô đã quá yên lặng hầu hết ngày nay, lời nhận xét của cô làm mọi người ngạc nhiên quay lại. Cô tiếp tục trong một giọng nói chậm rãi:

__Em chắc ý mẹ em là, bà tin rằng sự kì vọng cao của bà vào anh là hoàn toàn đúng đắn, Anh Scott.

__Anh biết rõ điều ấy mà.

Logan trấn an cô, đôi mắt xanh ấy lóe lên tia sáng vui thích lần đầu tiên trong ngày hôm nay.

Bữa ăn bao gồm phô mai, rượu, trái cây, và rồi cánh đàn ông chọn những ly rượu nặng và xì gà trong khi phụ nữ rút lui vào bàn tiệc trà. Nữ công tước xứ Leeds tận dụng lúc đó nói chuyện riêng với Madeline, trong khi họ ngồi hai ghế khá xa những người còn lại. Đây là lần đầu tiên họ gặp lại nhau từ khi Madeline rời khỏi Capital.

__Chúc mừng, Maddy!__ Julia nói__ Chị mong rằng cả hai sẽ thật hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này.

Madeline đáp lại bằng một nụ cười tự lự:

__Xem cái cách nó bắt đầu, em không biết làm sao điều đó thành sự thật được.

Julia tặc lưỡi thông cảm:

__Em không phải người đầu tiên bắt đầu cuộc hôn nhân không hoàn hảo, và cũng sẽ không phải người cuối cùng. Chị tin việc có một người vợ và một đứa con sẽ là điều tốt cho Logan trong những cách mà chưa chắc anh ấy đã nghĩ đến.

__Anh ấy vẫn chưa tha thứ cho em__ Madeline nói__ Và em cũng không thể trách anh ấy được.

__Không hề gì. Chắc em cũng nhận ra Logan vẫn luôn rất yêu em, Maddy. Chỉ là anh ấy sợ phải tin vào em lần nữa. Chị mong em sẽ nhẫn nại với anh ấy. Chị biết điều đó không dễ dàng gì đâu. Tính khí bướng bỉnh của anh ta đến thế nào em cũng biết mà.

Giọng chị có vẻ khích lệ nhiều hơn khi tiếp tục:

__Chị không biết anh ấy đã nói với em chưa, nhưng anh ta đã nhờ chị giúp tổ chức một vũ hội, sẽ diễn ra chừng một tháng nữa đấy.

__Nhưng vì sao cơ?

__Đương nhiên là để giới thiệu em với toàn thể Luân Đôn rồi.

Madeline rùng mình, máu như rút hết khỏi mặt cô:

__Nhưng mọi người sẽ nhìn em và xâm xì-

__Chẳng có vấn đề gì cả.__ Julia trấn an cô__ Tin chị đi, chị đã là nhân vật cho những tin đồn và lời bàn tán bao năm nay rồi. Bây giờ em đã cưới một người đàn ông nổi tiếng như Logan, thì em cũng sẽ nổi tiếng thôi. Em sẽ quen với điều đó trong một thời gian nữa.

Bà Florence đến bên họ và ngồi xuống bên cạnh, từ chối lời đề nghị phụ của Julia. Bà trông như một bà hoàng trong chiếc áo xanh đậm bằng vải len một tràng ngọc trai nặng đeo quanh cổ và tay. Họ trao nhau vài lời tán thưởng về cách phục vụ và sự hoành tráng ngôi nhà Logan.

__Diễn viên là những người nhiều tai tiếng khi liên quan chuyện đến tiền bạc.__ Bà Florence nhận xét, liếc nhìn không gian lộng lẫy xung quanh với ánh tự hào không giải thích được.__ Đường như chồng cháu là một ngoại lệ, Maddy. Cháu rất may mắn đấy.

__Cháu may mắn vì nhiều lý do.__ Madeline đáp lại với nụ cười gượng gạo không làm giảm sút ý của hai người bạn cô.

__Vâng, đúng rồi.__ Bà Florence nhẹ nói, nếp nhăn trên mắt bà sâu hơn với cái nét cười__ Và mọi chuyện sẽ dần dần ổn thỏa cả thôi, cưng à. Ta hứa với cháu đấy.

Madeline hít một hơi thật sâu và thư giãn một tí. Lạ lùng là, hai người đã cho cô sự bình tâm mà thậm chí mẹ và chị gái cô không thêm chú ý đến. Tự nhiên tay cô tìm đến tay bà Florence.

__Cám ơn bà đã đến dự tiệc cưới. Sự hiện diện của bà làm ngày hôm nay trở nên dễ chịu hơn cho cháu.

__Ta phải nói. Ta sẽ không bỏ lỡ đám cưới của cháu với Anh Scott dù tổ chức ở nơi nào trên thế giới đâu. Cháu đã mở rất nhiều cánh cửa cho ta, cưng à, mà ta chắc cháu thậm chí không thể nào đoán ra được.

Bà Florence cười trước cái nhìn lạ lùng của hai phụ nữ trẻ.

__Cánh cửa gì cơ?

Julia hỏi, và bật cười khi chị nắm lấy một ngón tay vào người bạn mình:

__Bà nhìn như một con mèo tìm thấy hũ kem vậy. Cháu phải tìm ra vì sao thôi.

__Có lẽ một ngày nào đó.__ Bà Florence không nói gì sau đó, bà uống ly trà và tiếp tục ngắm nhìn quanh căn phòng với một vẻ tự hào kì lạ.

Madeline không biết khách đã về lúc nào, chỉ thấy dường như thời gian đang trôi qua đến khi không còn ai ở lại ngoài vài gia nhân thu dọn những vết tích còn lại của buổi tiệc...và Logan, người đang làm quen với sự hiện diện của cô trong nhà anh. Một cách thư thái anh ngồi trên bàn ăn và hút xì gà, duỗi thẳng chân.

Madeline ngồi ở ghế bên cạnh, vẫn mặc chiếc áo cưới màu hồng nhạt với họa tiết trên cổ và hoa hồng quanh eo trong một màu sắc đậm hơn.

Nếu không phải thần kinh đang căng thẳng, cô có thể sẽ thích ngồi đó trong không khí thoáng thoảng xì gà của anh đang lan đến cô. Căn nhà yên lặng, với một nhận thức là một buổi nói chuyện nhỏ đã qua đi. Tuy nhiên, có một trải nghiệm mới chưa tới, và nó sẽ xảy ra hay không và vào lúc nào phụ thuộc hoàn toàn vào Logan.

Luồng mắt anh di chuyển sang cô một cách chậm rãi thú vị, giống như cách anh chiêm ngưỡng một bức tranh hay điêu khắc. Madeline cảm giác nhận định của Julia rằng anh vẫn còn yêu cô ắt hẳn đã sai. Không người đàn ông nào có thể nhìn người đàn bà anh yêu như thể cô ta chỉ là một vật sở hữu anh ta có thể nâng lên hay đặt xuống tùy ý được. Cô nghĩ về hàng loạt cách mở đầu buổi nói chuyện nhưng rồi gạt ngang tất cả.

Thật kì lạ là sự yên lặng giữa họ đã có lần rất dễ chịu, khi giờ đây nó lại căng thẳng như thế.

__Một căn phòng đã được chuẩn bị cho em.__ Logan cuối cùng nói, thả đuôi xì gà vào một cái đĩa đồng __ Nói một gia nhân chỉ em lên lầu đi.

__Vậy chúng ta không cùng chung-

__Không. Chúng ta sẽ ngủ hai phòng riêng. Như em biết, giờ giấc tôi đi về rất thất thường. Tôi sẽ không làm phiền em nếu chúng ta ngủ riêng.

“Và em cũng không làm phiền cuộc sống riêng của anh” __ Madeline nghĩ, nhưng giữ môi mình thật chặt.

__Điều đó là đúng.__ Cô thì thầm rồi đứng dậy, Logan cũng đứng lên, hoàn toàn như chủ nhà với một vị khách.

__Tất nhiên tôi sẽ có quyền qua phòng em bất cứ lúc nào tôi muốn.__ anh nói.

Madeline gạt đầu với vẻ khó khăn:

__Còn tối nay?__ Cô hỏi, giọng run run.

Đôi mắt xanh của anh không thể hiện điều gì, sáng lên qua làn khói mờ ảo:

__Đến phòng tôi khi em đã chuẩn bị lên giường.

Madeline nuốt mạnh:

__Được thôi.

Logan vẫn ngồi trên chiếc ghế khi cô rời khỏi cửa. Madeline cảm thấy luồng mắt anh vẫn bám lấy cô ngay cả sau khi cô khuất khỏi tầm mắt, như thể sức nóng ấy đã bám dính lấy sau lưng cô vậy.

Phòng ngủ dự bị của Logan khá lớn, một bức tường đã được dỡ bỏ để nó rộng gấp đôi ra. Nó sáng lên với gam màu trắng và vàng quanh bức tường, trong khi những bức vẽ mạ khung vàng treo thành một nhóm. Đó là khung cảnh của những đứa trẻ đang chơi đùa, và một vài phụ nữ khác và trẻ con đang làm việc nội trợ.

Lòng vui vui trước cách bày trí nữ tính ấy, Madeline thoáng đi chung quanh căn phòng, để ý những thay đổi, bao gồm chiếc đồng hồ vàng ở giữa, màn cửa len màu lục kem và một hộp thêu bên góc, sáng lóa hàng viền ngọc.

Mặc dù cô không gọi người hầu, một chị đã đến giúp cô thay bộ áo cưới. Madeline ngồi trước bàn trang điểm mặc chiếc áo ngủ cao cổ, lạc trong suy nghĩ của mình khi chị hầu chải mái tóc đỏ vàng của cô.

Chị hầu nói gì đó, và Madeline nhìn lên với nụ cười bất chợt:

__Cái gì?__ Cô hỏi __ Tôi e là tôi không chú ý.

__Tôi hỏi nếu bà còn việc gì cần nữa không, Bà Scott?

__Bà Scott,__ Madeline mỉm cười lặp lại __ Chị là người đầu tiên gọi tôi như thế đấy.

Chị hầu mỉm cười đáp lại và nhún mình chào trước khi rời khỏi phòng.

Madeline nhìn chăm chăm vào hình bóng nhợt nhạt của mình trong gương và tự động véo má mình để tạo thêm ít thần sắc. Chắc chắn không có lý do gì để e sợ Logan. Anh sẽ không làm hại cô, dù không còn lý do gì nữa ngoài việc cô đang mang đứa con của anh. Mặt khác, anh đã có thể làm tất cả chuyện không hay với cô. Bây giờ anh đã là chồng cô, và cô hoàn toàn dưới quyền kiểm soát của anh. Không ai có thể can thiệp hay đứng về phía cô, bất kể anh trở nên tàn nhẫn hay tử tế.

Madeline đứng và kiểm tra lại hàng nút dài thắt chiếc áo kem trắng. Ngắc cấn lên, cô rời khỏi phòng.

Phòng Logan cách chỉ vài bước chân, lập lòe với ánh sáng hắt từ lò sưởi. Anh đang nửa nằm trên giường, dựa vào chiếc băng giường trên đầu với cánh tay gác sau mái tóc đen. Anh đã trần truồng bên dưới tấm chăn, mọi góc cạnh của cơ thể cương lên của anh rõ ràng hằn lên nệm. Ngọn lửa hắt lên mặt anh dát ánh vàng kim loại. Tiến lại gần giường, Madeline dừng lại cách vài mét khi nghe tiếng khàn khàn của anh:

__Cởi áo ra.

Cô nhìn anh bối rối:

__Làm đi__ Anh thì thầm, mắt anh sáng lóe lên như một con quái vật rình mồi.

Hiểu điều anh muốn, Madeline cố gắng vâng lời, nhưng những ngón tay cô cứng lại. Logan chờ đợi với một vẻ kiên nhẫn không tự nhiên, yên lặng và ngấm nhìn. Madeline chật vật với hàng dài những hạt nút nhỏ, cởi chúng khỏi những lỗ khuyết bé xíu. Khi đã cởi xong, cô kéo tay khỏi tay áo dài và để chiếc áo choàng rớt xuống sàn. Cô chỉ còn mặc một chiếc áo mỏng. Làn da cô như bóng lên khi nhận ra ánh sáng từ lò sưởi hắt xuyên qua làn vải, in rõ mọi chi tiết của cơ thể cô.

__Phần còn lại__ Logan tiếp tục nói.

Cô nhìn chăm chăm vào gương mặt rắn lại của anh và quàng tay ra phía sau cổ cô. Cảm giác bị sở hữu, như một vật để trưng bày, đang chiếm lĩnh lấy cô. Nếu Logan có ý hạ nhục cô, thì anh đã thành công. Nắm lấy lớp vải áo mỏng manh, cô bắt đầu nâng nó lên và ngập ngừng. Cô không thể.

__Ngay bây giờ__ Giọng khàn khàn của chồng cô lại vang lên .

Hít hơi thật sâu, Madeline vâng lời trong một cử động dứt khoát, nâng chiếc áo và ném nó xuống sàn. Không khí lạnh như thấm vào từng phân da thịt cô, làm nổi rợn làn da thịt trần trụi và khiến núm vú cô săn lại thành đỉnh cứng. Khô cả miệng, cô đứng trước anh với đôi tay áp sát hai bên, trong khi anh vẫn nhìn chăm cô.

__Em...em lạnh __ Cô thì thầm, tuyệt vọng, muốn có cái gì đó, bất kể cái gì, mà cô có thể dùng che phủ lấy cơ thể trần trụi của mình.

__Tôi thấy rồi.__ Logan đáp, luồng mắt anh đang đưa ở ngực cô. Gỡ tay khỏi đầu, anh kéo tấm chăn và ra hiệu cô đến với anh.

Madeline không thể cưỡng mình che cơ thể lại khi cô đi đến gần anh, một cánh tay che ngang ngực và tay còn lại bảo vệ vùng giữa đùi.

Cử chỉ đó dường như làm Logan thích thú, hơi thở anh sâu hơn khi cô chạm đến giường.

__Không cần cái e thẹn đó đâu, em yêu của tôi. Em đâu còn bí mật nào để giữ trước khi đêm nay kết thúc đâu.

Rằng cô đánh lập cập khi cô nằm xuống giường và nằm lên lớp vải len dày mượt. Mọi cơ bắp trên người cô đều xoắn chặt lại. Bàn tay to lớn ấm áp của Logan trượt qua hông cô, cái đụng chạm của anh làm cô giật mình. Ngược lại với nỗi sợ hãi của cô, anh rất dịu dàng, gần như nâng niu, khi anh kéo cô vào với anh.

Anh vuốt dọc theo đường cong cơ thể cô với sự chính xác như một nghệ nhân điêu khắc, ngón tay anh nhẹ nhàng và rất êm ái. Nhưng có một khoảng cách nào đó trong cách anh chạm vào cô, và Madeline nhận ra người tình đầy đam mê cô nhớ trước kia đã thay thế bằng một kẻ lạ mặt đầy tính toán. Anh làm tình với cô trong cái khoái cảm thể xác thuần túy, với khối tình cảm đã bị khóa chặt lại rồi. Giá như cô có thể không bị lay động...nhưng cô không thể cưỡng lại bật tiếng thút thít khao khát khi miệng anh tìm thấy điểm đau

cứng lên của vú cô, khi cùng lúc đó tay anh trượt vào giữa đùi cô. Những ngón tay anh xuyên qua đám loan xoăn vàng lụa, tách những nếp hoa mỏng manh và khám phá sự ẩm ướt.

Madeline quần quai bên dưới cái vuốt ve của anh, cong người lên trước cái mút tham lam của môi anh, trong khi cảm xúc cứ dâng lên cao và cao mãi. Những từ đã chực chờ trên môi cô, và cô phải cố hết sức để không bật nó ra ...Em yêu anh... em yêu anh ...nhưng anh có cần tình yêu của cô đâu.

Khi khoái cảm ấy tưởng chừng sắp cuốn cô đi thật xa, Logan bỗng rút tay lại. Căng tràn nỗi đau không thể chịu đựng được, Madeline thở hổn hển phản đối và với tay lấy anh, chỉ thấy mình bị đẩy lại vào nệm. Cô nhìn thấy hình bóng đầu và vai anh trên cô, và trong khoảnh khắc cô sợ anh sẽ rời khỏi cô như thế, xấu hổ và run rẩy vì ham muốn.

__Làm ơn__ cô bắt đầu nói, giọng cô như không còn là cô nữa.

__Yên nào.

Anh chạm vào môi cô với những ngón tay mang mùi vị của chính cô.

Madeline cắn môi và nằm yên, ngực cô nâng lên hạ xuống dồn dập. Cô giật mình cảm thấy khuôn miệng nóng bỏng của Logan ngay dưới vú cô, trượt xuống bụng. Lập cập cô chạm vào đầu anh, ngón tay cô cài vào mái tóc đen dày. Logan đẩy tay cô ra và tiếp tục trượt xuống cơ thể cô, khám phá với môi răng và lưỡi...tìm thấy điểm nhạy cảm của hõm rốn...cái nâng lên của hông...làn da non tơ mềm mại của đùi trong...

__Không__ Cô thở dốc khi anh chạm vào vùng nhạy cảm, và cô oằn người rúng động. Cô chưa bao giờ tưởng tượng anh sẽ làm một điều như thế này.

__Không-

Nhưng Logan đã bắt lấy cô và ghim cô xuống tại chỗ, bàn tay mạnh khỏe thít quanh cổ tay cô.

__Đừng bao giờ nói từ đó với tôi lần nào nữa.__ Anh nói, giọng nghe như thép lạnh__ Kể cả trên giường hay ở ngoài.

Câu nói đó làm cô rúng động. Cô hiểu cô đã làm tổn thương anh, và đây là cách anh trả thù, để thỏa mãn lòng căm hận của anh lên cô.

__Anh không được làm thế.__ Cô cố gắng nói, cổ tay cô bứt rứt trong tay anh__ Em không muốn như thế.

Logan bật cười, âm thanh đó như khiêu khích khi anh cúi đầu xuống lần nữa. Mắt Madeline ngân ngấn nước vì giận dữ và tủi nhục, và cô cảm thấy miệng anh trên cô, nơi cô chưa bao giờ hình dung đến, chưa bao giờ nghĩ điều này có thể. Mặc dù cô cố gắng khép chân lại, cơ thể phản bội của cô lại không chịu vâng lời, mở rộng ra chào đón anh. Môi anh nóng, bóng rớt trên cô, lưỡi anh xâm nhập vào trong làm cô rên rỉ và hét lên trong niềm khoái cảm hoang dại. Cô rã rượi, cô không còn là mình, cô trở thành một sinh vật dĩ thỏa đang quần quai trong một ham muốn khủng khiếp đến khi những đợt sóng khoái cảm xoáy lộn cuốn phăng cô đi, để lại cô thần thờ và yếu ớt sau đó.

Trước khi ánh sáng cảm xúc ấy kịp nhạt đi, Logan đã chồm mình lên cô. Cô cảm thấy anh đi vào cô, và cô cố gắng cưỡng lại khối xâm phạm to lớn ấy, cô đẩy mạnh vào vai anh. Anh buộc mình chìm trong chiều sâu sừng phồng ấy của cô đến khi cô rên lên và mở ra cho anh. Nhịp điệu bắt đầu, những cú thúc chậm rãi, chắc chắn lại làm cảm xúc cô chao đảo lần nữa.

Madeline xoay mặt giấu mình vào hõm vai anh, cảm thấy điều gì đó trong hành động đêm nay làm cô thuộc về anh trong cái cách mà lần trước đây không có. Lần ấy, Logan là một người tình, người thầy, người bạn thân yêu. Lần này anh là chủ nhân của cô, thống trị cả cơ thể và tâm hồn cô.

Khoái cảm bắt lấy cô lần nữa như ngọn lửa bùng lên, và cô thở hổn hển vào cổ anh. Logan đâm vào cô lần cuối, chôn anh thật sâu, cơ thể to lớn của anh rung động thỏa mãn. Mồ hôi từ da anh như hòa quyện họ vào nhau, cánh tay và chân bao lấy trong một vòng ôm thật chặt. Madeline cảm thấy Logan run nhẹ, cảm thấy hơi thở anh phả vào da cô và tim anh đập thình thịch trong lồng ngực. Bất kể anh có cố gắng thế nào, anh vẫn không thể rời xa cô. Anh thả lỏng người trên cô, và cô chào đón sức nặng cơ thể anh đến khi anh lăn người ra với tiếng thở dài.

Cô ước sao anh sẽ hôn cô, vuốt ve cô, hay nắm lấy tay cô một lúc thôi, nhưng anh cương mình không muốn chạm vào cô. Dần dần căn phòng lạnh trở lại, Madeline với lấy chăn và kéo nó che đến vai mình. Cô tự hỏi anh có muốn cô rời đi không?

__Em về phòng nhé?__ Cô hỏi.

Logan mất một lúc lâu mới trả lời:

__Không, có thể tôi sẽ cần em lần nữa tối nay.

Miệng cô cắn chặt trước mệnh lệnh độc đoán đó, nhưng cô nằm lại trên gối. “Nhấn nài với anh ấy” Julia đã nói thế...và điều đó chắc chắn phải mất rất nhiều nỗ lực. Cô sẽ cố gắng nhớ lại trong quá khứ- cô nợ anh điều đó. Cô quay mình nhìn bóng anh hắt từ ánh lửa lò sưởi. Đôi mắt Logan nhắm chặt, nhưng cô cảm thấy còn lâu lắm anh mới ngủ, và cô chỉ có thể đoán ý nghĩ nào đang làm tâm trí anh xao động.

Trong mười năm trời từ khi Logan bắt đầu với nhà hát Capital, xây dựng và thiết lập từ một căn nhà cũ kĩ, thu nhận diễn viên, nhạc công, thợ mộc, nhân viên trang phục, người dựng cảnh, người thiết kế sân khấu và tất cả; huấn luyện họ theo ý muốn của anh...anh chưa bao giờ đến trễ một buổi tập kịch nà . Cho đến sáng nay.

Anh thường xuyên dậy sớm, nhưng sáng nay khi anh còn đang mơ màng trong giấc ngủ...và anh thấy Madeline nằm bên cạnh anh , anh không thể ngăn mình chạm vào cô. Anh đã làm tình với cô khi cô còn đang lơ mơ gù gù như một chú mèo con ngái ngủ. Chỉ sau đó anh mới nhận ra là đã trễ thế nào.

Vừa chửi thề cầu nhàu, Logan vừa mặc đồ lại với tốc độ ánh sáng và phóng như bay ra cỗ xe đến nhà hát nhanh nhất có thể. Tuy nhiên, anh đến trễ bốn mươi lăm phút sau giờ làm việc, và anh cau mày khi sải bước qua cửa vào và hướng về phòng nghỉ diễn viên. Cả công ty sẽ xì xầm về chuyện đi trễ của anh. Họ sẽ phàn nàn cho xem. Anh chưa bao giờ ngập ngừng khi phạt bất kì ai vì lỗi tương tự.

Phòng nghỉ chỉ có Jeff, cậu bé chạy việc:

__Anh Scott!__ Cậu la lên__ Chúng tôi đang tự hỏi hôm nay anh có đến không.

__Mọi người đâu rồi?__ Logan cắt ngang, nét cau có hiện ra trên mặt.

__Trên sân khấu, thưa anh. Nữ Công tước đã tự cho bắt đầu buổi tập, thử xem nếu không có anh thì sẽ ra sao.

Logan gật đầu nhẹ và đi xuyên qua cửa hướng đến sân khấu. Anh nghe thấy những tiếng xì xầm, và một ít tiếng khàn khàn khi anh tiến đến sân khấu. So vai lại, anh bước ra sau cánh gà- và ngừng lại khi nhìn thấy toàn thể công ty đã đứng đợi thành một vòng cung với ly và tách trong tay. Có một âm thanh như tiếng nắp chai bắn ra, và cả đám đông cười toe toét như những tên ngốc hướng vào anh.

__Xin chúc mừng!__ Ai đó hét lên, trong khi cùng lúc đó có tiếng người chế nhạo.

__Anh đến trễ rồi.

Khung cảnh đầy những tràng cười và chúc tụng, và ly va nhau lách cách khi dòng sâm banh đổ ra. Một tách sâm banh được ấn vào tay anh, và anh thấy miệng mình kéo thành nụ cười sung sướng:

__Chúng ta đang ăn mừng việc tôi đến trễ hay đám cưới của tôi đây nhỉ?__ Anh hỏi.

Julia bước đến khi chị đáp, gương mặt đáng yêu của chị sáng lên rạng rỡ:

__Phải nói là cả hai điều ấy đều đã mong chờ lâu lắm rồi mới có. Bảo trọng, Logan, hay tất cả chúng tôi sẽ bắt đầu lo anh có phải cũng là một con người hay không đấy.

__Tôi tin là tất cả chúng ta đều nhất trí với điểm đó.__ Logan đáp__ Và tôi dự định phạt mình vì đã đi trễ.

__À, được thôi__ Arlyss Barry cười__ Chúng tôi đã dùng tiền mặt trong văn phòng anh để trả tiền sâm banh.

Cả đám đông cùng cười, và Logan lắc đầu, nụ cười đọng trên môi anh.

__Mừng Công ty Nhà hát Capital!__ Một người hét lên__ Và một nhóm trộm rượu.

Hòa cùng đám đông xung quanh vui vẻ, Logan nâng ly của mình lên:

__Mừng bà Scott!

Anh nói, mọi người uống cạn và cười ồ lên:

__Nghe kìa, nghe kìa!

__Chúc mừng bà Scott!

__Chúa phù hộ cho bà ta!__ Ai đó thêm vào, và mọi người cùng cười lục cục tán thưởng dưới vành ly sâm banh...

12. Chương 12

Không biết vì rượu sâm banh hay niềm vui từ đám cưới của anh, hay chỉ vì tâm trạng vui sướng của Logan, nhưng không khí của nhà hát Capital đã được cải thiện gấp trăm lần bình thường. Logan không nhớ có khi nào một buổi tập lại diễn ra tốt đẹp đến thế không. Các diễn viên tập trung và diễn rất tốt, và đám đông chuyên viên cũng làm việc rộn ràng và hoàn hảo đến từng chi tiết. Bản thân anh...như thể nguồn nhựa sống đã được phục hồi.

Ý thức rằng Madeline đang đợi anh ở nhà, rằng anh được tự do chạm vào cô, nhìn thấy cô, làm tình với cô bất cứ khi nào anh muốn, căng tràn trong anh niềm thỏa mãn mà anh khó có thể kiềm nén không bộc lộ ra ngoài. Không phải là anh chuẩn bị thừa nhận bất cứ điều gì của tình yêu hay tha thứ...anh vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó. Nhưng anh ý thức rằng sự hiện diện của cô trong cuộc sống anh là yếu tố thiết yếu cho sự tồn tại của mình. Tối qua, và hôm nay, là bằng chứng về điều đó. Trong khoảng hai mươi bốn giờ qua anh đã quay trở lại con người cũ, lại một lần nữa có thể quản lý Capital dễ dàng như trước.

__Xuất sắc!

Julia nói với anh trong buổi tập- chị, người chưa bao giờ tán dương anh vì chị tuyên bố là không cần phải quạu cho cái tôi ngạo mạn của anh lên cao hơn nữa. Họ đang tập vở kịch mới tên “Hoa hồng”, câu chuyện về một người ông già cứ mơ tưởng về cuộc sống hào nhoáng của quá khứ.

__Anh gần như khiến tôi trào nước mắt trong màn độc thoại về nhớ lại thời trai trẻ ấy__ Chị nói với anh.

__Đây là phần được viết rất hay.__ Logan đáp, bước về sau cánh gà với chị khi họ hướng về văn phòng.

__Và anh đã diễn xuất xuất sắc__ Julia nói, đôi mắt chị long lanh đọng đầy niềm vui. Chị mỉm cười nhẹ:

__Dường như anh đã lấy lại điều đã mất. Nhờ Maddy phải không?

Mặc dù Logan bực mình vì sự phỏng đoán của chị, anh không cãi lại. Anh chỉ đáp bằng tiếng gầm gừ.

Julia tiếp tục với vẻ vui sướng rõ ràng:

__Anh phải biết ơn Madeline đã chứng minh anh không phải là người bất khả xâm phạm.

__Tôi chưa bao giờ nói mình không thể bị tổn thương cả__ anh đáp lại__ Và nếu tôi có ngẫm về mình theo hướng đó, nó là vì một nguyên nhân hoàn toàn khác.

__Thật vậy ư?__ Luồng mắt Julia đảo tròn trên choker anh. Chị đi vào văn phòng, ngẩng mái đầu vàng óng của mình ra ngoài cửa và thêm vào__ Tôi sẽ thích thú quan sát anh trong vài tháng tới, Logan. Thật thú vị để thấy phần nào của anh sẽ thắng trong cuộc chiến này đây- phần muốn được hạnh phúc hay cái phần cứ tránh xa khỏi bất cứ ai dám yêu anh.

__Tài năng của chị mà làm diễn viên thật lãng phí, thưa chị. __ Logan nói với qua vai mình, tiếp tục bước đi__ Với sức tưởng tượng của chị, chị phải là nhà văn mới đúng.

Tiếng cười của chị dõi theo anh từ đại sảnh. Khi Logan đến văn phòng của mình, anh đã thấy mái đầu đen quen thuộc ngồi trên ghế. Andrew, Ngài Drake, đang ngồi uống rượu trên bàn.

__Jimmy!__ Hấn la lên, cười toe toét__ Trông có vẻ là một anh chàng mới cưới hạnh phúc nhỉ?

__Mày muốn gì đây?__ Logan hỏi, bắt lấy tay hấn thật chặt.

Andrew mỉm cười và chỉ một cái thùng để bên cạnh bàn. Nó chứa một tá chai brandy, mỗi chai được buộc trong một cái bọc vàng.

__Tao mang quà cưới cho mày đây, Jimmy. Tao thừa nhận, tao rất giận khi mày không mời tao đến dự buổi lễ cưới, nhưng vì tình bạn lâu năm của chúng ta, tao bỏ qua đó.

Logan cầm lấy một chai rượu và quan sát một cách ngưỡng mộ. Chai rượu là loại rượu brandy Pháp ba mươi năm đắt tiền.

__Cám ơn , Andrew.

__Tao đã quyết định thử một chai trong khi chờ đợi mày__ Andrew nói.__ Giống như trước vậy. Muốn một ly không?

__Tao sẽ lấy từ phòng nghỉ.

__Đừng lo. Tao đã mang một ly cho mày rồi nè. Không thể uống brandy với cái gì ngoài một ly đúng cỡ cả.

__Đáng ra tao đã mời mày dự lễ cưới.__ Logan nói , ngồi trên ghế bàn khi Andrew rót rượu__ Nhưng mọi chuyện xảy ra vội quá.

__Tao có nghe nói.__ Andrew nhìn anh với nụ cười đồng lõa, đôi mắt xanh của hấn sáng lên__ Dư luận xì xào là cô vợ mới của mày đã “vác ba lô ngược” rồi.

Hấn nhìn Logan một cách ngạc nhiên chế giễu:

__Có thiệt không vậy? Nhà Scott sắp có một tiểu Logan rồi à?

Logan nhấp ngụm brandy và gạt mạnh đầu, chờ đợi câu châm chọc tiếp theo:

__Cũng đúng thôi.__ Andrew nói vẻ xuôi xị, làm anh ngạc nhiên__ Đó là một con bé xinh xắn mà, không nói đến đôi mắt rất dễ dàng ...và mày đâu dễ kiếm một đám khá hơn con gái của một tử tước được.

__Không định nói là tao bị bẫy hả?__ Logan hỏi__ Tao chắc mày phải nghĩ gì đó về chuyện này__ Anh nhấp một ngụm brandy một cách chậm rãi , vị rượu cuộn trên lưỡi.

Andrew cười khì:

__Mày không bị mắc bẫy, Jimmy. Tao biết mày quá lâu rồi mà. Mày sẽ không cưới cô ta trừ khi mày muốn cô ta.

Andrew đã đúng...lý do duy nhất anh cưới Madeline vì anh muốn cô, cần cô. Cái bào thai là một cái có thuận tiện thôi. Lạ lùng là, Andrew có thể nhìn thấy điều đó dễ dàng như thế.

__ Chúng ta có giấu chuyện gì với nhau đâu, phải không?

Logan hỏi ,nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt và ý thức họ thật sự là anh em. Giờ đây anh đã hiểu vì sao họ có thể làm bạn với nhau lâu đến thế. Họ đã cảm nhận sự thân thuộc của tình ruột thịt bao năm nay rồi.

__Đương nhiên__ Andrew vui vẻ đồng tình.

Thôi thúc muốn nói hấn... “Andrew, anh là anh trai của em ” mạnh đến mức Logan phải cắn môi mình để không bật ra tiếng nói. Anh uống cạn ly brandy. Không có gì khó đoán về phản ứng của Andrew có trước tiết lộ này. Có lẽ hấn sẽ cảm thấy chút vui sướng trước thông tin này. Nhưng Logan nghi ngờ điều đó. Hơn nữa, Andrew sẽ bị ngạc nhiên, hồ nghi rồi cay đắng. Hấn sẽ quay lưng lại cha mình và cả Logan nữa, biết đâu hấn sẽ cắt đứt tất cả những mối quan hệ bền vững xung quanh. Logan không muốn nhìn người em cùng cha khác mẹ của mình tiếp tục lún sâu vào cờ bạc và nhậu nhẹt sa đọa như thế nữa.

Sao mà nhìn tao như thế? Andrew hỏi, nhướn đôi mày nâu lên_ Giống như cha tao vậy...như một nhà khoa học đang nghiên cứu vật thí nghiệm gì đó ấy.

Xin lỗi. Logan giãn mặt mình ra_ Tao đang nghĩ là mày có chút phờ phạc đó. Hôm qua ngồi sông quá khuya phải không?

Một đêm như mọi đêm thôi mà. Andrew thừa nhận với nụ cười gượng gạo_ Nhưng chuyện tao để sau đi. Tao chỉ đến để chúc mừng thôi.

Nếu mày có rắc rối gì

Tao thì lúc nào chả có rắc rối chứ Andrew gác đôi giày lên bàn, không để ý những quyển sách và giấy tờ bên dưới chiếc ghế đầy bùn của mình_ Nhưng ít nhất cuộc sống cũng không nhàm chán. Nói tao nghe, Jimmy, cảm giác làm người đàn ông có vợ như thế nào?

Tao mới cưới có một ngày Logan tư lự nói_ Còn quá sớm để rút ra kết luận nào cả.

Andrew nhăn mặt:

_Tao không thể chịu nổi nếu phải ăn cùng một loại súp mỗi đêm trong suốt quãng đời còn lại của mình đâu. Nhưng thời nay một người đàn ông có thể chuồn ra ngoài và tìm một chút khoái lạc mà, chỉ cần anh ta kín đáo thôi.

Tao nghĩ thế. Logan thì thầm, uống ly brandy của mình, Madeline đương nhiên không ở vị trí có thể phản đối chuyện anh có nhân tình. Nhưng anh không có ý muốn hạ nhục cô như thế...và mặc dù không nói ra, sự thật là không có người đàn bà nào có thể lay động anh như cô cả.

Andrew dường như có thể đọc ý nghĩ của anh, hần phản ứng với một tràng cười không thể tin được.

_Lạy chúa, đừng nói với tao là mày đã yêu cô ta rồi nha.

Không. Logan gạt phăng đi, mắt anh rần rần.

_Đúng đó. Tình yêu là thuốc độc, Jimmy à. Nhớ lại điều gì đã xảy ra vào lần cuối cùng mày vướng phải nó đi.

Làm sao tao quên được Logan nói , giọng anh nhạt đi với tiếng cười bất chợt, và anh nhìn chằm chằm Andrew khi tiếng thì thầm buột ra sau đó và uống cạn ly bandy.

_Tao phải đi đây, Jimmy. Chúc may mắn, và tao nghe dư luận nói là mày sẽ sắp mở một vũ hội để giới thiệu cô ta ở nhà riêng. Nếu đó là thật, tao hy vọng nhận một lời mời.

Huýt gió, hần vẫy tay tạm biệt và rời khỏi văn phòng, tiếng bước chân vọng lại từ đại sảnh.

_Không lý do nào Logan lại tổ chức một buổi tiệc lớn đến thế...không phải chỉ vì em chứ.

Madeline nhìn chăm chăm ngõ ngang trước danh sách khách mời viết tay, cố hình dung hình ảnh của sáu trăm vị khách đổ vào ngôi biệt thự trang nhã của Logan ở Luân Đôn.

_Không phải hoàn toàn vì em đâu, cưng à.

Julia tự lự đáp, ngồi gần khi chị viết danh sách thiệp:

_Bữa tiệc đồng thời thể hiện niềm kiêu hãnh của Logan. Hơn nữa thay vì để chuyện kết hôn với em thành một bí mật, anh muốn show nó ra, thể hiện rằng anh không thể hài lòng hơn được nữa với hoàn cảnh hiện tại. Không còn nghi ngờ gì là nó sẽ dập tắt những lời đồn đại vô ve-đặc biệt với những ai muốn nhận lời mời này.

Giật mình , Julia gạch một số tên và thay vào đó người khác, cố gắng soạn một danh sách khách mời hoàn hảo.

Nhưng vì sao nó lại phải diễn ra ở đây? Madeline hỏi_ Logan ghét có hàng trăm con người đi dạo xung quanh nhà anh, sầm soi mọi bề mặt và ngóc ngách bộ sưu tập tranh của anh-

—Đương nhiên rồi. Tuy vậy, anh biết rằng tổ chức một bữa tiệc tại nhà sẽ khiến mọi người thêm phần thích. Nhiều người đã gần như nản nỉ để có một lời mời, và những ai đoán trước không được mời họ đã lập kế hoạch rời khỏi Luân Đôn vào đêm đó hết rồi.

—Anh ấy sẽ mất hết sự riêng tư.

Madeline nói, không thể nào chia sẻ niềm hào hứng với Julia được.

—Chị chắc chắn là Logan biết, khi anh ấy cưới em thì anh ấy đã chấp nhận hy sinh hầu hết sự riêng tư. Anh ấy sẽ không thể hy vọng, một cô gái ở tuổi em sẽ yêu thích cuộc sống yên tĩnh như anh ấy. Em sẽ muốn khiêu vũ và đi xem opera, du lịch, tham gia câu lạc bộ và những nhóm giao tế xã hội...

Julia ngừng lại và liếc nhìn danh sách trên lòng mình kĩ hơn:

—Hmm, chị sẽ thêm vào vài người khách quốc tế...

Trong khi nữ công tước làm việc với danh sách khách mời, Madeline ngồi ở ghế và bật tiếng rên nhẹ. Cô bắt đầu hiểu điều Logan muốn ở cô, anh yêu cầu nhiều sự phô diễn hơn trong cuộc sống của mình. Không chỉ cô phải nâng cao đầu khi mọi người cố tâm quan sát xem cô có phô diễn hay không...cô còn phải hoạt động giữa đám đông với phong cách tự tin và lịch lãm- những điều mọi người mong chờ ở người vợ của Logan. Nếu cô không làm được, đó sẽ ảnh hưởng rất tệ đến Logan cũng như c. Vì sao anh lại đặt cô vào một tình huống thử thách khó khăn như thế, ngay khi họ vừa mới cưới nhau.

—Em không biết em có làm được không nữa.

Cô nói to lên, ngón tay xoắn chặt trong lòng.

Đôi mắt Julia sáng lên với niềm thông cảm:

—Maddy à...tất cả những gì anh ấy hy vọng là em sẽ chấp nhận thử.

Madeline gật đầu. Cô sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn, bởi vì cô yêu anh. Anh ắt phải hối hận vì đã cưới cô. Bất kể sẽ mất thời gian bao lâu, cô cũng buộc anh phải thừa nhận rằng anh đã lựa chọn đúng đắn dẫn người phụ nữ chia sẻ cuộc đời còn lại với mình.

—Em sẽ hơn cả cố gắng— cô nói— và em sẽ thành công.

—Đúng rồi đó— Julia nói với nụ cười ngưỡng mộ— Em sẽ có một buổi ra mắt tuyệt vời, phải không nào?

—Em hy vọng thế.

Khi hai người phụ nữ đang nói chuyện và làm việc, một khay trà và vài miếng bánh sandwich được mang ra, nhưng Madeline không thể ăn được gì cả. Cơn chóng mặt vẫn là một vấn đề nan giải. Logan rõ ràng thể hiện sự bực mình trước tính kém ăn của cô và đe dọa sẽ gửi cô đến bác sĩ nếu cô không sớm cải thiện.

—Em sẽ không phải lo lắng đâu— Julia trấn an cô— Khẩu vị của em sẽ nhanh chóng quay trở lại thôi. Em sẽ lấy lại những cân nặng đã mất, và còn lên thêm nhiều nữa.

Madeline đặt tay lên làn bụng phẳng của mình :

—Em thật sự mong điều đó. Ngay bây giờ dường như không có đứa trẻ nào cả.

—Đợi đến khi em bé bắt đầu động đậy và đá— Julia nói, mỉm cười— Và em sẽ không còn nghi ngờ gì về điều đó đâu.

Buổi chiều chậm rãi trôi đi, và Julia hứa là chị sẽ quay trở lại để dẫn Madeline đi với cô. Có một vài phụ nữ khác mà Madeline phải gặp.

—Không phải tất cả bạn của chị đều ở Nhà hát, em biết đó— Julia nói— Kết hôn với một Công tước đã buộc chị phải có quan hệ với những người khả kính.

Nữ công tước là một người phụ nữ hết sức tử tế, Madeline nhận ra sau khi chị đã rời khỏi. Nó nói lên sự quan tâm của Julia với Logan, rằng cô sẽ phải thoát khỏi lối sống thường nhật để trở nên xứng đáng làm vợ anh. Ngồi thư giãn trên tràng kỉ ở góc phòng, Madeline làm mình bận rộn bằng cách đọc sách và khâu

và đến khi Logan về nhà. Anh bước vào phòng khách mang theo hương gió lạnh bên ngoài, mái tóc đen rối bời và gò má hơi ửng đỏ vì lạnh.

__Maddy!__ Anh nói, đi đến gần băng ghế.

Madeline ngẩng đầu lên nhìn anh, cảm thấy như thể mình bị chìm sâu vào đôi mắt xanh biếc không gợn mây ấy.

__Em đã ăn chưa?__ Logan hỏi.

Madeline lắc đầu:

__Em đang đợi anh.

Anh giơ tay đỡ cô đứng lên khỏi tràng kỉ, bàn tay anh ấm áp và rắn rỏi áp sau lưng cô:

__Buổi chiều nói chuyện với Julia thế nào?

__Chúng em đã làm một số khởi đầu, em nghĩ thế. Là khó khăn khi chuẩn bị cho một sự kiện lớn đến thế.

Anh nhún vai hồ hững:

__Chỉ là vấn đề lựa chọn thuê đúng người thôi.

Và khi họ đi vào gian đại sảnh lớn, Madeline muốn trượt tay mình qua vai anh, nhưng nghĩ rằng tốt nhất đừng nên. Chưa bao giờ Logan khuyến khích một sự vượt quá giới hạn nào từ cô, và cô nghĩ rằng anh sẽ ngăn chặn ngay nếu cô thử.

Trong vài ngày từ sau đám cưới, mối quan hệ của họ vẫn lịch sự và có chút căng thẳng như thế. Họ thảo luận những vấn đề chung chung và chọn lựa từ ngữ rất cẩn thận. Không có cái liếc nhìn tình tứ, không một nụ hôn hay cái vuốt ve thân mật. Chỉ khi đêm xuống, khi những kiểm chế đã tan chảy, Logan sẽ đến giường cô, im lặng cởi bỏ áo quần cô ra, và làm tình với cô đến khi cô mềm nhũn vì khoái cảm. Mỗi sáng anh rời đi trước khi cô tỉnh dậy.

__Buổi tập kịch tốt chứ.__ Madeline hỏi khi anh dẫn cô vào bàn.

Logan làm cô thích thú khi kể lại câu chuyện Arlyss Barry nổi giận với diễn viên khác cùng diễn với cô ấy, và sự chống đối của vài diễn viên về hợp đồng anh kí với nhà hát lân cận.

__Daly vừa mới mất một cặp diễn viên chính, nên tôi định cho mượn một vài diễn viên diễn vở “Như bạn muốn”. Đối lại, chúng ta sẽ dùng hai hay ba diễn viên của họ trong vở “Hoa hồng”. Không may là, các diễn viên đều phản đối chuyện đổi đó. Họ nghĩ họ không xứng để diễn ở Daly.

__Em không trách họ được.__ Madeline nhận xét, nhìn anh từ một góc mắt khi hai người hầu mang khay và đĩa bạc lên.

__Nếu em là một diễn viên, em sẽ cố hết sức xuất hiện ở Capital.

__Tuy nhiên, họ sẽ phải làm mọi điều tôi bảo.

__Nhưng vì sao phải đi đến một hợp đồng có lợi cho Daly hơn là Capital vậy?

__Đúng hơn là cho sân khấu. Tôi không định cho phép cảm xúc cạnh tranh của mình làm hại cho sân khấu ở Luân Đôn__ bất cứ sân khấu nào, không chỉ là của tôi.

__Anh quả là người đàn ông của sân khấu.__ Madeline nói với nụ cười bất chợt.

__Tôi là vậy mà.

Một cách khéo léo người hầu xếp những đĩa ăn trước họ và bưng món ăn thơm nức lên: gà sốt kem và sori, rau và bánh mì bơ được xếp những hình trông rất kiểu cách, và những bánh pastry sốt hành pha trứng.

Khi Madeline nhìn chăm chăm vào món ăn Pháp, một cảm giác nhộn nhạo bắt đầu lấn át hết cơn đói. Cảm thấy chóng mặt, cô dịch người khỏi đĩa ăn và với tay lấy ly nước.

Logan nhìn cô với cái nhướn mày:

__Em lại không ăn.__ Anh nói.

__Em không đói.

Madeline nuốt mạnh xuống trước cái áp lực trong cổ cô trong khi mùi thức ăn béo ngậy len vào mũi. Đẩy đĩa ra, cô nhắm mắt lại và thở bằng miệng:

__Mẹ kiếp__ Cô nghe Logan lầm bầm__ em không ăn đủ để mình khỏe mạnh, nói gì đến đứa bé.

__Em đã cố__ Cô đáp lại, mắt vẫn nhắm chặt__ Nhưng em cảm thấy mệt mỏi suốt.

Logan gọi một người hầu và nói anh ta mang nhiều thức ăn khác ra: thịt gà khô, và khoai tây nướng rưới sữa.

__Em sẽ chỉ trả nó lại thôi__ Madeline bướng bỉnh nói__ Em không thể ăn gì tối nay. Có lẽ em sẽ cảm thấy khá hơn vào ngày mai.

Họ chia sẻ với nhau cái nhìn câm lặng:

__Em sẽ phải ăn dù tôi có phải tọng nó vào họng em.__ Logan nói__ Bây giờ em đã ở vào tình trạng này, em phải có trách nhiệm với con.

Ý buộc tội nhuốm nặng trong câu nói của anh.

__Em có muốn vậy đâu.__ Madeline hét lên, cơn giận của chính cô cũng bùng nổ__ Anh cũng có lỗi như em mà.__ Cô áp tay vào trán mình, thở nặng nhọc và ước gì cơn chénh choáng biến mất.

Một khoảng im lặng ngắn bao trùm :

__Em nói đúng__ Logan nói cụt lủn__ Tôi không hề có chút ý nghĩ nào về hậu quả cái chúng ta làm tối hôm đó. Tôi đã quá nôn nóng muốn ngủ với em__ Anh có vẻ không thoải mái khi thêm và__ Hơn nữa, tôi chưa bao giờ phải lo về những chuyện này cả. Những phụ nữ...ờ , tôi biết trước em đều biết dùng những phương tiện phòng tránh rồi.

Madeline nhìn anh giữa những ngón tay. Có phải cô đang tưởng tượng hay anh đang thật sự hối lỗi?

__Phương tiện phòng tránh?__ Cô lặp lại__ Em không biết anh đang nói cái gì?

Logan mỉm cười:

__Chúng ta sẽ bàn về nó sau. Sau khi đứa trẻ ra đời.

Anh chuyển cái ghế ra đằng sau cô và áp cánh tay vào lưng cô, nhúng khăn ăn vào ly nước, anh áp nó vào vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô.

__Nhớ lại sữa em đã bón cho tôi khi tôi bệnh không?__ Anh thì thầm__ Em hứa là tôi có thể trả thù một ngày nào đó mà.

Cô bật một âm thanh nghe như nửa tiếng cười nửa rên rỉ:

__Em nên để cho anh chết luôn.

__Em đã cứu mạng tôi__ Logan nói__ Không cần biết động cơ của em là gì. Em đã chăm sóc tôi mặc dù cái tâm trạng tồi tệ của tôi và cái mùi nồng nặc của phòng bệnh.

Chiếc khăn vải ướt mát trượt khắp mặt cô và xuống cổ, làm cô dịu lại.

__Ít nhất tôi có thể đáp trả lại cái ơn này.

Cơn thất vọng ở họng cô dịu xuống, cơn đau hình như đã giãn ra. Madeline mở mắt và thấy gương mặt Logan rất gần cô. Cách anh nhìn làm trái tim cô đập mạnh hơn. Đó chưa phải ánh nhìn yêu thương cô từng nhớ, nhưng ít nhất cái lạnh và xa cách đã biến mất.

__Em có thể làm bất cứ thứ gì em muốn__ Anh thì thầm, như thể anh đang dỗ một đứa trẻ làm nũng__ Chỉ cần nói với tôi thôi.

__Bất cứ điều gì ư?__ Cô run run bật cười__ Anh đã đặt mình vào sự liều lĩnh rồi đấy, khi đưa một lời đề nghị như thế.

Đôi mắt xanh của anh giữ chặt lấy cô:

__Tôi chưa bao giờ nói điều gì mà không có chủ ý cả.

Cô nhìn chăm chăm vào anh bối rối, đến khi người hầu quay lại với những món ăn mới và đặt nó trước họ.

__Cám ơn, George__ Logan nói, cầm lên một cái nĩa lên__ Đây rồi.

Cánh tay anh vẫn đặt sau lưng Madeline. Xiên một ít khoai tây nướng, anh giữ nó trên môi cô:

__Em có thể thử một miếng không, cưng?

Mặc cho cái cuộn nhộn nhạo của dạ dày, cô mở miệng và cắn nhẹ. Vị khoai tây nhạt và dính chặt lấy lưỡi cô. Nuốt xuống một cách chậm chạp, cô cố gắng không ọe nó ra.

__Một miếng nữa nào__ Logan nói như van vãn.

Anh thật kiên nhẫn đáng ngạc nhiên, làm cô phân tâm bằng những cuộc nói chuyện ngắn, cánh tay rắn rỏi đỡ lấy lưng cô đằng sau khi anh bón cho cô. Anh thật dịu dàng, cho một người đàn ông to lớn đến thế. Mỗi miếng sau xuống dễ dàng hơn miếng trước, đến khi cô đã ăn được một nửa thức ăn trong đĩa. Cuối cùng cô lắc đầu với tiếng thở dài:

__Không ăn nữa đâu.

Anh dường như miễn cưỡng thu tay lại:

__Em chắc chứ.

Madeline gật đầu:

__Anh nên ăn đi. Thức ăn của anh nguội rồi kìa__ Cô nhấp một chút nước trong khi Logan ngồi lại vào chỗ của mình. Cô rất thích thú quan sát cử động của tay anh, cách những ngón tay dài xé cái bánh mì tròn, cách anh giữ ly thủy tinh. Hình như anh nhận ra cô đang nhìn anh, một câu hỏi không lời lơ lửng giữa họ. Cảm xúc anh liền khóa chặt lại...anh dường như thấy không thoải mái, như thể anh đã làm một điều gì không nên vậy.

Khoác tay gọi tráng miệng một cách cộc lốc, Logan giúp Madeline đứng dậy khỏi bàn. Những đêm trước họ đã cùng chia sẻ một hay hai giờ sau ăn tối ở phòng riêng, đọc và nói chuyện trước lò sưởi. Nhưng tối nay, Logan dường như không muốn bên cô nữa.

__Có lẽ tôi sẽ gặp em vào sáng mai__ Anh nói, tự nhiên vuốt má cô bằng ngón trỏ__ Tôi có chút việc phải làm trong thư viện.

Hàng chân mày cô xoắn lại, và cô giữ cho giọng mình nhỏ lại, dường như không nghe rõ:

__Anh sẽ không đến phòng em sau đó ư?

Nét mặt anh không thay đổi:

__Không. Tôi không làm phiền em tối nay đâu.

Logan bắt đầu quay đi, nhưng cô nắm nhẹ lấy cổ tay anh, và người anh cứng lại. Đôi mắt nâu to trong suốt nhìn sâu vào mắt anh:

__Em không phiền đâu__ Cô nói. Đó là lời mời gọi gần gũi nhất cô có thể bắt mình nói ra với anh.

Một sự im lặng lạ lùng chìm giữa họ. Logan hiểu quá rõ điều cô đang đề nghị. Anh muốn bật cười trước cái cách Madeline đang tuyệt vọng từ chối bảo vệ mình. Đó là sức mạnh đặc biệt của riêng cô, cô có thể bỏ qua hết mọi thứ và không tách mình ra xa khỏi anh. Anh ghen tỵ với cô- về sức mạnh mà anh không sở hữu ấy.

Anh cúi người xuống và chạm môi lên trán cô, thêm khát làn da cô cơ thể mềm mại của cô bên dưới miệng và tay mình...nhưng anh dịch người ra sau một nụ hôn bình thường.

__Ngủ ngon__ anh nói cộc lốc.

Madeline gật đầu, buộc mình nở nụ cười, và về phòng một mình. Cô sẽ cho anh tất cả thời gian anh cần. Cô sẽ kiên nhẫn với anh, như với một sinh vật hoang dã e sợ cái chạm của cô...như một con thú cưng e sợ không dám đụng vào thức ăn trong bàn tay cô xòe ra cho bú mớm.

Thay vào một cái áo ngủ mỏng dài tay, cô rúc vào chăn dày. Từ từ hơi ấm của chính cô lan tỏa trong những lớp chăn đệm. Xương cô dường như đau nhức, đặc biệt là phần cuối sống lưng, và cô thay đổi tư thế nhiều lần đến khi tìm thấy vị trí dễ chịu nghiêng bên mình.

Giấc ngủ dường như không chịu đến. Madeline nghe những âm thanh của Logan đi vào phòng cách đó vài bước. Từ từ cô chìm vào giấc ngủ gần mơ mơ tỉnh tỉnh không cho cô chút yên bình nào. Tỉnh dậy từ giấc mơ sâu, cô thấy chân mình đang đau nhói, cô cố xoa bóp chân để xoa dịu nó. Đột nhiên cô sững người vì cơn đau như mũi dao cắt thịt ở bắp vế phải, cơ bắp như xoắn lại và phải bồng. Cô không biết mình có bật tiếng rên không, nhưng ắt phải có, khi giọng Logan đột nhiên vỡ ra trong đêm tối và cô cảm thấy sức nặng của anh khi anh vào giường lật chăn tìm thấy cô.

__Maddy!__ Anh giục già hỏi, tay anh trượt khắp người cô khi cô đã cuộn tròn người thành quả bóng __Maddy, có chuyện gì vậy? Nói với anh-

__Chân em__ cô hỗn hển. Thật lạ là hầu như cô không thể cử động được __Đừng chạm vào em-

__Để anh__ Logan đẩy tay cô ra và rơi xuống chân cô- Cố thư giãn nào-

__Em không thể...

Nhưng cô đã dựa vào anh và giật bắn người khi tay anh chạm vào bắp chân đau. Anh tìm thấy bắp chân chuột rút và mát xa nhẹ nhàng đến khi cơn đau bắt đầu dịu dần đi. Madeline bật ra tiếng kêu dễ chịu, nằm dựa trên ngực Logan khi anh tiếp tục xoa bóp chỗ đau. Khi anh di chuyển qua chân kia, cô tự ngồi dậy thì thào:

__Bên đó ổn mà__ Nhưng anh ra hiệu cô im lặng và tiếp tục xoa vuốt nó.

__Chuyện gì xảy ra vậy__ Anh hỏi, kéo chiếc áo ngủ của cô lên đến đỉnh đùi.

__Em thức dậy thấy chân bị chuột rút__ Madeline đáp, cảm thấy mơ màng. Logan dường như biết chính xác làm sao chạm vào cô, xoa bóp mạnh đến mức độ nào không làm cô đau đớn.

__Julia nói điều này có thể thỉnh thoảng xảy ra, nhất với phụ nữ trong tình trạng của em.

__Anh chưa bao giờ biết__ anh nói, có vẻ khó chịu. __Nó có thường xuyên không?

__Em không biết nữa. Đây là lần đầu tiên.

Một cách ngượng ngùng cô kéo chiếc áo ngủ xuống nơi mà nó bị kéo lên quá cao.

__Cám ơn anh. Em xin lỗi đã làm phiền anh.

Tay anh trượt khỏi người cô, và Madeline rên lên lăn người sang bên cạnh.

Có tiếng sột soạt anh cởi đồ trong bóng tối, âm thanh quần áo rơi xuống sàn. Madeline mở mắt và nhìn thấy hình bóng anh trước mắt mình:

__Sao anh chưa đi?__ Cô ngáp ngừng hỏi.

__Không, thưa bà.

Anh chiếm lấy chỗ bên cạnh cô:

__Dường như bà quyết tâm có tôi trên giường bà tối nay rồi.

__Nếu anh ám chỉ là em đang cố bẫy anh...

__Rõ ràng là sự quyến rũ của tôi đã quá lớn để bà có thể chống cự lại. Tôi hiểu mà.

Cánh tay anh trượt vào ôm lấy cô, và nụ cười anh chạm vào môi cô.

Nhận ra anh đang trêu mình, Madeline đẩy vào ngực anh:

__Anh mới là người không thể chịu đựng nổi...

Cô thốt lên với nụ cười khi tay anh bao phía sau đầu cô.

__Hôn anh đi!

Anh giữ lấy cô thật chặt khi miệng anh phủ lấy môi cô trong sự khám phá dịu dàng, hơi thở anh phả nóng má cô. Tâm trạng đùa giỡn biến mất, nhường chỗ cho sự tập trung cao độ, sự dịu dàng mà cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ cho cô thấy lần nữa. Anh vuốt ve cơ thể cô bằng đầu ngón tay, vuốt những hàng lông mượt mà ở cột sống cô, đỉnh vú cô, nếp nhăn non tơ ở khoeo chân. Madeline nằm yên dưới anh, say tỉnh trong niềm khoái cảm, run rẩy chào đón miệng anh trườn xuống ngực cô.

Anh nắn nã ở đỉnh vú cô lâu lắm, mút và đẩy bằng lưỡi, biến chúng thành hai đỉnh vênh lên cứng ngắt. Quần quai cô cong người lên, khao khát cơ thể anh trên cô, trong cô, muốn anh nghiền nát cô bằng trọng lượng của mình...nhưng anh rút lại, những ngón tay anh vẽ mềm mại trên cơ thể cô để lại những vết như bóng lửa.

Tất cả ngưỡng ngừng đã rời bỏ cô, và cô thấy mình thở hổn hển nài xin anh, mở rộng chân mình cho anh, đến khi những ngón tay anh tách vùng cơ thể đau đớn ấy ra, lách vào trong với những cái trượt như trên ghẹo.

Madeline với tay xuống nắm lấy chiều dài cứng nóng của anh, cái chạm của cô ngây thơ nhưng rất mãnh liệt. Logan hít một hơi dài và giữ cô thật chặt, một bàn tay to lớn áp lấy tay cô. Giọng anh như lụa nhưng nham nhảm khi thì thầm vào tai cô:

__Maddy..ngọt ngào....thể này này...

Gầm lên thỏa mãn, anh dạy cô điều anh muốn, áp những từ ngữ dính vào nhau khi hôn khắp người cô.

Khi anh đến giới hạn của mình, Logan chỉnh cho cô nằm ngửa trên nệm và kéo chân cô quàng lên hông anh. Cơ thể bé nhỏ của cô, quá mềm mượt và đáp ứng, quấn chặt lấy anh, dễ dàng khít khao với anh như thể cô được tạo ra dành riêng cho anh. Đi vào cơ thể cô bằng một nhịp điệu chậm, anh nhắm nháp cảm giác bên trong cô, và hơi nóng bao phủ lấy anh. Gương mặt cô bên dưới anh, đôi môi nhỏ mềm xoắn lại, những tiếng rên nhẹ buột ra từ họng cô. Một cách từ từ anh thúc người vào cô, đẩy sâu vào trong đến khi Madeline trần người rên rỉ, cảm xúc xóay lộn trong nguồn giam hãm trắng nóng chực bùng nổ, và rồi Logan di chuyển nhanh hơn giữa đùi cô, đốt cháy sức nóng ngọt ngào chào đón của cô, để tất cả căng thẳng òa vỡ và dòng cảm giác nhấn chìm anh trong sự giải thoát tuyệt vời.

Sau đó, Logan vẫn nằm trong cô, giữ lấy cơ thể của cô trong tay anh. Làn da cô quá thanh nhã và thơm như đóa hoa nhài nở tỏa hương đêm. Cúi môi mình vào cổ cô, anh nếm thấy hương vị mằn mặn và chạm lưỡi mình vào dòng mạch đập nhanh ấy. Đó là một sự hưởng thụ mà anh thường không cho phép mình, nằm lại với cô sau giây phút ái ái. Quá thân mật, và nguy hiểm.

Tiếng đồng hồ treo tường vàng dường như trêu chọc anh. Phớt lờ âm thanh đó, anh thư giãn bên cạnh Madeline, tay anh chôn sâu trong mái tóc dày của cô. Sau hết cô là của anh. Anh có thể làm bất cứ điều gì anh muốn với cô...đến khi nào cô vẫn không nghi ngờ là anh đã yêu mình.

Với buổi sáng sẽ đối diện với một nhà soạn kịch mà anh phải cho biết là vở kịch của anh ta phải biên tập lại rất nhiều, Logan quyết định địa điểm buổi gặp mặt ở quán cà phê Banbury. Anh thường có những cuộc gặp mặt ở quán cà phê này, nơi anh luôn chọn bàn gần cửa sổ lớn nơi có đủ ánh sáng. Không khí ở Banbury thường thư giãn và thoải mái. Hi vọng nó sẽ làm sáng tâm trạng người soạn kịch, vì anh định sẽ xem xét kĩ từng lời anh ấy viết.

__Mang một cái ghế to và đen đến đây__ Ông Banbury gọi đứa con gái, người giúp ông điều hành chỗ này__ Anh Scott tới nè!

Logan hướng tới cái bàn quen thuộc, dừng lại ở đấy và trao đổi vài câu với những người bạn và người quen biết. Banbury là nơi thu hút giới trí thức: nghệ sĩ, nhà triết học, và những soạn giả từ Fleet Street.

Một trong những người khách quen của quán cà phê, một thành viên của hội Nghệ nhân xã hội, tiến đến Logan khi anh đặt xấp kịch bản xuống, những tấm khăn sạch.

__Scott, thật may mắn được gặp anh ở đây sáng nay__ Người đàn ông, Ngài Beauchamp, thốt lên hào hứng__ Tôi định gặp anh bàn vấn đề này...xin lỗi, tôi có thấy là anh đang định gặp ai đó, nhưng nó không mất nhiều thời gian đâu.

__Cứ tự nhiên.__ Logan trả lời, chỉ cái ghế bên cạnh anh.

Ngài Beauchamp ngồi xuống và nhìn anh với nụ cười rộng mở:

__Tôi không muốn làm phiền anh điều này, Scott , nhưng với những mối quan hệ gần gũi của anh với cộng đồng nghệ thuật và sự hào phóng anh đã cho nhiều nghệ sĩ-

Logan cắt ngang với cái nhướng mắt hiểu kì:

__Anh có thể đi thẳng vào vấn đề, thưa ngài. Tôi không cần rào đón đâu.

Ngài Beauchamp cười:

__Tôi tin là anh là người nghệ sĩ đầu tiên yêu cầu như vậy, tốt thôi. Tôi sẽ nói thẳng. Tôi muốn giúp cho một họa sĩ trẻ, một quý ông tên là James Orsini.

__Tôi có nghe về người này__ Logan nói, bị phân tâm vì nụ cười của người phụ nữ trẻ mang trà cho họ. Sự chú ý của anh ngay sau đó quay trở về Beauchamp.

__Orsini là một họa sĩ tài hoa, thể nghiệm cảm giác bằng ánh sáng và hình ảnh, đặc biệt cho một người đàn ông chỉ mới ở tuổi hai mươi. Vấn đề là, anh ta đang tìm một chủ đề để nhận được lời mời triển lãm các bức tranh của anh ấy-

Logan cắt ngang bằng nụ cười ngắn, nâng cốc café đen lên môi. Sau khi nhấp một ngụm, anh nhìn Beauchamp với ánh mắt xanh lóe sáng:

__Tôi biết điều anh đang hỏi. Câu trả lời là không.

__Nhưng không có nghệ sĩ nào được xem là quan trọng cho đến khi anh ta vẽ Logan Scott, và anh đã cho phép ít nhất hai mươi người làm điều đó, theo như tôi biết.

__Hai mươi lần__ Logan nói.

__Tôi bảo đảm, anh sẽ chưa bao giờ tìm thấy niềm vui ngồi làm mẫu cho một nghệ sĩ vẽ như với Orisini.

Logan lắc đầu

__Tôi nghĩ là anh đúng. Tuy nhiên, tôi đã được vẽ nhiều hơn là bất cứ người diễn viên nào có thể nghĩ tới.

__Đó là vì anh thành đạt.__ Beauchamp chỉ ra.

__Và tôi đã có đủ rồi. Tôi đã được họa trên sơn dầu, mezzotint, kim loại, tượng, rồi nặn...nhiều lắm, mề đay, tranh, những miếng ghép lại...hãy để công luận chiêm ngưỡng một chân dung khác ngoài tôi đi.

__Orsini sẽ đồng ý bất cứ sự sắp xếp nào anh đặt ra. Có một số người cũng cảm thấy mạnh mẽ như tôi là anh phải cho một họa sĩ như anh ấy cơ hội vẽ anh. Lạy chúa, anh sẽ buộc tôi phải nài nỉ sao?

Logan nhìn ông ta với cái nhìn cảnh báo và nuốt thêm một ngụm cà phê. Trong khi Beauchamp chờ đợi câu trả lời, Logan xem xét các khả năng . Một lát sau , anh mỉm cười và nói:

__ Tôi có một đề nghị trao đổi. Nói với Orsini rằng tôi cho phép anh ta vẽ vợ tôi.

__Vợ anh?

Beauchamp buột ra với bối rối:

__Được rồi, tôi có nghe là anh vừa mới kết hôn, nhưng tôi nghĩ Orsini sẽ thích anh làm mẫu-

__Một chân dung của Bà Scott cũng thích hợp cho cuộc triển lãm. Nếu Orsini có thể nắm bắt được cái tôi thấy ở cô ấy, chắc chắn tôi sẽ trả công anh ta rất hậu hĩnh.

Beauchamp nhìn anh nghi ngờ:

__À...Bà Scott nổi tiếng là một phụ nữ rất quyến rũ-

__Cô ấy hết sức xinh đẹp.

Logan nhìn mông lung vào làn café đen trước mặt:

__Có một phẩm cách ngây thơ ở cô ấy sẽ không thay đổi ngay cả khi cô ấy sống đến một trăm tuổi.__ Ngay lập tức anh nhắc mình nhớ lại__ theo tôi biết thì cô ấy chưa được vẽ bao giờ. Orsini may mắn nếu có cơ hội đó.

Ngài Beauchamp nhìn anh có vẻ thú vị:

__Tôi sẽ nói với Orsini rằng anh ấy phải vẽ cô ta, trong khi mọi người đều hiểu kì về người phụ nữ có thể làm anh điên đảo như thế.

__Tôi chưa bao giờ dùng từ đó.

__Bạn tôi ơi, không cần dùng từ khác đâu. Cái nhìn trên mặt anh khi nói về cô ấy...

Cười lục cục, Ngài Beauchamp đứng lên và gật đầu chào anh, quay trở về bàn của mình.

__Điên đảo cái mông tôi__ Logan gầm gừ, lật lật xấp vở kịch bản__ Tôi chỉ nói là cô ấy xinh đẹp thôi mà.

Orsini đồng ý lời đề nghị ấy ngay tức khắc, kèm theo một lá thư cảm ơn đến dinh thự nhà Logan vào sáng hôm sau. Trước tin về kế hoạch vẽ chân dung, Madeline phản ứng ngỡ ngàng.

__Tình trạng bầu bì của em sẽ bị phơi ra trước khi bức chân dung hoàn thành__ Cô la to với Logan trong thư viện, căng thẳng vò nát tờ giấy trong tay.

Logan đóng quyển sách trước mặt và quay ghế lại đối diện với cô:

__Một cái đầm thích hợp sẽ che giấu đi tình trạng thai nghén của em, và Orsini sẽ nhấn vào vòng eo của em chỉ với vài nét cọ thôi. Bên cạnh đó, nó sẽ cho em việc làm trong thời gian chờ đợi này.

__Em có thể nghĩ ra rất nhiều thứ khác giá trị hơn để làm mà.

__Tôi muốn có một bức chân dung của em. Sau khi Orsini dùng bức vẽ để triển lãm, tôi dự định sẽ mua lại nó.

__Triển lãm á?__ Madeline thốt lên, đỏ mặt__ Logan, em không muốn bị trình bày như thể em là một vật thể, một chiến lợi phẩm.

__Nhưng em đúng là như vậy__ Anh vặc lại. Ánh nguy hiểm lóe lên từ đáy đôi mắt xanh__ Em là của tôi, và tôi sẽ trưng em ra khi nào và nơi nào tôi chọn.

Madeline nhìn chằm chằm anh với đôi mắt to, quá ngỡ ngàng để nói.

__Cái gì đó?__ Logan hỏi, luồn mắt anh hướng đến tờ giấy trong tay cô.

__Đây là danh sách những thứ cần thiết phải chi cho buổi vũ hội. Rõ ràng có một vài thứ phải tiết kiệm, và em muốn có lời khuyên của anh.

__Đem đến đây cho tôi xem nào.

Anh di chuyển ghế xa khỏi bàn và vỗ tay lên đùi, khoác một vẻ mặt làm cô thấy lúng túng.

Tiến lại gần, Madeline ngồi vào lòng anh, lưng cô thẳng đơ ra:

__Có lẽ anh sẽ thoải mái hơn nếu em ngồi ở đằng kia-

__Tôi thấy hoàn toàn thoải mái__ Anh nói, tay thít chặt hơn đến khi cô dựa vào ngực anh.

Cầm lấy tờ giấy từ tay cô, anh liếc xuống danh sách những con số. Trước ngạc nhiên của Madeline, anh dường như không nghĩ ngợi gì:

__Cũng gần như tôi nghĩ__ Anh bình thản nói.

__Nó đáng giá cả một gia tài__ Madeline đáp__ Em vẫn nói với nữ công tước nhiều thứ không cần dùng quá xa xỉ, nhưng chị ấy vẫn yêu cầu loại tốt nhất cho mọi thứ, và đã nhân lên nhiều lần so với số tiền em yêu cầu...vì sao anh lại cười như thế?

__Tôi không biết là em cảm thấy quá khó khăn khi xài tiền của tôi, cưng à.

Logan để tờ giấy sang bên và kéo Madeline vào ngực mình:

__Tiết kiệm là tốt, nhưng em không phải là vợ của một gã hát rong đâu.

__Đương nhiên là không rồi, nhưng chúng ta sẽ sống bằng gì cả năm còn lại đây?

Anh chơi với làn vải trên cổ áo cô và kéo nhẹ chiếc khăn bao phủ cổ áo và làn vai cô.

Một nụ cười chạm nhẹ góc môi anh:

__Em có thể an tâm, Madeline. Chúng ta có thể tổ chức một bữa tiệc như thế mỗi tuần trong suốt quãng đời còn lại của mình.

Kinh ngạc, cô nhìn chăm chăm anh, chân mày nhướng cao lên:

__Anh...chúng ta...có nhiều như thế ư?

__Bốn dinh thự, không kể một biệt thự nghỉ đi săn ở Wiltshire.

Để ý thấy sự chú ý của cô, anh tiếp tục bình thản tiếp:

__Chúng ta sở hữu một du thuyền, một nhà máy bia, một vùng đất xây dựng và trồng trọt, và một công ty khai thác khoáng sản ở thuộc địa. Thêm vào đó, tôi có đầu tư cổ phần vào công ty đường sắt và hàng hải, nó có rất nhiều lợi tức. Và tất nhiên, có bộ sưu tập tranh và nhà hát, cũng như một số tài sản chìm khác__ Anh dường như thích thú trước vẻ mặt như bị sét đánh của cô__ Bà có thể mở dạ tiệc bất cứ nơi nào bà muốn, thưa bà. Tôi không nghi ngờ là tôi có thể đủ điều kiện để tài trợ.

Mất một lúc cho Madeline có thể thu thập lại ý nghĩ mình. Dường như cô đã kết hôn với một đại gia còn lớn hơn cha mẹ cô hay chồng chị gái nào của cô, và nhiều hơn xa Ngài Clifton.

Logan nhìn vẻ mặt cô và bật cười, như thể anh có thể đọc được ý nghĩ của cô:

__Trước khi bà cài nút áo cao như thế, thưa bà, nên nhớ là tôi không phải thành viên của giai cấp quý tộc, và không có đứa con nào của bà sẽ có tước hiệu đâu.

__Điều đó không là gì với em cả.__ Madeline đỏ mặt khi trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực trước ám chỉ rằng họ sẽ có thêm nhiều con nữa.

__Có thể đối với chúng thì có đấy.

__Chúng không cần tước hiệu để thể hiện mình. Chúng sẽ phải học cách đứng trên thành tựu của riêng mình, như anh vậy.

__Sao vậy, Bà Scott__ Môi anh cong lại với nụ cười trêu chọc Tôi nghĩ bà đang cố nịnh nọt tôi đấy.

Khi anh chỉnh cô trong lòng mình, Madeline cảm thấy phần cứng nhon của anh căng lên bên dưới cô, và cô đỏ bừng mặt. Mặc dù lời nói của anh không phải không chào đón, nhưng thật không đứng đắn tí nào khi giữa ban ngày như thế. Một gia nhân biết đâu sẽ đi vào và ai đó có thể gọi họ.

__Logan__ cô nhợt nhạt nói khi môi anh trượt trên cổ cô Em có việc phải làm...

__Anh cũng thế.

Anh bắt đầu cởi nút phía trước áo cô, đẩy tay cô ra khi cô cố ngăn anh lại.

__Nếu một chị hầu đi vào thì sao?__ Madeline hỏi, run rẩy khi tay anh trượt vào trong áo bóp lấy ngực cô.

__Anh sẽ nói cô ta rời đi.

Anh chạm bên dưới váy cô, ngón tay anh trườn dưới lớp quần lót và tìm thấy điểm nhạy cảm nhất của cơ thể cô. Đôi mắt anh nheo lại phần khích khi anh kéo cô ngồi xoài hai bên hông anh, và có âm thanh vang lên khi anh xé lớp vải mỏng manh của quần lót.

__ Không phải ở đây...hãy lên lầu...

Madeline van nài, mặt đỏ lựng vì bối rối. Cơ thể anh rắn rỏi và quyền lực giữa chân cô, những cơ bắp cứng lại khi anh đặt cô cười lên anh.

__Ở ngay đây__ Logan nói, với tay xuống mở khóa quần. Một tiếng cười không ra hơi buột ra khi thấy cô cứ nhấp nhồm trong lòng anh.

__Ngừng nhìn cái cửa chết tiệt ấy đi.

__Em không thể.__ Cô hồn hển khi cảm thấy anh đi vào trong cô, một áp lực mạnh trượt dễ dàng vào chiều sâu ẩm ướt.

__Ôi, chúng ta không nên...

__Quàng tay quanh vai anh__ Anh nói, giọng khàn lại. Thì thầm lời chỉ dẫn, anh hướng dẫn cô bằng tay mình khi cô dập dình lên xuống trên chiều dài căng phồng của anh.

Mắt Madeline nhắm chặt lại vì khoái cảm. Tay cô cào cào trên chiếc áo chên và áo sơ mi của anh, rờ rẫm nắm lấy bờ vai vững chãi. Họ cong người quần quai ưỡn vào nhau, trong khi Logan làm tiếng rên rỉ của Madeline nín bặt bằng miệng mình. Cô chưa bao giờ tin mình có thể làm điều này...dơ dáy ngồi xoài trên anh, đâm sâu mình vào trong anh, phá bỏ mọi nguyên tắc đã bắt rễ sâu trong cô bao lâu nay từ những năm tháng trưởng thành. Nhưng Logan đã khuyến khích, đòi hỏi và cô từ bỏ tất cả xấu hổ trong vòng tay anh. Anh lấp đầy cô với những cú thúc sâu hơn, niềm khoái cảm càng lúc trở nên cao hơn và mạnh hơn đến khi cô rung động vì niềm cực khoái lan tràn khắp châu thân. Cơ thể Logan cứng lại bên dưới cô. Hàm răng anh cắn vào vai cô cơn đau ấy bằng cách nào đó thổi bùng lên niềm sung sướng đến bủn rủn trong cô.

Sau đó, khi Madeline đổ người vào ngực anh, Logan mỉm cười vào làn tóc rối của cô:

__Những buổi sáng ở Capital, khi em giúp anh với những chồng giấy tờ và thư từ...anh đã muốn làm điều này với em.

__Điều này sao?__ Madeline lặp lại, ngẩng mặt nhìn anh mơ màng. Cô cảm thấy hoang mang, lúng búng như thể cô vừa chuốc rượu say__ Em không biết.

__Nếu bà nhìn vào đúng chỗ, thưa bà, và sẽ thấy ngay bằng chứng đấy.

__Ôi__ Nhắc mình lên bằng khuỷu tay, cô mỉm cười với anh__ Trong trường hợp này, em yêu cầu anh không được thuê thư kí nữ đâu đấy.

__Em là người phụ nữ duy nhất anh muốn__ Logan khàn khàn nói, chiến đấu với thôi thúc bảo bọc cô như cô mèo con và trao những lời yêu thương âu yếm tràn đầy trong tâm hồn anh. Mặt anh rắn lại và nghe tiếng mình lạnh lạnh thêm vào...__ Vào lúc này.

Logan giữ mặt mình kín bưng khi nhìn làn ửng hồng nhạt đi trên mặt cô. Một cách cẩn thận Madeline thoát khỏi anh và bắt đầu chỉnh sửa lại y phục mình. Mặc dù Logan hối hận vì thốt ra những lời nói nhảm tâm ấy. Nó vẫn là cần thiết. Tốt nhất là cứ phá hỏng những giây phút thân mật giữa họ còn hơn để cô tin rằng cô quan trọng với anh. Anh đã phạm sai lầm tin cô một lần rồi. Nó sẽ không có lần thứ hai.

13. Chương 13

Trong buổi chiều ngày tổ chức dạ tiệc, Madeline ngắm mình trước gương trong phòng thay áo riêng trong khi chị hầu cài hàng nút ở sau lưng áo cô lại.

Bà Beecham, mặc một chiếc áo đầm đen thanh nhã với tạp dề trắng, lên lầu để giúp hoàn tất những sự chuẩn bị cuối cùng.

__Thật lộng lẫy!__ người quản gia thốt lên, đứng sau ngắm nhìn cô__ Cô là người phụ nữ đáng yêu nhất đêm nay, Bà Scott. Ông chủ sẽ không thể rời mắt khỏi cô.

Madeline mỉm cười, trái tim cô đập thành thịch:

__Tất cả hoa đã được đem đến chưa ? Bà đã đến kiểm tra các món ăn trong nhà bếp không?

__Mọi thứ đã xong rồi__ Bà Beecham trấn an cô__ Ngôi nhà tràn đầy hoa tươi, và đầu bếp cũng hoàn tất công việc. Khách khứa sẽ nghĩ là họ vừa lạc vào cõi thiên thai- và khi cô xuất hiện chào đón họ, Ông Scott sẽ là người đàn ông được ganh tỵ nhất Luân Đôn.

Một cách căng thẳng Madeline giữ tay trên bụng mình. Vùng phẳng ở bụng cô đã phồng lên thành đường cong nhẹ, nhưng chiếc áo nhung đỏ thẫm này đã được thiết kế để che đi điều đó. Thân trên áo bó sát đường cong quanh eo cô đến trước khi bung ra thành lông váy. Chiếc áo đơn giản đến ngạc nhiên, chỉ được họa tiết hàng ruy băng dính vào nhau ở thân trước, và bông hoa hồng màu kem thanh tao trước ngực cô.

Chiếc áo dạ tiệc đỏ rực đã khiến làn da cô trở nên trắng như ngọc thạch và làm nổi bật màu nâu hổ phách của mắt cô. Mái tóc nâu mật ong được buộc gọn trong vương miện trên đầu với những lọn xoắn lộn sóng, để lộ chiều cao mảnh mai của cổ cô.

Logan bước vào phòng và dừng lại đột ngột. Anh trông thật tuyệt vời trong chiếc áo dạ tiệc đen trắng, với áo chên xanh xám của loại lụa đắt tiền. Màu xanh sáng choáng người của mắt anh mà Madeline đã từng thấy, lóe lên những cảm xúc không thể giải thích khi anh nhìn chăm cô. Khi anh nói, giọng anh có vẻ trầm hơn bình thường:

__Tôi hy vọng em sẽ thích cái này__ Anh nâng một cái hộp đen trước cô. Ngạc nhiên và thích thú trước món quà bất ngờ này, Madeline tiến tới nhận nó.

Mỉm cười ý nhị, Bà Beecham đẩy người hầu ra khỏi phòng và đóng cửa lại, để họ lại một mình.

Madeline thở ra khi cô nhìn vào trong hộp, khám phá một vòng cổ bằng vàng và đá ruby tạo thành vòng lóe sáng, và điệp màu với đôi bông tai của cô.

__Thật đẹp làm sao! Em không hề nghĩ là...

Mắt cô ngẩng lên nhìn anh.

__Anh thật hào phóng. Cảm ơn anh, Logan.

Một nét ửng hồng hiện lên trên má anh. Lấy dây chuyền ra khỏi hộp, anh đứng sau Madeline và đeo tạo vật quý giá ấy vào cổ cô. Cô nhìn hình bóng họ trong gương, giữ yên khi cảm thấy những ngón tay ấm áp của anh trượt qua gáy mình. Logan mất rất lâu mới cài xong dây chuyền, anh lóng ngóng trước chiếc khóa vòng nhỏ nhắn đó, hơi thở anh phải làm rung rung làn tóc gáy được bởi cẩn thận của cô.

Madeline chạm đến cái vòng chuỗi ở tai cô, tiếng lanh canh vui tai phát ra khi cô xoay đầu lại:

__Anh nghĩ sao về chiếc áo?__ Cô hỏi, xoay người đối diện với Logan.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh không thể hiện sự ngưỡng mộ hay đồng tình gì.

__Nó cắt sâu quá.

Madeline nhăn mày nhẹ:

__Julia đã thấy, và chị ấy nói đây là hoàn hảo.

__Chỉ khi nào em muốn bắt đầu một cuộc náo loạn thôi__ Anh lầm bầm, mắt gắn chặt vào ngực cô.

__Nếu anh không đồng ý, em sẽ thay cái áo khác.

__Không, cứ mặc cái của nợ ấy đi.__ Anh nói, cố gắng giữ giọng mình bàng quan và chỉ nghe thêm có chút cay đắng.

Madeline cắn môi trong mình lại để ngăn một nụ cười. Một cách kiên nhẫn cô chờ đợi khi Logan tiếp tục nhìn chăm chăm cô.

__Em sẽ cảm lạnh mất nếu ăn mặc như thế__ anh nói cộc lốc.

__Căn nhà rất ấm áp__ cô chỉ ra__ và em hoàn toàn khỏe mạnh mà.

Cô thấy ngón tay anh ngập ngừng để bên cạnh, nhưng thể anh đang cố đấu tranh không chạm vào cô.

__ Chúng ta xuống nhà chứ?

Logan đáp với tiếng gầm nhỏ và đưa cánh tay anh cho cô, dẫn cô xuống phòng dạ tiệc như thể tham gia bữa tiệc hoành tráng này là một nghĩa vụ nhằm chán hơn là điều thích thú để tham gia.

Mừng là, khách của họ không có quan ngại nào khi tham gia bữa tiệc hàng trăm người tủa khắp căn nhà, nói chuyện và bàn luận những bộ sưu tập của Logan, bữa tiệc búp phê hoành tráng trên bàn với những món ăn thịnh soạn, âm nhạc ngân nga khắp mọi nơi. Nhiều hàng hoa lan và những hoa lili hồng trong những chậu Oriental phẳng phát mùi hương nồng nàn trong không khí.

Thêm vào bầu không khí lãng mạn ấy, những cặp tình nhân đã ăn cắp chạy vài giây phút tuồn ra ngoài hẹn hò nhau trong những gian phòng riêng trong khi những quý bà nhiều chuyện rôm rả như những bà gà mái năng động. Julia đã khéo léo lựa chọn thành phần khách mời của nhiều thế giới khác nhau mà Logan đã có quan hệ: những quý tộc, những người bình dân giàu có, nghệ sĩ, nhà soạn kịch, và thậm chí một vài nhà chính trị. Đó tạo thành một tổ hợp hoàn hảo của tối nay, đủ để thổi bùng những tin đồn trên báo chí và cho dư luận thưởng thức no nê trong vài tuần. Quý ông thích sự bày sẵn vô tận rượu ngon và xì gà, và thỉnh thoảng bị cắt ngang bởi những màn tán gẫu hay giúp đỡ một quý bà nào đó. Tuy nhiên, không người phụ nữ nào thu hút sự chú ý của đêm nay bằng Madeline .

Cô không chỉ là một sự xuất hiện hoàn hảo, nói chuyện và mỉm cười, thu hút sự chú ý của những người xung quanh với một vẻ thành thực đáng ngạc nhiên. Không thể tin được là cô có thể thư giãn như cô đang dường như thế. Mặt khác, Logan nhớ lại với một ghen tỵ âm thầm, đây là điều cô đã được rèn luyện trong cả cuộc đời. Để đóng vai trò nhưng một quý bà thành đạt trong giao tế. Đúng là, gia đình cô không định cho con gái họ cưới một người đàn ông như anh- nhưng Madeline dường như không có chút phiền hà gì về làm vợ một diễn viên cả.

Logan cảm thấy trời lên niềm tự hào trước màn trình diễn của cô, len lỏi với ý thức rằng đáng ra anh phải cho cô nhiều hơn là thế nữa. Dù Madeline có là một bà chủ hoàn hảo đến thế nào, cô cũng sẽ không bao giờ tiến đến một xã hội cao cấp nếu như làm cô dâu của Ngài Clifton. Logan không nghi ngờ gì về cha mẹ cô muốn một đám cưới rạng rỡ cho cô. Thực tế thì, Logan cảm thấy có một sự thông cảm lạ lùng cho nhà Matthews, đặc biệt khi anh nhìn thấy họ tối nay.

Gia đình Madeline đến buổi dạ tiệc với vẻ lịch sự dễ chịu, nhưng bên dưới ắt hẳn họ phải trải nghiệm cảm giác tự hào pha lẫn cay đắng. Rõ ràng Madeline quá thuần khiết để làm vợ một người đàn ông có quá khứ trầy xước như Logan. Cô là một thành viên của xã hội quý tộc danh giá, và cô đã kết hôn với một thường dân. Anh giàu có, đương nhiên rồi, nhưng anh không có một xuất thân dòng dõi.

Đến giờ họ bắt đầu mở màn buổi khiêu vũ, và Logan đưa tay ra cho Madeline, tháp tùng cô đến trung tâm căn phòng. Cô trở nên sống động hơn bất cứ khi nào anh nhìn thấy, đôi mắt nâu lóe sáng vì phấn khích, má cô ửng hồng. Đây là dạ vũ đầu tiên của cô, anh nhận ra với chút ngạc nhiên. Madeline chưa bao giờ được tham gia vào một vòng tròn những sự kiện xã hội để cô được giới thiệu với những người đàn ông trẻ xứng đáng với mình.

__Em chưa bao giờ nhảy với người đàn ông nào trước đây__ cô nói không ra hơi, ngẩng mặt lên nhìn anh khi anh đặt một tay lên eo cô và nắm lấy tay cô bằng tay còn lại__ Em được học ở trường. Một người hướng dẫn đến một tuần một lần. Em học với những cô gái khác, và chúng em tự tập với nhau.

Logan mỉm cười trước tiết lộ ấy:

__Vậy vì sao anh không dẫn em nhỉ?

Anh đề nghị và gật đầu với ban nhạc. Họ bắt đầu dạo một điệu valtz đáng yêu, âm nhạc cuốn hai người đi trên sàn trước khi cô nhận ra điều gì đang xảy ra. Logan khiêu vũ rất thành thạo giống như khi anh làm những việc nào khác, biết cách làm sao giúp bạn nhảy thể hiện tốt nhất, điệu nghệ dẫn dắt nên cô không có cơ hội nào để ngập ngừng hay vấp vấp cả.

Madeline biết rằng cô phải nhảy một cách cứng nhắc lúc ban đầu. Cô quá tập trung khi bước theo anh, để không bước sai đến khi Logan bật cười vì vẻ quá tập trung của cô.

__Thư giãn đi em.__ anh thì thầm.

__Em không thể, em phải tập trung vào bước nhảy.

__Nhìn anh này.

Vâng lời anh, Madeline khám phá ra rằng mọi thứ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Cô không còn biết hay e sợ nơi anh sẽ dẫn cô tới, chỉ biết rằng đôi mắt xanh anh ấm áp và vòng tay anh vững chãi. Anh mạnh mẽ, đùi anh chạm nhẹ qua cô, cơ bắp vai anh rắn rỏi bên dưới ngón tay cô. Căn phòng nhạt nhòa trong những tiết điệu nhanh chóng, và bàn tay cô nắm chặt lấy anh. Cô biết thời khắc thư giãn đã tới, và toàn thân cô bắt đầu thu nhận mong ước rằng đêm nay sẽ không bao giờ hết thúc.

Những cặp đôi khác cùng tham gia vào điệu valtz, hào hứng với sự trình diễn của mình, đến khi sàn nhà bắt đầu đông đúc. Như một phần nhiệm vụ đã xong, Logan kéo Madeline dạt qua bên và nhìn cô với nụ cười nhẹ:

__ Một lời tán thưởng cho vũ sư của bà, thưa bà.

__Thật tuyệt vời!__ Cô thốt lên, miễn cưỡng rời khỏi tay anh __ Vì sao chúng ta không...__ Em cũng muốn...__ Logan nói cùng lúc đó, nhưng cả hai ngừng lại bởi một nhóm đàn ông ở rất nhiều lứa tuổi khác nhau, mời Madeline ra nhảy. Madeline nhìn Logan dò hỏi:

__ Thật là ích kỷ nếu tôi định độc chiếm bà, thưa Bà Scott__ Logan nói, bước lui lại với cái cười gượng gạo khi vợ anh được đưa ra sàn và kéo vào vòng tay người kếp khác. Đó không phải là điều lạ lùng khi một người đàn ông chú ý quá nhiều vào vợ anh. Hơn nữa, cũng là nghĩa vụ của anh phải khiêu vũ với những phụ nữ có mặt ở đây.

Logan luôn yêu thích sự gần gũi với phụ nữ, thưởng thức sự phức tạp của họ, những hình dáng gợi tình, mùi vị, cử động ấy...nhưng cách nào đó giờ đây họ đều thiếu hụt điều gì ấy. Tất cả những gì anh muốn là Madeline. Hình dáng gợi tình của vợ anh trong chiếc áo đỏ rực đó làm anh cảm thấy khó thở. Anh chưa bao giờ biết mùi vị ghen tỵ, và đột nhiên anh đang phải ngấm nhấm nó. Nếu thêm một người nói với anh một câu chúc mừng ngầm nào nữa, anh dám sẽ giết họ lắm. Mọi người đàn ông ở nơi này đều đang muốn cô. Tất cả đều liếc mắt đến cô, vào gương mặt và thân hình cô, và hơn hết là bộ ngực nửa kín nửa hở đó.

Hậm hực anh nhớ lại vì sao anh chưa bao giờ tổ chức buổi dạ tiệc nào ở nhà trước đây. Thật không lịch sự khi chủ nhân làm khách ra về khi anh ấy muốn, và không có cách nào thoát khỏi họ. Nếu đây là một buổi dạ tiệc của ai đó mà anh tham dự, anh sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Anh muốn được ở một mình ở đâu đó, bất cứ nơi nào, một mình, với Madeline. Những hình ảnh hoang đường vụt qua óc anh. Anh sẽ lật chiếc váy nhung của cô lên và đẩy cô nằm trên một chiếc bàn dài, lột trần cô ra giữa sàn dạ tiệc và nhìn hình bóng của họ phản chiếu trên những tấm gương khổng lồ kia.

Ý nghĩ của anh bị cắt ngang bởi người cộng sự của mình. Đứng tách khỏi người chồng, Julia đến với Logan và đập tay lên vai anh. Chị có vẻ thoải mái như một gà mái mẹ theo dõi đàn gà con của mình.

__Xin chúc mừng__ chị nói nhẹ __ Anh quả là may mắn có được người vợ như Madeline.

__Tôi đã được nghe rồi__ anh gầm gừ __ ít nhất là một trăm lần đấy.

Julia mỉm cười, dõi theo luồng mắt của anh đến Madeline, người đang đứng cách họ vài mét trong một đám đông người hâm mộ.

__Cô ấy có một phẩm chất mà anh và tôi thiếu, Logan. Cô ấy thích mọi người. Cố ấy có một sự thân tình đến họ, và họ không thể nào cưỡng lại đáp lại cô ấy.

__Tôi thích mọi người.__ Logan làm bầm phẩn đối, khiến Julia mỉm cười.

__Chỉ khi nào anh nghĩ họ có giá trị sử dụng gì đó cho anh thôi.

Một nụ cười miễn cưỡng hiện ra ở góc miệng anh:

__Vì sao chị có thể nhìn thấy tôi chính xác cái tôi là vậy hả, Julia?

__Tôi sẽ không bao giờ tiết lộ điều đó đâu.__ chị nói liền, đôi mắt xanh sáng lên thích thú __ Sau bao nhiêu năm anh vẫn có thể khiến tôi ngạc nhiên. Như lối hành xử của anh trước chuyện của Madeline nè. Nó đã thể hiện nét lãng mạn được chôn sâu trong anh mà tôi không bao giờ ngờ trước đó.

__Lãng mạn á?__ Logan khịt mũi, luôn luôn tự hào mình là một người đàn ông thực dụng.

__Cứ chối bỏ như anh muốn__ Julia nói __ Chẳng bao lâu nữa anh sẽ thừa nhận Madeline đã điều khiển anh trên những ngón tay nhỏ bé của cô ấy thôi.

__Còn hàng trăm năm nữa.

Anh cầu nhàu khi chị bỏ đi. Sự chú ý của anh quay trở về cô vợ của mình, cô vẫn đang được vây quanh bởi một nhóm người hâm mộ. Logan bắt đầu định bước về phía cô và anh bị túm bởi vài cộng sự trong những phi vụ làm ăn của mình. Ngoảnh mặt lại, anh mỉm cười với họ và đưa một vài ý kiến về vấn đề lĩnh vực hoàn toàn nam giới.

Trước vui mừng của Logan, vị cứu tinh Andrew, Ngài Drake đã bước đến. Nắm lấy một bờ vai cứng ngắc của Logan, Andrew chào anh nhiệt tình và kéo anh ra khỏi đám đông trước những câu hỏi xin lời khuyên về thẩm định nghệ thuật.

__Lạy chúa, làm sao mà có thể đứng với những tên ngu dốt đó thế?__ Andrew rên rầm __ tất cả nói về những tỷ lệ lợi nhuận và những lợi tức hào hứng như nói về cuộc viếng thăm một hầm mộ vậy.

__Những người ngu dốt như cách mà nói đó là một trong những bộ óc kinh doanh sáng giá nhất Luân Đôn đây__ Logan bình thần nói __ Mà cũng nên bỏ chút thời gian với họ đi.

Khi anh nói , luồng mắt anh quay về với Madeline. Cô đang đứng giữa luồng ánh sáng chiếu trên trần, làn vai cô trắng như nhung, mái tóc cô được búi lại chứa mọi gam màu từ vàng đến nâu đỏ.

Nhìn theo mắt anh Andrew mỉm cười:

__Thật xấu hổ, Jimmy à. Tao đã nghĩ mà sẽ đứng trên lối hành xử của tầng lớp bình dân như điên đảo vì chính vợ của mình...nhưng đúng theo mọi người nói, sự thực là sự thực rồi.

Logan quắc mắt nhìn hắn, lục soát ý nghĩa nào đó bên dưới câu nói đầy không nhưng đôi mắt xanh của Andrew dường như không chứa hàm ý nào cả.

__ Tao chưa bao giờ tuyên bố mình là cái gì cả ngoài một người trung lưu__ Logan đáp.__ Và chỉ một cái nhìn vào vợ tao là đủ hiểu hết rồi.

__Tao không cãi lại đâu. Sau tối nay, mọi nhà thơ nghiệp dư ở Luân Đôn sẽ làm việc miệt mài tán tụng cô ta. Gương mặt thiên thần, tai tiếng về đám cưới “chạy” đó...cô ấy là mọi thứ cần thiết để khiến dư luận nổi dậy hiếu kì rồi.

__Và làm tao phát điên.__ Logan làm bầm, khiến bạn anh cười lục cục.

__Mày đã xoay sở rất tốt cho bản thân, Jimmy__ Andrew nói, nhấp nhấp ly rượu. Rõ ràng nó không phải ly đầu tiên của hắn trong chiều này, và cũng sẽ không phải ly cuối cùng __ Một cuộc sống đáng ghen tỵ. Giàu có, một ngôi nhà đẹp, một cô vợ trẻ trung xinh đẹp, và mày đã bắt đầu bằng con số không. Trong khi tao được cho tất cả mọi thuận lợi: một tước hiệu, một gia tài, đất đai- và tao đã phá nát tất cả. Giờ đây công việc chính của tao là chờ cho lão già kia chết và để lại cho tao một cái tước hiệu danh giá. Còn nếu xui xẻo, lão sẽ sống hoài đến khi tao quá già để còn hưởng thụ được cái gì nữa.

Logan nhướng mày lên, ngạc nhiên trước vẻ cay đắng hiện trong giọng nói của Andrew.

__Vấn đề gì vậy, Andrew? __ Anh hỏi, trong cái cách anh sẽ nói với người em trai của mình.

Andrew ngáp ngừng và cười:

—Đừng lo cho tao, chỉ cần hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp của mày và thân hình ngon lành của vợ mày đi.

Logan nhìn chăm chăm hấn pha lẫn bức mình và lo lắng. Rõ ràng Andrew đã gặp rắc rối nữa rồi. Điều cuối cùng anh muốn làm trong buổi tiệc hôm nay là tìm ra lời thú tội của Andrew và giải quyết vấn đề cho hấn một lần nữa. Nhưng anh chưa bao giờ- và sẽ không bao giờ- có thể thoát khỏi nó, đặc biệt khi giờ đây anh đã biết mối quan hệ thật sự giữa họ.

Ném cái nhìn khao khát về Madeline một lần nữa, Logan thở dài và chuyển toàn bộ sự chú ý của mình về Andrew.

—Tao có giữ một hộp xì gà- anh thản nhiên nói dường như đây là cơ hội để thưởng thức nó rồi đấy. Muốn hút một điếu không?

Tâm trạng Andrew dường như giãn ra:

—Ừ, mang nó đến phòng bida đi, và chúng ta sẽ gọi thêm vài người nữa.

Logan bước ra khỏi phòng khiêu vũ dừng lại vài lần để nói chuyện với người khác. Anh để ý thấy chị của Madeline, Justine và chồng chị ta, Ngài Bagworth. Hình như họ đang cãi nhau, nép vào một góc và nói chuyện nhát gừng. Mắt Justine hẹp lại vì giận dữ.

Logan bước ra khỏi căn phòng, nở nụ cười tiếc nuối. Anh nghi ngờ rằng Justine đã kéo Bagworth đến bữa khiêu vũ này. Được xem là người đẹp nhất gia đình Matthews, Justine luôn luôn là trung tâm của sự chú ý. Mọi người trong nhà Matthews đã làm hư hỏng chị ta bằng cách bảo bọc và tiêm nhiễm cách nghĩ rằng chị vượt xa hai cô gái còn lại. Sống chung với Justine, Logan tự hỏi làm sao Madeline không thể không bị lu mờ như thế. Một nụ cười mỉa mai chạm vào môi Logan, và anh lắc đầu đi vào thư viện tìm hộp xì gà của mình.

Tìm cách rời khỏi buổi khiêu vũ, Madeline rời khỏi đám đông xung quanh. Cô nhìn thấy người anh rể, Ngài Bagworth, đứng gần cửa sổ dài trong khu vườn bên ngoài, gương mặt tròn của anh nhăn lại. Anh là một quý ông tốt bụng, dễ nhìn, mặc dù ngoại hình thấp và không có một thể chất ấn tượng.

—Bà Scott- Ngài Bagworth nói, mỉm cười khi anh cầm tay cô và đưa lên môi- Xin chúc mừng buổi tối tuyệt diệu này. Anh phải nói là anh chưa bao giờ thấy em đáng yêu hơn như thế.

—Cám ơn, thưa ngài. Em hy vọng anh và chị em sẽ có buổi tối thật vui.

—Chắc vậy rồi.- Bagworth nói tức thì, mặc dù vẻ mặt anh vẫn nhuốm vẻ lo lắng. Anh ngừng lại một lúc, hàng chân mày nâu nhìn thẳng vào cô- Anh phải thừa nhận- anh chậm rãi nói- Anh thấy tiếc là chị gái em và anh vừa có cuộc tranh cãi.

Không hiểu vì sao anh lại nói điều đó, Madeline cau mày:

—Thưa ngài...có điều gì em có thể giúp không?

—Có lẽ có đấy.

Một cách không thoải mái anh nắm hai tay chặt lại.

—Anh e là, bà Scott, Justine đang căng thẳng trước sự thành công của em tối nay.

—Nhưng em-

Madeline nói không thể tin được. Thật phi lý khi Justine lại ghen tỵ với cô. Justine luôn luôn là người chị gái xinh đẹp nhất, ngưỡng mộ nhất.

—Em e là em chưa hiểu ý anh, thưa ngài.

Anh nhìn có vẻ khá bối rối:

—Như chúng ta biết, Justine có một tính khá kiêu kì. Cô ấy dường như e sợ rằng chiến thắng tối nay của em sẽ cách nào đó làm thương tổn niềm tự hào của cô ấy.

__Nhưng điều đó không thể nào- __ Madeline phản đối.

__Tuy nhiên, trong lúc mất bình tĩnh anh e là cô ấy có thể làm điều gì đó....nghiêm trọng.

__Chẳng hạn như là...

Ngài Bagworth liếc nhìn khắp phòng:

__Chồng em đâu rồi, Bà Scott?

Mắt Madeline mở to. Logan có thể làm điều gì với chuyện này đây? Có thể nào Justine, trong một phút ghen tỵ làm mờ mắt sẽ thật sự ném mình vào anh ấy, chỉ để chứng minh sự quyến rũ của bản thân chứ?

__ Anh đang đề nghị em đi tìm anh ấy?

__Anh nghĩ là đó là một ý kiến tuyệt vời__ Ngài Bagworth đáp lại tức thì.

Madeline lắc đầu với nụ cười không thể tin được.

__Nhưng Justine không bao giờ cố tìm cách...không có lý do nào...

__Chỉ là nghi ngờ thôi__ Ngài Bagworth nói__ Chỉ là anh tin nên nhanh chóng tìm ra họ thôi.

__Nếu Justine lo lắng rằng chị ấy bị lu mờ...không có ai có thể cạnh tranh với chị ấy, và người đó chắc chắn không phải là em.

Ngài Bagworth cố gắng mỉm cười gượng gạo trong nỗi lo lắng của mình:

__Sau bao thời gian thân thiết với gia đình em, Bà Scott, anh đã thấy em luôn đứng trong bóng của những người chị gái. Em xứng đáng được công nhận như một phụ nữ quyến rũ và thành đạt bởi chính con người em.

Madeline mỉm cười cảm ơn lơ đãng, nghĩ về Logan và nơi anh có thể đến:

__Cám ơn, thưa ngài. Nếu anh thứ lỗi-

__À, đương nhiên rồi.

Anh chào cô và đứng lại ở cửa sổ, thở dài.

Logan bước vào thư viện và lục tìm trong ngăn kéo. Anh không chú ý có ai đó theo vào đến khi nghe thấy giọng nói vang lên:

__Anh đang tìm gì thế, anh Scott? Hay có lẽ tôi có thể gọi anh là Logan. Chúng ta là người một nhà rồi mà.

Logan đứng thẳng lên với hộp xì gà trong tay, nhìn người chị gái của Madeline- Justine bước vào phòng và đóng cửa lại.

__ Có chuyện gì chị cần tôi giúp à, Quý Bà Bagworth?__ Anh hỏi, mặt kín bưng.

__Tôi muốn có cuộc nói chuyện riêng với anh.

__Tôi không có thời gian__ anh nói nhanh__ tôi còn nhiều khách đang đợi ở ngoài.

__Và những nhu cầu của họ quan trọng hơn người trong gia đình anh à?

Logan nhìn chị với ánh lạnh lùng, biết chính xác loại trò chơi gì Justine đang muốn ở đây. Trong cuộc đời anh đã có quá nhiều người phụ nữ có gia đình theo đuổi anh với muôn ngàn lý do rồi.

__Chị muốn gì đây?__ anh hỏi cộc lốc, không cố tỏ ra lịch sự nữa.

Thái độ thẳng thừng của anh dường như không làm chị ta nản lòng chút nào. Justine mỉm cười khêu gợi và bước lại gần anh bằng những bước chân chậm rãi__ Tôi muốn biết anh có đem lại hạnh phúc cho em gái tôi không, đó là nỗi quan tâm lớn nhất của tôi.

__Chị nên hỏi cô ấy.

__Nó sẽ không nói sự thật đâu. Với Madeline, bề ngoài là quan trọng nhất.

__Chị có lý do gì đoán em gái mình không hài lòng chứ?

__Chỉ có bằng chứng hiển nhiên là hai người không xứng đôi, Anh Scott à. Một người đàn ông như anh...và em gái nhỏ của tôi...Tôi chắc là nó không biết làm cách nào với anh đâu. Vì ắt nó phải sợ khiếp anh.

__Cô ấy không cho tôi ấn tượng đó__ Logan mỉm cười đáp lại, che giấu nỗi ác cảm dâng lên trong lòng__ nói tôi biết, Quý Bà Bagworth, loại phụ nữ nào bà hình dung sẽ phù hợp với tôi?

__Ai đó xinh đẹp...tự tin...từng trải...

Justine nhún vai trong một thái độ thành thực, để chiếc tay áo rơi xuống khuỷu tay, phía trước cổ xanh lưa trượt xuống đến khi núm vú gần như lộ ra. Chị ta cúi người về phía trước, đẩy cổ áo vào với nhau, và đánh mắt liếc anh.

Cử chỉ mời gọi ấy quá rõ ràng đến nỗi Logan phải bật cười:

__Một lời mời hấp dẫn đấy!__ Anh nói , nhưng cái giọng khô lạnh của anh lại thể hiện điều ngược lại__ Tuy nhiên, tôi không có hứng thú với bất cứ phụ nữ nào ngoại trừ vợ tôi.

Mắt Justine lóe lên với nỗi căm hận ghen tức:

__Đó không thể là sự thực__chị ta nói tuềch ra__ Anh không thể thích con chuột nhỏ tầm thường cam chịu đó hơn tôi được.

Logan nhìn vào ả với nụ cười hích. Trong tất cả những từ ngữ dùng để miêu tả cô gái nổi loạn đã xông thẳng vào cuộc sống của anh và làm thay đổi mọi thứ, “tầm thường” và “cam chịu” không nằm trong số đó.

__Tôi đề nghị chị nên kéo áo lên, Quý bà Bagworth,và quay lại dạ vủ đi.

Lời từ chối thẳng thừng ấy của anh làm thổi bùng lên quyết tâm của chị ta:

__Tôi có thể làm anh muốn tôi.

Chị ta hét lên rồi nhảy xổ vào anh.

Tâm trạng khiêu khích của Logan bốc hơi ngay khi anh cố tránh khỏi người phụ nữ đột nhiên nhào tới, cái hộp rút xuống sàn, những điều xì gà rơi ra thảm, Logan thở mạnh trong sự ngạc nhiên và không thể tin được. Nó như trong một màn trình diễn cao trào vậy. Lúng túng, anh hầu như không nghe thấy tiếng gõ cửa. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng vợ mình, và anh cảm thấy như mình bị táng một cú ngã ngàng. Mẹ kiếp, Logan liếc nhìn về hướng Madeline.

__Em đang tìm chị, Justine__ Madeline nhìn vào Justine nhiều hơn là vào anh. Trong một khoảnh khắc hình như không thể biết cô đang nghĩ gì, gương mặt cô vẫn bất động và giấu kín.

Hàm Logan siết chặt lại. Với tình trạng xộc xệch của chiếc áo Justine, và tư thế của hai người...anh biết họ đang trông như thế nào. Nếu có bất cứ điều gì anh không thể chịu đựng được, đó là bị một người đàn bà hạ nhục.

Bắn cho Justine cái nhìn giết người, anh đẩy ả ra và quay lại nhìn Madeline. Một phần tâm trí anh giục anh giải thích cho cô hiểu. Nhưng ngay lập tức anh gạt bỏ nó. Bất cứ điều gì cô nghĩ về anh, tuyệt đối cô biết là anh không có ý gì với chị cô. Anh không có hề có ý muốn không chung thủy với cô.

__Maddy...__ Anh nói và lần đầu tiên trong cuộc đời anh nhận ra mình không thể thốt nên lời. Đồ mờ mờ, bực tức, anh nghĩ ra hàng tá cách để giải thích tình huống này nhưng hình như không thể tìm ra tiếng nói.

Justine ném cho Madeline cái nhìn tự mãn, môi ả cong lại chiến thắng:

__Chồng em dường như không thể kiềm chế được mình__ ả nói__ tất cả những gì chị muốn là nói chuyện, nhưng anh ta-

__Em biết điều gì đã xảy ra__ Madeline bình tĩnh nói__ và em sẽ biết ơn nếu từ nay chị sẽ giữ mình không nhảy vào chồng em như thế. Đó là một phiền hà anh ấy không đáng nhận...và em cũng thế.

Justine vuốt thẳng áo và kéo tay áo lại :

__Cứ nói cho cô ta điều anh muốn__ Chị ta nói với Logan, giọng trở nên run run__ Tôi chắc là anh ấy sẽ về mình như một nạn nhân vô tội__ Và có thể nó đủ gây thương tổn để tin anh.

Một cách giận dữ chị ta bước khỏi phòng, cánh cửa đóng sầm lại sau lưng.

Logan nhìn chăm chăm vào người vợ của mình, cảm thấy kì cục như anh đang trở về những năm niên thiếu, khi anh bị bắt gặp làm lỗi vậy:

__Maddy, anh không mời gọi cô ta-

__Em biết__ cô nói với giọng ôn tồn__ Anh sẽ không bao giờ cố thử quyến rũ chị của vợ mình, ngay cả khi anh thấy chị ấy quyến rũ đi nữa.

__Anh không có.__ Logan lăm bầm, cào tay vào mái tóc mình đến khi nó dựng đứng dậy rồi bời.

__Này, đừng làm thế.__ Madeline tiến lại gần anh và chạm vào vuốt thẳng lọn tóc đen với ngón tay đeo nhẫn của mình. Cái chạm của cô nhẹ nhàng làm dịu lại tâm trạng anh.

__Dù gì đi nữa Justine cũng không có ý đồ thật đâu. Chị ấy chỉ là muốn thu hút chút sự chú ý thôi.

__À gần như lấy được cái ả muốn rồi. Anh đã sẵn sàng giết chết ả.

__Em xin lỗi vì đã đặt anh vào tình huống khó xử như thế.

Anh nắm lấy đôi tay của cô, nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của cô.

__Em có đủ lý do để nghi ngờ anh mà Maddy.

__Em không hề__ Cô nói nhẹ, làm anh lắc đầu không thể tin được.

__Nếu vị trí của chúng ta đổi ngược lại, anh chắc chắn sẽ tin vào điều tệ hại nhất.

Một nụ cười nhạt hiện lên trên môi cô:

__Em không nghi ngờ chuyện đó đâu.

Những từ ngữ của cô dường như làm đốt nóng anh hơn:

__Vậy làm sao em có thể đứng ở đây và tuyên bố là em tin anh, khi em biết anh sẽ không làm giống như em?

__Vì sao em không nên tin anh chứ?__ cô bình thản nói__ Anh không làm gì cho em ngoài sự rộng lượng và cao thượng.

__Cao thượng sao?__ Logan lặp lại, nhìn chăm cô như thể cô đã mất trí khôn của mình__ Anh đã lấy trinh tiết của em, khiến em có thai khi chưa cưới hỏi.

__Lần đầu tiên em bước vào Capital, anh đã làm mọi cách tránh né em, mặc cho cách em quảng mình vào anh...anh đã làm tình với em khi biết rõ em đã thật sự bằng lòng, và khi em có thai, anh đã cưới em mặc dù chính anh cũng không muốn. Em đã phản bội anh, đổi lại anh chỉ thành thật và công bằng-

__Đủ rồi!

Gương mặt anh cứng lại:

__Anh đã đối xử tệ hại với em và anh không hề có ý định cho chuyện này sớm dừng lại, nên anh khuyên em hãy dừng cái chuyện nịnh nọt và những cái liếc yêu thương ấy đi, vì nó chẳng có tác dụng gì đâu. Em hiểu không?

Anh không nhận ra mình đang siết tay quanh cô đến khi anh cảm thấy làn da mỏng manh của cánh tay cô bên dưới tay mình, cái trượt trên làn da trần giữa cổ tay áo ngắn và gờ trên của bao tay cô.

__Em hiểu mà.__ Madeline nói. Khuôn miệng mềm mại của cô gần anh, và Logan cuồn cuộn bạo hôn lên nụ cười ấy và chôn tay vào trong làn vải nhung của áo cô Tất cả những gì anh muốn là niềm khoái cảm thể xác đơn thuần. Không phải niềm tin của cô. Không phải sức ảnh hưởng của cô đến anh.

Anh trượt tay xuống dưới áo cô, tìm thấy bờ ngoài của mông cô, và kéo hông cô sát vào anh:

__Anh muốn em.__ Anh thì thầm, nhìn chăm chăm vào thung lũng giữa áo cô, cọ mũi và miệng vào hõm thơm ngát dưới cổ cô__ Lên lầu với anh.

__Ngay bây giờ sao?

Cô hỏi, hơi thở ngắt quãng khi anh thúc thắt lưng căng cứng vào cô.

__Ngay bây giờ.

__ Nhưng khách của chúng ta...

__Cứ để họ tự lo lấy.

Madeline mỉm cười run rẩy:

__Lát nữa đã__ cô nói__ họ sẽ chú ý là chúng ta đã ra ngoài, và họ sẽ đồn-

__Anh muốn họ cứ đồn-

Mọi suy nghĩ thường đã rời khỏi đầu anh. Anh không còn lo lắng về rắc rối của Andrew, những người khác hay thể diện của mình trước xã hội nữa...

__Anh muốn họ biết là anh đang hưởng thụ khoái cảm với em trên lầu khi tất cả bọn họ đang ở dưới...rằng em là của anh.

Đói khát anh nghiền nát môi cô dưới anh, uống lấy mùi vị cô, trở nên hoang dại bởi mùi vị và cảm giác của cô. Ngón tay anh xoắn chặt lấy mái tóc được tủa lại của cô, bắt đầu lôi những kẹp tóc khỏi các lọn đỏ nâu và Madeline phải đẩy anh ra thở hổn hển:

Được rồi mà. __ cô run rẩy nói, mặt cô hồng lên và bừng đỏ__ Em rất hạnh phúc được đáp lại anh, nhưng quan khách sẽ chặn chúng ta lại trước khi chúng ta lên đến lầu đó.

Logan mỉm cười và cướp lấy cô một nụ hôn thật nhanh và mạnh:

__Anh tiếc cho ai lãng cáng trên đường đi của anh.

Anh nói, và kéo cô ra cửa.

14. Chương 14

Tháng sau đó, tình trạng thai nghén của Madeline bắt đầu hiện rõ, làm cô phải hạn chế ra ngoài. Khi cô đi mua sắm, lái xe hay đi bộ qua công viên, cô luôn được tháp tùng với ít nhất hai gia nhân, người tuân theo những chỉ dẫn đặc biệt của Logan. Cô không được đi một mình, anh đã nói như thế, hay đi lang thang vào những nơi kém an toàn. Cô cũng đã ăn được ngon miệng hơn.

__Em không thể chịu đựng bị đối xử như một đứa trẻ được nữa. __ Madeline nói với Logan một sáng nọ khi cô ngồi ở bàn trang điểm. Cô không thể chịu nổi bị mất tự do. Đã một lần trải nghiệm cảm giác được làm bất cứ điều gì mình muốn và đến bất cứ đâu cô thích, thật khó khăn khi rúc vào cuộc sống bảo bọc của một phụ nữ tầm thường như hiện tại __Không kể là em định làm gì, luôn có ai đó cố gắng giúp em hay chăm sóc cho em..hay định dứt cho em ăn cái gì đó .

Thay vì cười cợt hay ra vẻ người lớn với cô, Logan lắng nghe một cách thật sự nghiêm túc :

__Em không phải được đối xử như một đứa trẻ __anh đá __ mà như một ai đó mà anh cảm thấy quan trọng hơn tất cả mọi điều khác .

__ Em cảm thấy như ở trong tù __ Cô cay đắng nói __ Em muốn đi mọi nơi, làm nhiều thứ-

__ Chẳng hạn như là gì ?

Madeline thở dài và cầm một cái lược, chải mạnh nó qua mái tóc dài rối bời của cô.

__ Từ buổi dạ tiệc , không ai đến nhà mình nữa. Em chả có người bạn nào ngoài trừ Julia, và chị ấy cũng quá bận rộn ở nhà hát, như anh vậy . Và mặc dù chúng ta nhận được hàng tá lời mời mỗi ngày, chúng ta chưa từng nhận lời bất cứ ai cả.

Khi Logan nhìn vào gương mặt nhỏ, nhắn nhó của cô, một nét chau mày hiện ra ở chính mặt anh. Anh nhận ra đây cũng là một điều anh đã dự đoán trước đây. Những năm tháng muốn tham gia vào những trò chơi tiêu khiển xã hội đã kết thúc. Madeline là một phụ nữ trẻ cần được lối sống năng động trong xã hội, và có bạn bè, trải nghiệm những niềm vui Luân Đôn mang lại .

__Anh hiểu rồi.__ anh nói, cầm lấy cây lược của cô và đặt nó qua bên. Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, để tầm mắt hai người ngang nhau__ Anh không muốn giữ em như một con chim trong lồng, cưng à. Em sẽ thấy cái anh có thể làm để làm em vui vẻ hơn.

Miệng anh cong lại thành nụ cười chế giễu:

__Anh tin là em không phiền hà gì về ban đêm đâu nhỉ.

__Không đâu __ Cô nói, đỏ bừng mặt và mỉm cười lại với anh, nhắc môi lên đón nhận nụ hôn nồng cháy .

Đúng như anh nói, Logan bắt đầu dẫn cô đến những buổi triển lãm nghệ thuật, buổi đấu giá, tiệc tối, và những buổi hòa nhạc buổi chiều. Có khi họ đi xem kịch ở Drury Lane hay Nhà hát Opera Hoàng gia, họ ngồi ở khuôn riêng tư. Trước sự sung sướng của Madeline, họ chấp nhận những lời mời vào cuối tuần ở miền quê, nơi cô có thể gặp những nữ sinh trẻ mà cô thấy thân quen .

Cô biết rằng Logan không thích những điều này, khi anh luôn là nhân vật được quan sát, dò xét và còn tò mò nữa. Thực tế là anh chấp nhận hy sinh sự riêng tư quý báu của anh làm cô thấy thật lạ lùng và thỏa mãn .

Madeline biết rằng nhiều phụ nữ ghen tỵ với cô vì đã có người chồng như Logan. Anh duyên dáng, thông minh, hào phóng và quyến rũ trong một cách mà chồng họ không hề có. Cô yêu cuộc sống hôn nhân với anh, cảm thấy vui khi đi bên anh. Sự hài hước của anh và tất nhiên cả tài nghệ phòng the nữa.

Tuy nhiên , không cần biết mối quan hệ giữa họ có gần gũi hay thoải mái đến đâu, Madeline luôn biết rằng vẫn còn một khoảng cách giữa họ, Logan chưa bao giờ nhìn cô nhưng anh đã từng có trước đây, chưa bao giờ hôn cô với tình yêu cháy bỏng và khao khát. Anh tự chủ và giữ một khoảng cách nhỏ, lịch thiệp giữa họ. Rõ ràng là anh chưa tin cô, và anh dự định sẽ giữ cho họ không bao giờ có sự thân mật thật sự về cảm xúc, Madeline cố gắng kiềm chế cảm xúc bản thân với anh, biết rằng tình yêu của cô đã được bọc bạch rất rõ ràng trên gương mặt cô, dù cho anh có muốn nó hay không.

Như Julia tiên đoán, khẩu vị thêm ăn của Madeline trở lại, và cô đã lấy lại những cân nặng đã mất, còn lên vài cân nữa. Bất cứ sự lo lắng bí mật nào của cô bây giờ là không biết Logan có thích hay không cái thân hình đang nhanh chóng phồng lên như quả bóng của cô.

__ Từ bây giờ em nên ngủ ở đây luôn __Anh nói một buổi chiều sau khi đưa cô vào giường anh và làm tình với cô. Trượt tay lên đôi hông trần, anh gầm gừ nói thêm__ Vậy sẽ thuận tiện hơn là phải vác em qua đây mỗi lần anh muốn— hay lại chạy qua phòng em vì cái chân chuột rút ấy.

Rúc mình vào vòng tay anh, Madeline cười ngái ngủ:

__Em không muốn làm phiền anh. Em biết là anh thích ngủ một mình mà.

__Em đâu có choán chỗ nhiều đâu__ Anh quan sát nó , tay anh áp vào bụng cô__ vẫn chưa đâu .

Madeline nằm nghiêng sang bên:

__Nhanh thôi em sẽ nằm choáng hết nửa giường. Ôi, sao em ước sao em cao lên chút nữa. Phụ nữ ở chiều cao như em không thể mang thai tốt đâu- nhìn như con vịt vậy.

Logan kéo lưng cô áp vào cơ thể dài của anh:

__Thưa bà__ Anh nói , giọng ồm ồm và nhón nhột cù vào tai cô__ Tôi đã mất mỗi đêm để cho bà thấy bà đáng yêu đến thế nào. Bây giờ tôi không nghĩ bà có lý do để nghi ngờ về sức quyến rũ của mình đâu đấy.

__Anh sẽ có khẩu vị với ở phụ nữ bụng lớn chứ?__ Madeline nghi ngờ hỏi, và cảm thấy nụ cười của anh trên cổ mình .

__Chỉ một người thôi__ Logan đẩy cô nằm ngửa ra__ Bây giờ tôi nghĩ là bà muốn tôi chứng minh điều đó lần nữa.

Cô xoay người khỏi anh ra khỏi anh với vẻ miễn cưỡng giả vờ:

__Nếu không có vấn đề gì –

__Anh muốn vậy đó__ Anh thì thầm, xoay người cô lại lần nữa, và anh phủ lấy môi cô bằng môi anh.

Anh là một người đàn ông không thể đoán trước, thỉnh thoảng trên ghẹo và đùa cợt cô, có lúc lại đối xử với cô với vẻ lạnh lùng khó hiểu. Mỗi tối sau buổi diễn ở nhà hát, anh chạy ngay về nhà với cô, mặc dù anh bước chân qua cửa như thể chẳng có gì vội vã cả. Anh quá tự chủ để lộ cảm xúc đến Madeline tự hỏi anh có yêu cô chút nào không, như thể anh xem cô là một thú cưng đáng yêu. Nhưng có lúc cô có lý do để hy vọng.

Ba buổi chiều hàng tuần Madeline ngồi làm mẫu cho bức chân dung Logan yêu cầu. Họa sĩ, Ông Orsini, là một người đàn ông tài năng và dễ chịu, không có tính tùy tiện mà cô thường nghĩ ở họa sĩ.

__Vợ ông là một trong những người đẹp nhất mà tôi từng vẽ__ Orsini nói với Logan, người đang ngồi quan sát quá trình đó.

__Ông Orsini__ Madeline phản đối từ nơi cô đang bị nói tới__ Ông không cần phải tung hô tôi vậy đâu-

__Bà ấy có một vẻ đẹp khác thường__ Orsini tiếp tục nói__ Nét gợi cảm hòa quyện với sự thuần khiết. Một người đàn bà- con nít đẹp mê hồn.

Không quen với những lời tán tụng như thế, Madeline cụp mắt nhìn xuống sàn nhà:

__Đúng vậy__ Cô nghe Logan nhẹ nhàng nói__ Đó chính xác là cái tôi đã thấy ở cô ấy.

Khi Madeline có thể, cô đến Capital một buổi chiều, nhìn những buổi tập kịch và thậm chí giúp đọc lời thoại. Logan dường như không phiền gì trước sự hiện diện của cô. Thực tế là, anh sẵn lòng thừa nhận anh thích cô hiện diện trong tầm tay của mình.

__Nó sẽ giúp anh khỏi tưởng tượng những rắc rối em sẽ gây ra ở nơi khác__ Anh bình thản nói.

Madeline thích ở lại nhà hát, nơi không có sự kì thị hay suy nghĩ gì về phụ nữ mang thai. Họ đã quá quen vì hình ảnh những diễn viên nữ tiếp tục làm việc đến tháng thứ sáu hay thứ bảy, những nhân viên trong nhà hát đối xử với Madeline với thái độ nồng hậu làm cô cảm thấy được chấp nhận và thoải mái.

Tuyệt vời nhất là những buổi chiều khi cô và Logan sẽ thư giãn bên nhau và cùng ăn tối. Họ trải qua nhiều giờ bên nhau đọc sách và nói chuyện đến khi Logan đưa cô vào giường. Dường như mối dây liên hệ giữa họ càng lúc càng vững chắc. Madeline bắt đầu nghĩ cô đang dần dần chiến thắng cuộc chiến này, nắm giữ được niềm tin của Logan...đến khi những suy nghĩ của cô về hạnh phúc dường như có không thật sự như thế.

Sáng chủ nhật như thường lệ, một bữa sáng thịnh soạn và cà phê, sau đó là Madeline một mình dự lễ nhà thờ và có vài giờ cùng Logan trong phòng khách riêng. Logan đọc kịch bản, ghi chú và sửa chữa trong khi Madeline lúi húi ngồi may vá.

Liếc nhìn mái đầu đen của chồng, Madeline không thể cưỡng lại thôi thúc đến bên anh. Cô thả chiếc khăn thêu xuống sàn và đứng sau ghế anh, tay cô choàng lên vai anh:

__Em ghét thêu thùa, cô nói, cúi xuống cọ mũi vào vùng da tai ấm áp của chồng.

__Vậy thì đừng làm__ Logan đáp, quay trở lại xấp kịch bản.

__Em không có sự lựa chọn. Tất cả phụ nữ khả kính có chồng rồi đều phải cần may vá.

__Ai muốn em trở nên khả kính nào?__ Anh thờ ơ hỏi, cố tập trung vào công việc của mình__ Đừng đọc qua vai anh, cưng, anh không thể tập trung được.

Không nản lòng, cô trượt tay quanh ngực anh:

__Anh không được làm việc vào chủ nhật. Đó là tội lỗi.

Cô áp hai hay ba ngón lên chiều dài cổ gập hàm anh, và cảm thấy đột ngột dòng mạch đập của anh trên môi mình.

__Anh đang định sửa chữa lỗi lầm đây__ Logan đáp lại, làm rớt xấp kịch bản và xoay ghế kéo cô vào vòng tay mình..Madeline ré lên cười khi anh kéo vào lòng. Tay anh trượt khắp người cô:

__Vậy cái gì là hành động thích hợp cho chủ nhật đây, thưa bà?...Cái này?...hay có lẽ cái này?

Trò chơi của họ ngưng lại trước tiếng gõ cửa. Madeline nhảy khỏi lòng anh, kéo váy xuống và quay lại và đến ngồi bên cạnh chiếc lò sưởi ấm áp. Anh hầu bước vào phòng và mang theo một bức thư trên khay xám bạc cho Logan. Cười toe trước cố gắng của Madeline nhao nhao muốn xem, Logan cầm lấy bức điện và ra hiệu anh hầu ra ngoài:

__Của ai gửi thế?__ Madeline hỏi, quay trở lại Logan khi anh xé bì phong bì.

__Có lẽ là một người quen anh biết từ Ngài Drake.

Anh đọc lớn lên

__Tôi rất xin lỗi đã chậm trễ đưa tin này về người bạn Drake của chúng ta. Biết mối quan hệ thân tình của ông và ngài ấy, tôi cảm thấy ông sẽ muốn biết ngay lập tức__ Giọng anh nhạt dần, và luồng mắt anh tiếp tục đọc nhanh trên trang giấy.

Madeline nhìn chăm anh trong khi anh kết thúc đọc trong im lặng và ngồi thừ như tượng.

__Logan, cô nhìn anh lo lắng hỏi.

Anh dường như không nghe thấy cô. Với lấy lá thư bị vò nát trong tay anh, cô đọc nó. Một tiếng thốt cay đắng thoát khỏi môi cô. Andrew, Ngài Drake, đã tham gia một buổi tiệc nước tên sông Thames tối hôm trước.

Trong buổi bơi thuyền, Ngài Drake đã rút khỏi ghe, nhưng không ai biết điều đó cho đến gần sáng. Mặc dù những du thuyền tư nhân đã liên tục tìm kiếm, vẫn không có tăm hơi nào của anh ấy cả. Sông Thames sẽ được lục soát, nhưng vẫn thường có những ca chết đuối mà thi thể vẫn chưa được tìm ra những mấy ngày sau.

Thật nhẹ nhàng Madeline chạm vào bờ vai cứng ngắc của chồng mình:

__Có phải cậu ấy là một tay bơi cừ mà? Có lẽ cậu ấy sẽ đủ sức bơi vào bờ.

__Không, cậu ấy không thể bơi nổi__ Logan nói, giọng khàn khàn lại__ cậu ấy có lẽ đã say mềm để có thể bơi.

Tay cô đặt lên gáy anh.

__Logan, em rất tiếc.

Anh giật phắt người ra, hơi thở anh thít chặt giữa kẽ răng:

__Đừng__ Một sự run run rõ ràng giữa lưng anh__ Anh muốn ở một mình.

Mọi thứ cơ trong cơ thể cô thôi thúc ở lại, để an ủi anh. Nhưng Logan dường như không muốn điều đó. Anh đã đóng mọi khả năng cô bước lại gần anh. Đó là điều tệ hại nhất trong tưởng tượng của cô khi yêu một ai đó mà người ấy lại không muốn. Nếu anh có cảm giác gì với cô, anh đều chiến đấu chống lại nó. Madeline nhìn chăm chăm vào mái đầu đen của anh và không thể ngưng mình chạm vào mái tóc dày.

__Logan, em có thể làm gì đây__ Cô thì thầm

__Chỉ cần rời khỏi đây.

Bàn tay Madeline rơi xuống, và cô rời khỏi phòng không nhìn lại.

Thời gian còn lại của ngày hôm đó và gần hết ngày hôm sau, Logan khóa chặt mình trong phòng và uống rượu. Lần duy nhất anh gọi Madeline là nói cô báo với Capital rằng anh không thể đến làm. Người dự bị của anh sẽ thế cho anh vào buổi chiều hôm sau.

__Khi nào anh sẽ quay lại?

Madeline hỏi nhìn chăm vào gương mặt đỏ và đôi mắt lơ mơ vì rượu. Cô đã gặp một sự im lặng kéo dài đáp lại và anh đóng sầm cửa phòng một lần nữa. Anh không muốn cô ở bên cạnh, không ai cả. Mặc dù lời van nài của Madeline và những khay thức ăn cô đặt trước cửa phòng, anh đều từ chối.

Lo lắng Madeline hỏi Bà Beecham Logan có bao giờ như thế trước đây không, và người quản gia ngập ngừng trước khi trả lời :

__Chỉ khi bà rời khỏi ông ấy, Bà Scott.

Madeline đỏ bừng mặt vì tội lỗi và hối tiếc:

__Nó kéo dài bao lâu?

__Mất hết một tuần ông ấy chỉ uống rượu, và một tuần sau khi ông ấy có thể ăn uống lại bình thường.

Bà Beecham lắc đầu trong cái nhìn lo lắng chân thành:

__Điều đó tôi hiểu được vì mọi người đều thấy ông ấy đối với bà như thế nào..nhưng điều này...tôi không thể đoán được ông ấy lo lắng cho Ngài Drake nhiều như thế. Tôi không thích nói xấu người đã chết, nhưng người đàn ông đó chưa bao giờ làm gì cho ra hồn cả, ít nhất ông ấy cũng đã yên nghỉ.

__Có lẽ vì họ đã cùng lớn lên bên nhau. Vì lý do gì đó Logan cảm thấy có trách nhiệm với cậu ta.

Người quản gia nhún vai:

__ Bất cứ nguyên nhân gì, ông chủ đã giúp ông ấy rất nhiều rồi__ Sự thông cảm chạm vào gương mặt căng thẳng của Madeline__ Ông ấy sẽ dần dần lấy lại thăng bằng thôi. Đừng lo lắng quá, Bà Scott. Không tốt cho người phụ nữ ở tình trạng bà đâu.

Tất nhiên là nói sẽ dễ hơn làm. Làm sao cô không lo lắng khi chồng cô dường như quyết tâm uống rượu đến chết thế kia? Buổi chiều ngày thứ hai, Madeline vận tất cả sức lực đi đến cửa phòng, xoay cái núm cửa và phát hiện nó đã bị khoá:

__Logan? __Cô hỏi, gõ nhẹ cửa phòng. Như cô đã đoán, không có tiếng đáp lại. Cô gõ mạnh hơn và nghe tiếng quát gầm gừ của anh.

__Dừng quậy cái cửa chết tiệt ấy đi và để anh một mình.

Giọng anh nhừa nhựa của người uống dờ và làm lông gáy cô dựng lên hết thấy:

__Mở cửa ra, làm ơn đi!__ Madeline nói, cố nghe có vẻ bình tĩnh__ Hay em sẽ lấy chìa khóa của bà Beecham đó.

__ Rồi anh sẽ bẻ gãy cổ em như con ngỗng giáng sinh__ Anh vặc lại, nghe như thể rất thích tình huống đó.

__Em sẽ đợi ở đây đến khi anh chịu gặp em. Em sẽ đứng ở đây cả đêm nếu cần.

Khi không có tiếng trả lời, cô thêm vào trong tiếng hét__ Và nếu chuyện gì xảy ra với con, cứ để lương tâm anh gánh chịu.

Madeline nín thở khi nghe tiếng bước chân nặng nề của anh. Với tất cả sự đột ngột, cánh cửa bật ra và cô bị túm kéo vào phòng anh trong một cái nắm thật mạnh.

__ Không còn gì trong cái lương tâm của anh cả__ Logan nói, đóng sập cửa, ép cô vào trong bóng đêm phòng ngủ với anh. Anh phủ trùm lấy cô, to lớn và tăm tối.Tóc anh rối bù, hơi thở nặng mùi rượu. Anh mặc một cái quần nhàu nhĩ, chân trần, ngực và vai phồng lên cơ bắp trần trụi. Madeline không thể cưỡng mình khựng lại, báo động bởi bề ngoài dữ tợn của anh. Anh dường như có thể làm mọi thứ. Miệng anh xoắn lại và có một tia sáng hoang dã, tuyệt vọng lóe lên từ đôi mắt vằn máu đỏ:

__Em muốn làm nghĩa vụ của một người vợ chứ gì? __Logan nói khàn khàn__ vỗ vào vai tôi trong khi thì thầm lải nhải vào tai tôi. Tôi không muốn em an ủi. Tôi không cần nó. Tất cả những gì tôi cần là cái này này.

Tay anh nắm lấy áo cô, ngón tay đâm sâu vào trong vùng ngực áo, và anh kéo mạnh cô ngã ập vào anh. Miệng anh nóng, bao phủ bởi rượu, đốt cháy làn da mềm mại cổ cô

Madeline cảm thấy anh muốn cô chống cự lại anh.. nhưng cô đã trượt đôi cánh tay quanh cổ anh và thả lỏng người bên anh. Cái bụng xuôi dịu dàng ấy là điều Logan không ngờ đến.

__Mẹ kiếp__ Anh rên lên__ Em không có cảm giác sợ hãi tôi sao?

__Không__ Cô nói, gương mặt cô áp vào bờ vai nóng trơn mượt của anh.

Đột ngột anh buông cô ra, thở gấp trong tiếng khàn khàn:

__Logan__ Cô mềm mại nói__ Anh đã đối xử như thể anh có lỗi trong cái chết của bạn mình.. Em không hiểu vì sao.

__Em không cần biết.

__Em cần phải biết, khi anh như đang tự hủy hoại mình. Có rất nhiều người đang cần anh ..và em cũng là trong số đó.

Cơn giận dữ dường như bị hút cạn, và anh đột nhiên đầy giận dữ bản thân:

__Andrew cần anh__ anh thì thầm__ anh đã bỏ rơi cậu ấy.

Mắt cô tìm kiếm trên gương mặt dữ dội của anh:

__Chuyện ấy là sao?

__Một phần thôi__ Logan nắm lấy chai rượu uống dở và ngồi xuống gờ giường bề bộn. Có những vết giấy trên nệm và thảm Aubusson, bằng chứng của ba mươi sáu giờ say xỉn vừa qua. Madeline tiến đến và nắm lấy nó khỏi anh. Anh làm không vững và gượng lại để không té ngã.

Madeline đặt chai brandy qua bên và ngồi xuống trước anh:

__Kể em nghe đi__ cô nói, khao khát muốn chạm vào anh__ Đi mà!

Như một đứ trẻ kiệt sức, anh nhắm mắt lại và rùn mái đầu mình giữa vai. Anh bật ra những cái tên....Ngài Drake..bá tước Rochester..Bà Florence..và rồi những câu chữ tuôn ra như suối, câu chuyện không thể tin được hình thành.

Madeline đứng im khi cô cố gắng hiểu điều anh nói. Logan nói rằng anh là đứa con ngoài giá thú của Rochester và con gái bà Florence...rằng Andrew là em trai cùng cha khác mẹ với anh. Cô lắng nghe trong ngạc nhiên trong khi anh bộc bạch với một sự chân thành của người đàn ông bị ruồng bỏ. Rõ ràng là tình yêu của anh với Andrew bao gồm cả nỗi đau và cảm giác tội lỗi.

__Vì sao anh không kể cho em biết trước đây?__ Madeline cuối cùng mới hỏi, khi anh trở nên im lặng.

__Không cần ...em không biết sẽ tốt hơn. Andrew cũng vậy.

__Nhưng anh muốn nói cho anh ấy biết, phải không? __Cô thì thầm, dám chạm vào anh, vuốt mái tóc rối bời của anh__ Anh hối hận vì đã không nói bất cứ điều gì khi anh có cơ hội.

Mái đầu Logan ập xuống đầu cô, và anh dụi trán mình vào sự mềm mại thơm ngát giữa ngực cô :

__Anh không chắc nữa...mẹ kiếp, giờ đã quá trễ rồi.

Thở dài, anh rúc mũi vào thân áo nhưng mềm của cô:

__Anh nên giúp cậu ấy nhiều hơn nữa.

__Anh đã làm mọi điều anh có thể rồi. Anh trả nợ cho anh ấy, và anh chưa bao giờ quay lưng lại cậu ta .Thậm chí anh đã bỏ qua chuyện cậu ta đã cướp Olivia trên tay anh.

__Anh nên cảm ơn Andrew vì điều đó__ Anh khàn khàn nói__ Olivia là một con quỷ cái đê tiện.

Madeline cau mày nhẹ, nhớ lại là bản thân cô cũng chẳng khá hơn gì Olivia:

__Anh sẽ đến gặp Rochester chứ?__ và cô cảm thấy người anh cứng lại.

__Anh không tin mình sẽ không giết ông ta. Hơn ai hết, Rochester chịu trách nhiệm cái chết của Andrew. Vì đã làm cuộc sống của cậu ấy như địa ngục và chỉ còn lối thoát duy nhất là nhấn mình vào bia rượu__ Một tiếng cười khàn buột ra từ anh__ Những tên bụi đời có một từ cho những tay nghiện rượu. Họ gọi là “trôi nổi”. Cũng là thứ chỉ người chết đuổi. Andrew tội nghiệp- nó cũng phù hợp với cậu ấy, phải không?

Bỏ lơ sự so sánh cay đắng ấy, Madeline tiếp tục vuốt ve đầu anh:

__Đi đến giường em, và ngủ đi__ Cô nói__ Để gia nhân dọn phòng này và mở cửa ra cho thoáng.

Logan không đáp sau một lúc. Madeline đang phản đối anh không được tiếp tục với chai brandy của mình:

__Em không muốn anh trong giường đâu__ anh lầm bầm__ Anh say, và chúa biết anh cần phải tắm.

Madeline cười nhẹ:

__Anh được chào đón trong bất kì tình trạng nào__ ngón tay cô vuốt nhẹ xuống cánh tay trần rần rỏ đến khi cô nắm lấy tay anh__ Đi nào__ Cô thì thầm__ Làm ơn đi mà.

Cô nghĩ Logan sẽ từ chối. Ngạc nhiên là, anh đứng dậy và theo cô vào phòng. Một chiến thắng nho nhỏ đó làm dịu bớt lo lắng của cô, nhưng cô vẫn chưa thể nhẹ người. Cô mới bắt đầu hiểu ra gánh nặng Logan đang gánh. Không cần biết anh đã chịu đựng trước cái chết của Ngài Drake như thế nào. Anh phải ý thức rằng cậu trai giàu có ấy đã lớn lên cùng mình thật ra là anh em của mình. Không ai trong họ có một gia đình thật sự hay một gia đình yêu thương...không ai trong họ biết về hạnh phúc.

Tay cô lướt xuống bụng, như thể bảo vệ cho mầm sống nhỏ nhoi bên trong. Chắc chắn Logan sẽ yêu thương đứa con vô tội này. Nếu anh không chắc cho cô bước vào trái tim anh..ít nhất cô cũng có thể cho anh điều này.

Logan ngủ mê mết, thỉnh thoảng cau mày và lầm bầm trong giấc mơ. Mỗi khi anh bắt đầu cử động, Madeline vỗ về anh và giúp anh ngủ lại, bảo vệ anh suốt đêm. Buổi sáng, cô nhón chân bước khỏi phòng và không làm phiền giấc ngủ của anh. Cô tắm và mặc chiếc áo xanh đậm buổi sáng viền ren trắng. Sau khi ăn sáng một mình, cô ngồi vào bàn viết thư trả lời trong một hai tiếng đồng hồ.

__Xin lỗi, Bà Scott __ Giọng nói của người gác cổng xâm nhập vào ý nghĩ của cô. Anh mang một chiếc thiệp đặt trên một khay bạc__ Một lời mời gặp riêng tư từ Bá tước Rochester. Khi tôi cho biết là Ông Scott “không có ở nhà” , Bá tước hỏi nếu bà có thể tiếp chuyện với ông ấy không, mặc dù giờ giấc không thích hợp cho lắm.

Quá ngỡ ngàng, Madeline nhìn chằm chằm vào lá thiệp với sự hiểu kì pha lẫn lo lắng. Bá tước sao phải nói chuyện với cô? Cô thầm cảm ơn Chúa là Logan vẫn còn đang ngủ trên lầu. Không biết anh sẽ phản ứng ra sao nếu anh biết Rochester đang ở đây.

__Tôi sẽ nói chuyện với ông ấy__ Cô nói, bỏ cây bút vào hộp khắc bạc bên ngoài__ Tôi sẽ gặp ông ấy ở phòng khách.

__Vâng, Bà Scott.

Trái tim cô đập thình thịch khi cô bước vào phòng khách. Tất cả ý nghĩ cô tự hỏi Rochester là loại người như thế nào khi vứt bỏ con trai và lừa dối họ suốt bao năm nay. Không biết về bá tước cô đã khinh thường ông ta ..nhưng một phần cô lại cảm thấy thông cảm. Sau hết, Andrew là đứa con chính thức của ông, và cái chết của cậu ta nhất định gây cho bá tước vết thương không nhỏ.

Bước chân cô chậm dần khi cô nhìn thấy người đàn ông già tóc bạc đang ngồi ở đại sảnh. Vóc dáng cao, gương mặt cong điều hâu không hề có sự ám áp hay vui sướng. Mặc dù không có sự giống nhau đặc biệt nào giữa ông và Logan, Madeline vẫn có thể tin rằng Bá tước thật sự là cha anh. Như Logan, Bá tước dường như rất độc lập, có một sự tự tin vững vàng kì lạ. Ông có vẻ vừa trải qua nỗi đau lớn của cuộc đời mình: làn da xám ngoét và đôi mắt ánh lên sự chết chóc.

__Ngài Rochester__ Madeline nói, quyết định không giơ tay ra, chỉ gật nhẹ đầu.

Bá tước dường như có vẻ ngạc nhiên thích thú bởi sự kém thân thiện của cô.

__Bà Scott__ Ông nói giọng khàn đục__ Thật sung sướng cho tôi được gặp mặt cô.

Họ quan sát nhau trong một khoảng im lặng dài sau đó:

__Cô biết tôi__ Ông ta nói__ Tôi có thể thấy điều đó trên mặt cô.

Madeline gật đầu:

__Vâng, anh ấy có kể với tôi.

Một nét mày nhướng lên hiêu kì:

__ Tôi đoán là nó đã vẽ tôi như một tên quái vật tím đen.

__Anh ấy chỉ kể sự thật, thưa ngài.

__Cô vượt xa tất cả những đối tượng tôi hy vọng Logan có thể kết hôn cùng__ Ông quan sát__ Một phụ nữ trẻ rõ ràng có xuất thân danh giá. Chắc hẳn phải mất rất nhiều công sức để thuyết phục gia đình cô chấp nhận cuộc hôn nhân này.

__Họ rất vui mừng đón nhận một quý ông thành đạt như anh ấy vào gia đình__ Madeline nói dối một cách thần nhiên.

Đôi mắt sáng lóe của Rochester nhìn thẳng vào cô, và ông dường như nhận ra ngay lời nói dối đó và bật cười một cách ngưỡng mộ:

__ Con trai tôi rất may mắn khi chọn vợ.

__Con trai ông sao?__ Madeline lặp lại__ Tôi đã bị ấn tượng rằng ông đã chối bỏ quyền thừa nhận anh ta rồi.

__Đó là vài thứ tôi định bàn luận đây.

Trước khi Madeline có thể hỏi tiếp ông ấy, họ nghe thấy ai đó bước đến gần và họ cùng lúc quay người lại. Gương mặt Logan trở nên vô cảm khi đến đứng bên cạnh Madeline, đôi mắt xanh lạnh lẽo của anh dán chặt vào ông già.

Logan đã phục hồi sau giấc ngủ dài . Mái tóc anh vẫn còn ướt từ việc tắm gội, gương mặt anh sáng lên vì đã cạo râu và mặc một chiếc áo trắng, áo vest màu xanh xám. Mặc dù ngoại hình khá ổn của anh, vẫn còn bóng mờ dưới mắt anh và làn da hơi tái tái.

Anh nói với Rochester bằng giọng đều đều:

__Tôi không thể tưởng tượng ra điều gì đã đưa ông đến đây.

__Con là tất cả những gì còn lại của ta.__ Rochester bình thản nói.

Một nụ cười thù hận hiện ra trên môi Logan:

__Tôi hy vọng là ông không đề nghị tôi như là kẻ thừa kế dự bị thay cho Andrew chứ?

Người đàn ông già không chút dao động:

__Ta đã phạm nhiều lỗi lầm với Andrew, ta không chối bỏ điều đó. Có lẽ ta không phải người cha lý tưởng.

__Có lẽ hả?__ Logan lặp lại với nụ cười gằn.

__ Nhưng ta đã đặt rất nhiều kì vọng vào nó. Nhiều dự định cho nó__ Rochester nuốt mạnh và kết thúc câu đó một cách khó khăn__ Ta yêu nó, bất kể anh có nghĩ gì.

__ Đáng lẽ ông nên nói cho cậu ấy biết __ Logan lầm bầm.

Rochester lắc đầu như thể cuộc nói chuyện trở nên quá đau đớn , nhưng ông ấy buộc phải nói tiếp:

__Ta đã đặt rất nhiều kì vọng vào Andrew. Mẹ nó là một tiểu thư trâm anh, có bản chất thanh tao và dòng máu xanh thuần khiết nhất. Ta chọn bà ấy để chắc chắn rằng con trai ta phải có một xuất thân không gì sánh được.

__Không giống đứa con đầu của ông__ Logan nói.

__Đúng vậy.__ Rochester thừa nhận __Con không phù hợp với những kế hoạch của ta. Ta thừa nhận là ta đã nghĩ, tốt nhất ta cứ gặt con sang bên và bắt đầu lại từ đầu. Ta muốn đứa con của ta__ người con hợp pháp__ nên có những điều tốt nhất. Ta đã cho nó một gia tài, những trường tốt nhất, bước vào vòng tròn xã hội cao cấp nhất. Không có lý do nào Andrew lại không thể thành công..nhưng nó đã thất bại, với mọi thứ mà nó thử dưng tay vào. Không có kỉ luật, không có thú vui nào ngoài uống rượu và bài bạc.. Trong khi con...__Ông bật ra tiếng cười mỉa mai __Ta chẳng cho con gì cả. Dòng máu của con là của một tên lai hỗn tạp, nhưng bằng cách nào đó con đã tự tạo lập cả gia tài và có một chỗ đứng trong xã hội. Thậm chí con còn có thể cưới được người phụ nữ mà Andrew nên có.

Logan nhìn ông chưa chút nói:

__Nói điều ông muốn đi, Rochester, rồi đi khỏi đây.

__Tốt thôi. Ta muốn kết thúc cuộc chiến tranh giữa chúng ta.

__Không có chiến tranh gì cả__ Logan bình thản nói __Bây giờ Andrew đã mất rồi. Tôi không đếm xỉa chuyện gì xảy ra cho ông. Ông không có liên quan gì với tôi, vợ tôi hay con tôi. Như tôi quan tâm thì ông không còn tồn tại nữa.

Bá tước dường như không ngạc nhiên trước sự lạnh lùng của Logan.

__Đương nhiên đó là quyết định của con. Nhưng còn nhiều thứ ta có thể làm cho gia đình con nếu con cho phép. Ta có thể dùng ảnh hưởng của mình để cho con trở thành thành viên gia cấp quý tộc, và con sẽ thừa hưởng nhiều của cải và đất đai. Mặc dù có vài điều cưỡng buộc với người con không hợp pháp, vẫn còn một gia tài rất lớn ta có thể để lại cho con.

__Tôi không cần một cắc bạc nào của ông. Nó nên dành cho Andrew.

__Vậy con không nhận cho con, tuy nhiên, con có thể nghĩ đến quyền lợi của các con của con. Ta muốn chúng thành người thừa kế của ta. Con sẽ chối bỏ đặc quyền của chúng có ngay khi mới ra đời sao?

__Tôi không cần__ Logan bắt đầu nói, nhưng Bá tước đã cắt ngang.

__Ta chưa bao giờ đòi hỏi con điều gì cho đến ngày hôm nay. Tất cả những gì ta muốn là con sẽ xem xét điều ta nói. Con không cần cho ta câu trả lời ngay lập tức. Những ngày này dường như ta không còn gì để làm ngoài sự chờ đợi.

__Ông sẽ phải đợi rất lâu đấy__ Logan gờm gờm nói.

Rochester mỉm cười cay đắng như thông hiểu:

__Đương nhiên rồi. Ta đã biết con búống bình đến thế nào mà.

Logan im lặng, nhìn với gương mặt lạnh như đá tảng khi Rochester nói lời tạm biệt và rời khỏi.

Không biết Rochester hay một trong những người thân cận của ông đã tiết lộ bí mật về thân thế Logan cho người nào đó. Chỉ trong vài ngày sau đó, tin này đã lan truyền khắp Luân Đôn. Ngôi nhà của họ tràn ngập những thư từ và cuộc xin hẹn gặp, tất cả đều muốn xác thực đây có phải sự thật không, và Capital lúc nào cũng chật kín người.

Những suất diễn của Logan, luôn đông khán giả, trở nên nóng đến tạo nên cơn sốt vé chợ đen bên ngoài nhà hát. Dường như dư luận rất phấn khích bởi ý nghĩ lãng mạn rằng một anh thường dân nổi tiếng thật ra lại là con rơi của một quý tộc giàu có. Giới quý tộc cũng ngạc nhiên và tò mò bởi câu chuyện tai tiếng này.

Logan trở thành nhân vật đình đám nhất Luân Đôn, một vị trí mà anh chưa bao giờ muốn hay yêu thích nó. Anh chôn giấu nỗi đau về cái chết của Andrew, làm việc đến kiệt sức mỗi ngày, rồi khi đêm về lại thụ hưởng sự bình yên trong vòng tay Madeline. Cuộc làm tình của anh đã khác trước - dịu dàng và kéo dài,

như thể anh muốn đánh mất mình trong cô, ở trong cô mãi mãi. Anh không vừa lòng đến khi mang cả hai đến đỉnh cao khoái cảm muốn vỡ vụn, để hai người đỡ lẫn và hoàn toàn thỏa mãn sau đó.

__Em chưa bao giờ hy vọng sẽ có niềm khoái cảm như thế này__ Madeline thì thầm với anh một buổi chiều __Em không biết em có thể sẽ tìm thấy niềm hạnh phúc đến thế trên giường hôn nhân đâu.

Logan bật cười, trượt tay trên cơ thể cô:

__Anh cũng thế. Với những trải nghiệm đã qua với bao phụ nữ, anh chưa bao giờ mong mình sẽ bị chìm đắm với một cô nàng ngây thơ như vậy.

__Em không còn ngây thơ đâu__ Madeline nói liền, hơi thở cô như nghẹn lại khi anh đặt mình giữa chân cô __Sau tất cả những gì chúng ta đã làm-

__Còn nhiều thứ em phải học nữa lắm, cưng ơi __ Anh nói, chỉnh lại mình và trượt vào trong cô nhẹ nhàng.

__Không thể nào.__ cô phản đối, hỗn hển thở khi anh đẩy vào cô lút cán.

__Vậy chúng ta sẽ tiếp tục bài học tiếp theo của em nhé__ Logan thì thầm với nụ cười, tiếp tục cuộc làm tình đến khi cô bị nhấn chìm trong niềm khoái cảm không nói nên lời.

Đến nhà hát sau buổi tập kịch, Madeline thấy Logan đang đứng trên sân khấu, đánh dấu và đi qua những khung bục đã được sắp xếp trước đó. Đầu tiên anh quá tập trung để thấy cô đứng bên cánh gà, nhưng nhanh chóng anh quay trở lại. Một nụ cười lóe lên từ đôi mắt xanh:

__Đến đây nào! __ Anh nói , và Madeline vui vẻ vâng lời.

Logan đặt xấp ghi chú của mình lên cái bục bên cạnh. Tay anh trượt quanh vòng eo đang dần dày lên của cô, và luồng mắt anh trượt khắp bộ áo màu đỏ vàng mềm mại.

__Em nhìn như một giọt mật ong ấy__ Anh thì thầm, kéo cô đứng nhón chân lên __ Cho anh ném thử xem nào.

Madeline đỏ bừng mặt và liếc quanh sân khấu trống, tự hỏi không biết có nhân viên nào đó nhìn thấy cảnh họ ôm nhau không đây.

Logan cười:

__Không ai can đâu, thưa bà__ Anh trêu chọc, và cúi người xuống. Anh cướp lấy nụ hôn từ cô, và nụ hôn khác, miệng anh ầm ập và tìm kiếm.

Mỉm cười và hơi thở như nghẹn lại, Madeline dịch người khỏi anh:

__Anh đã xong việc ở đây chưa?

__Rồi.__ Logan kéo cô ập vào mình và nắm lấy eo cô.

__Anh chỉ cần thêm năm phút nữa thôi .Vì sao em không đợi anh ở văn phòng nhỉ ? Chúng ta sẽ gặp nhau riêng ở đó- với cánh cửa đóng.

__Em không thích làm việc đâu đấy.__ Cô nói một cách khêu gợi, làm anh cười khì.

__ Bà không phải làm việc gì đâu, thưa bà.

Vỗ nhẹ vào mông cô , anh đẩy nhẹ cô vào cánh gà.

Khi Madeline đã rời đi, Logan cầm tờ ghi chú lên và quay sự chú ý của mình về màn biên đạo. Một nụ cười vô tình vẫn hiện trên môi khi anh thấy thật khó để quay trở lại công việc như cũ. Chỉ có một ý nghĩ duy nhất đang độc chiếm trong đầu anh là muốn về văn phòng nhanh nhất có thể với cô vợ của mình. Buộc bản thân tập trung trở lại, anh gạch xóa vài câu, dùng bục kê làm bàn viết.

Khi đang làm, anh đột nhiên ý thức có một bóng người di chuyển nhanh qua những dãy ghế bên hông nhà hát, từ từ tiến lại gần sân khấu.

__Ai đó?__ Anh hỏi, đứng trong ánh sáng nhập nhòa.

Người của sân khấu không thể nhận ra người vừa xâm nhập là ai. Không có tiếng đáp lại. Nghi ngờ người lạ đây là một kẻ tò mò dò xét nhà hát, Logan buột tiếng thở dài ngắn:

__Capital không cho người lạ vào đâu. Sẽ có buổi biểu diễn tối nay nếu ông muốn quay lại sau đó nhé.

Người khách lạ gần hơn dường như ngập ngừng không muốn rời khỏi bóng đêm.

Logan thẳng người lại và tiếp tục nhìn vào bóng người khách lạ:

__Người là cái quái gì đấy?__ anh hỏi thẳng thừng.

Người đó trả lời bằng giọng nhừa nhựa, quen thuộc làm cả thế giới xung quanh Logan dường như điên đảo:

__Đừng nói là anh đã quên tôi rồi nha...anh hai.

Andrew bước ra từ bóng đêm, mặt hấn phệ ra và bừng lên niềm thù hận, hai gò má đỏ lựng. Logan nhìn chằm chằm hấn như không thể hiểu được. Anh không biết mình đã di chuyển đến khi cảm thấy gờ của bục gỗ áp mạnh vào sống lưng và nhận ra mình đã lui một hay hai bước. Mỗi anh cong lên gọi tên Andrew, và trong một giây phút điên cuồng anh nghĩ mình đang thấy một bóng ma ...đến khi anh nhìn thấy khẩu súng trong tay Andrew.

__Anh nghĩ em đã chết rồi.__ Logan khàn khàn nói, cổ vận lấy tất cả trí khôn của mình.

__Mày phải rất thất vọng nhỉ.__ Andrew đáp __Để thế vào chỗ tao, phải không?

__Không, anh...__ Logan lắc đầu, hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh mình __ Mẹ kiếp, Andrew, chuyện gì đã xảy ra vậy? Mọi người đã nghĩ em đã chết dưới con sông ấy rồi.

__Đó là điều tao muốn mọi người nghĩ mà. Tao phải làm gì đó, tao bị bọn săn nợ đuổi theo từng bước, với ý định sẽ kết liễu cuộc đời khốn khổ của tao nếu không thể trả nổi nợ. Tao phải tìm cách kéo dài thời gian..phải đánh lạc hướng chúng, đến khi tao có thể đặt tay lên số tiền của mình.

__Mày làm tao sợ khiếp được.__ Logan hét lên, cơn kinh ngạc của anh dần nhạt đi.

__Nó không mất lâu lắm, phải không?__ Andrew hỏi nhẹ __ Mày đã phục hồi nhanh chóng và tuyên bố với thế giới rằng mày là anh cùng cha khác mẹ với tao. Một sự thật mà chẳng ai thèm nói cho tao biết cả.

__ Tao mới biết gần đây thôi.__ Luồng mắt Logan rơi xuống khẩu súng đang huơ huơ trong tay Andrew __ Mày say rồi, Andrew. Để những thứ chết tiệt ấy qua bên đi, và chúng ta sẽ nói chuyện.

__ Tao định sẽ dùng nó đấy__ cái giọng nhừa nhựa ấy lại trả lời __ Bắn vào mày, và có lẽ vào cả tao nữa. Cuộc đời tao đã không đáng một xu nào. Và nghĩ xem sự nghiệp mày sẽ nổi danh thế nào nhỉ. Mày sẽ trở thành một huyền thoại nổi tiếng nhất trong lịch sử sân khấu.

Logan không biểu hiện gì, nhưng trái tim anh đập thành thịch như trống trận. Andrew vốn là một tay nghiện rượu không thể đoán trước được. Hấn dám sẽ làm vậy lắm.

__Tao chưa bao giờ giết ai trước đây.__ Andrew thì thầm, run rẩy như một cái cây trong cơn bão- chỉ là cơn bão ấy không phải ở ngoài. Đó là nội tâm hấn đang chao đảo __ Nhưng mày đáng như thế đó, Jimmy.

__Vì sao?

Miệng Andrew xoắn lại thành cái bĩu môi cay đắng:

__Tao luôn tin cây mày. Ngay cả khi thế giới ngập ngụa những tên lừa đảo, tao vẫn có thể tin cây mày. Nhưng giờ đây phát hiện mày còn là tên tệ hại nhất trong hết thảy. Ỉm lấy bí mật của Rochester, thừa cơ thế vào chỗ tao khi mày nghĩ tao đã chết...à, mày không thể sở hữu cái vốn là của tao đâu. Tao sẽ giết chết mày trước.

Khi Andrew nói, hấn đi lại gần, cây súng run run. Nhanh chóng Logan nghĩ đến khả năng tước lấy khẩu súng và đẩy nó ra xa anh. Ở một góc mắt, anh nhìn thấy Madeline đang đứng gần bên cánh gà, và trái tim anh đập lồi nhịp. Mẹ kiếp, trong cơn kinh hoàng anh nghĩ “Rời khỏi đây, Maddy. Rời khỏi đây nhanh lên!” Nhưng cô không hề di chuyển tí nào. Rõ ràng là cô đang đặt mình vào tình huống cực kì nguy hiểm. Cô có

thể bị thương bởi một phát lạc đạn...cô có thể vô tình khiêu khích Andrew đến một cơn giận dữ điên loạn nào đó. Logan toát mồ hôi, không dám nhìn vào cô.

_ Tao không cần thứ gì của mày._ Logan nói với Andrew, thấy thật khó khăn để cất lời _ Tất cả điều tao muốn là giúp mày thôi.

Cổ họng anh cảm thấy như có vật gì đó nghẹn cứng lại. Anh nhận ra Madeline đang di chuyển, rón rén đi lại gần các bụi và phong màn mà Chúa mới biết vì mục đích gì. Bị khóa chặt trong sự giận dữ và lo lắng đến tuyệt vọng, anh lo lắng cô sẽ ục ịch vấp ngã hay va đập vào vật gì đó. Thai nghén gần đây đã làm cô trở nên lệt bệt rồi.

_Giúp tao á? _ Andrew phì ra, lắc lư người trước anh_ Quả là một sự lo lắng cảm động của một người anh nhỉ ...tao gần như tin mày rồi đấy.

Để cái khẩu súng chết tiệt ấy xuống và nói chuyện với tao! Logan nói cộc lốc.

Chúa biết, tao khinh ghét mày ra sao. Tay Andrew run rẩy khi hắn cố chỉnh nòng súng ngay người Logan_ Trước đây tao chưa bao giờ nhận ra mày giống cha tao đến mức nào. Hai tên khốn nạn lừa đảo cùng cái bí mật bẩn thỉu, lừa gạt tất cả mọi người xung quanh—

_Tao chưa bao giờ đối xử với mày như thế.

Andrew lắc mạnh đầu:

_Jimmy...Làm sao mà chúng ta không ngờ đến điều đó nhỉ? Trong bao năm qua

Đột nhiên có một tiếng gãy răng rắc và dàn phong bên cạnh sập xuống, những bụi phong đổ ầm ầm như có bàn tay vô hình nào đó đẩy chúng. Không còn khung chống đỡ, nguyên dàn phong gỗ nặng chịch sập ngay xuống Andrew trước khi hắn có thời gian kịp phản ứng . Khẩu súng bị cướp cò khạc ra tiếng nổ ầm ầm tại. Viên đạn lạc bay ra rồi chôn mình nằm im dưới gờ tường. (Hic, lỡ nó bay trúng Logan thì sẽ sao nhỉ >_<)="”>

Madeline đứng ở nơi cách vài phút trước là dàn khung, nhìn chăm chăm vào kết quả nỗ lực của mình.

Logan nhìn cô, đông cứng người lại trong giây lát, nhận ra cô vẫn hoàn toàn yên ổn. Anh bắt đầu đảo bới dẹp những bụi gỗ sang bên và quì xuống sàn nhà tìm người em trai của mình. Andrew sức mùi rượu gin và nhiều mùi thổ tả khác. Đôi mắt hắn dò dẫm nhìn vào gương mặt đang cúi xuống của Logan. Như Logan dự đoán , dàn phong không đủ nặng để làm hắn bị thương.

_Chuyện gì đang xảy ra- Andrew bắt đầu hỏi.

Logan táng một cú thật mạnh vào cằm hắn, làm hắn bất tỉnh. Nằm yên trên sàn sân khấu, hắn bắt đầu ngáy.

Madeline nhanh chạy đến bên anh:

_Chú ấy ổn chứ?

Logan từ từ đứng lên. Anh cố vận hết sức để trấn tĩnh mình, nhưng không có gì có thể kiềm chế được cơn thịnh nộ đang sôi sục trong người anh. Anh e sợ không dám đập vào cô, hay anh sẽ lấy roi quật chết cô quá.

Cái quỷ quái gì đang diễn ra trong đầu cô vậy? Anh nghe mình rời rạc hỏi_ Cô không nghĩ đến sự an toàn của con sao?

_Không, em... _ Đôi mắt bối rối cô gặp anh_ Tất cả những gì em có thể nghĩ là anh.

_ Tôi có thể tự mình lo cho mình được. _ Anh gầm lên, không thể nào cưỡng lại nắm lấy vai cô và lắc_ Lạy Chúa , cô cuối cùng đã làm tôi phát điên lên được.

Em không thể đứng đó và nhìn hắn bắn anh được. Không cần phải giận dữ như thế. Không ai bị thương cả, và mọi thứ đã ổn rồi mà Mắt cô hướng đến thân hình đang ngáy pho pho của Andrew_ Hầu hết ấy.

__ Chẳng có thứ nào là ổn cả.__ Logan cuồng bạo nói, buông cô ra. Trái tim anh vẫn đập thành thịch trong lồng ngực. Một phần anh muốn tiếp tục lắc cô đến khi rằng cô rơi cả ra, trong khi phần khác muốn đè nghiêng cô xuống và phủ lên từng phân cơ thể cô những nụ hôn mãnh liệt nhất của anh. Ý nghĩ cô có thể bị thương, thậm chí bị giết, làm anh thật sự chấn động. Anh chiến đấu để chống lại cơn cảm xúc đang bùng nổ, nghiêng chặt răng và cuộn chặt tay lại.

Madeline nhìn anh với vẻ bối rối rõ ràng:

__Em không hiểu.

__Để tôi giải thích đây__ Anh đáp, giọng trở nên cực kì xấu xí__ Giá trị của cô với tôi chỉ là đứa con cô đang mang. Tất cả những gì tôi đòi hỏi ở cô là hãy chăm sóc cho nó- và cô thì quá cầu thả và bất trị ngay cả để làm cái chuyện cón con đó.

Mặt Madeline cắt không còn chút máu. Cô nhìn trống rỗng trừ nét cứng lại trong đáy mắt:

__Em ... __Cô thấy hơi thở nghẹn lại lạ lùng__ Em xin lỗi nếu anh thấy em đã xử sự quá dở như thế.

Họ bị cắt ngang bởi những nhân viên trong nhà hát đã đến, nghe thấy tiếng súng khi họ làm việc ở bộ phận khác trong nhà hát.

__Anh Scott -

__Chuyện gì đã xảy ra vậy?

__Ai đấy, và vì sao-

__Tên khốn nào định bắn Anh Scott.

Logan cúi xuống Andrew lần nữa:

__Chỉ là một tai nạn thôi. Không có tổn hại nào cả. Hãy đưa Ngài Drake vào xe và chở cậu ấy về nhà tôi. Và cẩn thận đấy, cậu ấy đang ốm.

__Hắn chỉ là một mớ bèo nhèo vô dụng.__ Ai đó lầm bầm khi họ làm theo lời anh.

Logan ném cái liếc về phía Madeline:

__Chú ấy sẽ ở làm khách nhà ta. Em không phản đối gì chứ?

Cô gật đầu, mặt cô đột nhiên phùng lên:

__Anh còn phải hỏi sao? Anh đã nói rõ là ý kiến của tôi chẳng có ý nghĩa gì với anh cả mà.

Cô nói và trông khác hẳn bao lâu nay anh thấy. Không nghĩ gì, anh đặt tay sau lưng cô và dẫn cô xuống sân khấu, và cô giật tay khỏi anh. Đây là lần đầu tiên cô gạt cái đụng chạm của anh.

__Tôi không cần anh giúp__ Madeline cứng rắn nói__ Tất cả những gì tôi cần từ anh là một điều mà anh quyết tâm không chịu cho.

Cô đi ra trước khi anh kịp trả lời, cột sống cô cứng lại vì cơn giận dữ khiến anh hoang mang. Anh đã bao giờ nhìn thấy cô giận dữ chưa nhỉ? Mẹ kiếp bằng cách nào đó cô khiến anh thấy như mình đã sai, trong khi cô là người đã đẩy bản thân vào nguy hiểm

Có một khoảng im lặng giữa họ trên đường về nhà. Andrew ngủ mê một khi những gia nhân giúp Logan sắp xếp để hắn được sạch sẽ và thoải mái trong phòng nghỉ dành cho khách. Sau một bữa ăn tối ăn nhanh với Madeline, Logan chuẩn bị quay trở lại Capital cho xuất diễn tối nay.

__Em ổn chứ?__ Anh hỏi cộc lốc __ Anh có thể gọi một người trong gia đình hay bạn em đến với em khi anh đi-

__Tôi ổn__ Cô đáp, không nhìn mặt anh__ Gia nhân sẽ ở đây nếu tôi cần, và tôi không tin Ngài Drake sẽ thức dậy trước ngài mai đầu.

__Nếu hắn tỉnh lại, đừng lại gần hắn.

__Rất tốt. Khi nào anh sẽ cho Ngài Rochester biết là con trai ông ấy vẫn còn sống?

__Anh sẽ để Andrew quyết định chuyện đó khi nào hắn có thể.

Anh nhìn chăm chăm cô

__Đi ngủ sớm đi. Em vừa trải qua cơn sốc hôm nay rồi, em cần nghỉ ngơi.

__Anh không cần lo__ Madeline lạnh nhạt nói, quyết định sẽ tự giải quyết mớ công việc của mình__ Đứa trẻ vẫn ổn.

Cau mày, anh rời khỏi mà không nói gì.

Madeine cố vận hết sự kiên nhẫn của mình, nhớ rằng cô đã gây lầm lỗi với anh, lời thề cô sẽ dần tìm lại tình yêu của anh...nhưng thay vào đó cô chỉ thấy người bừng lên cơn giận dữ chưa từng biết. Dường như tình yêu và sự kiên nhẫn lâu nay của cô chẳng đi đến đâu cả. Nếu Logan thật sự muốn điều này giữa họ, thì cứ việc. Cô đã quá mệt mỏi để làm một kẻ khổ hạnh mãi rồi, mệt mỏi để chờ đợi và hy vọng. Nắm chặt tay, cô đi lên lầu và tắm thật lâu, hy vọng thoát khỏi những căng thẳng trong làn nước ấm nóng.

Trước khi nghỉ, Madeline đi đến cửa sổ phòng và vén tấm rèm để liếc nhìn khu vườn và phòng khách ở mái ngói nhà. Có ánh đèn hắt ra từ phòng Ngài Drake, và có vẻ người trong đó đang di chuyển.

Ngài Drake đã thức dậy, cô nghĩ với khựng người lại. Không nghĩ ngờ gì là hắn đang gặm nhấm tội lỗi, say rượu cùng nỗi đau khổ. Madeline định cứ phớt lờ ánh sáng của cửa sổ và để hắn chịu đựng một mình. Sau những gì hắn làm hôm nay, đe dọa mạng sống chồng cô, hắn không đáng được an ủi. Hơn nữa, lời cảnh cáo của Logan tránh xa hắn vẫn vang vọng bên tai cô.

Mất khác, cô không phải đứa trẻ hay một gia nhân để cum cúp nghe lời anh. Cô là một người lớn, có quyền làm mọi điều theo suy nghĩ của mình. Cô rung chuông gọi người hầu và đi vào phòng thay áo.

Chị hầu xuất hiện trong một hay hai phút sau:

__Vâng, thưa Bà Scott?__ Chị hỏi, ngạc nhiên khi Madeline kéo một chiếc áo mặc ban ngày từ tủ ra.

__Làm ơn giúp tôi thay đồ__ Madeline nói__ Tôi tin là Ngài Drake đang thức. Nếu vậy, tôi muốn nói chuyện với hắn.

__Nhưng Bà Scott, ông chủ đã dặn mọi người--

__Vâng , anh ấy đã nói rất rõ. Nhưng không cần lo lắng đâu. Tôi sẽ an toàn, và tôi định sẽ có ai cùng tôi đi vào phòng dành cho khách mà.

__Vâng, thưa bà__ Chị hầu e ngại nói__ Mặc dù tôi không nghĩ là ông chủ sẽ vui khi nghe điều này đâu.

Như đã định, Madeline đi vào phòng dành cho khách với một anh hầu, bà Beecham và một anh gác cổng, tất cả đều thể hiện sự không đồng tình.

__Không cần đông người như thế đâu__ Madeline phản đối, nhưng tất cả bọn họ quyết tâm bảo vệ cô trước một người đàn ông mà họ coi là nguy hiểm.

Ngài Drake vừa đi ra từ một cái phòng tắm bên cạnh khi họ đi vào. Quay lại không vững, chớp chớp mắt như một đứa trẻ bị gọi dậy quá sớm, hắn nhìn chăm cả bốn người, đôi mắt vẫn tia máu đỏ dán chặt vào gương mặt nhỏ nhắn của Madeline.

Cô ngạc nhiên thích thú trước sự đổi thay của ngoại hình trước đó và cách hắn như bây giờ. Con người bê tha, khiêu khích lúc này đã được thay thế bởi kẻ lạ mặt với mái tóc chải gọn và làn da xám xám bệnh tật. Hắn đang mặc một bộ đồ sạch rõ ràng không vừa với hắn. Một chiếc quần tây, áo sơ mi và áo vest được may theo khổ người gầy của Logan. Nút chỉ và làn vải muốn bật tung trên vòng eo phì nộn của hắn.

__Nếu chú đang tìm rượu__ Madeline nói nhẹ__ Logan đã thu dọn tất cả ra khỏi phòng này rồi. Chú có muốn tôi gọi một tách cafe không?

Hắn ném cho cô cái nhìn kinh hoàng pha lẫn hổ thẹn khi ngồi vào một góc phòng:

__Làm ơn đi giùm đi__ Hắn lầm bầm__ Tôi không thể đối diện với chị. Điều tôi làm hôm nay--

__Lúc đó chú không phải là mình__ Cô đáp, cái ác cảm ban đầu của cô đã chuyển thành sự thương tiếc.

__Ôi, đó chính là tôi đó__ Hấn nói lại __Đó chính xác là tôi, một tên khốn nạn ngu ngốc. Hấn lắc đầu khi Madeline ra hiệu người hầu mang café và bánh sandwich lên:

__Đừng mang gì cả. Tôi sẽ ra khỏi đây trong vài tiếng nữa thôi.

__Chú phải ở lại, Ngài Drake. Vì chồng tôi.

Có một tiếng cười nhếch lên ở góc môi hấn:

__Tôi chắc là chị không muốn nhìn lúc anh ấy dẫn tôi như tử tù ấy chứ.

__Chú biết về anh ấy nhiều hơn như thế__ Cô nhẹ nói, ngồi trên ghế bành trong khi Bà Beecham và người gác cổng bật sáng đèn và khơi lửa lò sưởi lên.

__Ngồi đây và nói chuyện với tôi, Ngài Drake.

Hấn miễn cưỡng đồng ý, nửa ngồi, nửa ngã phịch xuống cái ghế gần lò sưởi và dúm mái đầu bù xù của mình vào tay. Rồi cà phê được bưng ra, và Ngài Drake uống liền ba ly, dường như lấy lại chút ít tinh thần. Khi xem không có gì nguy hiểm từ hấn, những gia nhân nghe theo lời thì thầm của Madeline và rút lui sang phòng bên cạnh.

Ngài Drake nói trước khi Madeline kịp mở lời:

__Tôi đã say xỉn suốt ba ngày trước buổi tiệc nước đó__ Hấn thì thầm __Tôi nửa điên cuồng vì sợ, biết rằng những tên khốn mà tôi đã nợ cả gia tài dám đã treo giải lấy đầu tôi. Tôi đã dựng ra cái kế ngu ngốc là làm như tôi đã bị chết đuối dưới sông, hy vọng rằng họ sẽ buông tha tôi một thời gian. Sau khi kế hoạch thành công, tôi cải trang để tham gia một cái sòng bạc ở bờ đông. Cũng là lúc tôi nghe được tin đồn về Logan. Mọi người đều đang xì xào về chuyện ấy, rằng anh ta là con trai không hợp pháp của Rochester. Tôi nổi điên lên. Tôi chưa bao giờ cảm thấy tràn đầy thù hận như thế vào giây phút đó.

__Với Logan ư?__ Madeline bối rối hỏi.

Mái đầu đen gật mạnh:

__Đúng vậy...mặc dù hầu hết nó là với cha tôi. Cả hai người bọn họ, họ đã xem tôi như thằng rồ. Logan là người con trai lớn, và tôi đã lấy vị trí của anh. Tôi đã nhận cuộc sống mà đáng ra anh phải có...và rõ ràng anh ấy luôn là người giỏi hơn. Nhìn những thứ anh ấy đã tự tạo dựng cho bản thân mình xem. Tôi luôn so sánh mình với anh ấy và thấy mình thật là dở tệ, nhưng ít nhất tôi có thể có đôi chút thỏa mãn với ý thức rằng tôi có dòng máu Drake chảy trong huyết quản. Bây giờ anh ấy cũng có.

__Chú là người thừa kế hợp pháp duy nhất của Ngài Rochester__ Madeline nói __Điều đó sẽ không hề thay đổi.

Ngài Drake siết chặt tay trên tách gốm đến nỗi Madeline e nó sẽ vỡ tan ra:

__Nhưng người đó nên là Logan, chị thấy không? Thay vì vậy anh ấy chỉ nhận được gì. Còn tệ hại hơn là không có gì. Chị không biết anh ấy đã sống thế nào đâu, những màn bạo hành dưới tay Jennings, những ngày dài đắng đắng anh ấy bị bỏ đói và rét, trong khi tôi sống ở ngôi nhà lớn ngay gần đó—

__Chú không thể làm gì để thay đổi điều đó cả.__ Madeline cắt ngang.

__Cha tôi có thể, nhưng ông ấy không làm gì cả. Tôi không thể chịu nổi ý nghĩ làm con trai người đàn ông đó. Và tôi cũng không thể chịu đựng nổi ý nghĩ xem Logan như một người anh trai, trong khi tôi đã lấy mọi thứ từ anh ấy khi tôi vừa mới sinh ra__ Hấn đứng bật dậy và đặt cái tách gốm trung hoa qua bên với bàn tay run rẩy __Điều duy nhất tôi có thể làm cho anh ấy là chắc chắn anh ấy sẽ không bao giờ nhìn thấy tôi lần nữa.

__Chú sai rồi__ Madeline ngồi lại trên ghế, nhìn chăm chăm hấn với luồng mắt thấu suốt như ghim hấn tại chỗ. Giọng cô run run __Ít nhất chú phải dừng cảm gặp lại Logan ngày mai. Tôi tin là, trong tim anh ấy đang nghĩ rằng mọi người anh ấy quan tâm dường như đang dần dần rời bỏ anh ấy. Nếu chú có bất kì quan tâm nào cho Logan, chú nên ở lại và tìm cách giúp anh thoát khỏi bóng ma quá khứ đó. Anh ấy sẽ không

bao giờ tìm được sự bình yên nếu không có chú. Chú là gạch nối duy nhất Logan có với Ngài Rochester. Tôi không tin Logan sẽ yêu thương hay thích Ngài Rochester, nhưng anh ấy phải chấp nhận rằng đây là cha của mình.

__Và chị nghĩ rằng tôi có thể làm điều đó cho anh? __ Ngài Drake hỏi với nụ cười cay đắng giống Logan đến giật mình__ Lạy Chúa, ngay cả tôi cũng không thể thuyết phục mình nữa là.

-Vậy cả hai hãy giúp đỡ lẫn nhau__ Madeline bướng bỉnh đáp.

Ngài Drake ngồi xuống lại, cười lục cục:

__Con người chị có nhiều thứ hơn đôi mắt xinh đẹp này thì phải? Chị là một cô nàng bé nhỏ rất bướng bỉnh, nhưng tôi đồ là chị đã phải trở thành như thế, khi kết hôn với anh tôi.

Họ chia sẻ một ánh nhìn thông hiểu thú vị đến khi cùng nhận ra một cái bóng to lớn đứng ở cửa phòng, Logan...gương mặt cau có, giọng anh khàn khàn khi gọi Madeline

__Ra khỏi đây ngay!

Madeline chớp mắt bối rối:

__Em chỉ nói chuyện với Ngài Drake-

__Tôi đã nói là em tránh xa khỏi hắn mà. Chẳng lẽ như thế là quá nhiều cho em tuân theo một mệnh lệnh nhỏ nhất như thế sao?

__Nhìn này__ Ngài Drake nói, có vẻ vừa mệt mỏi vừa thú vị một cách cay đắng:

__Không có gì quá đáng xảy ra cả, Jimmy à. Đừng đổ lỗi cho vợ anh điều đã xảy ra quá lâu trước khi anh gặp chị ấy như thế.

Logan phớt lờ hắn và nhìn lạnh lùng vào Madeline:

__Trong tương lai, thưa bà, bà sẽ không được can thiệp gì vào những chuyện không phải của mình nữa.

Cái gì đó trong cô như cuộn lại và vỡ tan. Hàng tháng nay cô đã khéo léo để mình rất dễ tổn thương với anh, cố gắng tìm kiếm sự chú ý của anh ... và dường như tất cả điều đó không hề đủ. Cô đã mệt mỏi cố gắng và thất vọng, những tín hiệu vui và thất vọng cứ chạy trong một vòng tròn lẫn lộn. Cô đứng lên và lạnh lùng đáp:

__ Tốt thôi, tôi không là gánh nặng của anh nữa. Từ nay anh sẽ được tự do với sự riêng tư của mình, nhiều như anh muốn.

Cô rời khỏi phòng không ngoái đầu nhìn lại.

Logan nhắc mắt mình khỏi cánh cửa trống và quay lại Andrew cái nhìn thù hận:

__Nếu mày đặt một ngón tay bẩn thỉu của mày lên cô ấy-

__Lạy Chúa tôi__ Andrew nói, lắc đầu ra vẻ ngán ngẩm__ Anh có thể nghĩ tôi có khả năng quyến rũ vợ anh hay bất cứ người phụ nữ nào- trong cái tình trạng này ư? Tôi còn quá nhiều vấn đề phải lo rồi. Bên cạnh đó, chị ấy không bị ảnh hưởng bởi tôi đâu. Chị ấy không giống Olivia.

__Tao sẽ giết mày nếu tao có bao giờ thấy mày một mình với cô ấy lần nữa.

__Anh là một tên đại ngốc, hơn cả tôi nữa. __ Andrew quan sát, ngồi xuống và lắc đầu__ Tôi không thể nghĩ điều này có thể, nhưng đúng là như thế. Anh thật sự đã tìm được người phụ nữ yêu anh, mặc dù tôi không hiểu tại sao và làm thế nào, anh lại không biết làm cái giống gì để đối xử với người ta-

Logan nhìn hẩn cảnh giặc:

__Mày say rồi, Andrew.

__Đương nhiên rồi. Chỉ lúc say tôi mới có thể nói sự thật thôi.

__Còn lâu tao mới bàn chuyện vợ tao với mày.

__Anh đúng là tên khốn nạn, anh hai ạ. Anh là một người nhà Drake. Anh sẽ có khả năng đẩy mọi người ai lo lắng anh từ từ xa lánh anh. Người họ Drake luôn luôn là những cá nhân rất độc lập. Chúng ta hủy diệt bất kì ai dám lại gần chúng ta. Chúng ta khinh thường tất cả những kẻ khờ khạo nào cố gắng yêu thương chúng ta. Điều đó đã xảy ra cho mẹ anh, và bây giờ nó đang diễn ra với vợ anh.

Logan nhìn chăm chăm vào người em trai cùng cha khác mẹ trong sự im lặng đến ngớ ngàng. Sự chối bỏ này mằm trong anh:

__Tao không giống lão.__ Anh nói trong giọng thì thầm khàn đục.

__Bao nhiêu người anh đã hy sinh vì tham vọng của anh? Bao nhiêu người anh đã cẩn thận tránh xa đến khi họ phải bỏ đi? Anh tự thuyết phục bản thân rằng anh cảm thấy thoải mái hơn khi ở một mình. Cuộc sống an toàn và tiện lợi hơn khi theo cách đó phải không? Anh với cái độc lập đáng nguyên rủa đó, Jimmy à – giống như Rochester và tôi vậy.

Hắn cười gằn trước bất cứ cái gì nhìn thấy trong mắt Logan:

__Anh có muốn nghe điều lạ lùng không? Chị ấy yêu cầu tôi giúp anh.

__Giúp tao?__ Logan nghe thấy tiếng mình hỏi __Tao không cần người nào giúp gì cả.

__Đó là điểm cần tranh cãi đó__ Andrew khiêu khích, bật nụ cười mệt mỏi __Để mai nói tiếp nhé , anh hai...tôi quá mệt mỏi và xin rồi. Trong lúc này, anh nên đi gặp vợ mình và nài nỉ chị ấy đừng rời khỏi anh đi.

15. Chương 15

Logan thần thờ đi vào phòng riêng, cảm thấy như cái thế giới an toàn, thoải mái lâu nay quanh anh đang bị đảo lộn tất cả. Đã có quá nhiều điều kinh ngạc xảy ra....tiết lộ về người cha thật sự, khám phá ra anh là con rơi của bá tước Rochester, cái chết của Andrew và rồi sự đột ngột xuất hiện trở lại của hắn. Anh phải cố hết sức để những điều bất thần này không phá vỡ sự thăng bằng của mình. Và trong tất cả mớ bùi nhùi này, chỉ có một điều vẫn ổn định và không hề lay chuyển. Madeline...rộng lượng, quan tâm, dịu dàng cho anh thấy cô yêu anh bằng mọi cách có thể.

Anh cần cô, nhưng anh không thể nào thừa nhận nó, ngay cả với bản thân mình. Madeline sẽ phải chấp nhận với bản thân những điều anh có thể cho cô, và không được đòi hỏi hơn thế. Gom tất cả quyết tâm đang bị lay động của mình, anh bước vào phòng ngủ. Anh thấy vợ mình đang ngồi ở gờ giường, đôi tay nhỏ nhắn áp vào bụng. Vết mặt lạ lùng hiện trên gương mặt cô làm trái tim anh nảy lên kinh sợ.

__Có chuyện gì thế?__ Anh hỏi, bước đến gần cô.

__Em thấy con vừa đạp.__ Cô nói như đang mơ.

Ngạc nhiên, Logan chỉ có thể đứng và nhìn cô. Ngón tay anh xoắn lại bên người, và đột nhiên anh muốn chạm vào cô quá chừng, để cùng cảm nhận cái lay động của đứa con anh trong cô. Nỗ lực kiềm giữ lại làm một làn sóng rung chuyển khắp con người anh, một cái run rẩy.

Nét mềm mại rời khỏi mặt Madeline, và cô đứng lên khỏi giường. Cô đi đến tủ áo, và rồi anh nhìn thấy cái valise cô kéo ra từ ngăn thấp nhất.

__Nó dùng làm gì vậy?__ Anh hỏi lớn.

Giọng cô trầm đục:

__Tôi quyết định tôi không muốn sống ở đây thêm nữa.

Một cơn giận phùng phùng trườn khắp người anh, và anh đáp với sự nhẹ nhàng:

__Bà không có sự lựa chọn đâu, thưa bà.

__Tôi có đây. Trừ khi anh dùng vũ lực trói tôi lại, anh không có cách nào giữ tôi ở lại đây cả.

__Anh không biết điều gì đã không khiến em vừa lòng chứ. __ Anh nói, hướng nhìn khắp không gian lộng lẫy xung quanh họ __ Nếu em không vui, em nên đưa ra một nguyên nhân thuyết phục đi.

__Anh dường như biết cách làm tôi hạnh phúc và đau khổ cùng một lúc. __ Madeline kéo một đôi găng, một bao tay bằng len, và một khăn quàng cổ lụa, nhét tất cả chúng vào trong vali. __ Rõ ràng rồi, tôi đã làm anh khó chịu kinh khủng mà. Tuy nhiên, một khi tôi đã học được cách ngừng yêu anh, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn nhiều cho chúng ta.

Logan sai bước lại gần cô và đứng chặn trước tủ áo.

__Maddy này, __ anh gườm gườm nói __ Anh không nên quát em hồi nãy. Anh lo lắng cho em thôi. Bây giờ để mọi thứ qua bên đi và chúng ta lên giường nào...

Cô lắc đầu, mắt cô ngân ngấn làn nước mắt:

__Tôi đã đầu hàng rồi, Logan. Anh chưa bao giờ ngừng trừng phạt tôi vì đã làm tổn thương anh. Anh tìm mọi cơ hội để chỉ cho tôi thấy anh có thể bước chân ra đi và không cần ngoái đầu nhìn lại- anh đã thể hiện điều đó đủ thường xuyên đó. Tôi thừa nhận tôi đã là con ngốc khi ôm ấp hy vọng anh sẽ thay đổi. Bây giờ tất cả những gì tôi muốn là thoát khỏi anh và tìm lấy một người khác.

Cái bướng bình bình thần của cô làm anh điên tiết:

__Mẹ kiếp, em sẽ không đi đâu cả.

Anh nắm lấy vai cô và ngỡ ngàng cảm thấy một cái nhói lên của tay cô trên má mình. Cô đã tát anh.

__Buông tôi ra!

Cô nói, thở nhanh và nhìn trừng vào anh.

Điều đó bất ngờ như bị một con bướm đốt vậy. Hoang mang, giận dữ, Logan cúi người xuống và hôn cô, cố gắng làm mềm cô bằng cái cách chỉ có anh biết làm sao. Thay vì đáp lại anh ngọt ngào như thường lệ, cô cứng người trong tay anh. Môi cô lạnh lạnh dưới anh. Lần đầu tiên anh khám phá ra cái lõi thép kiên cường mà cô chưa hề hé lộ cho đến ngày hôm nay. Nhìn chăm vào con người lạ mặt không thể khuất phục đang đứng trước mặt, anh để tay mình buông thõng xuống.

__Vậy em muốn anh làm cái quái gì đây? __ anh khàn giọng hỏi.

__Em muốn anh trả lời cho một vài câu hỏi.

Đôi mắt nâu hổ phách ấy như đang lục soát anh:

__Điều đó có thật không, điều anh nói hồi chiều đó? Rằng em chỉ có ý nghĩa duy nhất với anh vì đứa con trong bụng em thôi.

Anh cảm thấy mặt mình bắt đầu đỏ lên:

__Lúc đó anh đang giận vì em đã đặt mình vào vòng nguy hiểm.

__Có phải anh cười em chỉ vì đứa con này không? __ Cô khẳng khái hỏi lại.

Logan cảm thấy như cô đang từ từ dồn anh vào thế bí đến khi anh yếu ớt muốn run lên:

__Vâng, anh...không, anh vẫn muốn em.

__Và vẫn yêu em? __ Cô hỏi nửa như tiếng thì thầm.

Logan vò tay vào tóc đến khi nó rối tung ra:

__Mẹ kiếp, anh không muốn nói chuyện này nữa.

__Được thôi __ Một cách bình thần cô quay đi và chuẩn bị dọn đồ.

Logan bật tiếng kêu thảng thốt và ôm lấy cô từ phía sau, phớt lờ cô người cứng lại. Anh hít vào mùi hương của cô, dụi môi mình vào cổ cô. Giọng anh như bị giấu vào mái tóc dài óng ả ấy:

__Anh không muốn mất em, Maddy.

Cô vùng vẫy để thoát ra:

__ Nhưng anh cũng đâu muốn yêu em.

Anh thả cô ra tức thời và đi qua đi lại trong phòng cứ như con thú trong chuồng:

__Anh đã từng nói với em điều đó một lần rồi__ Madeline hét lên giận dữ__ Vì sao bây giờ lại không thể chứ? Sao anh lại lạnh lùng và nhỏ nhen đến thế?

Anh ngừng lại, ngoảnh mặt đi, và đáp bằng giọng rất khổ sở:

Anh đã tha thứ cho em từ lâu rồi. Anh đã hiểu vì sao em phải làm như vậy . Một phần trong anh còn ngưỡng mộ em vì điều đó.

__Vậy vì sao vẫn còn những ngăn cách giữa chúng ta?__ Cô hỏi với một sự tuyệt vọng ngỡ ngàng.

Một nét run run trên vai anh. Madeline cắn môi, chờ đợi, cảm giác rằng nếu im lặng cô sẽ nghe được những lời giải thích mà cô cần có.

__ Em biết rằng anh yêu em__ anh khàn khàn nói__ Mọi người đều biết. Bất kể anh có làm cái gì, anh cũng không thể ngăn điều đó được.__ Anh đến bên cửa sổ và áp chặt tay vào khung cửa kính, dữ dội nhìn ra khu vườn lộng gió bên ngoài__ Nhưng anh không thể để điều đó xảy ra lần nữa. Sẽ chẳng còn gì còn lại trong anh nếu anh đánh mất em một lần nữa.

__Nhưng anh sẽ không mất em.__ Cô nói trong bối rối đau đớn__ Logan, anh phải tin như thế.

Logan lắc đầu:

__Rochester đã kể với anh...__ Anh ngừng lại và nuốt xuống khó khăn__ Mẹ anh chết khi sinh anh ra . Anh quá lớn – cái chết của bà do lỗi của anh.

Madeline bật tiếng kêu phản đối:

__Lạy chúa tôi, làm sao anh có thể tin điều đó chứ?

__Đó là sự thật.__ Anh thần thờ nói__ Đó là lỗi của anh. Và anh không thể tìm thấy niềm vui nào nghĩ về con chúng ta khi nó cũng có thể...__ Anh không thể nói hết câu được. Điều đó không cần thiết nữa.

__ Anh sợ là em không thể vượt qua được chuyện sinh nở.__ Madeline nói, gương mặt cô bất động vì ngỡ ngàng__ Đó là điều anh đang cố nói với em?

__Bất cứ đứa con nào của anh cũng sẽ lớn cả...và em thì...__

__Em không mong manh đến thế__ Cô nói , nhìn chằm chằm vào gương mặt khuất bóng của anh__ Logan, nhìn em này. Em hứa là sẽ không có chuyện gì xảy ra với em và con đâu.

__Em không thể chắc chắn về điều ấy được__ Anh khàn giọng.

Madeline mở miệng định cãi lại nhưng đột nhiên nhớ lại mẹ cô cũng đã trải qua rất nhiều khó khăn trong lúc sinh nở. Logan đã đúng- cô không thể bảo đảm là mọi chuyện sẽ tốt đẹp được.

__Vậy nếu nỗi lo ngại của anh thành sự thực và điều tồi tệ nhất xảy ra?__ Cô hỏi__ Nó sẽ dễ dàng hơn chẳng, khi giữ mình xa cách khỏi em như thế?

Anh quay người lại, mặt anh căng thẳng, đôi mắt xanh long lanh bóng nước:

__Mẹ kiếp, anh không biết nữa.

__Anh không thấy mệt mỗi khi cứ phải giữ mình xa cách mọi người như thế sao?__ Cô thì thầm, nhìn xuyên suốt anh với tình yêu và sự cảm thông__ Đến với em ... Logan. Chúng ta có nhau. Không nên để ai trong hai ta phải cô đơn cả.

Những câu chữ đó làm anh bất động. Hàm anh cứng lại, và anh chạm đến cô trong vài bước sải chân, siết cô trong vòng tay chặt đến đau đớn.

__Anh không thể sống thiếu em__ Anh nói, giọng như nghẹn lại.

__Anh không cần phải thế đâu.

Cô chôn tay mình trong tóc anh và hôn gò má đầm nước của anh, khi cơ thể cô đột nhiên trở nên yếu ớt với sự thông hiểu bao trùm lấy họ.

Logan rung động, và đôi môi cứng rắn tìm thấy môi cô trong những nụ hôn thật sâu dường như kéo dài mãi mãi.

__Em sẽ ở lại chứ?__ Anh hỏi.

__Vâng..vâng__ Môi cô tìm thấy anh, bám lấy ngọt ngào, và anh rên lên vì niềm khao khát chưa thỏa.

Anh sẽ liều lĩnh nắm lấy cơ hội để yêu cô. Đó không phải điều anh có thể lựa chọn nữa rồi. Bế cô lại giường, anh cởi quần áo cả hai người và làm tình với cô bằng một sự dịu dàng man dại, run rẩy vì cố gắng để dịu dàng ấy.

Sau đó, Madeline nằm chờ đợi dưới anh, quá kiệt sức để di chuyển khi cô cảm thấy Logan chống một khuỷu tay lên và nhìn xuống cô. Anh cúi người và áp môi mình lên bụng cô, một cử chỉ thể hiện niềm hy vọng mong manh làm mất cô muốn trào ra.

__Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà__ Madeline thì thầm, kéo đầu anh lên với cô__ Hãy tin em. Và cô hôn anh bằng trái tim chan chứa yêu thương của mình.

Ch ương kết

Cuộc chuyển dạ đã kéo dài hơn mười giờ đồng hồ. Không được vào phòng ngủ nơi Madeline đang oằn oại với đứa con của họ. Logan ngồi trong phòng khách gia đình gần đó, bóp lấy đầu mình thật chặt khi mỗi tiếng kêu không nín được vang ra từ căn phòng. Anh cảm thấy dễ chịu đôi chút khi biết Julia đang có mặt ở đó với Madeline, bằng tình bạn và sự cổ vũ, sẵn sàng giúp đỡ bác sĩ và bà mẹ. Nhưng không gì có thể xoa tan nỗi lo lắng đang bao trùm lấy anh.

Anh có ở bên Madeline trong những giờ đầu, cảnh tượng cô đau đớn làm anh sốt ruột và không thể chịu đựng nổi, đến khi bác sĩ Brooke bảo anh ra ngoài:

__Tôi nghĩ là anh nên tìm cho mình một chai brandy __ Brooke đã nói với nụ cười trấn an__ Có lẽ sẽ còn kéo dài vài giờ nữa đó.

Chai rượu đã vơi hết nửa rồi, và vẫn chẳng làm nhẹ bớt nỗi sợ hãi trong anh. Anh không thể chịu đựng hình ảnh vợ mình trong cơn đau đớn, cách cô gò gực lấy chéo vải trong những cơn co thắt, cách cô cắn lấy môi mình đến nỗi nó sưng đỏ lên.

__Lạy Chúa, Jimmy__ Andrew đi vào phòng và ngồi bên cạnh anh, mỉm cười__ Anh có vẻ không ổn lắm, nhỉ?

Logan ném cho hắn cái liếc bèn ngót.

__Lạ thật đấy!__ Andrew nhận xét nhẹ nhàng__ Cũng có lúc tôi là người tỉnh táo, còn anh thì như hũ hèm rồi.

Trong vài tháng gần đây, Andrew đã tự tiết chế lượng rượu. Nét phệ ra vì rượu đã dần biến khỏi mặt hắn, và hắn cũng sụt rất nhiều cân, nhìn có vẻ gầy và gọn gàng lần đầu tiên từ thời niên thiếu đến giờ. Hắn cũng bắt đầu từ bỏ bài bạc và chuẩn bị trả nợ, với lợi tức. Dường như là hắn thậm chí còn lập được mối quan hệ mới, gần gũi hơn với Rochester, người cũng có vẻ mềm dịu hơn lại sau “cái chết hụt” của cậu quý tử.

__Tao vẫn chưa đủ xin đâu.__ Logan lầm bầm, nhả mày khi anh nghe tiếng kêu rên nữa lại vọng ra từ căn phòng.

Andrew nhìn có vẻ ái ngại trước cửa:

__Anh có vẻ căng thẳng quá đấy.__ Hắn nói__ Vui vẻ lên nào! Phụ nữ luôn vượt qua những thứ này mỗi ngày mà. Sao anh không đi xuống lầu với tôi đi? Tôi không ngại nói cho anh biết là tôi đã chán nói chuyện với những bậc phụ huynh của anh lắm rồi, toàn những tâm hồn khả kính già quắc đẽ cã. Anh nên thư giãn bằng cách xuống nhà làm gia chủ tí đi chớ.

__Tao thà bị dày xuống hỏa ngục còn hơn.

(Bản gốc là “I’d rather crawl through an acre of broken glass”, dịch sát là “Tao thà bò qua 4048 mét vuông vụn thủy tinh vỡ còn hơn”, kinh quá >_<)=“”>

Một nụ cười mơ hồ hiện ra trên gương mặt Andrew:

__Logan Scott vĩ đại cũng có lúc ruột bỏ ngoài da như vậy. Quả là một cảnh tượng tôi chưa bao giờ hy vọng sẽ thấy.

Logan quá đau khổ để đáp lại. Anh nhấc mắt mình lên bức chân dung trên tường. Bức họa Orsini vẽ Madeline đã nhận được rất nhiều lời khen tặng và tán thưởng cuồng nhiệt của rất nhiều nhà bình luận ở Luân Đôn. Người họa sĩ đã họa cô ngồi bên cạnh cửa sổ, một tay áo đặt hờ hững lên góc bàn khi cô mơ màng nhìn ra khoảng xa xăm bên ngoài. Chiếc áo trắng rất đúng mực, trừ một tay áo thả nhẹ để lộ một đường cong của bờ vai trần.

Qua bức họa, Orsini đã thể hiện được đường nét thanh khiết trên gương mặt Madeline, nhưng anh vẫn để lộ chiều dài của làn cổ, cánh tay và vai làm người xem hình dung sự mềm mướt như nhung của làn da cô. Bức chân dung là sự hòa quyện của nhiều nét đối lập: ngây thơ nhưng gợi cảm, gương mặt thuần khiết và đôi mắt lóe lên một điều gì không diễn tả nổi...Madeline là một thiên thần lạc lối giữa nhân gian.

__Quá đáng yêu!__ Andrew nhận xét, dõi theo mắt Logan__ Không ai khi ngắm bức tranh này có thể ngờ là chị ấy có thể bước bình như một con dê__ Hấn mỉm cười với Logan__ Chị ấy sẽ ổn thôi mà, Jimmy. Nếu tôi còn đánh bạc, tôi sẵn sàng đặt cược cho chị.

Logan gật nhẹ đầu, luồng mắt anh khóa chặt trên bức họa. Những tháng vừa qua tràn đầy niềm hạnh phúc mà anh chưa bao giờ được cảm nhận. Madeline đã trở thành mọi thứ mà anh có, lấp đầy mọi khoảng trống trong cuộc sống của anh, xóa sạch mọi cay đắng đau khổ và thay thế chúng bằng niềm vui. Nếu trước đây anh đã yêu cô, thì giờ đây không gì có thể so sánh được. Anh sẽ đi xuống địa ngục để gánh giùm cô một giây phút chịu đựng này. Ý thức rằng cô đang phải chịu đựng đau đớn sinh con một mình, mà anh không thể làm gì cho cô được, khiến anh muốn phát điên lên.

Và ngay lúc đó anh nghe thấy tiếng trẻ khóc. Tiếng động đó khiến anh đứng bật dậy. Mặt trắng bệch như sáp, anh chờ đợi dường như lâu cả tiếng đồng hồ, mặc dù thực ra nó chỉ có vài phút trôi qua.

Cánh cửa mở ra, và Julia đứng đó, vẻ mặt mệt mỏi hạnh phúc:

__Cả mẹ và con đều rất tuyệt vời. Vào đi, papa, vào nhìn mặt cô con gái xinh đẹp của mình đi nào.

Logan nhìn chăm chú như không thể hiểu được:

__Maddy có...__

Anh dừng lại và cố thấm ướt môi mình, miệng anh quá khô ráo.

Julia cười và chạm nhẹ má anh:

__Cô ấy đã làm rất tốt, Logan. Cô ấy khỏe.

__Chúc mừng, anh hai__ Andrew nói, cầm lấy chai brandy từ nắm tay lỏng lẻo của Logan__ Đưa nó cho tôi, anh không cần nó nữa đâu.

Gần như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Logan chạy như bay vào phòng.

Cẩn trọng Andrew nhìn chăm chú rượu đang uống dở và đưa nó cho Julia:

__Đây này__ Hấn lầm bầm__ Tôi không tin tưởng mình lắm trong chuyện này. Cảm ơn Chúa là giờ tôi vẫn còn nhiều thứ khác để tiêu khiển.

Hầu như không nghe thấy lời chúc mừng nhiệt thành của bác sĩ và bà mẹ, Logan đi đến giường và ngồi bên cạnh Madeline. Mắt cô nhắm hờ, và cô mỉm cười với anh:

__Maddy__ anh gọi, giọng như vỡ ra. Anh nắm lấy tay cô và đặt nó lên môi mình, áp môi mình vào lòng bàn tay cô.

Độc được sự mừng rỡ nhẹ nhõm trên mặt anh, Madeline thì thầm nhẹ nhàng và kéo anh xuống với cô. Anh áp mặt vào giữa ngực cô và bật những âm thanh không nghe rõ.

__Em ổn mà.__ Cô thì thầm, vuốt tóc anh __ Đó không đến nỗi tệ như em đã nghĩ đâu.

Môi anh tìm thấy môi cô, và anh nếm vị ngọt ngào ấm áp quen thuộc, cơn sợ hãi của anh phai nhạt đi.

__Anh đã sợ đến chết được.__ Anh nói khi môi họ rời nhau __ Anh không muốn phải trải qua chuyện này lần nữa đâu.

__Em e là sẽ có nữa đó, anh yêu. Anh sẽ muốn con có em trai một ngày nào đó thôi.

Logan nhìn vào hình hài bé bỏng trong tay Madeline. Đứa bé được bọc trong những lớp len và vải mịn, gương mặt hồng bé xíu như có vẻ vểnh lên chào đón. Có nhúm tóc màu hạt dẻ lơ thơ trên đầu bé. Logan chạm vào làn tóc mượt như tơ ấy.

__Xin chào!__ Anh thì thầm, áp môi mình vào trán đứa trẻ.

__Con đẹp quá, phải không anh?__ Madeline hỏi.

__Tuyệt vời!__ Anh đáp, nhìn vào sinh vật bé nhỏ kì diệu, và mắt anh quay nhìn Madeline __ Nhưng con chưa thể sánh bằng mẹ con đâu.

Mặc dù đang rất mệt mỏi và kiệt sức, Madeline vẫn phải bật cười:

__Ngốc ạ. Không có phụ nữ nào có thể đẹp ngay sau khi sinh đâu.

__Anh có thể ngắm nhìn em hàng giờ...hàng tuần...hàng tháng và không bao giờ chán.

__ Anh sẽ phải làm điều đó khi em ngủ __ Cô nói với tiếng ngáp, chớp mắt như cô cú nhỏ.

__Nghỉ ngơi đi nào__ Logan nói với cả hai mẹ con.

Tia mắt yêu thương chuyển từ vợ qua đứa con gái mới ra đời __ Anh sẽ trông chừng cho cả hai.

__Yêu em không?__ Madeline hỏi với nụ cười nhẹ, và ngáp lần nữa.

__Trước đây đã là tình yêu__ Anh áp môi mình trên mi mắt khép lại của cô __ Bây giờ anh không còn từ nào để diễn tả nữa cả.

__Anh có lần nói với em rằng anh nghĩ yêu là yếu đuối.

__Anh đã sai__ Anh thì thầm, hôn vào góc môi cô __ Anh khám phá ra đây là sức mạnh duy nhất mà anh có.

Madeline chìm vào giấc ngủ với nụ cười nở trên môi, tay cô trong tay anh.

Nghe tiếng gõ cửa phòng , Logan đi đến mở và thấy Bà Florence đứng ở ngưỡng cửa. Đạo gần đây bà đã trở thành khách quen thuộc của gia đình, không kể mối thân tình với Madeline, bà và Logan còn tìm thấy niềm vui bất ngờ khi ở bên nhau. Sau hết họ có rất nhiều điểm chung. Họ cùng nhau chia sẻ nhiều buổi nói chuyện rất lâu về sân khấu...và thỉnh thoảng họ nói về mẹ anh, Elizabeth . Có quá nhiều thứ anh muốn biết về bà, cũng như người đàn ông đã sinh ra bà. Dần dần Bà Florence đã cho anh sự thật về quá khứ của mình, cho anh hiểu toàn bộ câu chuyện mà anh chưa bao giờ mong sẽ tìm ra được.

Bà ngoại anh ăn mặc y hệt như dự một dịp trọng đại, cổ và tay đeo đầy những hạt ngọc, mái tóc đỏ bạc màu được bởi tia rất công phu.

__Họ đang ngủ,__ Logan nói, bảo vệ cho vợ và con mình cần được nghỉ ngơi.

Bà Florence chỉ cần gậy bạc thẳng vào anh:

__Đừng mong đẩy ta xuống dưới sau khi ta đã phải leo hết các bậc thang đó. Ta chỉ ở đây một lát thôi. Ta phải nhìn thấy cháu cố của ta.

__Được thôi__ Anh lầm bầm, chỉ hướng cho bà vào __ Rõ ràng là không gì có thể ngăn bà được cả.

Khi Bà Florence đến bên giường, bà dường như hết sức hạnh phúc trước hình ảnh sinh vật bé nhỏ trong vòng tay Madeline.

__Cháu cố ngoại gái của ta__ Bà nói nhẹ, liếc nhìn Logan__ Một cô bé thật tuyệt nhỉ, giống như ta đã hy vọng. Cháu đã quyết định tên cho con chưa?

__Elizabeth__ Logan đáp.

Người phụ nữ già nhìn anh với đôi mắt mờ bóng nước . Bà cúi xuống và hôn vào má anh:

__Mẹ cháu sẽ thích đây, cháu trai ạ. Bà ấy nhất định sẽ rất thích điều này cho xem.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/because-youre-mine>